

Giới thiệu Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời

Tên tiếng Trung: 时教授的小仙女

Tên hán việt: Thời giáo thụ đích tiểu tiên nữ

Số chương: 67 chương + phiên ngoại (đang viết)

Thể loại: Hiện đại, đô thị tình duyên, HE, ngọt ngọt ngọt ☐

Nữ chính 18 tuổi còn nam chính 28 tuổi.

Lúc trước trong suy nghĩ của Đình Nhân cô không thể nào tưởng tượng được trong tình yêu thì một người có thể nói là cấm dục giống như Thời Dịch thì sẽ yêu như thế nào?

Cuối cùng cô cũng biết được đáp án vì lúc ấy, người đó trở thành chồng của cô. Lúc này, Đình Nhân mới biết được hình tượng cấm dục chỉ là vẻ bề ngoài, mặt người dạ thú vào mỗi tối mới là chân thật.

Nhiều năm sau, Thời Dịch đề cô lên cánh cửa, khoe miệng gọi lên một nụ cười xấu xa: "Gọi anh trai."

Mắt cô đầy ánh nước lấp lánh, cất lên tiếng nói nhỏ nhẹ mềm mại như bông "Anh Thời Dịch", nghe được lời này lòng anh cũng muốn tan chảy theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Tiết tử

<< *Cô gái nhỏ của giáo sư Thời* >>

Ngôn Tiêu Băng nói:

"Bạn đã từng gặp một người như vậy chưa, chỉ cần nhìn một cái liền khác cốt ghi tâm đến suốt đời."

28.08.2018

Mùa xuân đầu năm 2014.

Bệnh viện 031.

Khí trời mùa xuân lạnh lạnh, lúc đầu tuy có chút ẩm áp nhưng đến hiện tại vẫn còn lạnh. Tuyết rơi suốt đêm hôm qua, sáng nay cả thành phố đều là một mảnh trắng xóa.

Đình Nhân đạp trên tuyết dễ đi, giày cũng đã bị thấm ướt nên chân dường như cũng đông cứng lại rồi, không còn cảm giác gì được nữa. Cô được một người đàn ông mặc thường phục dẫn đi vào khu nội trú ở lầu 3.

Đi dọc theo hành lang đến căn phòng phía cuối, người nọ dừng lại rồi giơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa.

Cô giương mắt lên nhìn về phía cánh cửa, trên đó có ghi phòng bệnh ngoại khoa số 516.

Bên trong có người đáp lại một tiếng.

Đẩy cửa đi vào, một mùi nước khử trùng xông thẳng vào mũi, ánh mắt Đình Nhân theo bản năng nhìn về phía người đang nằm trên giường bệnh.

Sắc mặt người đó tái nhợt, trước ngực được băng lại còn mắt thì gắt gao nhắm chặt và môi có chút khô.

Người đó chính là cha cô, là quân nhân. Trong lúc hành động đã bị tội phạm đâm một nhát ở chính giữa ngực trái. Nếu cái dao đó mà đâm sâu thêm chút nữa sẽ đâm vào tim, đến lúc đó thì ngay cả mạng sống cũng không còn.

Ánh mắt Đình Nhân có chút khô khốc, không thể nói ra được đây là cảm giác gì.

Từ nhỏ đến lớn, số lần cô gặp được cha có thể đếm trên đầu ngón tay. Ông luôn bận rộn, bận truy bắt tội phạm, bận truy bắt kẻ buôn ma túy, bắt phản tử bạo loạn, bận huấn luyện tân binh...

Mẹ nói ông ấy vô tình, trong lòng chỉ có quốc gia chứ không có vợ, vì vậy nháo loạn với ông đòi ly hôn. Ông ấy cũng không do dự gì, nhân lúc nghỉ phép quay về làm thủ tục ly hôn, đem con gái giao cho người thân chăm sóc, lương tháng đúng ngày đều gửi về.

Đình Nhân đi tới trước giường bệnh, mắt chớp nhẹ một cái, mới vừa nâng tay lên đột nhiên ánh mắt quét thấy một bóng dáng đàn ông cao lớn. Cô nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, lúc này mới để ý thấy trong phòng bệnh còn có người khác, cô vội vàng điều chỉnh lại những buồn phiền của bản thân.

"Đừng lo lắng, ca giải phẫu rất thành công, không có gì ngoài ý muốn cả, hôm nay cha cô sẽ tỉnh lại thôi."

Thanh âm mát lạnh vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh.

Đình Nhân nghe được tiếng nói này quay đầu qua.

Người đó đứng trước cửa sổ, trên người khoác áo bác sĩ màu trắng, thân hình cao ngất như cây tùng. Bên trong áo khoác mặc quân trang, cổ áo được gấp ngay ngắn, cần cổ trắng nõn, yết hầu nổi lên giữa cổ hơi động đậy, đường cong ở cằm lưu loát.

Anh đang cúi đầu xem bệnh án.

Ngón tay cầm bệnh án thon dài, lộ ra khớp xương rõ ràng, da của anh rất trắng, trông hơi có vẻ lạnh nhạt. Toàn thân lộ ra khí chất siêu phàm, bên dưới bộ quần áo kia toát lên mùi vị quá mức cấm dục.

Đình Nhân không phải là người mê trai đẹp nhưng vào lúc này đến cả cô cũng phải say mê trước anh.

Chợt phát hiện ánh mắt sáng quắc của cô đang nhìn chăm chăm vào mình, anh đưa mắt lên nhìn qua, đôi mắt cô trong suốt, cái cảm hơi nâng lên tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Đình Nhân liền hốt hoảng dời tầm mắt như một con nai nhỏ bị hoảng sợ.

Mấy giây sau cô mới định thần lại, nhấp nháy môi nói: "Cảm ơn".

Thanh âm rất nhẹ nhàng mang theo chút e thẹn.

Anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới.

Đồng phục học sinh vào mùa đông khá rộng, mặc trên người cô làm cho dáng người có vẻ nhỏ nhắn.

Cô cột tóc đuôi ngựa, đường nét gương mặt có mấy phần giống cha cô, mày toát lên vẻ hờ hững cùng với sống mũi cao, bên khóe mắt có một nốt ruồi hình giọt lệ nhỏ, con ngươi trong suốt như làn nước đầy sức sống.

Cuối cùng ánh mắt anh nhìn đến đôi giày ướt đẫm kia thì chợt dừng lại hai giây rồi đem bệnh án trong tay để vào cái tủ bên cạnh.

Anh chậm rãi đi đến đứng trước mặt cô.

Trên người người đàn ông mang theo một cỗ mùi hương thanh mát lạnh nhạt giống như mùi bạc hà cũng có chút giống như dòng nước suối mát lạnh, thấm đẫm vào tận lòng. Hồ hấp của Đình Nhân có chút chậm lại, một cảm giác khẩn trương dâng lên từ đáy lòng.

Chỉ thấy anh né người qua lấy cái điều khiển từ trên tủ đầu giường, ngay sau đó vang lên tiếng "Tích, tích" từ máy điều hòa.

Nhiệt độ trong phòng dần cao lên, trong lòng Đình Nhân có chút ấm áp.

Lúc này có một người y tá trẻ tuổi đi vào.

"Giáo sư Thời"

Anh hơi gật đầu xem như đáp lại, nhận lấy tài liệu từ trong tay y tá, ánh mắt nhìn vào phía đầu tài liệu chân mày lập tức hơi nhíu lại.

Hai người đứng cách nhau hơi gần, cô giương mắt lên cũng không dám nhìn anh, trong lúc lơ đãng ánh mắt nhìn đến cái thẻ trước ngực anh——
Thời Dịch, phó chủ nhiệm ngoại khoa.

Người trẻ tuổi như vậy mà có chức danh cao đến thế.

Giờ phút này Đình Nhân cũng sẽ không nghĩ đến, người đàn ông gọi là Thời Dịch này sẽ trở thành chồng cô, sẽ tham dự vào cuộc sống của cô sau này, trở thành người quan trọng nhất của cô trong cuộc đời này.

Cô cũng càng không hề biết rằng, cái dáng vẻ lạnh nhạt cấm dục này chỉ là vẻ bên ngoài, còn bên trong lại là một linh hồn nóng bỏng mạnh mẽ.

Tác giả có lời muốn nói:

Giáo sư Thời đến rồi! Cô gái nhỏ cũng đến rồi! Khai hồ trước ba ngày, bình luận liền nhận bao lì xì. Các cô gái nhỏ hãy nhiệt tình một chút nha~

Hôm nay ngày hoàng đạo nhá trước cái này:))) Chương 1 sẽ ra lò tháng sau:)))

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Edit: Mộc Tử Đăng

←←←♥→→→

Lần nữa gặp lại nhau là trong một tình huống mà không ai nghĩ tới.

Cuối tháng 8 năm 2016, gần đến thời gian khai giảng.

Mặc dù đã lập thu nhưng thời tiết vẫn nóng nực như cũ. Tại trạm xe huyện H các chuyến xe ra ra vào vào tấp nập, đuôi xe không ngừng phun khói đen dày đặc khiến cho không khí vốn dĩ đã nóng ran lại càng nóng hơn.

Đinh Nhân ngồi chờ ở trạm xe đã hơn nửa giờ đồng hồ. Tay cô xách vali, trên người mặc áo thun trắng rộng thùng thình, áo được sơ vin vào trong quần làm nổi bật lên vòng eo nhỏ nhắn. Đôi chân thì thon dài trông vô cùng cân xứng, nguyên nhân bởi vì thời tiết nóng bức nên gương mặt cô cũng ửng hồng cả lên, đồng thời trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Lại một khoảng thời gian nữa trôi qua, xe đến rồi đi cũng đã qua mấy lượt, cô vẫn ngồi ở đó như cũ, không có ý rời đi.

Một người phụ nữ đang cầm quạt tay ngồi bên cạnh nhìn thấy cô một mình ngồi khá lâu rồi, không nhìn được liền hỏi: "Cô bé, con đang đợi ai à?"

Dáng vẻ người nọ khoảng chừng 40 tuổi, trông hơi mập mạp, lúc cười ánh mắt hơi nheo lại, khiến cho người khác nhìn vào có cảm giác thân thiết, Đinh Nhân gật đầu một cái, cô bấm điện thoại lên nhìn thời gian một chút.

3 giờ 30 phút.

Cô đã chờ ở chỗ này hơn một giờ rồi.

"Cô bé, thời tiết nóng thế này." Người phụ nữ đó ngồi nhích qua, quạt cho cô mấy cái, vừa quạt vừa nói: "Nhà đi ở gần đây, nếu không thì đến nhà đi ngồi chờ đi?"

Đinh Nhân hơi sững sờ, nhẹ giọng nói: "Không cần đâu ạ, cảm ơn."

"Ôi, nhìn bộ dạng của con đi, sắp cảm nắng tới nơi rồi." Người phụ nữ vừa nói vừa nắm lấy vali của cô, nói: "Cô bé, đi nào, đi đến nhà đi, đi mở máy điều hòa cho nó mát."

"Không, không cần." Đối phương quá nhiệt tình đã dọa sợ Đinh Nhân, cô vội nói: "Có người đến đón con rồi."

Nói xong cô nhanh chóng kéo vali ra ngoài, đứng đợi ở cửa trạm xe một hồi cũng không thấy ai đến.

Đột nhiên điện thoại vang lên chuông tin nhắn, là bạn học Giang Ti Kỳ nhắn đến: Tiểu Nhân Nhân, đến Đé Đồ chưa?

Đinh Nhân: Vẫn chưa, tớ vẫn còn ở trạm xa huyện H.

Giang Ti Kỳ: Người đàn ông đó chưa đến đón cậu hả?

Dừng khoảng hai giây Đinh Nhân mới nhắn tin trả lời lại cô ấy: Có lẽ đang trên đường đến thôi.

Giang Ti Kỳ: Tớ nói này tiểu Nhân Nhân, người đó rốt cục có đến hay không?

Đinh Nhân: Chắc đến.

Hai chữ này không hề tự tin chút nào.

Điện thoại lại run lên.

Giang Ti Kỳ: Này, cậu nói xem có phải người đó chiếm luôn cả khoản tiền của cha cậu, cũng không thèm quan tâm cậu nữa, dù sao đó là một khoản tiền lớn đó, trên thế giới này có ai mà không bị tiền cám dỗ chứ.

Đinh Nhân nhìn lướt qua, ngón tay trắng nõn nhanh chóng ấn vào màn hình: Sợi Gìrưng*, cậu đừng nói vậy, người đó không phải là người như vậy đâu.

(姜丝 (jiang si) đồng âm với tên của Giang Ti Kỳ)

Giang Ti Kỳ: Cậu chưa gặp qua người ta thì làm sao biết người ta không phải là người như vậy?

Khoảng mấy giây sau Giang Ti Kỳ lại gửi đến một tin nhắn khác. Giang Ti Kỳ: Tiểu Nhân Nhân, cậu cứ thành thật như vậy đi, chờ thêm nữa thì vé xe đến Đê Đô cũng hết mất thôi, xác định là tối nay cậu ở đó luôn rồi.

Đinh Nhân hơi nhíu mày.

Đây rõ ràng là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cả người cô chỉ có 350 tệ, bao nhiêu đó chỉ đủ để mua vé xe đi Đê Đô ngoài ra không còn tiền dư để ở lại đó.

Liếc nhìn thời gian một cái, cô suy nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho người đó không.

Nhưng mà chưa quá hai giây Đinh Nhân nhanh chóng từ bỏ ý định này.

Cô cũng không thân quen gì người đó, cũng chưa từng liên lạc với nhau, nếu căn bản là đối phương không muốn đến đón thì cô gọi điện đến cũng chỉ thêm lúng túng mà thôi.

Đợi thêm khoảng 10 phút nữa, nếu người đó còn chưa đến thì cô đành một mình ngồi xe đến Đê Đô. Ở nhờ nhà Giang Ti Kỳ mấy ngày đợi đến khi khai giảng là vào ký túc xá trong trường được rồi.

Đang định bụng như vậy đột nhiên điện thoại để trong balo vang lên.

Đinh Nhân lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiện lên hai chữ —Thời Dịch.

Trong lòng không khỏi vui mừng, vuốt màn hình định tắt máy bỗng màn hình tối sầm lại.

"Chuyện gì đây." Cô lẩm bẩm một câu rồi tháo pin ra lắp lại lần nữa nhưng vẫn không mở máy lên được.

Đinh Nhân đành đem điện thoại bỏ lại vào balo, nhất thời cô không biết phải làm gì vào lúc này. Cô không biết người đó gọi đến là báo cô tiếp tục chờ hay chỉ thông báo là người ta không đến được.

Trong lòng cô không chắc chắn, dù sao người kia cũng không có nghĩa vụ phải chăm sóc cho cô.

Nhưng chưa trả lời điện thoại được Đinh Nhân cũng không dám rời đi.

Nếu người đó không tìm được cô rồi lo lắng thì sao?

Lại chờ thêm 10 phút nữa, thời tiết dần bắt đầu u ám, từng cơn gió thổi tới mang theo hơi nóng phả vào mặt. Mắt thấy trời sắp mưa, Đinh Nhân vội vàng lấy từ trong balo ra một cái ô, đang lúc chuẩn bị mở ô bầu trời bỗng vang lên tiếng sấm rất to làm cô giật mình run lên một cái, tay chân luống cuống kéo vali chạy đến cạnh mái hiên để trú mưa.

Gió mạnh mang theo những hạt mưa to như hạt đậu đến, cả người Đinh Nhân đều ướt đẫm, tóc bết cả vào trên mặt trông vô cùng chật vật.

Mưa lớn như thác đổ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, mấy phút sau mưa đã nhỏ hẳn, trên đường phố dần xuất hiện bóng dáng người đi đường.

Đinh Nhân nắm chặt 350 tệ đã bị nước mưa làm ướt hết, hồi lâu sau như đã đưa ra quyết định, cô kéo vali đi vào bên trong trạm xe.

Nước mưa đập vào mặt làm tầm mắt mờ hồ đi, cô đưa tay lên dụi mắt, khi mở mắt ra ánh mắt liếc thấy bóng người thon dài cách đó không xa.

Không hiểu sao lại bị hấp dẫn.

Cô đứng yên nhìn sang, người đó đưa lưng về phía cô, áo sơ mi trắng đã bị nước mưa làm ướt dính sát vào người, phát họa lên rõ nét phần lưng hoàn mỹ...

Mặt Đình Nhân đỏ lên, nằng mình một câu rồi không dám nhìn tiếp xuống dưới nữa.

Cô quay đầu đi, không biết làm sao lại làm cho bà lão cạnh đó ngã xuống, cô vội vàng đỡ người đứng lên rồi dò hỏi: "Bà không sao chứ ạ."

"Ông trời ơi, tôi nói này cô bé, sao lại không cẩn thận như vậy chứ, hai cái chân già này sợ là bị gãy mất rồi."

Đình Nhân vừa nghe thế nhất thời khuôn mặt trở nên trắng bệch, "Bà à, con, con chỉ mới quay người còn chưa bước đi, làm sao mà đụng vào bà được chứ?"

"Tôi đã từng tuổi này rồi còn đi lừa cô sao?" Bà lão cố hết sức đứng lên, thở hắt hắt, đáng về đây thống khổ, "Tôi cũng chỉ đùa cô bé chút thôi, ngã cũng không đến nỗi nào."

Đình Nhân mới vừa thở phào một cái, chỉ nghe bà lão lại nói: "Nhìn cô bé chắc cũng không có nhiều tiền, tôi cũng không cần bồi thường đâu, nhà tôi ở ngay trong cái hẻm phía trước kia, cô dìu tôi về là được rồi."

Nhìn theo hướng tay của bà lão, bên đó quả thực có một cái hẻm nhỏ, xung quang đó cũng không có ai, Đình Nhân có chút do dự: "Nhưng mà..."

"Cô bé này, làm người cũng không thể như vậy." Thấy cô như vậy bà lão nhất thời mất hứng, nói: "Cô đụng ngã tôi, tôi cũng không cần bồi thường, chỉ cần đưa về nhà, yêu cầu đơn giản như vậy mà cũng làm không được, thầy cô không có dạy cô là phải giúp đỡ người già à?"

Đình Nhân: "Tôi không phải..."

Những người xem náo nhiệt vây lại, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Đình Nhân.

"Nên đưa bà lão về đi, không tốn bao nhiêu thời gian cả."

"Đúng vậy, ai bảo cô đụng ngã người ta trước mà."

"Nhìn chắc là học sinh rồi, không biết ở trường dạy cái gì mà một chút đạo đức cũng không có."

Lúc này trong đám người vây quanh xuất hiện một người đàn ông trung niên, đi thẳng đến cạnh bà lão: "Mẹ, mẹ làm sao đây?"

Bà lão đem chuyện nói lại một lần, người đàn ông trung niên lập tức sầm mặt, kéo lấy Đình Nhân rồi nói: "Thật quá đáng! Đi, cùng tôi đi đến đồn cảnh sát, cảnh sát sẽ giải quyết."

Đình Nhân không kịp phòng bị, bị hắn ta kéo một cái suýt chút nữa đã ngã xuống.

Thấy vậy, bà lão vội vàng khuyên nhủ: "Con trai à, nha đầu này không phải cố ý, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần phải làm lớn chuyện như vậy đâu."

Bà ta quay đầu nói với Đình Nhân: "Cô gái, cô chỉ cần đưa tôi về thôi, tính tình con trai tôi không tốt lắm, nếu nó đem cô đến đồn cảnh sát, chuyện sẽ không còn đơn giản như vậy nữa đâu."

Đình Nhân cau mày.

Đưa người về nhà ngược lại không có gì khó chỉ là không biết tại sao, trực giác nói cho cô biết là cô không thể đi cùng người này.

Người xem náo nhiệt cũng không chê chuyện to, ồn ào làm lớn lên thêm, người đàn ông đó thấy cô không có phản ứng gì liền kéo tay cô qua, lực kéo lớn làm Đình Nhân ngã ngồi xuống đất, lòng bàn tay chà xuống mặt đất đau nhức.

Nước mắt không khống chế được liền lập tức rớt xuống.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy đây là lỗi của cô, còn đang chỉ trỏ cô, có người thậm chí còn nói là cô cố ý giả vờ đáng thương để tranh thủ sự đồng tình của người khác.

Đình Nhân chống người đứng lên, bà lão vẫn còn đứng một bên ra sức khuyên nhủ cô, người đàn ông thì cường ngạnh muốn kéo cô đi.

Mất thấy mình bị kéo ra xa khỏi đám người đó, Đình Nhân phát hiện không đúng, trong lòng tràn đầy sợ hãi, vừa muốn lớn tiếng kêu cứu bỗng thấy khuôn mặt người đàn ông trở nên thống khổ, muốn gào khóc.

Một giây sau cái tay đang giữ chặt cô buông lỏng.

Người đàn ông đó tròn tròn mắt, mắng: "Mày con mẹ nó là ai, lại dám xen vào chuyện của người khác!"

"Quả thật là nên đến đồn cảnh sát."

Giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu, Đình Nhân còn chưa phục hồi tinh thần, người đó liền giơ quả đấm lên đánh qua, cô bị dọa sợ hết hồn, theo bản năng kinh hô thành tiếng...

Tác giả có lời muốn nói:

Mấy cô gái nhỏ đọc truyện nhớ để lại bình luận nha, moah moah

(づ ͜ 3 ͜) づ

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Mộc Từ Đăng

←←←←♥→→→→→

Đau đón như dự đoán cũng không xảy ra nhưng lại ngửi được mùi hương nhàn nhạt quanh quần bên chớp mũi.

Đinh Nhân có chút hoảng hốt, khi mở mắt ra thứ đập ngay vào mắt là cơ ngực cứng rắn. Ngơ ngác hai giây, cô chợt có một dự cảm, giương mắt lên liền chạm phải ánh mắt của người đàn ông, bên tai nhất thời nóng như lửa đốt, hai gò má đỏ ửng lên, không kịp suy nghĩ gì nhiều cô vội vàng lui về sau hai bước, kéo khoảng cách giữa hai người ra xa chút.

Quay đầu lại mới phát hiện người đàn ông trung niên đã ngã xuống đất đang kêu rên thống khổ.

Cô ngược mắt lên trong mắt đều là hoảng hốt, người đàn ông vỗ nhẹ bả vai cô, nói: "Đừng sợ."

Trần an Đinh Nhân xong, Thời Dịch cầm lấy điện thoại hướng về phía người đang nằm trên mặt đất chụp hai tấm. Lúc này có người chú ý tới bà lão vừa nãy nói chân bị thương không đi được vậy mà bây giờ đang nhắc chân bỏ chạy.

Thấy tình hình này, những người xung quanh lúc trước còn ồn ào chỉ trở hiện tại đều xấu hổ bỏ đi.

Thời Dịch cười lạnh một tiếng rồi gọi điện báo cảnh sát.

...

Đinh Nhân ngồi trong đồn cảnh sát, trên miệng như có kim châm không hề thoải mái chút nào. Đến đây mới biết được bà lão cùng người đàn ông trung niên ở trạm xe chính là tội phạm chuyên lừa gạt trẻ em và phụ nữ, cảnh sát một mực đang truy xét nhưng nhóm người kia vô cùng狡 hoạt đã chạy thoát được mấy lần.

Nghĩ đến mạng lưới lừa gạt bán trẻ em và phụ nữ đó cô liền thấy sợ hãi, cả người đều toát mồ hôi lạnh.

Cách đó không xa, Thời Dịch đang nói chuyện cùng một người cảnh sát, từ biểu cảm trên mặt có thể thấy hai người có quen biết nhau.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía bên này, Lục Trác liếc nhìn Đinh Nhân, hỏi: "Em là con gái của Đinh Trí?"

Nghe được tên của cha, trong nháy mắt thân thể Đinh Nhân cứng lại.

Thời Dịch gật đầu, chú ý đến động tác của Đinh Nhân, hỏi cô: "Lạnh hả?"

Đinh Nhân lắc đầu một cái.

"Đội một lát ra ngoài mua quần áo mới để thay." Cô gái nhỏ tựa hồ bị dọa sợ, Thời Dịch hơi nghiêng người, cố gắng điều chỉnh giọng nói, "Đinh Nhân, không nên tin tưởng người khác như vậy."

Dùng một chút lại sợ cô không hiểu nên bổ sung thêm: "Phòng người chi tâm không thể vô*."

(Phòng người chi tâm không thể vô: Không làm tổn thương người khác, nhưng hãy bảo vệ chống lại những người đang cố làm tổn thương bạn)

"Vậy còn anh?" Cô gái nhỏ giương mắt nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi: "Tôi có thể tin tưởng anh sao?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô liền ý thức được mình không nên hỏi vấn đề như vậy.

Ánh mắt né tránh không dám nhìn anh nữa.

Bên cạnh có người cười nhẹ một tiếng.

Thời Dịch đứng thẳng người lên, quét mắt qua Lục Trác một cái rồi nhanh chóng nhìn trở về phía cô: "Bệnh viện lúc đó có chút việc khẩn cấp."

Anh cũng không phải cố ý đến trễ, lúc đang đi thì bệnh viện bên cạnh xảy ra tai nạn xe, trùng hợp lúc ấy anh cũng ở đó, thời khắc ấy chỉ lo cứu người hoàn toàn quên mất cô gái nhỏ.

Chờ anh bận rộn xong mới nhớ đến chuyện này, liền nhanh chóng lái xe đến đây.

Nhưng không nghĩ tới, vì anh đến trễ nên suýt chút nữa cô gái nhỏ đã gặp nguy hiểm rồi.

Anh ấy đang giải thích nguyên nhân đến trễ với mình à?

Cô cũng không có ý trách anh. Đinh Nhân vừa muốn mở miệng lại cảm thấy mình phủ nhận lại lời đuôi nên dứt khoát im lặng không nói lời nào.

Lục Trác vỗ vỗ bả vai Thời Dịch, nói: "Giáo sư Thời của chúng ta cũng có ngày khiến người khác không tin tưởng."

Thời Dịch liếc anh ta một cái.

Hai người là bạn thân lâu rồi không gặp nhau, trêu chọc mấy câu rồi ai cũng có việc người nấy đành vội vã chào tạm biệt.

Trời đã tạnh mưa, quần áo Đinh Nhân không còn ướt nhiều nữa, cô đứng đây đưa tay lấy vali nhưng tay vừa mới đưa ra đã có bàn tay khác nhanh hơn cô một bước.

Cô theo bản năng nói: "Để tự tôi làm được."

Đang nói chuyện chỉ thấy người đàn ông một tay kéo vali một tay mở cửa xe, nói: "Lên xe."

Đinh Nhân mấp má môi, ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau.

Không khí bên trong xe có chút bí bách, cô kéo cửa kính xe xuống, đầu vừa mới ló ra liền bị một bàn tay đẩy vào.

Ngay sau đó cửa xe bị người ta mở ra.

Trong tay anh cầm một hòm thuốc, anh ngồi vào bên trong, thân thể cao lớn làm không gian trong xe nhỏ hẹp lại. Trong không khí có mùi của anh, cách nhau khá gần nên có thể cảm nhận được tiếng hít thở của anh.

Không kịp nghĩ nhiều Đinh Nhân đã nhích về phía sau một chút, theo động tác của cô tim cũng đập nhanh lên.

Thời Dịch mở hòm thuốc lấy bông gòn cùng nước muối sinh lý ra.

"Lại đây."

Anh ngược mắt nhìn cô, môi mông khẽ mím, sắc môi hơi nhạt.

Đinh Nhân không khỏi nhớ đến lần đầu tiên gặp anh, cũng là ánh mắt nhàn nhạt như vậy, tựa hồ không có gì thay đổi.

Cái dáng vẻ này quá mức xuất sắc, nhìn một cái liền có thể trở nên si mê.

Và cô xác định không tránh khỏi.

Thấy cô gái nhỏ chậm chạp không nhúc nhích, Thời Dịch đành ngồi nhích qua: "Đưa tay ra nào."

Gương mặt đẹp trai phóng đại ngay trước mắt làm hô hấp Đinh Nhân có chút căng thẳng, sợ bị anh nhìn ra tâm tư trong mắt nên ngoan ngoãn đưa tay ra.

Ngay sau đó bàn tay bị anh cầm lấy, lòng bàn tay liền truyền đến một trận đau nhói, cô theo bản năng rút tay về nhưng ngược lại bị nắm chặt hơn.

"Nhìn một chút."

Thời Dịch thấp giọng nói, khử trùng qua rồi bắt đầu đổ thuốc nước.

Động tác trên tay rất nhẹ nhàng và cẩn thận.

Một lát sau, anh dọn dẹp mọi thứ vào trong hòm rồi mở cửa xe ra đi lên ghế lái.

Xe đi được một quãng thì Đinh Nhân mới khó khăn phục hồi lại tinh thần, cô nắm cổ tay mình, nơi bị anh chạm vào vẫn còn lưu lại chút hơi ấm.

...

Đến Đé Đô cũng đã hơn 9 giờ tối, sau khi lái xe vào gara thì hai người xuống xe.

Thời Dịch xách vali đi phía trước, Đình Nhân lặng lẽ đi theo sau giống như một cái đuôi nhỏ.

Lên đến tầng 12 cửa thang máy mở ra, đứng bên ngoài là hai cô gái, dáng dấp rất xinh đẹp và nóng bỏng, quần áo mặc trên người rất thời thượng.

Thấy Thời Dịch ở bên trong, các cô ấy tỏ vẻ ngượng ngùng.

"Chào giáo sư Thời."

Thời Dịch gật nhẹ đầu xem như chào hỏi.

Đi ra khỏi thang máy, mới đi được vài bước Đình Nhân liền nghe được cuộc trò chuyện của hai cô gái kia.

"Trời ạ là giáo sư Thời đó, trước kia tôi đều cố ý đi ngang mà không gặp được hôm nay vận khí quá tốt mà."

"Trước đó chỉ nghe cô kể, không nghĩ là lại đẹp trai như vậy! Lạnh lùng cấm dục, quá hợp khẩu vị của tôi."

"Cút, anh ấy là của tôi."

"Này, con bé đi sau lưng anh ấy là ai vậy?"

"Không biết nữa, chắc là họ hàng gì đó."

"..."

"..."

Đình Nhân ngẩng đầu nhìn người đàn ông đi đằng trước, anh giống như không nghe thấy gì bình tĩnh lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Anh đôi giày xong thì xoay người từ trong tủ cầm ra một đôi dép lê cho nữ.

Đình Nhân mang vào rất vừa chân.

Đóng cửa nhà lại, Thời Dịch dẫn cô đến phòng mới, "Đây là phòng của em, trong tủ có quần áo, em đi tắm trước rồi xuống ăn tối."

Đây là câu nói dài nhất anh nói với cô kể từ khi gặp mặt.

Đình Nhân còn chưa kịp nghĩ hết lời anh nói thì anh đã xoay người đi ra ngoài.

Tĩnh tĩnh Thời Dịch có hơi lạnh nhạt, căn nhà này cũng y như chủ nhân của nó, trang trí rất nhạt nhẽo.

Không gian trong nhà hơi tối, phong cách xung quanh rất đơn giản, còn căn phòng này lại đặc biệt không hề ăn nhập gì với tổng thể của ngôi nhà này.

Cả căn phòng mộng ảo với màu tím nhạt, tất cả mọi thứ đều mang phong cách thiếu nữ, ra trải giường cùng chăn đều có hình nụ hoa nhỏ viền ren, trên ghế sa lon gần đó có năm con thú nhỏ, còn để thêm hai con báo hồng nữa.

Những thứ này đều đặc biệt chuẩn bị cho cô sao?

Thấy thế này nên không tránh khỏi tự mình đa tình một chút.

Nhớ tới lời nói vừa nãy của anh, cô mở tủ quần áo ra, quả nhiên bên trong treo đầy quần áo.

Váy, quần ngắn, áo thun, đồ ngủ đều phù hợp với tuổi của cô.

Trong phòng có cả nhà vệ sinh, đóng tủ quần áo lại, Đình Nhân tìm một bộ quần áo trong vali rồi đi vào.

Cô không có đồ ngủ, bình thường tắm xong đều mặc luôn quần áo cho ngày mai.

Trên bề rửa tay đều có đầy đủ đồ dùng hằng ngày, tất cả đều là màu hồng, những thứ này đều đâm nhẹ vào lòng cô.

Đình Nhân dùng tốc độ nhanh nhất để tắm, lau qua tóc rồi chảy lại sau đó đi ra ngoài.

Thời Dịch rất ít khi xuống bếp, bình thường chỉ có một mình nếu không ăn ở bệnh viện thì là gọi đồ ăn ngoài.

Trong tủ lạnh chỉ có mấy quả trứng gà, một trái cà chua cùng một gói mì.

Đối với ăn uống anh không có ý kiến gì chỉ cần no bụng là được.

Nếu là ngày thường anh chỉ cần đun sôi nước xong thì cho mì vào vài phút là ăn được. Nhưng hôm nay suy nghĩ đến trong nhà còn có cô gái nhỏ nên dùng trứng và cà chua để nấu mì.

Nghe người ta nói hình như trẻ con đều thích ăn những thứ này, cái gì mà khoai tây chiên, cà chua xào trứng vô cùng đơn giản.

Lúc Đình Nhân đi đến phòng khách, Thời Dịch vừa vặn từ trong bếp đi ra, đem chén bày ra trên bàn, anh nói: "Tối đây ăn mì."

Thời Dịch ít nói, Đình Nhân thì chậm nhiệt nên cũng không biết phải nói gì, hai người ngồi đối diện ăn mì mà không nói câu nào, bầu không khí rõ ràng có chút lúng túng.

Mì nấu với cà chua và trứng gà ăn rất ngon, có thể vì do quá đói nên Đình Nhân húp hết cả nước, húp xong đến giọt cuối cùng, cô phá vỡ sự yên lặng này giờ, cười nói: "Ăn ngon thật đấy".

Thời Dịch nhìn về phía người đối diện, cô gái nhỏ cười vui vẻ, hiện ra hai má lúm đồng tiền vô cùng linh hoạt.

Dừng lại hai giây, anh nói: "Tối nay ăn tạm một chút, ngày mai sẽ có người giúp việc đến."

Anh quá bận rộn, không có dư thời gian chăm sóc một ngày ba bữa cho cô.

Đặc biệt vì cô mà thuê người giúp việc?

Trong đầu Đình Nhân đột nhiên hiện ra ý nghĩ này, vội nói: "Không cần đâu, tôi biết nấu cơm mà, việc nhà tôi cũng có thể làm được."

Trước kia ở nhà chú hai, việc nhà đều do cô làm.

Thời Dịch: "Nhiệm vụ của em chủ yếu là học tập."

Nói đến việc học, Đình Nhân liền cảm thấy xấu hổ.

Thành tích của cô thật sự không tốt lắm.

Nghĩ ngợi một chút. Thời Dịch nói: "Đình Nhân, sau này nơi này chính là nhà của em, không cần phải câu nệ. Bình thường tôi tương đối bận rộn sẽ không ở nhà thường xuyên, nếu có chuyện gì hãy gọi cho tôi."

"Thật ra thì anh không cần đối xử tốt với tôi như vậy, như là mấy thứ quần áo kia..." Thanh âm Đình Nhân dần nhỏ lại, cắn cắn môi nói: "Thật ra không cần đâu, tôi có rồi."

Biết được cô có lòng tự ái cao, Thời Dịch nhẹ giọng nói: "Những thứ đó là dùng tiền của cha em để mua, chú ấy hy vọng em sống tốt."

Đình Trí tự trách nhất chính là không thể cho con gái mình đầy đủ mọi thứ, mỗi lần làm nhiệm vụ đều phải giao phó với Thời Dịch một lần, đơn giản là nếu ông ấy không về được thì sẽ giao lại con gái cho Thời Dịch chăm sóc.

Ngoài Thời Dịch ra những người khác ông ấy không yên tâm.

Mặc dù rất ít khi về nhà nhưng ông ấy đều biết, con gái sống ở nhà em trai cũng không tốt lành gì, gia đình đó ông hiểu rất rõ.

Lúc này Thời Dịch nhìn ông ấy với sắc mặt không tốt: "Chú đừng nói với tôi về mấy thứ này, con gái mình thì tự mình chăm sóc."

Nghe anh nói vậy Đình Trí sợ anh không làm, còn chạy đến chỗ lãnh đạo, lãnh đạo bị ông ấy nói đến phiền, thường xuyên đem người đuổi ra ngoài.

Nhưng mà vào tháng trước, những lời ông ấy nói đều thành sự thật.

Không muốn tin nhưng quân nhân chính là như vậy, đem sinh mạng dâng hiến cho tổ quốc.

Vào lúc Đình Nhân vừa mới nhận được tin tức đó cũng không dám tin, từ nhỏ đến lớn cũng chưa gặp mấy lần, đột nhiên lại có người báo tin là cha cô đã chết, cô chỉ cảm thấy ông trời đang đùa giỡn với cô. Cho đến mấy ngày sau cô nghe được chú hai cùng thêm hai vì tiền của cha để lại mà gây gỗ, cô mới bắt giác đón nhận sự thật này.

Cũng là sau đó cô mới biết cha mình đã giao phó mình cho người đàn ông Thời Dịch này, phó thác anh chiếu cố mình cho đến khi tốt nghiệp đại học.

Đình Nhân hỏi: "Ông ấy còn nói gì nữa không?"

.....

Chương 3

Edit: Mộc Tử Đăng

Thời Dịch đứng dậy đi vào trong phòng ngủ lúc đi ra trên tay đã cầm một phong thư sau đó đưa nó cho cô.

Đình Nhân nhận lấy, nắm ngón tay nắm thật chặt, trên phong thư rõ ràng có dấu vết để lại.

Đối với cha, Đình Nhân cảm thấy rất kỳ quái.

Mẹ đã bỏ lại cô và ra đi năm cô được 10 tuổi, thật sự trong lòng cô hận bà ấy. Nhưng không biết nguyên nhân vì sao, đối với người cha chỉ gặp mặt mấy lần mà cô lại không hận nổi.

Trước kia hàng xóm xung quanh thường hay nói cha cô là anh hùng, lập được biết bao nhiêu là chiến công. Đình Nhân đối với những lời này cũng không có nhiều cảm xúc gì, cô chỉ hy vọng người anh hùng trong miệng mọi người này có thể thường xuyên trở lại thăm cô nhiều hơn nữa, giống như cha của những người bình thường khác có thể ở cạnh cô, chăm sóc cô.

Từ nhỏ đây đã là một ước muốn xa vời, cô đã từng thử ghét ông, hận ông nhưng nhiều hơn lại là nhớ ông.

Ông ấy làm nhiệm vụ hy sinh, cô cũng không khóc chỉ ngồi trên giường yên lặng suốt đêm.

Bây giờ ngay cả ước muốn xa vời đó cũng đã biến mất.

Nếu ông ấy hy vọng mình sống tốt vậy thì phải sống thật tốt.

Phải tiêu xài hết tiền ai bảo ông ấy không trở lại chăm sóc cô nữa.

Đình Nhân ngẩng đầu hỏi người đàn ông trước mặt: "Anh có quan hệ như thế nào với ông ấy?"

"Bạn tốt."

Cô cười, nghiêng đầu nói: "Vậy em gọi là anh trai nhé."

Thời Dịch: "..."

Cô gái nhỏ sợ bảo anh già rồi sao?

Vừa nói xong, Đình Nhân liền ngọt ngào gọi một tiếng: "Anh Thời Dịch."

Thật ra thì thời gian Thời Dịch quen biết Đình Trí không lâu lắm, bởi vì công việc đặc thù nên số lần gặp mặt cũng ít.

Đại đa số đều gặp trong bệnh viện.

14 năm trước lúc bệnh viện 031 đặc biệt gọi anh nhập ngũ, bệnh nhân đầu tiên anh tiếp xúc chính là Đình Trí.

Lúc đó hai người còn chưa quen thuộc, chẳng qua là hai người đều nghe nói về đối phương. Sau đó có một lần ăn cơm với nhau, Đình Trí trò chuyện với anh mấy câu liền nhắc đến con gái mình, trên mặt đầy vẻ áy náy.

Nói đến điều này cũng thật là có duyên, bệnh viện nhiều bác sĩ như vậy mà hết lần này đến lần khác mỗi lần Đình Trí bị thương đều đưa đến phòng của Thời Dịch, thường xuyên qua lại như vậy nên hai người mới quen thuộc.

Đình Trí nhập ngũ sớm, đã ở trong quân đội được hai mươi mấy năm, ông ấy lớn hơn Thời Dịch 15 tuổi, cũng không so đo tuổi tác mà xem như anh em với Thời Dịch, còn lừa gạt anh nói chỉ mới 35 tuổi, thân thể so với mấy người trẻ tuổi còn cường tráng hơn nhiều.

"Anh Thời Dịch."

(Editor: tôi thể là ông nghe câu này mà không quẩn quáo mới là lạ:)))

Thanh âm của cô gái nhỏ trong trẻo lại êm tai, thánh thót như chim sơn ca.

Thời Dịch khẽ cười một tiếng, đang chuẩn bị thu dọn chén đĩa nhưng động tác của Đinh Nhân còn nhanh hơn anh, đem hai cái chén cầm lên nhanh chân chạy vào phòng bếp.

"Anh Thời Dịch nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Thấy cô không còn câu nệ như trước nữa, Thời Dịch liền nghe theo lời cô, sau khi trở về phòng thì đi tắm, tóc lau khô được phân nửa thì đi vào thư phòng cho đến rạng sáng mới đi ra.

Phòng của Thời Dịch ngay bên cạnh phòng Đinh Nhân, lúc đi ngang qua anh thấy dưới khe cửa phòng cô lộ ra ánh đèn, thấy vậy anh giơ tay lên gõ cửa một cái, hỏi: "Còn chưa ngủ hả?"

Đinh Nhân cầm phong thư trong tay, cô nằm trên giường ngửa mặt nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Cô thật sự xoắn xuýt không biết có nên mở ra hay không.

Đang lúc xuất thần, ngoài cửa truyền đến giọng đàn ông trầm thấp làm cô sợ hết hồn, bỗng từ trên giường bật dậy, nhanh chóng tắt đèn.

"Ngủ ngay đây ạ."

Thời Dịch: "..."

Anh không nói thêm nữa mà xoay người đi vào phòng.

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Đinh Nhân mới rón rén mở đèn lên, nhét phong thư vào cặp sách.

Sáng sớm ngày thứ hai người giúp việc đến.

Đinh Nhân vốn dĩ định dậy sớm để lưu lại ấn tượng tốt cho Thời Dịch, kết quả là tối hôm qua ngủ quá muộn mà di động lại hỏng nên không cách nào cài đồng hồ báo thức được, lúc cô tỉnh lại cũng đã hơn 9 giờ rồi.

Trên bàn ăn đã bày sẵn bữa sáng, thấy cô đi ra di giúp việc cười nói: "Mau đến đây ăn bữa sáng đi."

Đinh Nhân một bên đi về phía bàn ăn một bên nhìn khắp nơi, nhìn ra được tâm tư của cô, di giúp việc nói: "Sáng sớm nay giáo sư Thời đã đi ra ngoài rồi."

Sau đó rót cho cô ly sữa bò rồi mới nói tiếp: "Tiểu Nhân, di họ Trương, con gọi di là di Trương là được, lúc giáo sư Thời không ở đây thì có chuyện gì con có thể nói với di."

Di Trương lúc trước từng giúp việc ở Thời gia, bà ấy cũng có chút hiểu biết về Thời Dịch, biết anh bề bộn nhiều việc nên đối với cô gái nhỏ này, Thời Dịch đã cố ý dặn dò qua phải chăm sóc cô tỉ mỉ một chút.

Đinh Nhân: "Cảm ơn ạ."

Trong lòng không hiểu sao lại có chút mất mát, ngay cả tâm tình ăn sáng cũng biến mất.

Liên tục mấy ngày mà Thời Dịch vẫn chưa về.

Nghe di Trương nói, anh thường xuyên ở lại bệnh viện, thân là giáo sư nên cũng phải định kỳ đến đại học y Đê Đô để giảng bài, cuộc sống của anh trừ ăn và ngủ ra thì việc còn lại cũng chỉ có công việc.

Đinh Nhân phát hiện anh rất có tâm tư, mặc dù anh không ở đây nhưng vẫn chăm sóc cô tốt vô cùng.

Mấy ngày nay ở nhà cô nhận được rất nhiều gói hàng, nào là cặp sách, văn phòng phẩm, giày thể thao. Tất cả đều là đồ dùng học sinh mua riêng cho cô.

Còn làm cho cô nhớ đầu là cuốn sách《Năm năm thi đại học ba năm mô phỏng》*...

(* Cuốn sách này có thể hiểu là tài liệu ôn thi gồm kiến thức của ba năm cấp ba.)

Bởi vì khai giảng sớm hơn một ngày nên di Trương liền mang học phí cùng tiền tiêu vặt đưa cho Đinh Nhân. Trên đầu giường có đồng hồ báo thức vừa mới mua, mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ. Sáng sớm ngày thứ hai cô ra khỏi nhà đến trường báo cáo.

Cô giáo vẫn chưa vào lớp, trong phòng học các bạn học tùy ý ngồi, nói chuyện phiếm và đùa giỡn nhau.

Vào lúc thi học kỳ một cô chủ nhiệm đã nói rằng chỗ ngồi phải dựa theo thành tích để sắp xếp lại, Đinh Nhân vô cùng tự giác ngồi ở bàn cuối lớp, cô vừa mới từ trong cặp lấy ra bài tập hè liền nghe được Dịch Nhiên lại gần nói: "Này, Đinh Nhân, sau này chúng ta chính là bạn cùng bàn."

Thi cuối học kỳ một, Đình Nhân đứng thứ hai từ dưới đếm lên, Dịch Nhiên đứng thứ nhất từ dưới đếm lên.

Cậu ta vừa dứt lời trên lưng liền bị đập một phát.

"Tất cả là tại cậu ngăn cản tớ cùng Nhân Nhân ngồi cùng bàn."

Đứng thứ ba từ dưới đếm lên chính là cô nàng Giang Ti Kỳ này.

Cô ấy ngồi vào bàn phía trước Đình Nhân, tay cầm gói snack miếng cay**, vừa ăn vừa đưa tới: "Ném thử xem, tuyệt phẩm nhân gian đấy."

**** Snack miếng cay:**

Đình Nhân không thể ăn cay, thấy môi cô bạn thân bị cay mà đồ ửng cả lên cô lắc đầu một cái, thực sự không dám ăn đâu.

Dịch Nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Cậu cho là Nhân Nhân cũng giống cậu à, toàn ăn những thực phẩm rác rưởi như thế này."

Đình Nhân nghe vậy cũng muốn nói thật ra cô cũng thích ăn những thứ giống vậy chỉ là không dám ăn miếng cay thôi.

Cô bạn của cô ăn cay cực kỳ lợi hại, trình độ như vậy cô không chạm đến được, cô ấy cầm gói snack ăn ngon lành, thực sự là biến thái mà.

"Cái gì mà cùng tớ..." Giang Ti Kỳ đột nhiên bắt được trọng tâm trong câu nói đó: "Nhân Nhân là để cho cậu gọi à?"

Dịch Nhiên liếc nhìn Đình Nhân một cái, thấy sắc mặt cô vẫn như bình thường, lập tức thấy mình có lý chẳng sợ gì cả đứng lên, "Chúng tớ là bạn cùng bàn."

"Ngồi cùng bàn cũng không thể gọi như vậy."

Hai người bên này đang nháo loạn thì chủ nhiệm lớp đi vào, trong phòng học nhanh chóng an tĩnh lại.

Sau khi các bạn học đóng xong học phí thì lần lượt ngồi yên tại chỗ, chủ nhiệm lớp lại nói một đồng lời khuyên bảo, bên cạnh đó cũng thông báo cho mọi người biết rằng ngày mai họp phụ huynh.

Sau khi kết thúc, cô giáo nhìn về phía dãy bàn cuối một loạt.

Cảm nhận được tầm mắt của giáo viên, Đình Nhân căng thẳng nắm chặt viết trong tay lại.

Một giây kế tiếp cô nghe được chủ nhiệm lớp nói: "Đình Nhân, giúp cô mang bài tập đến phòng giáo viên nhé."

Chủ nhiệm lớp vừa ra khỏi lớp trong phòng học lại sôi nổi lên, các bạn học kể cho nhau nghe những điều thú vị đã trải qua của mùa hè vừa rồi, không khí vô cùng náo nhiệt.

Ánh mắt đồng cảm của Giang Ti Kỳ nhìn về phía cô, "Chúc cậu may mắn."

Mặc dù chủ nhiệm lớp không nói gì nhưng mọi người trong lớp đều đoán được rằng Đình Nhân có tám chín phần là bị gọi lên nghe giáo huấn.

Thành tích của Giang Ti Kỳ vẫn luôn không tốt, nhưng còn Đình Nhân lại khác. Năm đó thi lên cấp 3 cô đã đạt được điểm cao nhất thành phố và trúng tuyển vào Nhất Trung, thời điểm năm lớp 10 thành tích còn tương đối ổn nhưng đến lớp 11 lại bắt đầu tuột xuống.

Ôm một đồng bài tập vào phòng giáo viên, Đình Nhân không khỏi có chút khản trương.

Chủ nhiệm lớp kéo ghế đến tỏ ý kêu cô ngồi.

Đình Nhân quy củ ngồi xuống.

"Đình Nhân, bây giờ bắt đầu lớp 12 rồi, thời gian vô cùng cấp bách em phải học tập thật nghiêm chỉnh." Chủ nhiệm lớp tận tình khuyên bảo, nói tới nói lui cũng chỉ có những câu đó, hỏi cô: "Em có nghĩ đến việc thi đại học không?"

Đình Nhân lắc đầu.

"Dù có chuyện gì thì học tập mới là trọng yếu, suy nghĩ về tương lai nhiều một chút, một năm này hãy nỗ lực hết mình kéo thành tích đi lên."

"Trước hết trong học tập có vấn đề gì cứ đến tìm cô." Dừng một chút, chủ nhiệm lớp lại nói: "Còn nữa, về việc sinh hoạt có khó khăn gì cũng có thể tìm đến cô."

"Cảm ơn cô ạ."

Thấy cô ngoan ngoãn như vậy chủ nhiệm lớp ôn nhu sờ đầu cô một cái, "Trở về lớp đi."

Trở lại phòng học, Đình Nhân thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, có bạn học hỏi cô: "Đình Nhân này, ngày mai ai sẽ đi họp phụ huynh cho cậu?"

Địch Nhiên dùng cùi chỏ đẩy đẩy vị bạn học đó một cái rồi hung hãn trợn mắt nhìn cậu ta.

Động tác cầm bài thi của Đình Nhân hơi dừng lại, nhàn nhạt nói: "Tôi không có người nhà."

Bạn học kia đã ý thức được mình nói sai, le lưỡi xấu hổ rồi quay đi nói chuyện cùng người khác.

Giang Ti Kỳ đeo cặp sách trên vai, vừa mở gói snack miếng cay vừa đi đến nhẹ giọng nói bên tai Đình Nhân: "Kêu người đàn ông kia đến họp cho cậu."

Đình Nhân: "Anh ấy không có thời gian."

Giang Ti Kỳ nhìn thấy vành tai ửng đỏ của cô còn tưởng rằng do mùi cay của gói bánh bay lên nên nhanh chóng đem gói bánh kín đáo đưa cho Địch Nhiên rồi nắm lấy cánh tay cô rời đi.

Đi được một đoạn, Giang Ti Kỳ nói: "Nhân Nhân, hình như Địch Nhiên thích cậu đó."

"Hả?" Đình Nhân giả vờ không nghe cô ấy nói gì.

Giang Ti Kỳ phân tích nói: "Tớ hoài nghi cậu ấy có tình thì hạng chót như vậy mới có thể ngồi cùng bàn với cậu."

"Lúc trước thành tích cậu ấy đứng thứ 10 từ dưới lên, mặc dù là đếm ngược nhưng cũng không nhất thiết phải cố ý gì, có khi lần này cậu ấy thực sự không phát huy tốt thật."

"Trời ạ, cho dù cậu ấy không phải cố ý thì tớ chắc chắn cậu ấy thích cậu, tớ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra rồi."

Giang Ti Kỳ dùng dùng nói một tràng, Đình Nhân cũng không thêm đề vào tai, đi đến cổng trường hai người liền tạm biệt mỗi người đi một hướng, đoạn đường đi học không xa nên cô định đi bộ về.

Đi được mấy bước bỗng có một chiếc xe màu đen dừng ngay bên cạnh, Đình Nhân nhìn bảng số xe có chút bất ngờ.

Cửa kính xe hạ xuống lộ ra sườn mặt thanh tú của người đàn ông.

Anh mặc quân trang, hai tay cầm vô lăng, nói: "Lên xe"

Đình Nhân liếc nhìn bốn phía xung quanh thấy không có ai chú ý đến cô mới nhanh chóng kéo cửa xe phía sau ra.

Nhưng kéo hai cái cửa cũng không mở được, cô nhìn về phía ghế lái nói: "Anh Thôi Dịch."

"Lên ngồi đằng trước đi."

Trong lòng Đình Nhân hơi run lên một chút, đi đến phía trước dễ dàng mở cửa rồi ngồi vào trong xe.

Thôi Dịch nhìn cô nói: "Cài dây an toàn vào."

Đình Nhân đưa tay tìm hai bên cửa ghế ngồi mất cả nửa ngày mới tìm được.

Giấy kẻ tiếp cô lại gặp khó khăn, thứ đồ chơi này gắn vào đâu nhỉ?

Cô rất ít khi ngồi xe hơi, nếu có ngồi thì cũng ngồi phía sau, ngồi ở đó cũng không cần phải cài dây an toàn.

Đang trong lúc khó khăn bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở của người bên cạnh đang đến gần, cô ngẩng đầu lên liền bắt gặp khuôn mặt đàn ông áp tới.

Ngũ quan của anh được phóng đại trước mặt cô, cách rất gần, hô hấp cả hai hòa quyện vào cùng một chỗ, Đình Nhân nhìn Thôi Dịch mà tim đập như trống bỏi, đầu óc trống rỗng, ngay lúc cô sắp thở không thông thì người đàn ông đoạt lấy dây an toàn từ tay cô, "Lạch cạch" một tiếng cài vào.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra mấy giây nhưng lại làm lòng Đình Nhân bắn pháo hoa bùng nổ.

Thôi Dịch hoàn toàn không biết tâm tư của cô gái nhỏ, anh ngồi thẳng người lại rồi lái xe đi, hỏi cô: "Cảm giác khai giảng như thế nào?"

Đình Nhân còn chưa hoàn hồn lại theo bản năng đáp: "Ngày tận thế đã đến."

Lời vừa ra khỏi miệng cô mới giật mình tỉnh lại, cảm thấy không đúng lắm nên bối rối sửa lại: "Ý của em là vì ước mơ mà phấn đấu."

Thôi Dịch không vạch trần lời nói của cô, xuôi theo cô nói: "Vậy ước mơ của em là gì?"

Cái vấn đề này làm khó Đình Nhân rồi, giống hệt như những gì hôm nay cô chủ nhiệm đã hỏi cô có muốn thi đại học không vậy, trong lòng cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

Lúc nhỏ, thầy giáo từng hỏi trong lớp rằng ước mơ của các em là gì, mọi người đều trả lời nào là muốn làm nhà khoa học, bác sĩ hay thậm chí là làm nhà du hành vũ trụ..vv..

Đến lượt Đình Nhân, cô đã nói muốn làm lãnh đạo của cha.

Thầy hỏi cô tại sao, cô nhìn các bạn học khác đang cười ngã ngiêng, nói: "Chỉ có như vậy mới có thể phê cho cha nhiều ngày nghỉ để ông ấy có thể quay về nhà chăm sóc em cùng mẹ."

Một hồi trăm mặc.

Đình Nhân không nói gì, Thời Dịch cũng không hỏi nhiều nữa.

Đến tiểu khu, sau khi dừng xe lại anh từ trong hộp tỳ tay lấy ra một cái hộp đưa cho cô.

Là điện thoại mới, nhìn ký hiệu phía trên Đình Nhân nhớ lại hình như anh cũng dùng điện thoại hiệu này.

"Điện thoại di động hư tại sao lại không nói?" Thời Dịch mở hộp lấy điện thoại ra rồi đưa cho cô, "Đình Nhân, cha em đã giao em cho tôi, tôi đã đồng ý thì phải có trách nhiệm với em. Bình thường tôi rất bận rộn nên sẽ không thể lo hết mọi việc được, có cần gì thì cứ nói với tôi."

"Còn nữa, mang theo cái này để giữ liên lạc, tôi biết bây giờ trường học cấm không cho học sinh dùng điện thoại nhưng khi nhìn đến tin nhắn hoặc điện thoại của tôi nhất định phải trả về."

Giọng nói người đàn ông vẫn bình thản như thường lệ, thậm chí có phần kiên nhẫn hơn bình thường rất nhiều, nhưng không biết tại sao Đình Nhân cảm giác được anh có chút trư tư.

"Em nhất định sẽ trở về."

Hai mắt cô gái nhỏ đen nhánh long lanh như những vì sao trên trời đang phát sáng, lúc nói những lời này cô khẽ ngẩng đầu lộ ra sự kiên định.

Thời Dịch thu hồi tầm mắt, "Về ăn cơm đi."

"Còn anh?" Thấy anh không có ý định xuống xe, Đình Nhân hỏi: "Anh không thể về nhà ăn bữa cơm được sao?"

Giơ tay lên nhìn đồng hồ một cái, anh nói: "Tôi đến bệnh viện rồi ăn."

Buổi chiều có một cuộc phẫu thuật mở lòng ngực không thể đến trễ được.

Đình Nhân lại hỏi: "Vậy buổi tối anh có về nhà không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Mộc Từ Đăng

←←←←♥→→→→

"Tôi sẽ cố gắng."

Đình Nhân nói: "Em sẽ chờ anh về ăn tối."

"Không cần." Thấy cô có chút mất mát, Thời Dịch lại bổ sung, nói: "Có thể tôi về sẽ rất khuya."

Đình Nhân "Vâng" một tiếng, mở cửa xuống xe rồi vẫy tay với anh sau đó mới xoay người đi nhanh đến cửa thang máy.

Thời Dịch khoác tay lên cửa sổ xe nhìn thân ảnh yêu kiều đang đi xa dần của cô mà có chút xuất thần.

Anh là một người đàn ông từ trước đến giờ đều một thân một mình, đột nhiên lại phải chăm sóc một cô gái nhỏ khiến anh thật sự lúng cuống.

Mấy ngày nay mặc dù không về nhà nhưng trong lòng anh vẫn cứ nhớ mong, nghĩ ra hôm nay là ngày khai giảng của cô nên quyết định gọi điện cho cô để hỏi thăm.

Kết quả gọi mấy lần nhưng đều ở trạng thái tắt máy làm anh nghĩ lung tung lập tức luống cuống tay chân vội vàng chạy xe về nhà, nghe di Trương nói điện thoại cô đã hư rồi cuộc lúc này mới yên lòng lại.

Điện thoại di động reo lên kéo suy nghĩ của anh quay trở về.

Anh bắt máy rồi đeo tai nghe bluetooth lên vừa nói chuyện vừa khởi động xe.

Về đến nhà, di Trương đã nấu xong đồ ăn, Đình Nhân ăn nhanh rồi liền trở về phòng ngủ.

Cô lấy di động cũ từ trong ngăn kéo ra, gỡ thẻ sim bên đó gắn vào điện thoại mới.

May mắn là số điện thoại trong sim vẫn còn nên cô dễ dàng tìm được số điện thoại kia, ấn mở rồi đổi tên thành: Anh Thời Dịch.

Ngồi si ngốc nhìn bốn* chữ đó cho đến khi có người gõ cửa cô mới hoàn hồn tỉnh lại.

*(*bốn chữ là Thời Dịch Ca Ca nhưng để thuận việt nên chỉ còn lại ba chữ Anh Thời Dịch)*

"Tiểu Nhân buổi tối con muốn ăn món gì?" Di Trương đẩy cửa phòng ra để lộ khuôn mặt tròn hơi mập mạp.

Đình Nhân nói: "Để con hỏi anh Thời Dịch trước đã."

Di Trương kinh ngạc: "Tối nay giáo sư Thời về nhà ăn sao?"

"Dạ." Đình Nhân gật đầu sau đó soạn tin nhắn gửi đi.

Buổi chiều, thời gian giải phẫu bắt đầu lúc hai giờ nên anh còn chút thời gian đi đến phòng bệnh của Thẩm Ngan.

Thẩm Ngan đang nửa ngồi trên giường bệnh, sắc môi trắng bệch, cảm bệnh ra trông vô cùng căng thẳng, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ không biết đang nghĩ đến cái gì.

Nghe thấy động tĩnh ở cửa anh ấy quay đầu lại.

Chú ý đến ánh mắt của anh ấy, Thời Dịch trêu nói: "Người cậu muốn gặp không đến nên thất vọng hả?"

Thẩm Ngan cười nhạo một tiếng: "Đạch."

Thời Dịch khẽ cười một tiếng hỏi anh ấy: "Cậu cùng cô ấy cứ chiến tranh lạnh mãi à?"

"Cậu không có bạn gái không hiểu đâu."

Sau mấy giây trầm mặc đột nhiên Thẩm Ngan nói: "Phụ nữ đúng là không thể cung chiều được, càng cung chiều càng không có lương tâm nữa."

Anh ấy nằm viện hai ngày rồi mà cô ấy cũng không đến ngày nào, ngay cả điện thoại đến cũng không có, lòng như sắt đá mà, rõ ràng mấy ngày trước hai người vẫn còn ân ái.

Vài ngày trước đó, Hường Hạm chứa chấp Thẩm Ngan một đêm, nói là thu nhận thật ra nói đúng hơn là Thẩm Ngan mặt dày mày dạn ở lại không chịu đi.

Ăn cơm tối xong, Hường Hạm xem ti vi một hồi thì chuẩn bị trở về phòng đi ngủ.

Lúc Hường Hạm tắm xong vừa lau tóc vừa đi ra thì cô chợt sững sốt, Thẩm Ngan mặc đồ ngủ đang nằm chiếm hết cả giường của cô, bộ dáng vừa mới tắm xong mang vẻ mặt phản chấn nhìn cô.

Hường Hạm có chút mất tự nhiên nói với Thẩm Ngan: "Cái đó, Thẩm Ngan, em buồn ngủ rồi.". Ý của câu đó chính là muốn đuổi khéo anh.

"Anh biết" Anh thờ ơ không để ý nhiều đến lời cô nói ngược lại cô ý xuyên tạc ý cô: "Anh đã tắm xong rồi."

Hường Hạm vừa mới tắm xong nên trên mặt vốn có chút ửng hồng, sau khi nghe xong lời đó mặt đã đỏ như trái cà rồi. Cô không để ý đến anh nữa cầm lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc.

Thẩm Ngan đi đến lấy đi cái máy sấy trong tay cô giúp cô sấy tóc, Hường Hạm cũng không phản đối gì cả, tâm tư của cô đang đặt ở việc làm sao để đuổi anh ra khỏi phòng.

Cô cảm thấy không khí hiện tại vô cùng kỳ dị.

Ngón tay anh len qua từng sợi tóc của cô, theo tiết tấu tới lui của anh làm tim Hường Hạm cũng đập loạn theo.

Qua hơn mười phút cuối cùng tóc cũng đã khô, Hường Hạm vội vàng cầm máy sấy đi cất rồi quay đầu lại nói lời cảm kích với Thẩm Ngạn: "Cảm ơn anh, anh cũng nên đi ngủ đi, ngủ ngon."

Mười phút vừa rồi quá dài vô mà!

Thẩm Ngạn đứng dậy đi đến cửa nhưng ngay khi Hường Hạm vừa mới thở phào một hơi thì anh nhanh chóng tắt đèn sau đó ôm lấy cô, hai người cùng nhau ngã xuống giường.

Hường Hạm cả kinh: "Thẩm Ngạn! Anh làm gì vậy?"

Cô giằng giàng muốn tránh thoát khỏi cái ôm của anh nhưng càng giẫy anh càng ôm chặt hơn, một tay ôm chặt cô tay còn lại kéo chăn qua đắp kín hai người lại.

Động tác này của anh làm Hường Hạm sợ hãi, cô dùng cả tay lẫn chân đấm đá lung tung trong ngực anh, toan muốn đẩy anh ra.

Nào ngờ làm như vậy lại khơi gợi vọng của anh hơn nữa, anh bắt lấy cái tay nhỏ bé của cô lại, hơi thở không ổn định nói: "Lộn xộn nữa thì tự gánh lấy hậu quả!" Thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên giống như đang cực lực đè nén cái gì đó.

Hường Hạm nghe thấy câu này liền ngoan ngoãn dừng lại mọi động tác để mặc cho anh ôm cô, đến động cũng không dám động, không biết từ lúc nào hô hấp của cô cũng trở nên rối loạn, đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn màn đêm yên tĩnh trong phòng, lúc này cô có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở không bình thường của người bên cạnh, thân thể cô và anh đang dán chặt vào nhau nên cô hoàn toàn cảm nhận được biến hóa trên cơ thể anh.

Nhiệt độ nóng lên, hai cơ thể dán sát vào nhau càng thêm nóng bỏng, Hường Hạm cảm thấy nóng quá muốn vén chăn lên nhưng cô nào dám cử động chứ, thử đàn ông kia đã sớm ngẩng cao đầu.

Đột nhiên Thẩm Ngạn vén chăn đi nhanh vào phòng tắm ngay sau đó Hường Hạm liền nghe được tiếng nước chảy truyền đến, cô chớp chớp mắt, trong đầu không tự chủ được tưởng tượng ra dáng vẻ đang tắm của Thẩm Ngạn rồi lại rút vào chăn cười ngây ngô.

Qua một hồi lâu, Thẩm Ngạn mới đi ra từ phòng tắm, Hường Hạm bây giờ đã mơ mơ màng màng ngủ, anh chui lại vào trong chăn nằm bên cạnh cô, trong lúc mơ hồ Hường Hạm cảm giác có một cơ thể lạnh như băng đang áp sát mình nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều, trở mình tiếp tục ngủ.

Nhìn cô còn có thể bình yên chìm vào giấc ngủ, trong lòng Thẩm Ngạn có chút bất bình.

Đúng là nha đầu không có lương tâm!

Anh ôm cô vào lòng, Hường Hạm đang ngủ mơ màng lẩm bầm câu gì đó.

Cô gái đang ngủ trong ngực thơm ngát như hoa thể nhưng mỗi một giây trôi qua anh đều cảm thấy vô cùng đau khổ, không khí này kéo dài khoảng mười phút thì người đàn ông khề nguyên rủa "Shit" một tiếng.

Một lần nữa đứng dậy chạy vào phòng tắm..

Sáng hôm sau Hường Hạm mơ hồ tỉnh dậy, cảm thấy dưới gối có chút cứng rắn nên đưa tay sờ thử, sờ một cái cô liền sùng sốt, đây không phải gối nằm mà rõ ràng là cánh tay, hơn nữa còn là cánh tay của đàn ông! Con người cô bỗng nhiên phóng đại, trong đầu hiện lên từng hình ảnh một, còn chưa kịp sắp xếp lại mọi chuyện, ánh mắt cô đã chuyển từ cái tay đó lên khuôn mặt người đàn ông đang nằm ngủ bên cạnh.

Chăn chỉ đắp đến eo làm lộ ra một phần cơ thể đàn ông, ánh mặt trời chiếu lên làn da màu lúa mạch càng làm tăng thêm sự hấp dẫn mê người. Đầu óc Hường Hạm hoàn toàn loạn cả lên, cô cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, hồi tưởng xem hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô ngắm Thẩm Ngạn đang ngủ say sưa, tại sao anh lại không mặc quần áo chứ, tối hôm qua rõ ràng là có mặc đồ ngủ mà! Vậy cuối cùng bọn họ có phát sinh cái gì hay không?

Hường Hạm dè dặt vén chăn lên đi xuống giường, nhón chân bước nhẹ nhẹ trên sàn nhà sợ phát ra âm thanh kinh động đến người đang nằm trên giường. Nhưng mà hết lần này đến lần khác ông trời không chiều theo ý cô.

"Đi đâu đó?" Bên tai truyền đến thanh âm của người đàn ông.

Hường Hạm dừng chân lại, vừa rồi còn ngủ ngon lành mà tại sao lại tỉnh vào ngay lúc này! Cô không biết có nên bước đi tiếp hay không, bước đi tiếp thì cảm thấy có điểm là lạ mà không đi thì lại không được!

Vì vậy cô đứng xoắn xuýt giữa hai vấn đề đó nên cứ như vậy mà đưa lưng về phía Thẩm Ngạn khiến anh nhìn đến ngẩn người.

Thẩm Ngạn đưa tay lên gối đầu, nhìn dáng vẻ cứng ngắc bối rối của cô, chờ cô xoay người lại nhưng chờ đến năm phút mà Hường Hạm vẫn đứng ngây người như cũ, anh không có tính nhẫn nại chút nào.

"Em chắc chắn muốn đứng như vậy mãi?" Anh thật sự muốn bỏ não cô nghiên cứu xem rốt cuộc được làm từ thứ gì?

Hướng Hạm hoàn hồn lại, chậm rãi xoay người qua, cố gắng tỏ ra trấn định, nói: "Chào Thẩm Ngạn, buổi sáng tốt lành!"

Thẩm Ngạn khẽ cau mày: "Ngủ cũng đã ngủ trên cùng một cái giường rồi mà còn nói chuyện xa lạ như vậy làm gì."

Anh vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Hướng Hạm liền cứng đờ, thuận tay lấy cái gối đánh về phía anh, anh cứ như vậy bị cô đánh trúng.

.....

Hai người các anh quen biết nhau từ nhỏ và cùng nhau lớn lên, Thời Dịch đối với anh ấy quá hiểu rõ rồi, đi đến gần nhìn cái chân đang bó thạch cao vô nhẹ một cái: "Đường bệnh cho tốt đi, nếu hồng thật thì coi chừng Hướng Hạm bỏ cậu luôn đấy."

"Cô ấy dám!" Thấy Thời Dịch đang cười, Thẩm Ngạn mím môi hừ lạnh một tiếng "Đi thì cứ đi đi, ông đây không lạ gì."

Đang lúc hai người nói chuyện thì nghe thấy tiếng giày cao gót càng ngày càng gần, khóe môi Thời Dịch cong lên liếc nhìn người phụ nữ đang đứng ngay cửa sau đó quay đầu lại nhìn Thẩm Ngạn, cố tỏ ra ngạc nhiên lẫn mừng rỡ nói: "Người phụ nữ của cậu sẽ không bỏ theo người khác chứ."

Thẩm Ngạn không còn tâm tư giận hờn với anh, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm người phụ nữ ngay cửa, trong lòng vô cùng vui mừng.

Vậy mà người phụ nữ đó cũng không nhìn anh ấy lấy một cái, thẳng tắp đi về phía Thời Dịch, cười nói: "Giáo sư Thời, cảm ơn anh đã phẫu thuật cho cha tôi."

Nói xong Hướng Hạm đem bó hoa trong tay đưa cho anh.

Hoa hồng đỏ tươi vừa mới nở vô cùng xinh đẹp, một loài hoa tượng trưng cho tình yêu.

Thời Dịch không nhận lấy.

Vô cùng rõ ràng là hai người này đang dối nhau nên không được tự nhiên, Hướng Hạm đang cố ý khiêu khích Thẩm Ngạn mà.

Quét thấy sắc mặt tái xanh của Thẩm Ngạn, trong lòng anh nhin cười, nói: "Hướng tiểu thư khách khí rồi, chữa bệnh cứu người là công việc của tôi."

Giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, anh nói: "Xin lỗi không tiếp được Hướng tiểu thư, tôi còn có việc, đi trước."

Dứt lời anh liền rời khỏi phòng bệnh, không quấy rầy Thẩm Ngạn tự và mặt mình.

Trở về phòng làm việc, mới vừa ngồi xuống bỗng điện thoại trên bàn rung lên.

Anh cầm lên nhìn thì thấy có tin nhắn mới.

Đình Nhân: Anh Thời Dịch, buổi tối anh muốn ăn gì để đi Trương chuẩn bị đồ ăn?

Thời Dịch đang muốn trả lời thì có người gõ cửa anh đành đặt di động xuống, nói: "Mời vào."

Y tá đẩy cửa đi vào, nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế, thanh âm không từ chủ được trở nên dịu dàng hơn: "Giáo sư Thời, viện trưởng tìm anh nói có chuyện muốn thảo luận."

"Được, tôi lập tức đến ngay."

Thời Dịch vội vàng soạn một tin nhắn ngắn gửi đi rồi đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

Bên này, trong lòng Đình Nhân tràn đầy mong đợi kết quả chỉ nhận được tin nhắn ngắn gọn: "Em ăn trước đi, không cần chờ tôi."

Trong lòng có chút buồn rầu, nói: "Anh ấy không về."

Di Trương dừng một chút, nói: "Đi sẽ làm nhiều một chút rồi để vào tủ lạnh, khi nào cậu ấy trở về có thể hâm nóng lên là ăn được."

"Vâng."

Thấy cô gái nhỏ mong chờ giáo sư Thời trở lại, Di Trương hỏi cô: "Tiểu Nhân, có phải buổi tối con sợ ở một mình không? Nếu không thì tối nay đi ở lại đây với con."

Đình Nhân ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: "Con không sợ đâu ạ."

Di Trương nghe vậy chỉ cười một tiếng rồi rời đi.

Đình Nhân ngơ ngẩn ngồi một hồi rồi lấy từ vụng tiếng anh trong cặp sách ra bắt đầu học.

Cô giáo nói sẽ có một bài kiểm tra khảo sát chất lượng đầu năm, cô không muốn lại nằm cuối danh sách nữa.

Mỗi chữ cái tiếng Anh cô đều biết nhưng ghép chúng lại chung một chỗ thì đầu cô lại đau lên, còn có bao nhiêu là công thức, thật nhức đầu mà.

Trước kia thành tích của Đình Nhân rất tốt, học cũng rất ung dung nhưng có lẽ từ năm lớp 10 khi biết mẹ có gia đình mới, lại sinh con trai nên cô không cách nào tập trung nghe giảng được nữa, thành tích vì thế cũng tuột xuống, cô từ người được thầy cô đề cao lại trở thành người khiến họ thất vọng nhất.

Nhìn một chút vào cuốn sách nhưng cái gì cũng không hiểu, chỉ thuộc được mấy từ đơn.

Sáu giờ tối, dì Trương gọi cô ra ăn cơm, cô đáp lại một tiếng, nói: "Dì Trương, đi cứ về trước đi, chút nữa con mới ăn."

Biết cô gái nhỏ muốn chờ Thời Dịch, dì Trương đành khuyên nhủ: "Tiểu Nhân, giáo sư Thời có lẽ rất khuya mới về, con ăn trước đi không thôi lại đau dạ dày đó."

Đình Nhân: "Bây giờ con vẫn chưa đói bụng ạ."

Mấy ngày ở chung với nhau dì Trương cũng đã có chút hiểu cô, biết nha đầu này rất thẳng thắn nên cũng không khuyên nữa.

Đợi cho đến 10 giờ Thời Dịch vẫn chưa về nhà, Đình Nhân đã đói không chịu được, thức ăn trên bàn đều nguội lạnh, cô tùy tiện ăn vài miếng rồi gửi tin nhắn cho anh.

[Anh Thời Dịch, nồi cơm em vẫn còn cắm điện, thức ăn để trong tủ lạnh, khi nào về anh hâm nóng lại là có thể ăn ngay.]

Lúc chuẩn bị ngủ, Đình Nhân đặt điện thoại cạnh gối để phòng khi anh có nhắn tin trả lời cô có thể thấy ngay.

Sáng sớm hôm sau, Đình Nhân rửa mặt xong từ trong phòng ngủ đi ra, đi được mấy bước thì sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, cô quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông mặc đồ ở nhà, quần áo đều rất tùy ý, hai nút áo trước ngực cũng không cài lại, đường cong cơ ngực như ẩn như hiện, hình như anh vừa mới tỉnh ngủ, hai mắt vẫn còn lờ mờ chưa tỉnh lắm.

Hai tai Đình Nhân nóng lên nhưng tầm mắt vẫn nhìn anh chăm chăm.

Ánh mắt người đàn ông rơi trên người cô mặt cô liền đỏ lên, thấp giọng nói: "Anh Thời Dịch."

"Ừ"

Thời Dịch trả lời rồi xoay người về phòng thay quần áo.

Làm sao anh lại có thể quên là trong nhà còn có một cô gái nhỏ cơ chứ.

Họp phụ huynh được diễn ra vào buổi sáng, vào tiết thứ nhất đã có không ít phụ huynh đứng cạnh cửa.

Đình Nhân nhìn về bàn phía trước, Giang Ti Kỳ bình thường lúc học không xem tiểu thuyết chính là ăn trong giờ học vậy mà lúc này lại ngồi ngay ngắn chăm chú nhìn lên bảng, nhìn vô cùng nghiêm túc.

Cha mẹ Giang Ti Kỳ đều đến, đang đứng ngoài cửa sổ chờ, mỗi lần họp phụ huynh xong cô ấy đều nói khi về nhà sẽ bị cha mẹ phối hợp hành hạ.

Đình Nhân đối với những chuyện này không hề có cảm xúc gì.

Cô không nghe lọt tai những gì thầy giáo nói trên bảng.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đi họp phụ huynh cho cô, mẹ cũng chưa từng đi đến trường họp cho cô lần nào.

Mới đầu cô còn nghĩ mình không đủ ưu tú sau đó cô mới biết thì ra mẹ căn bản cũng không thích cô.

Bây giờ nghĩ lại thấy mình quá ngu ngốc, nếu mẹ thật sự thích cô thì làm sao lại bỏ cô lại để cô từ nhỏ đã không có ai bên cạnh.

Khi còn nhỏ cô cũng biết mẹ mình cũng không giống như mẹ người khác.

Mà bây giờ cô cũng không có mẹ.

Chuông hết tiết vang lên, Đình Nhân nằm ngoài ra bàn, lấy sách che đầu lại muốn ngăn cách mọi âm thanh từ thế giới bên ngoài.

Nhưng cô càng không muốn nghe thì lại nghe càng rõ.

"Cha cậu đi họp sao?"

"Đúng vậy." Một cậu bạn học than thở nói: "Tớ xong đời rồi, thi kém như vậy chắc về bị ăn đòn thê thảm quá."

"Sợ gì chứ, mẹ cậu sẽ lại che chở cho cậu thôi."

"Mẹ tớ có việc bận nếu không cũng không để cha đến họp đâu, thành tích tớ kém vậy để ông ấy tới chính là tự tìm ngược mà."

"Ừ, đồng tình với cậu."

"Cha cậu cũng đến hả?"

"Đúng vậy." Giọng nói của một bạn học nữ vang lên: "Nhưng mà cha tớ không đánh tớ được, ông ấy rất yêu con gái, vô cùng cưng chiều tớ, ha ha, có lúc cũng làm mẹ tớ phát ghen."

Đình Nhân nghe đến tâm phiền ý loạn, mới vừa nhắm mắt đột nhiên sách bị ai đó lấy lên.

Ánh sáng đột nhiên ập đến, Giang Ti Kỳ đứng trước mặt cô thở hồng hộc nói: "Đình Nhân cậu có anh trai khi nào vậy? Dáng dấp quá đẹp trai, cậu không biết đâu, các bạn nữ đều si mê nhìn đến nước miếng cũng muốn chảy ra."

Đình Nhân ngơ ngác, anh trai? Cô không có anh trai mà?

Trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng, cô kịp phản ứng liền đứng dậy chạy đến phòng họp, Giang Ti Kỳ phía sau khó khăn kêu: "Này, chờ tớ với."

Bên ngoài phòng họp bị các bạn học nữ vây quanh, các cô ấy đứng trước cửa sổ, cô cố gắng đứng thẳng lên để nhìn vào trong nhưng không thấy gì, trên mặt có chút không vui lại nghĩ biện pháp chen vào nhưng không chen được, lòng nóng như lửa đốt, hai tay để lên vai bạn học nhảy nhẩy lên nhìn vào trong.

Có bạn học thấy cô vội vàng gọi cô lại: "Đình Nhân mau đến đây."

Cô đi đến, bạn học đó đẩy đám người ra nói: "Nhường một chút cho Đình Nhân vào."

Bị người khác đẩy ra các nữ sinh khác tỏ ra không vui, lại nhìn thấy Đình Nhân liền thay đổi sắc mặt ngay lập tức, cười nói: "À, Đình Nhân à, người đó là anh trai cậu thật hả?"

"Nói nhảm, không phải anh trai cậu ấy không lẽ là anh trai cậu chắc."

"Tớ chỉ hơi chút thôi mà." Bị nói như vậy bạn học đó có chút ủy khuất, "Này nhìn dáng dấp bọn họ cũng không giống nhau..a..."

Các bạn học chừa ra một vị trí, Đình Nhân đi đến trước cửa sổ, ánh mắt lập tức thấy được dáng người cao ngất kia.

Buổi họp phụ huynh còn chưa chính thức bắt đầu, người đàn ông ngồi hàng thứ nhất mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, so với bình thường có thêm áo bác sĩ màu trắng thì bây giờ nhìn ít đi mấy phần nghiêm túc.

Khí chất anh vốn dĩ đã xuất chúng, trong đám người kia lại càng lộ ra vẻ anh khí. Anh đang trò chuyện cùng chủ nhiệm lớp, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, chợt như nhận ra điều gì anh liền quay đầu qua, Đình Nhân không kịp né tránh cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, cô nghe được tiếng tim đập mạnh liệt của mình, trong lòng vô cùng vui sướng, nhếch miệng lên nở nụ cười tươi rói từ tận đáy lòng..

Tác giả có lời muốn nói:

Giáo sư thời đi họp phụ huynh rồi, Tiểu Nhân Nhân thành tích không tốt, mọi người đoán xem, giáo sư Thời sẽ thu thập cô ấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mộc Từ Đăng

Người đàn ông cũng đang cười, môi hơi câu lên lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt lóe lên ánh sáng như ánh mặt trời ấm áp nhìn về phía cô.

Đình Nhân lặng yên nhìn chăm chăm anh, thời gian dường như dừng lại ở ngay giây phút này, cả thế giới xung quanh chỉ còn lại mình cô và anh.

Có bạn học nào đó đang nói chuyện với cô nhưng cô không nghe được gì nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn dán sát vào cửa sổ, trong mắt và trong lòng chỉ tràn ngập hình ảnh người đàn ông.

Anh đã đến!

Làm sao anh biết được cuộc họp phụ huynh này?

Cô giáo đã nói với anh cái gì?

Có khi nào lại nói với anh là điểm thi của cô nằm cuối bảng?

Nhất định anh sẽ rất thất vọng.

Những ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu làm Đình Nhân luống cuống cả lên, nhưng mà ánh mắt của người đàn ông nhìn cô không có gì là không vui cả ngược lại so với bình thường có thêm mấy phần thân thiết.

"Đình Nhân, đến giờ học rồi!"

Có bạn học đang gọi cô ở phía sau, cô hồi phục lại tinh thần rồi quay đầu lại nhìn thì thấy anh cùng với các vị phụ huynh khác đã ngồi vào chỗ, cô chủ nhiệm đã đứng trên bục giảng, buổi họp phụ huynh chính thức bắt đầu.

Hiện tại đang là tiết lịch sử, Đình Nhân mở sách ra, nhìn thầy trên bục giảng đang nói gì đó nhưng cô lại không biết ông ấy đang nói gì, trong đầu đều là ý nghĩ cô giáo chủ nhiệm sẽ nói gì trong buổi họp phụ huynh đó, với thứ hạng của cô như vậy sẽ làm anh mất hết thể diện thôi.

Lần đầu tiên Đình Nhân cũng có tâm tình lo âu như những bạn học khác.

Sự lo âu và bất an này tồn tại trong lòng cô mãi cho đến khi tan học cũng không dịu đi chút nào.

"Tạm biệt thầy."

Lời nói vừa dứt, các bạn học nữ trong lớp như ong vỡ tổ xông đến vây quanh cô hỏi về anh trai, Đình Nhân không có tâm tư nào mà trả lời, cô chạy ra ngoài muốn đi đến phòng họp bên kia nhìn xem tình hình thế nào rồi, mới vừa đi đến cửa phòng học đã bị giáo viên lịch sử gọi lại: "Đình Nhân, tiết vừa rồi em có gì không hiểu không?"

Đình Nhân khẽ lắc đầu một cái.

Giáo viên lịch sử đẩy gọng kính một cái, nói: "Có gì không hiểu thì cứ hỏi thầy, đừng ngại, hãy chăm chỉ học tập để sau này trở thành người đóng góp cho xã hội như anh trai của em vậy."

"Vâng thưa thầy."

Những lời này Đình Nhân đã nghe không ít lần, thật sự rất không thích nhưng hôm nay khi thầy giáo lấy anh ra làm ví dụ không hiểu sao trong lòng cô lại dâng lên một niềm tự hào nho nhỏ.

Đang nói chuyện thì có phụ huynh đi đến, theo bản năng Đình Nhân nhìn sang thì thấy người đàn ông bỏ tay trong túi quần, ánh mắt nhìn về phía cô, bước chân đi không nhanh không chậm.

Người còn chưa đến gần giáo viên lịch sử đã tiến lên nghênh đón, đưa tay ra trên mặt đầy nụ cười, nói: "Giáo sư Thời, nghe danh đã lâu."

Thời Dịch bắt tay cùng ông ấy, một bộ dáng đứng chuẩn phụ huynh của học sinh nói: "Thầy, ở trường Đình Nhân còn làm phiền thầy chiếu cố nhiều hơn."

"Được, được."

Đình Nhân đứng bên cạnh Thời Dịch lén lút ngẩng đầu nhìn anh.

Hai người cách nhau rất gần, chỉ cần cử động một chút tay cô đã đụng vào chân anh, đụng nhẹ một cái cô cũng có thể cảm nhận được độ săn chắc của cơ bắp qua tầng vải mỏng kia.

Đầu ngón tay truyền đến một trận tê dại, cảm giác như điện giật đang truyền đến toàn thân, mặt nóng lên một chút, nhiễm một tầng đỏ ửng.

Giáo viên lịch sử đã rời đi từ lúc nào, anh đang nhìn cô, thấy ánh mắt né tránh của cô anh đưa tay lên xoa xoa đầu cô, nói: "Tan học về nhà sớm, chúng ta cùng nhau ăn tối."

"Vâng ạ."

Ý thức được giọng mình quá thấp sợ anh không nghe được nên cô ngẩng đầu lên nói lại lần nữa: "Vâng ạ"

Kết quả là âm lượng lại quá cao làm cho các bạn học đều nhìn qua đây, hai gò má lập tức nóng lên, cô cúi đầu hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Thời Dịch khẽ cười một tiếng: "Trở về lớp đi, học tốt nhé."

Như nhận được đại xá Đinh Nhân nhanh chân chạy đi.

Chạy vào phòng học lại không nhìn được đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng người đàn ông đã rời đi rồi.

Cô quay về chỗ ngồi, vẫn chưa đến giờ lên lớp nên cô lấy bài ra xem trước, Dịch Nhiên từ bên ngoài đi vào ngồi xuống chỗ ngồi rồi nghiêng đầu hỏi: "Đinh Nhân, tại sao cậu họ Đinh còn anh trai cậu lại họ Thời."

"Làm sao cậu biết anh ấy họ Thời?" Giang Ti Kỳ từ bàn trên quay xuống, phụ huynh vừa đi cô ấy đã bắt đầu ăn gói miến cay, mùi vị lan ra làm cho vài bạn học đi ngang qua lấy vài miếng để ăn.

Dịch Nhiên nói: "Tôi không những biết anh ta họ Thời mà còn biết tên anh ta là Thời Dịch."

Không chỉ bạn học mà ngay cả các trưởng bối cũng thường xuyên nói với cậu ta về "Giáo sư Thời", ba chữ này hay xuất hiện bên tai nên cậu ta muốn không biết cũng khó.

Hai người đồng loạt nhìn về phía Đinh Nhân.

"À." Đinh Nhân cắn cắn đầu bút, suy nghĩ một lát mới nói: "Anh ấy là anh họ của tớ."

"Thì ra là vậy." Dịch Nhiên sờ sờ gương mặt đẹp trai của mình, trong đầu nghĩ rằng chuyện này không ổn rồi, trong nhà có người có tướng mạo xuất chúng như vậy thì gu thẩm mỹ không phải rất cao sao?

Giang Ti Kỳ nhìn ra được đầu mối gì đó, dán vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Nhân Nhân, anh ấy không phải là người đàn ông đó chứ?"

Cô ấy và Đinh Nhân đã học chung với nhau từ năm nhất sơ trung, hai người các cô nói chuyện với nhau rất hợp nên từ đó cũng thân nhau, đối với tình hình gia đình đối phương cũng có biết chút ít, đột nhiên tự dừng lại xuất hiện một anh họ khiến người ta không khỏi tránh khỏi nghi ngờ.

Không biết bởi vì lời cô ấy nói hay là bởi vì hơi nóng từ miệng cô ấy mà tai Đinh Nhân lại nóng lên, đây cô ấy ra, hơi xấu hổ nói: "Cậu ngồi yên đi, mau xem bài đi."

"Còn sớm mà."

Giang Ti Kỳ còn đang muốn nói gì đó nữa nhưng lại có bạn học đến gần, "Đinh Nhân, anh trai cậu lợi hại quá, không chỉ là giáo sư tại đại học Y Đé Đô mà còn là phó chủ nhiệm ngoại khoa của bệnh viện 031 nữa."

Mặt cô gái đó đầy sùng bái, nói: "Quân y đó, thật quá đẹp trai mà."

Tất cả đều thích ăn vặt nên gói miến cay nhanh chóng hết sạch, Giang Ti Kỳ vỗ tay một cái, nói: "Làm sao cậu lại biết rõ như vậy?"

"Tớ tất nhiên là biết rồi." Bạn học đó kéo ghế qua ngồi xuống rồi nói tiếp: "Chị tớ là sinh viên đại học Y Đé Đô nên thường xuyên nghe chị tớ nhắc đến, mới vừa rồi nghe thầy lịch sử gọi anh ấy là giáo sư Thời, tớ đã cảm thấy có chút quen rồi nên đã lên chụp một tấm ảnh rồi gửi cho chị tớ, không ngờ là cùng một người."

Đinh Nhân đang viết bài nghe thế thì không khỏi vẽ vài vòng tròn trên giấy, cô đột nhiên cảm thấy bất an khi bảo bối mà mình quý trọng bị người khác phát hiện ra, thật muốn đem anh giấu đi nhưng anh lại quá ưu tú, dường như đi đến đâu cũng hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Mấy bạn học khác vây quanh lại, bạn học đó lại nói: "Chị tớ nói đa số thời gian giáo sư Thời đều ở trong bệnh viện, tiết dạy trong trường rất ít, mỗi lần anh ấy giảng bài là giảng đường đều đầy áp người, có lúc chỗ ngồi không đủ có người kéo ghế ngồi cả bên ngoài."

"Khoa trường như vậy à!"

"Đúng vậy, tài liệu của giáo sư Thời rất hiếm, lại dạy học rất hay, đáng người thì vô cùng đẹp trai, đặc biệt là sinh viên nữ đều si mê anh ấy."

"Thật không nghĩ được, anh ấy trẻ tuổi vậy mà lại là giáo sư."

"Nghe chị tớ nói từ nhỏ anh ấy đã là một học bá, lúc học tiểu học và sơ trung đều nhảy lớp, người khác bận bịu thi đại học thì anh ấy đã học xong tất cả chương trình đại học, đến lúc người khác học đại học thì anh đã làm việc rồi."

Có bạn học than nhẹ: "Thế giới của học bá người tầm thường như chúng ta không thể hiểu được."

"Giáo sư Thời trước kia còn tham gia cứu viện ở nước ngoài, đã lập được công lớn!"

"Lợi hại thật."

"Anh ấy cũng là bác sĩ." Một người bạn khác hỏi: "Này Đình Nhân, anh trai cậu trước khi nhập ngũ đã làm việc gì vậy?"

Đình Nhân nắm chặt bút trên tay.

Cô đối với người đàn ông đó một chút cũng không biết thì làm sao biết được trước kia anh làm gì.

Không đợi cô trả lời, chuông vào học đã vang lên, các bạn học đang vây quanh cũng giải tán quay về chỗ ngồi, trong chốc lát thầy giáo bước vào lớp.

Đình Nhân cả ngày đều xuất thần, thầy nói gì cô cũng không có chút ấn tượng nào.

Đến lúc tan học, cô vừa mới mang cặp lên, Giang Ti Kỳ liền xáp lại gần nói: "Nhân Nhân, giáo sư Thòi sẽ trừng phạt cậu thế nào? Dừng rồi?"

Khóe miệng cô ấy nở một nụ cười hư hổng, nhìn Đình Nhân đầy ý vị thâm trường.

Chỉ hai chữ "giáo sư" đã đủ để cô ấy nghĩ đến mấy tình huống không trong sáng.

Suy nghĩ một hồi còn rất kích thích.

Đình Nhân trừng cô ấy một cái: "Anh ấy sẽ không đánh người chứ?"

Thấy cô bạn thân không nắm đúng trọng tâm, Giang Ti Kỳ ngay thẳng nói: "Nhân Nhân, tớ không thể tin được là cậu đơn thuần như vậy, lúc học sơ trung cũng chưa từng đọc tiểu thuyết tình cảm nữa chứ."

Đình Nhân ngơ ngẩn rồi như nghĩ đến cái gì khuôn mặt đột nhiên đỏ lên, mắng: "Sợi Gìung thôi tha, không cho phép cậu nói bậy!"

Trên đường về nhà, những lời Giang Ti Kỳ nói luôn cứ văng vẳng bên tai cô, trong đầu đều là những hình ảnh trong tiểu thuyết tình cảm làm người ta mặt đỏ tim đập nhanh, bất giác đã về đến trước cửa nhà, cô chợt lắc lắc đầu ném những suy nghĩ không trong sáng đó đi.

Đình Nhân, anh ấy là Thòi Dịch, là giáo sư Thòi, tại sao mình có thể có suy nghĩ xấu xa với anh được.

Sau khi ổn định tâm tình, cô hít sâu một hơi rồi ấn chuông.

Người mở cửa là dì Trương, "Tiểu Nhân đã về rồi à."

Đình Nhân rón rén đi vào nhà, không thấy bóng dáng người đàn ông đầu ngược lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, đáng về có tật giật mình kia cực kỳ giống một đứa trẻ làm chuyện xấu sợ trưởng bối bắt lại trách mắng.

Cô để cặp sách trên ghế sofa, mới vừa ngồi thẳng người thì cửa thư phòng mở ra.

Người đàn ông đứng cạnh cửa, anh mặc áo sơ mi trắng cùng quần đen, ống tay áo vén lên đến cùi chỏ làm lộ ra cánh tay trắng cường tráng, Đình Nhân thấy thế không khỏi bắt đầu tưởng tượng đến cơ bắp trên người anh...

Vội vàng dời tầm mắt đi.

Hôm nay cô quá sai rồi, trong đầu đều là những ý nghĩ loạn xạ, đều tại Giang Ti Kỳ đã làm hư cô rồi.

"Ăn cơm." Giọng anh trầm thấp, nghe không ra cảm xúc gì.

Đình Nhân gật đầu một cái nhưng vẫn chưa đứng lên.

Cho đến khi người đàn ông đi ngang qua cô cô mới phản ứng lại đi theo sau anh đến bàn ăn.

Hai người ngồi đối diện với nhau, trong lúc ăn cơm Đình Nhân thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn anh một cái, thấy sắc mặt anh vẫn như bình thường thì trái tim mới thoáng buông lỏng xuống.

Nói không chừng cô chủ nhiệm thấy cô ngoan ngoãn nghe lời nên sinh lòng từ bi không nói cho anh biết thành tích vô cùng tệ của mình ở học kỳ trước.

Tất nhiên suy nghĩ của Đình Nhân vẫn còn quá ngây thơ.

Sau khi ăn xong khoảng nửa giờ, dì Trương mang đĩa táo đã gọt xong ra, cô đang ăn vô cùng vui vẻ thì người đàn ông đột nhiên gọi cô một tiếng: "Đình Nhân."

Tên cô từ miệng của anh phát ra có một ý nghĩa khác.

Trong lòng Đình Nhân run lên một cái ngẩng đầu nhìn anh.

Trên người anh đã thay một bộ đồ ở nhà khác, hẳn là anh vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt đang nhỏ giọt, trên cổ vắt một cái khăn lông, anh lấy lên

tùy ý lau mấy cái, sâu trong con người đang chăm chú nhìn cô, "Mang theo sách và bài tập đến thư phòng."

Động tác ăn táo của Đinh Nhân bỗng dừng lại, trong lòng thầm nói không ổn rồi.

Nhìn người đàn ông đã đi vào thư phòng, "rột rột rột" hai cái ăn hết táo trong miệng.

Một giây cũng không dám trễ nãi nữa cô đứng dậy chuẩn bị lấy cặp sách thì điện thoại di động reo lên.

Cầm lên nhìn một cái thì thấy là tin nhắn trong nhóm lớp, có bạn học nhắn tin kêu rên.

Bạn học 1: Huhuhu, tớ mới bị cha cho ăn "Măng xào thịt"!! [Lệ tràn Tây Hồ jpg]**

(*Măng xào thịt: ý là bị đánh mông te tua.)

** Lệ tràn Tây Hồ:

Bạn học 2: Cậu lớn vậy mà cha cậu còn đánh cậu à?

Bạn học 1: Không mạnh lắm, ông ấy giận quá nên đánh một cái.

Bạn học 3: Trời, cậu như vậy thì là cái gì, cha tớ bắt tớ đứng úp mặt vào tường nửa giờ này, tớ là con gái ruột mà ông ấy cũng không mềm lòng.

Bạn học 1: Tớ cũng 18 tuổi rồi, xấu hổ chết mất thôi!

Bạn học 3: Không nhần nữa, cha tớ đến rồi, nếu bị ông ấy phát hiện vẫn còn đang cầm điện thoại thì sẽ mắng té tát tớ mất.

Bạn học 4: Cậu có điện thoại để chơi là hạnh phúc rồi, cha tớ đã ban lệnh nộp điện thoại rồi.

Bạn học 5: Cha tớ đã mời người dạy kèm đến, cuộc sống sau này không thoải mái nữa rồi.

Trong nhóm đang rất náo nhiệt, tin nhắn gửi đến không ngừng, Đinh Nhân không có lòng nhìn tiếp được nữa, cô theo bản năng sờ mông mình một cái.

Anh hử sẽ không đánh cô đâu.

Nhớ đến đôi bàn tay rắn chắc kia Đinh Nhân giật mình một cái chạy đến phòng bếp để gọt táo.

Cô cắt thành miếng nhỏ như di Trương đã làm, đầu dao cắt một cái giữ lại phần thịt bỏ cuốn đi, dùng dao khắc trên mặt vài chữ sau đó đặt vào trong đĩa.

Làm xong, cô bung đĩa lấy cặp sách rồi đi đến thư phòng với tinh thần không sợ chết.

Tác giả có lời muốn nói:

Giáo sư Thời: Vợ tôi là học bá vậy mà lại thi hạng gần chót, xem ra phải đóng cửa giáo dục một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit: Mộc Tử Đằng

Cửa thư phòng không đóng, bên trong người đàn ông ngồi trước bàn đọc sách, tay đang lật trang sách.

Anh ngồi thẳng lưng, mày hơi chau lại, ánh đèn đọc sách màu trắng chiếu vào trên người anh làm tăng thêm vài phần lạnh lùng.

Phát hiện điều khác thường, anh ngừng đầu lên nhìn sau đó giữa hai hàng lông mày thoáng giãn ra.

"Vào đi."

Thời Dịch khép sách lại, cô gái nhỏ hơi dè dặt đi vào trong, chạm phải ánh mắt anh thì theo bản năng hơi co người lại một chút.

Đình Nhân rón rén đi đến gần, hơi khom người đưa đĩa trái cây đến trước mặt anh sau đó giương mắt lên lên quan sát biểu tình trên mặt anh.

Thời Dịch quét mắt nhìn sang, trái táo cổ tình được trang trí, miếng ở giữa có khắc hai hàng chữ: Anh Thời Dịch, em sai rồi.

Bên cạnh còn vẽ thêm một biểu cảm đáng thương.

Anh không nhịn được cười khế, nha đầu này lại nhiều trò quỷ như vậy.

Thấy anh cười, Đình Nhân thở phào nhẹ nhõm, cầm nữa vào miếng táo rồi đưa đến bên miệng anh, "Anh Thời Dịch, anh ăn thử đi, rất ngọt đó."

Thời Dịch nghiêng đầu đi, nói: "Tôi không thích ăn táo."

Sau đó nói thêm: "Ngồi đây đi, đầu tiên làm bài tập trước."

Đình Nhân đành buông nửa xuống, lấy sách bài tập từ trong cặp rồi ngồi xuống cạnh anh, vừa lật bài tập vừa nói: "Anh Thời Dịch, anh đang giận em đúng không?"

Thời Dịch: "Không có"

"Anh chính xác đang giận em rồi, nếu không tại sao anh lại không ăn táo em gọt chứ."

Cái miệng nhỏ nhắn của cô gái nhỏ hơi chu ra làm lộ ra đôi môi mềm mại, đôi mắt to như quả hạnh nhìn anh, đáng vẻ đó vô cùng ủy khuất.

Thời Dịch không biết phải làm sao đành xiên một miếng bỏ vào trong miệng.

"Ăn có ngon hay không?" Đình Nhân mặt đầy mong đợi hỏi.

"Ừ." Thời Dịch thuận miệng đáp một tiếng.

Anh thật sự không thích ăn táo, nhưng không muốn cô gái nhỏ thất vọng nên không thể làm gì khác hơn là phải ăn một miếng.

Đình Nhân nhìn đôi môi mọng của anh hơi động đậy, lúc nuốt xuống làm trái cổ hơi chuyển động, đây chính là một kiểu hấp dẫn.

Không nhịn được nuốt nước miếng một cái, chính bản thân cô cũng thèm.

Đang đưa tay chuẩn bị lấy một miếng thì bị anh đánh một cái phải rút lại: "Làm bài tập xong rồi ăn."

Đình Nhân xoa xoa cái tay nhỏ bé bị anh đánh đau, tự biết mình đuối lý nên mở sách ra bắt đầu làm bài tập.

Có thể bởi vì anh ngồi bên cạnh, trong thư phòng lại quá yên tĩnh nên cô có thể cảm giác được tiếng hít thở của anh cùng với mùi hương sữa tắm thơm mát từ trên người anh bay vào mũi, cô thậm chí có thể nhận ra được anh tắm cùng loại sữa tắm với cô.

Nhìn chằm chằm đề bài một lần lại một lần nhưng vẫn cứ chậm chạp không hạ bút.

Làm sao chuyên tâm được?

Đình Nhân cảm thấy tim mình đập nhanh không thể khống chế được nữa rồi.

"Làm xong đưa tôi kiểm tra."

Thời Dịch nhìn cô chăm chăm mấy giây liền đứng dậy bụng đã táo đi.

Đình Nhân ngẩng đầu thấy anh đi đến trước bàn máy tính ngồi xuống đưa lưng về phía cô, trong chốc lát liền nghe được âm thanh "lạch cạch" từ bàn phím phát ra.

"Tập trung làm bài." Giọng có chút trầm thấp vang lên.

Dường như sau lưng anh cũng có mắt, động tác trên tay vẫn không ngừng.

Đình Nhân vội vàng thu hồi tầm mắt, cắn cắn đầu bút bắt đầu làm đề thứ nhất.

Vì là ngày học đầu tiên nên bài tập không nhiều lắm, Đình Nhân nhanh chóng đã làm xong nhưng không dám đưa cho Thời Dịch kiểm tra.

Thấy anh ngồi đó vẫn còn bận bịu, cô lặng lẽ thu dọn bài tập định đi nhanh ra ngoài.

Ai ngờ vừa mới chạm vào tay nắm cửa thì cặp sách liền bị ai đó bắt lấy, giấy kẻ tiếp cả người đều bị nâng lên.

"Chạy đi đâu?"

Đáng người Đình Nhân vốn nhỏ nhắn, còn Thời Dịch lại cao 1m87, đứng xem bình thường anh đều mặc áo bác sĩ, trong lúc nhập ngũ cũng từng được huấn luyện không ít nên cơ bắp rất rắn chắc, nâng cô lên như xách một con gà vô cùng ung dung.

Bị nâng lên giữa không trung Đình Nhân rất không có cảm giác an toàn, cô nháy nháy đôi mắt to vô tội, nói: "Em thấy anh bận bịu nên không muốn quấy rầy anh."

Thời Dịch nhìn cô hỏi: "Làm bài tập xong chưa?"

"Làm xong rồi." Đình Nhân hơi cử động người, "Anh Thời Dịch, anh để em xuống trước đi, em rất khó chịu."

Hai hàng lông mày của cô gái nhỏ nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hơi nhăn tở ra đáng vẻ đáng thương làm người ta vô cùng đau lòng.

Rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, vẫn không thể nghiêm nghị quá mức được.

Thời Dịch để cô xuống, thần sắc hòa hoãn đi đôi chút, nói: "Đem bài tập đưa đây tôi kiểm tra xong mới cho phép đi ra."

Dù sao cũng phải chết một lần, tối nay xác định trốn không thoát rồi, Đình Nhân đem cặp để lại trên ghế rồi lấy bài tập ra đưa cho anh.

Anh nhận lấy, nhìn một chút lại đưa tay ra: "Bút"

Đình Nhân vội vàng đưa bút của mình qua.

Thời Dịch thở dài một hơi, mười đề thì có đến tám đề sai, đại khái là anh đang gặp phải một học sinh có thành tích kém nhất rồi.

Anh đi đến trước bàn đọc sách, để bài tập lên bàn rồi giương mắt về phía cô nói: "Đến đây."

Đình Nhân vội vàng đi qua, Thời Dịch để bà vai để cô ngồi xuống.

Anh hơi nghiêng người sang rồi khom lưng xuống, dùng bút đánh dấu một đề rồi bắt đầu giảng bài.

Đình Nhân nghiêm túc lắng nghe, đề này đối với cô rất khó nhưng nghe anh phân tích như vậy liền trở nên thông suốt. Viết ra cách giải lại xuất hiện một chỗ khó, đang ngẩng đầu lên muốn hỏi anh thì lại đụng phải cằm của anh.

Đầu Đình Nhân đau nhói lên một cái, trong lòng cô hoảng hốt, vội vàng xoa cằm giúp anh.

Thời Dịch đang lúc chuẩn bị giảng tiếp thì bị bàn tay mềm mại của cô gái nhỏ chạm vào cằm anh còn xoa xoa mấy cái rồi ân cần hỏi: "Đau không?"

Anh hơi sững sờ, vội đứng thẳng người lên, ho nhẹ một tiếng: "Không sao cả."

"À."

Bầu không khí trong lúc nhất thời có hơi quỷ dị, Thời Dịch tiện tay lấy ly nước trên bàn nhấp một ngụm, đó là nước Đình Nhân đã uống qua.

Cô chú ý đến hành động của anh, môi của anh đặt lên ngay vị trí mà môi cô đã chạm vào khi uống nước trước đó.

Mập mờ lại tăng thêm

Đình Nhân lặng lẽ nghĩ: Như thế này có tính là hôn gián tiếp không?

Tối hôm qua mất ngủ nên sáng ngày hôm sau mém tí nữa là Đình Nhân đi học trễ, đến lúc vào học thì mí mắt cô bắt đầu đánh nhau.

Thầy không chú ý đến, Giang Ti Kỳ xoay xuống hỏi cô: "Tiểu Nhân Nhân này, tối hôm qua cậu làm gì vậy? Nhìn quầng thâm đen dưới mắt của cậu kia, cũng sắp biến thành gấu trúc luôn rồi."

"Nhất định là thức muộn học bài rồi."

Địch Nhiên đi vào lớp với đỉnh đầu màu vàng, còn chưa kịp ngồi xuống liền bị Giang Ti Kỳ rống một câu "Con bà nó."

"Địch Nhiên, cậu điên rồi sao! Đem tóc nhuộm thành như vậy, xấu chết đi được!"

"Cái này gọi là fashion, cậu có hiểu hay không! Nào cùng tớ lặp lại, f-a-s-h-i-o-n."

Giang Ti Kỳ hừ lạnh: "Cậu có biết nhìn cái đầu tóc của cậu giống như có một bãi phân trên đó không, còn gọi fashion, cừ lười biếng* cũng không fashion như vậy."

(*Cừ lười biếng trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và sói xám.)

"..."

Một kỳ nghỉ hè không gặp nhau, Giang Ti Kỳ dường như đã tăng thêm công lực đả kích người khác.

Địch Nhiên có chút quẫn bách, cậu ta nhìn về phía Đình Nhân, hỏi nhỏ: "Rất xấu hả?"

Đình Nhân nhìn chằm chằm cậu ta ba giây sau đó nói thật lòng: "Có chút."

Địch Nhiên đặt mông ngồi lên ghế giống như một quả bóng xì hơi.

Cậu ta đúng là bị thợ cắt tóc gài bẫy rồi, vốn là đang thịnh hành màu nâu sậm nhưng không biết làm thế nào kết quả nhuộm ra lại thành màu phân vàng, còn phá hủy luôn bốn dáng thông minh của cậu ta.

Vốn dĩ bản thân cũng cảm thấy xấu nhưng mới nhuộm xong cả tiệm làm tóc đều khen cậu ta đẹp trai, nói kiểu này làm dáng vẻ đẹp trai tăng lên, càng tăng thêm khí chất, lúc đó đầu óc cậu ta mê muội nên cũng tin là thật, vào lúc này nhìn vào điện thoại soi một cái, chính bản thân còn thấy gai mắt hoảng chi là Đình Nhân.

Haiz, cuộc đời cậu ta lại thêm một vết đen.

Thấy bộ dáng này của bạn học cùng bàn, Đình Nhân không đành lòng, lại nói: "Thật ra cũng không phải khó nhìn lắm đâu, chỉ là màu sắc có chút lạ."

Đôi mắt Địch Nhiên lại tràn đầy hy vọng, nói: "Có thật không? Không khó nhìn lắm không?"

Giang Ti Kỳ không nhịn được cười nói: "Cậu nên nhuộm thành màu xanh, như vậy mới đẹp trai cả khung trời này."

"Đi chết đi!"

"Xanh lá cây mới hấp dẫn thật mà."

"Giang Ti Kỳ, cậu có tin tớ sẽ dán miệng cậu lại không?"

"Ồi, thật là đáng sợ mà."

Hai người đang đấu vô mồm thì chủ nhiệm lớp đi ngang qua lớp học, tùy ý nhìn vào bên trong một chút liền bị quả đầu phân vàng kia của Địch Nhiên hấp dẫn ánh mắt.

Ngay lập tức liền cô chủ nhiệm dựa vào cửa sổ gọi: "Địch Nhiên, lên phòng giáo viên ngay."

Giang Ti Kỳ đồng cảm nhìn cậu ta một cái, còn không quên bổ thêm một đao: "Nếu cậu nhuộm thành màu xanh cô chủ nhiệm đã bị vẻ đẹp trai của cậu làm cho khóc thét, tuyệt đối không đành lòng mắng đâu."

"Địch!"

Định Nhiên đập một cước vào cái ghế của cô ấy, cam chịu số phận mang cái đầu vàng kia đi đến phòng giáo viên.

Các bạn học đang thảo luận về ngày hôm qua sau khi họp phụ huynh về nhà, bàn luận về việc bị cha mẹ "Lên lớp một khóa chính trị", mọi người đều hò hét ầm ĩ, một người so với một người còn khoa trương hơn.

Đinh Nhân gục đầu xuống bàn, muốn thừa dịp trong giờ ra tiết ngủ một chút, Giang Ti Kỳ chọc chọc cánh tay cô: "Nhân Nhân, tối hôm qua giáo sư Thời có dạy dỗ cậu không?"

Đinh Nhân hơi hép mắt nói: "Kiểm tra bài tập của tớ, nhìn chăm chăm bắt tớ phải chuẩn bị tốt bài học hôm nay."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì đi ngủ."

"Ồi!" Giang Ti Kỳ vỗ vai cô một cái, mặt đầy vui mừng nói: "Đọc tiểu thuyết không vô ích mà, rất biết học tập."

Dừng một chút, chợt nghĩ đến cái gì, cô ấy lại nói: "Đinh Tiểu Nhân, rất tốt, cậu đã trưởng thành rồi."

Đinh Nhân nhắm mắt lại đã có chút mơ màng ngủ, vốn lúc đầu cũng không để ý cô nàng nói gì nhưng nghe đến mấy câu này cô chợt bừng tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, xấu hổ cầm bài thi đập vào người Giang Ti Kỳ: "Sợi Gìum thôi tha, cậu lại nói bậy nữa rồi! Tớ đập chết cậu!"

Thấy cô nóng nảy, Giang Ti Kỳ vô cùng vui vẻ không ngừng cười, cầu xin tha thứ: "Tiểu Nhân Nhân, tớ sai rồi, tớ sai rồi."

Đinh Nhân tròn mắt liếc cô ấy một cái, tạm thời bỏ qua cho cô ấy.

Vậy mà vừa mới bỏ "vũ khí" xuống, Giang Ti Kỳ lại tới gần, le lưỡi đùa dai nói: "Lần sau còn dám đấy."

Nói xong thì chạy nhanh như một làn khói.

Nhìn bóng lưng cô ấy nhanh chóng đã biến mất, Đinh Nhân vừa bực mình vừa buồn cười, con buồn ngủ cũng đã bay biến mất, cô lấy điện thoại ra nhìn thời gian một chút lại phát hiện có một tin nhắn mới chưa đọc, người gửi đến là Anh Thời Dịch.

Tác giả có lời muốn nói:

Bình luận chương trước đã phát bao lì xì, hai ngày nay có chút bận bịu nên không thể đăng hai chương, ngày mai hoặc ngày mốt tác giả sẽ bổ sung hai chương sau, thức đêm rất có hại cho sức khỏe nên mọi người nghỉ ngơi sớm một chút, moa moa daz!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Mộc Tử Đằng

Tím đập rợn cả lên, ngay cả đầu ngón tay cũng nóng bỏng.

Cô mở tin nhắn ra.

[Anh Thời Dịch: Tôi phải đi công tác một tuần. Tôi có mua sách tham khảo cho em để trong thư phòng, toàn bộ kiến thức trọng điểm đều được đánh dấu rồi, nếu cái gì không biết thì phải nhắn tin hỏi tôi, sau khi tôi về sẽ kiểm tra lại.]

Đinh Nhân vừa mới đọc xong tin nhắn này thì điện thoại lại rung lên hiển thị tin nhắn khác: [Còn nữa, phải thi thật tốt, bất luận là câu hỏi có thể làm được hay không cũng phải làm hết không được bỏ, nếu lần này lại đứng chót thì hãy chờ xem tôi trừng phạt em thế nào.]

Một tuần lễ đó, cảm giác rất lâu.

Đinh Nhân vốn muốn hỏi anh đi công tác ở đâu nhưng lại nghĩ đến tính đặc thù của nghề nghiệp nên không hỏi nữa.

Cân nhắc một hồi mới nhắn trả lời lại: [Vâng, anh Thời Dịch, em sẽ học tập tốt, anh cũng phải ăn cơm đúng bữa, chú ý nghỉ ngơi tốt nha ^-^~.]

Sau khi gửi xong tin nhắn thì nhìn điện thoại chăm chăm không chớp mắt chờ tin nhắn trả lời của anh, kết quả là cho đến khi chuông vào học vang lên anh cũng không gửi thêm tin nào nữa.

Tiếp theo phải thi nên Đinh Nhân chuẩn bị bút viết, trong chốc lát giáo viên tiếng Anh cầm đề thi bước vào phòng.

Đầu tiên là thi nghe, cô vô cùng tập trung lắng nghe nhưng lại không không chế được suy nghĩ: Anh có nhìn thấy tin nhắn không? Có trả lời chưa?

Thất thần trong giây lát mà bài nghe đã đến đoạn cuối, cô lại vội vàng vênh tai lên nghe, nghe rất rõ nhưng lại không thể hiểu gì.

Nhìn đến phần thi viết.

A, thật khó mà!

Đinh Nhân theo thói quen cắn đầu bút, nhớ tới tin nhắn trước đó của anh, mày hoi nhắn lại.

Xong đời rồi, kỳ này thi lại hạng chót thì xác định chết chắc rồi.

Địch Nhiên thấy bạn cùng bàn mặt đầy vẻ lo lắng, trong lòng cũng xoắn cả lên, cậu đem bài thi để gần về phía cô, hạ thấp giọng nói: "Đinh Nhân."

Đinh Nhân còn chưa kịp quay đầu thì giáo viên tiếng Anh đã đi về phía này, vẻ mặt nghiêm nghị, cô sợ hãi vội vàng thu hồi ánh mắt lại, động cũng không dám động nữa.

Địch Nhiên một bên quan sát hướng đi của giáo viên, một bên xé tờ giấy nhỏ trong học bàn rồi nhanh chóng viết câu trả lời lên trên sau đó vo tròn lại ném qua phía Đinh Nhân.

Đinh Nhân nhìn chăm chăm vào đề bài, đang tùy tiện chọn đáp án thì trên bàn đột nhiên xuất hiện cục giấy nhỏ, cô hoảng hồn sợ thầy phát hiện nên vội vàng nắm vào trong lòng bàn tay.

Nghiên đầu một cái liền thấy bạn cùng bàn đang cười với cô, một cái đầu tóc vàng kết hợp với khuôn mặt bông bột đầy vẻ phấn chấn trông vô cùng buồn cười.

Giờ thi vừa kết thúc, Đinh Nhân liền lấy di động ra kiểm tra, có một tin nhắn mới, trong lòng cô vui mừng mở ra, anh chỉ đáp lại một chữ: Ừ.

Vui mừng giảm đi phân nửa, cô nằm nhoài ra bàn học, cầm bút chọc chọc vào vở, cho đến khi tan học cô vẫn còn u sầu vì chuyện này.

Về đến nhà, Đinh Nhân liền đi vào trong thư phòng, trên bàn quả nhiên có đặt một chồng sách tham khảo, hầu như mỗi môn đều có, bên cạnh còn có một tờ giấy A4, phía trên là nét bút cứng cáp của anh.

Chữ anh nhìn rất đẹp như nước chảy mây trôi, lực rất mạnh cũng tựa như con người anh, lộ ra một vẻ cương nghị lạnh lùng.

Nhiệm vụ học tập mỗi ngày của cô đều được anh sắp xếp rõ ràng, Đinh Nhân dựa theo phương pháp của anh mà làm, gặp vấn đề gì không biết thì nhắn tin hỏi anh, về cơ bản thì phải chờ một thời gian anh mới nhắn tin trả lời lại, thậm chí có khi ngày hôm sau mới trả lời.

Cách Thời Dịch giảng bài không giống giáo viên trong trường, luôn có thể khiến người khác hiểu bài, từ khi anh dạy kèm cô đã từ từ tìm được phương pháp học, hiện tại việc học đã không quá khó khăn như trước kia nữa.

Mất thấy một tuần lễ sắp trôi qua, tâm tình Đinh Nhân càng ngày càng tốt hơn.

Nhìn ngày trên lịch một chút thì thấy hôm nay anh sẽ về, đáy lòng lúc này như được tắm mật ngọt vậy.

"Tiểu Nhân Nhân, cậu đang cười cái gì vậy?"

Giang Ti Kỳ thấy bạn thân cười ngây ngô, một bên ăn kẹo que một bên nói.

Đinh Nhân hát một câu hát của bài hát thiếu nhi nào đó: "Không nói cho cậu biết đâu."

Giang Ti Kỳ: "A~ cậu không nói tớ cũng biết."

Còn không phải là giáo sư Thời nhà cô sao.

Đinh Nhân làm mặt quỷ với cô ấy rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Vì đề cao việc tăng thành tích học tập nên trường học tổ chức họp hội nghị toàn thể, tất cả giáo viên phải tham gia nên hiếm thấy được một hôm tan học sớm, cô đeo cặp lên rồi đi nhanh đến cổng trường, cô muốn nhìn thấy anh sớm một chút nên thuận tay bắt một chiếc xe.

Mười mấy phút sau cô đã về đến nhà, tìm đập thỉnh thoảng vô cùng khẩn trương.

Cô cố gắng ổn định tâm tình rồi mới lấy chìa khóa mở cửa sau đó rón rén đi vào.

Trong phòng khách không có người, không biết anh có ở trong thư phòng hay không.

Cô nhắc chân đang định đi thì cửa phòng tắm trên hành lang đột nhiên mở ra, cô theo bản năng nhìn sang, người đàn ông đang đứng ngay cửa, bên hông chỉ vây một cái khăn tắm, phần trên hoàn toàn để trần.

Anh đang lau tóc, giọt nước nhỏ xuống rơi trên bờ vai rộng rãi rồi trượt xuống quai xanh, xuống ngực tiếp tục di chuyển đến phần cơ bụng sau đó chậm rãi theo động tác của anh mà tiếp tục đi xuống...

Cả người Đinh Nhân đều ngậy đại, mắt cô mở to nhìn chằm chằm người đàn ông, hoàn toàn quên mất phản ứng.

Cho đến khi Thời Dịch phát hiện ra điều khác thường, anh ngừng đầu lên thì thấy cô gái nhỏ, hơi sững sờ một chút.

"Xoay qua chỗ khác."

"Vâng, vâng."

Đinh Nhân luống cuống xoay người đi nhưng lại không khống chế được nhớ đến hình ảnh làm người ta mặt đỏ tim đập kia, cả khuôn mặt cô và bên tai đều nóng như lửa đốt.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân của người đàn ông, anh đang đi đến phòng ngủ của anh nhưng mà phòng tắm lại nằm hơi xéo, đối diện phòng ngủ nên từ góc độ của Đinh Nhân có thể vừa vặn thấy bóng lưng anh.

Vốn là không có lòng dạ nào, Đinh Nhân đang định xoay người lần nữa nhưng chợt giật mình.

Tấm lưng rắn chắc của anh có mấy vết sẹo xen kẽ với nhau nhìn có chút dữ tợn.

Thấy anh đóng lại cửa phòng, trong lòng Đinh Nhân như bị thứ gì đó đâm vào vô cùng đau đớn.

Mấy phút sau, Thời Dịch từ trong phòng đi ra, thấy cô đang ngồi ngăn người trên sofa, hỏi: "Sao hôm nay lại tan học sớm vậy?"

Đinh Nhân phục hồi lại tinh thần, anh đã mặc xong quần áo, tóc vẫn còn hơi ẩm ướt, cô nhấp nháy môi nói: "Giáo viên họp hội nghị nên không có tiết."

"Ừ." Thời Dịch trả lời, lại nói tiếp: "Làm bài tập trước đi."

Đinh Nhân đứng dậy, đi được vài bước lại quay đầu kêu một tiếng: "Anh Thời Dịch."

"Ừ?"

"Mỗi ngày em đều dựa theo phương pháp của anh mà nghiêm túc học tập."

Thời Dịch cười một tiếng: "Sau khi ăn xong tôi sẽ kiểm tra."

Đinh Nhân vừa nghe vậy thẫn thảng mình thật ngu ngốc, lại tự chui đầu vào lưới.

Hôm nay đi Trương bạn việc nên không đến được, Thời Dịch không thể làm gì khác hơn là tự mình xuống bếp, làm hai món ăn đơn giản, nấu một nồi canh trứng với cà chua, đang chuẩn bị đi gọi cô gái nhỏ ra ăn cơm thì đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Trong tin nhắn, cô chủ nhiệm gửi thành tích lần này của cả lớp.

Anh mở ra, tầm mắt nhanh chóng dừng lại ngay cái tên "Đinh Nhân", từ cái tên nhìn sang, ánh mắt dừng lại ngay điểm số kia một chút.

Điện thoại lên rung lên nữa, chủ nhiệm lớp gửi đến hai tin nhắn, anh nhìn xong không khỏi cau mày, bấm số gọi lại cho đối phương.

Trong thư phòng, Đinh Nhân không còn tâm trạng nào mà làm bài tập nữa, tin nhắn trong nhóm lớp cũng đang sục sôi.

Bạn học 1: A a a a! Chết rồi, chết rồi! Cô chủ nhiệm gửi thành tích về cho phụ huynh rồi!

Bạn học 2: Tớ mới đau buồn này, cha tớ rõ ràng biết tớ thi bao nhiêu điểm còn cố ý hỏi tớ thi thế nào, tớ không biết gì còn cố nói thầy không phát bài thi, kết quả...

Bạn học 3: @bạn học 2, chúng ta cùng chung một thế giới rồi, cha tớ cũng thế. [bất tay]

Bạn học 4: Cha các cậu thật hài hước. [cười khóc]

Bạn học 5: Tớ bị mẹ mắng té tát [khóc lớn], trời ơi, lớp 12 thật thống khổ mà! Lúc nào mới thoát khỏi đây!

Bạn học 6: Dù sao thì cũng phải chịu đựng một năm này, từ từ thích nghi đi.

Bạn học 7: Mới vào học liền làm bài kiểm tra, tớ muốn điên mất thôi, mỗi ngày mẹ tớ đều nói tớ thành tích kém, ở bên tai tớ nói con của người ta học tốt

thế nào, tớ nghe mà phiền chết đi được.

Bạn học 3: @Bạn học 7, cùng một thế giới, cùng một người cha, từ nhỏ tớ đã thường xuyên nghe rồi, đến bây giờ thì quen rồi, mặc kệ họ khen thế nào thì tớ vẫn là con ruột của họ, dù nghịch ngợm và thành tích dở tệ thế nào thì họ cũng chỉ thích tớ thôi.

Đình Nhân nhìn từng tin nhắn đến, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó truyền đến giọng trầm thấp của anh: "Ra ăn cơm trước rồi làm bài tập sau."

Cô cất điện thoại đi, mang theo tâm tình thấp thỏm đi ra ngoài.

Anh nhất định là biết thành tích của cô rồi, sẽ không tức giận chứ?

Lúc ăn cơm, Đình Nhân rõ ràng cảm giác được không khí xung quanh có chút thấp, cô thử phá vỡ bầu không khí này, nói: "Anh Thời Dịch, anh nấu ăn ngon quá."

Thời Dịch nhìn cô một cái: "Em đã nói câu này ba lần rồi."

"..."

Đình Nhân có chút quần bách sờ sờ sau gáy, sau khi ăn xong cơm, cô hỏi: "Anh Thời Dịch, anh tức giận có đúng không?"

Thời Dịch buông chén đũa xuống, nhìn cô nói: "Em cảm thấy thế nào?"

"Anh Thời Dịch, em sai rồi."

Thái độ của Đình Nhân vô cùng nghiêm chỉnh, thanh âm thật thấp, nghe rất êm tai.

Ánh mắt Thời Dịch hơi nheo lại, cười như không cười nhìn cô.

Cô gái nhỏ này không thể nhìn đáng vẻ thành thật này được, trên thực tế lại rất thông minh, nhất là cặp mắt to chớp chớp kia sẽ mê hoặc người khác.

Anh nhú mi nhìn về phía cô, đợi cô nói tiếp.

Người đàn ông càng như vậy làm trong lòng Đình Nhân không nắm chắc được điều gì, giống như là sự yên lặng trước khi cơn bão đến, làm cho trong lòng người khác phát hoảng lên.

Cô hít sâu một hơi, nói: "Anh Thời Dịch, em đã nghe lời làm hết bài kiểm tra rồi."

"Em cảm thấy tôi nổi giận là vì cái này?" Thời Dịch trầm mặt xuống: "Đi vào thư phòng úp mặt vào tường suy nghĩ rõ ràng rồi nói tiếp."

Chớp mũi Đình Nhân đau xót một trận, nước mắt trong suốt liền tràn đầy hốc mắt.

Cô không phải là một người thích khóc, trước kia chú hai có đánh cô cô cũng chưa từng khóc, tại sao khi nghe anh nói vậy thì nước mắt lại không khống chế được.

Không muốn anh nhìn thấy nên cô xoay người chạy vào thư phòng, nước mắt rơi như hạt châu bị đứt, rơi xuống không ngừng.

Thời Dịch cũng không nghĩ tới vì câu nói của mình mà làm cô gái nhỏ rơi nước mắt, anh nhú mày một cái, đứng dậy thu dọn chén đũa, trong đầu đều là đáng về rơi nước mắt của cô gái nhỏ.

Rất cuộc vẫn không yên lòng nên anh đi vào thư phòng.

Cô gái nhỏ ngược lại rất biết điều, đứng thẳng tắp trước bức tường, nhận ra được anh đang đi vào, lỗ tai hơi giật giật.

Thời Dịch đi tới, nói: "Xoay người."

Đình Nhân nghe lời xoay người lại, mắt có chút đỏ.

Thời Dịch hỏi cô: "Tại sao tôi phạt em?"

Đình Nhân nháy mắt một cái đem nước mắt ép lại, không lên tiếng.

Thời Dịch nhìn cô chằm chằm mấy giây sau đó mắt lại trầm xuống, lui về sau một bước nói: "Mười cái ngồi xổm."

Đình Nhân cứ nghĩ mình nghe lầm, không thể tin được nhìn anh.

"Anh Thời Dịch..."

Anh giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay: "Chậm một phút thêm mười cái."

Thấy biểu tình nghiêm túc của anh, không có ý gì là đùa giỡn, Đinh Nhân vô cùng không tình nguyện lấy tay ôm đầu, nhanh chóng ngồi xổm.

Trong lòng cô buồn bã, cũng không biết là tại bản thân hay tại anh phạt cô.

Giọng Thời Dịch trầm xuống: "Tự đếm."

Đinh Nhân vừa làm động tác vừa đếm.

"Một."

"Hai."

"Ba."

"Bốn."

Thể lực Đinh Nhân vốn không tốt, lúc này đã bắt đầu thở hổn hển, động tác ngồi xuống không còn chuẩn như lúc đầu, Thời Dịch nhìn chăm chăm cô: "Thăng lưng lên."

Cô một câu cũng không dám phản bác lại, làm xong 10 cái mặt cô đã đỏ bừng lên, trên trán mồ hôi ra dày đặc, hai chân đứng thẳng mà cứ muốn nhũn ra suýt nữa đã không đứng vững được.

Thời Dịch thấy vậy cũng có chút mềm lòng, thở dài một hơi: "Đinh Nhân, em thi không được tốt, tôi không trách em vì điều đó, nhưng em không nói ra, đây là vấn đề nguyên tắc."

"Thật xin lỗi, em chẳng qua là không muốn để anh thất vọng thôi."

Cô biết mình sai rồi, ban đầu bị vẻ hơi tức giận của anh dọa không dám nói, sau đó là không có mặt mũi nào thừa nhận.

Thời Dịch hỏi cô: "Sau này còn phạm sai lầm giống vậy không?"

Đinh Nhân ra sức lắc đầu thật mạnh.

"Lấy bài thi ra đây."

Cô vội vàng tìm trong cặp rồi lấy ra cho anh.

Thời Dịch nhìn điểm số đỏ chót trên bài thi, vừa bực mình vừa buồn cười.

Bài thi chỉ có 17 điểm.

Thấy anh cầm bút trong tay Đinh Nhân rất tự giác bước đến nghe anh nói.

Nói đến một nửa thì điện thoại di động của Thời Dịch reo lên, anh bắt máy, đứng đối diện với cửa sổ thư phòng nghe máy.

Đoán chừng đối phương cũng là bác sĩ nên cuộc nói chuyện toàn dùng từ chuyên nghiệp, cô nghe cũng không hiểu gì, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên lưng anh, nhớ đến mấy vết sẹo đã thấy hồi chiều khiến chân mày cô hơi chau lại.

Mấy phút sau, Thời Dịch kết thúc cuộc gọi xoay người lại thấy cô gái nhỏ đang nhìn mình chăm chăm.

Anh đến gần dùng bút gõ đầu cô một cái: "Tiếp tục."

Đinh Nhân giương mắt nhìn về phía anh, hỏi nhỏ: "Anh Thời Dịch, vết sẹo trên lưng anh từ đâu mà có vậy?"

Tác giả có lời muốn nói:

Nói một chút, Đinh Nhân chỉ có 18 tuổi, cộng thêm trước kia không có ai quản cho nên tồn tại một vài vấn đề ở đây, ví dụ như cô không để ý đến ước mơ của mình, đối với cuộc đời sau này cũng không có kế hoạch gì, nhưng khi ở cùng giáo sư Thời thì sẽ từ từ thay đổi, đó là một quá trình trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: Mộc Từ Đăng

Anh đến gần dùng bút gỗ đầu cô một cái: "Tiếp tục."

Đình Nhân giương mắt nhìn về phía anh, hỏi nhỏ: "Anh Thời Dịch, vết sẹo trên lưng anh từ đâu mà có vậy?"

Thời Dịch không ngờ đến cô sẽ hỏi cái này, hơi sững sờ một chút.

"Trong một lần bất ngờ."

Một hồi trầm mặc, trong đầu hai người đều hiện lên cảnh tượng lúc chiều, bầu không khí trong nhất thời có chút lúng túng.

Thời Dịch ho nhẹ một tiếng, đem hai đề còn lại giảng giải xong lại bắt đầu kiểm tra thành quả học tập mấy ngày nay của Đình Nhân.

Cô gái nhỏ xem như có nghe lời, kiến thức anh khoanh tròn lại cô đều thuộc lòng, chỉ có một vài chỗ không thuộc lắm, còn phải học lại.

Anh đề sách xuống, lại đưa mắt nhìn tờ bài thi, bất đắc dĩ cười một tiếng: "Đề đơn giản như vậy mà chép bài cũng chỉ có 17 điểm, em làm sao hay vậy?"

Đình Nhân rối rắm vô cùng, cô cầm lấy bài thi gấp lại rồi kẹp vào trong sách.

"Anh là thiên tài thì sẽ thấy đơn giản thôi, còn em thì không phải."

Cô lẩm bẩm, giọng nói nhỏ như mũi kêu, không nghĩ rằng anh lại nghe rất rõ ràng.

"Nếu không biết cố gắng thì thiên tài cũng trở nên ngu ngốc thôi."

Thời Dịch hơi cúi người xuống viết một hàng chữ trên bài thi văn của cô.

Đình Nhân đang ngồi còn người đàn ông thì khom lưng, tư thế đó thật giống như anh đang ôm cô từ phía sau, cách nhau quá gần nên cô thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người anh.

Đang lúc xuất thần thì trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói thanh mát của anh.

"Đọc một lần đi."

Cô nhìn tờ giấy thi, trên đó có dòng chữ tiêu sái và mạnh mẽ của anh, yên lặng hai giây, cô mở miệng đọc: "Siêng năng có thể bù đắp cho việc giáo dục tốt và còn phải bỏ ra một chút công sức."

"Đọc lại."

"Siêng năng có thể bù đắp cho việc giáo dục tốt và còn phải bỏ ra một chút công sức."

"Đọc lại."

"Siêng năng có thể bù đắp cho việc giáo dục tốt và còn phải bỏ ra một chút công sức."

"Nhớ chưa?"

Đình Nhân gật đầu một cái: "Nhớ."

Thời Dịch đứng thẳng người lên, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường đã 10 giờ rồi, anh nói: "Hôm nay đến đây thôi, về phòng nghỉ ngơi sớm một chút."

Đình Nhân bỏ bài thi vào cặp sách, thấy anh đi mở máy tính thì hỏi: "Anh Thời Dịch, anh còn phải làm việc nữa sao?"

"Tôi gửi tài liệu."

"À, vậy anh cũng sớm đi nghỉ ngơi, đừng quá mệt mỏi."

Đình Nhân chợt ý thức được mình đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, công việc của anh bận rộn như vậy mà còn phải dành chút thời gian dạy kèm cho cô, còn cô thì ngay cả thành tích tốt cũng không làm được, còn làm ra chuyện như vậy làm anh nổi giận, thật đáng đánh mả.

Trở về phòng, sau khi rửa mặt xong, cô nằm trên giường nhìn chằm chằm trần nhà mà mất ngủ.

Gần đây cô hay nghe được nhiều chuyện về anh từ cô bạn có chị gái học ở trường y nói, ngoài một vài chuyện ở trường còn biết được nhiều công hiến của anh với nền y học nước nhà.

Anh là người như vậy, trụ cột của nước nhà nhưng lại lãng phí thời gian trên người cô.

Trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh anh ngồi trước bàn máy tính, trong lòng không ngừng xuất hiện cảm giác tự trách, đau lòng, kiêu ngạo...đủ các loại mùi vị thay đổi liên tục.

Cô ngồi dậy lấy bài thi văn từ trong cuốn sách ra, nhìn lại một lần nữa câu nói mà anh viết, vang vọng bên tai là lời nói của anh.

"Nếu không biết cố gắng thì thiên tài cũng trở nên ngu ngốc thôi."

Một lát sau, Đinh Nhân lấy sách tham khảo ra, tìm được chỗ mình không thuộc liền bắt đầu học lại, học cho đến hơn 11 giờ thì con buồn ngủ ập đến, cô dẹp bài thi đi, điều chỉnh đồng hồ báo thức sớm hơn bình thường nửa giờ.

Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức còn chưa vang cô đã tỉnh lại.

Tối hôm qua trời có một cơn mưa nhỏ, kéo rèm cửa sổ ra thấy bầu trời trong xanh như được cơn mưa đêm qua rửa sạch, mặt trời đã mọc lên mang theo những tia nắng ấm áp đỏ rực chiếu xuống.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, chiếu vào gò má trắng nõn của cô gái nhỏ.

Cô nhắm mắt, đem công thức hôm qua đã học nhắm lại trong đầu lần nữa.

Tất cả đều nhớ. Cũng không tệ lắm.

Cô dường như đã cảm nhận được việc học có bao nhiêu vui vẻ.

Trước kia, khi cô phát hiện mẹ không thích mình nữa, trong lòng vô cùng khủng hoảng, không có cảm giác an toàn nên ép buộc bản thân lao đầu vào học, thi được hạng nhất muốn lấy thành tích để đổi lấy sự quan tâm của bà, bây giờ cô chỉ muốn học để cho bản thân trở nên ưu tú hơn mà thôi, ưu tú một chút tốt nhất là ưu tú đến mức có thể sánh vai cùng anh.

Cô rửa mặt xong đi ra khỏi phòng nhưng không thấy bóng dáng anh đâu chắc anh đã đi đến bệnh viện rồi.

Ăn xong bữa sáng, Đinh Nhân đi học sớm, đến lớp sớm đọc bài giống như những bạn khác.

"Hôm nay sao cậu lại đi học sớm vậy?" Giang Ti Kỳ nhét cặp vào trong học bàn, sau đó lấy từ bên trong ra một túi hạt dưa, xé vỏ rồi bắt đầu cắn "tách tách", "Tiểu Nhân Nhân, nghe nói việc cậu chép bài của Dịch Nhiên bị giáo viên phát hiện, cậu nói xem chép bài của ai không chép lại đi chép bài của tên đứng cuối lớp, đúng là tự đào hố chôn mình mà."

Đinh Nhân: "..."

Bây giờ nghĩ lại cô thật đàn mà, nếu mà cô tự làm nhiều khi điểm thi khi không đến nỗi kém như vậy.

"Tớ nghe nói cô chủ nhiệm có gọi điện cho phụ huynh của cậu." Giang Ti Kỳ nhử mày, hỏi: "Giáo sư Thời có mắng cậu không?"

Đinh Nhân nâng quyển sách trong tay lên tiếp tục đọc bài.

"Áy yo, quả nhiên mà, gần đèn thì sáng, tiểu Nhân Nhân của chúng ta muốn bước vào con đường học bá rồi."

Đang trêu chọc thì Dịch Nhiên đã đến, chỉ trong một đêm mà quả đầu phân vàng đã hoàn toàn biến mất thay vào đó là một đầu tóc đen tuyền, Giang Ti Kỳ cười nói: "Nói này, cái đầu tóc đẹp đã biến mất, nhìn vào không còn sáng sủa nữa."

Cô ấy dừng một chút rồi nói tiếp: "Cơ mà đầu tóc màu xanh xứng với cậu hơn nhiều."

Dịch Nhiên tròn mắt nhìn cô ấy một cái, lười để ý đến cô ấy, nhìn về phía Đinh Nhân có chút ngượng ngùng.

Cùi chõ bị ai đó đẩy một cái, Đinh Nhân quay đầu lại, Dịch Nhiên đưa tờ giấy đến, cô cầm lên nhìn một cái, trên đó ghi: Nhân Nhân, thật xin lỗi. Điều tại tớ hại cậu bị mắng.

Đinh Nhân nhìn cậu ta một cái rồi viết xuống một hàng chữ sau đó đưa lại cho cậu ta.

Dịch Nhiên nhận lấy.

[Không liên quan đến cậu, là vấn đề ở chỗ tớ.]

Nhìn nét chữ xinh đẹp trên tờ giấy, cậu ta cười một tiếng thu lại tờ giấy rồi nghiêng đầu ngắm cô.

Trong lòng cậu ta lặng lẽ nghĩ: Đợi thêm một năm nữa, chỉ cần đợi thêm một năm..

Buổi chiều lúc tan học, Giang Ti Kỳ kéo Đình Nhân qua một bên, nói với cô: "Nhân Nhân, cậu nên giữ khoảng cách với Dịch Nhiên, hình như Lưu mập thích cậu ta."

Lưu mập vốn tên là Lưu Yến Ni, điều kiện gia đình của cô ta rất tốt, tính tình lại chanh chua, phóng khoáng, nhiều bạn học khác cũng không dám chọc vào người này.

Đình Nhân khẽ cau mày, cô là bạn cùng bàn với Dịch Nhiên nên không thể tránh được đành phải không nói chuyện với cậu ta vậy.

Giang Ti Kỳ nghĩ là cô bị giật mình, vỗ bả vai cô một cái, cố tỏ ra ung dung nói: "Đừng sợ, còn có tớ ở đây."

Thật ra thì trong lòng cô ấy cũng có chút không vững, Lưu mập hơn trăm cân (khoảng hơn 50kg), vóc dáng lại cao, sợ là một chút liền có thể đẩy ngã các cô.

Đình Nhân gật đầu một cái, mới vừa muốn nói gì thì thấy Lưu mập cùng một vài nữ sinh khác đi ra khỏi lớp, đi về phía các cô.

Cô sững sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng gì thì Giang Ti Kỳ đã nhanh chóng kéo cô chạy.

Hai người chạy xa hơn 200m, thấy người phía sau không theo kịp nữa mới dừng lại.

Gương mặt Giang Ti Kỳ đỏ bừng, vừa thở hổn hển vừa nói: "Nhân Nhân, sau này gặp phải bọn họ phải tránh xa ra một chút, Lưu mập thường xuyên giao thiệp với mấy người lưu manh ở bên ngoài, chúng ta không thể thắng họ được."

"Nếu như cô ta muốn tìm tớ gây phiền toái thì có tránh cũng không tránh được." Đình Nhân suy nghĩ một chút lại nói tiếp: "Nếu không thì tớ nói với cô chủ nhiệm một tiếng đề đổi chỗ ngồi có được không?"

"Được." Giang Ti Kỳ cảm thấy đây chính là biện pháp tốt nhất trước mắt.

Ngày thứ hai, Đình Nhân đi tìm cô chủ nhiệm nói muốn đổi chỗ ngồi, cô chủ nhiệm thì nghĩ rằng cô không muốn ngồi hàng cuối cùng nên không đồng ý, nói rằng chỗ ngồi là sắp xếp theo thành tích chờ lần sau cô thi tốt liền sẽ đổi chỗ.

Đình Nhân không còn cách nào khác, Dịch Nhiên đi đến gần cô thì cô chỉ có thể cố gắng né tránh.

Nhưng mà Lưu mập cũng không tìm đến cô nên cô liền đem chuyện này quảng ra sau đầu.

Mấy ngày nay Thời Dịch luôn bận rộn, mỗi ngày đều trở về lúc tối muộn, đôi lúc có thể ăn tối với Đình Nhân một bữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt lại đến thứ sáu, Đình Nhân về nhà liền vào thư phòng làm bài tập, cuối tuần này cô tính toán dùng để ôn tập.

Làm được một nửa thì lưng có chút mỏi, cô vươn vai một cái rồi lấy điện thoại gửi tin nhắn cho anh: Anh Thời Dịch, hôm nay có có về ăn tối không?

Di động rung lên. Hiếm thấy anh lại trả lời nhanh vậy: Tôi ăn rồi, chút nữa sẽ về.

Cô cười nhẹ một tiếng, để điện thoại xuống rồi tiếp tục làm bài tập.

Đi ra khỏi thư phòng đã hơn bảy giờ, dì Trương đã về rồi, cô sờ bụng cảm thấy đói nên đi vào phòng bếp mở nồi com điện ra xới một chén com, đang chuẩn bị ăn thì nghe được tiếng chìa khóa chuyển động.

Anh về rồi!

Đình Nhân vội vàng đứng lên chạy ra phía cửa,

Chạy đến chỗ huyền quang, cửa bị người bên ngoài đẩy ra, một người đàn ông mặc quần áo bình thường bước vào, nhìn anh ấy khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc ngắn ngắn, da thịt săn chắc, mặt mũi anh tuấn cương nghị.

Anh ấy là ai?

Tại sao lại có chìa khóa nhà anh?

Thẩm Ngạn* cũng bị cô gái trước mặt dọa sợ hết hồn.

(*Tại chương 4 tớ để nhầm là Trầm Ngạn.)

Mẹ nó! Kim ốc tàng kiêu!

Khó trách sao lại thấy không hứng thú với nữ bác sĩ hay nữ y tá trong bệnh viện, nguyên nhân thật sự là trong nhà có giấu người.

"Tôi là Thẩm Ngạn, là bạn nối khố của Thời Dịch." Anh ấy lấy dép lê từ trong tủ giày, quét mắt nhìn cô một cái, cô gái nhỏ này đáng đáp rất xinh đẹp, da trắng non mềm nhưng mà tuổi có hơi nhỏ.

"Tôi là Đinh Nhân."

Đinh Nhân.

Thắm Ngan ngần người, không lẽ là...

Lại nhìn hai mắt cô, đúng là có mấy phần tương tự.

Đinh Nhân bị ánh mắt nhìn có chút không tự nhiên, đang muốn mở miệng nói gì thì người đàn ông đã dời ánh mắt đi. Anh đi thẳng đến ghế sofa rồi ngồi xuống, một chút cũng không xem mình là người ngoài.

Ngay cả chìa khóa nhà mà anh ấy cũng có, nhất định là quan hệ giữa hai người rất tốt.

Nghĩ như vậy, Đinh Nhân chạy vào nhà bếp rót cho anh ly nước, hỏi: "Anh ăn tối chưa?"

"Rồi." Thắm Ngan lấy điện thoại trong túi ra rồi bắt đầu chơi game.

"Một lát nữa cậu ta sẽ về thôi."

Thấy anh ấy đã bắt đầu chơi game, Đinh Nhân cũng không để ý nữa mà đi đến bàn ăn ăn cơm.

Trong nhà có thêm một người xa lạ nên có chút không được tự nhiên lắm, cô vội vàng ăn xong rồi dọn dẹp sau đó đi ra phòng khách, người đàn ông vẫn còn đang chơi. Âm lượng được mở lớn, cô có thể nghe được âm thanh phát ra "đoàn đoàn đoàn" đó là tiếng súng, bỗng nhớ đến mấy bạn học trong lớp cũng hay thảo luận về trò chơi này.

Cô chưa từng chơi thử nên có chút tò mò.

Người đàn ông gác chân lên bàn trà, đang chơi đến hưng phấn, thỉnh thoảng kêu: "Đánh một chút, đánh một chút."

"Còn một kẻ nữa."

"Số một đừng liếm bao nữa mau nằm xuống."

"Hướng tây nam 235 độ."

"Mau nhìn xem."

Trò chơi cuối cùng cũng kết thúc.

"Đã hai tháng rồi cuối cùng ông đây cũng được ăn gà*."

*(*Trò chơi mà Thắm Ngan chơi là PUBG)*

Phát hiện ánh mắt cô, Thắm Ngan giương mắt hỏi: "Chơi chung không?"

Đinh Nhân: "Tôi không biết chơi."

"Rất đơn giản, chơi một ván sẽ biết thôi."

Trong điện thoại Đinh Nhân có trò chơi này, lúc trước Giang Ti Kỳ đã tải xuống cho cô, chỉ là cô chưa từng chơi qua.

Cô mở trò chơi ra, quả nhiên không khó như cô nghĩ, được Thắm Ngan mang đi theo một hồi liền biết.

Nhưng mà cô quá dở, luôn bị rút xuống phía sau khiến Thắm Ngan phải đơn độc chiến đấu.

Bên ngoài, Thôi Dịch gõ cửa mấy cái nhưng không ai mở anh đành phải lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa mới mở cửa liền nghe được âm thanh hai người chơi trò chơi.

Đinh Nhân: "Nguy hiểm thật, mới vừa thiếu chút nữa đã bị giết chết rồi, thật may là anh ném đạn khói đó."

Thắm Ngan: "Nào tới, chúng ta vào vòng trong."

Đinh Nhân: "A, tôi nhặt được một khẩu 98K này! Cho anh đấy, tôi không biết dùng."

Thắm Ngan: "Được, tôi tới ngay lập tức."

Thắm Ngan: "Lên xe, tôi mang cô đi ăn gà."

Thời Dịch nghe thề liền cau mày, đi tới phòng khách nhìn hai người đang ngồi trên sô pha, mỗi người đều mang tai nghe, chơi đến quên trời.

Nghe được tiếng bước chân, Đinh Nhân ngẩng đầu lên nhìn, kêu một tiếng giòn tan: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch nhìn cô một cái rồi chuyển hướng sang Thẩm Ngạn: "Hơn nửa đêm chạy đến đây làm gì, không cần bạn gái nữa hả?"

Trong lòng bị anh đâm một dao, Thẩm Ngạn đến ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, tự giễu: "Như lời cậu nói đấy, đã chạy đi với người khác rồi."

Thời Dịch cười nhạt một tiếng cũng lười để ý đến anh ấy.

Anh ấy cùng Hướng Hạm là thanh mai trúc mã, hai người lại công tác cùng một đơn vị mà người này là một binh giám to, mỗi lần hai người xảy ra cái nhau thì anh ấy lại chạy đến đây, hai năm rồi cũng không thấy mệt.

Tiến vào một căn phòng khác, Thẩm Ngạn đột nhiên nhìn về phía Đinh Nhân: "Làm sao cô lại chết rồi!"

Cô gái nhỏ nháy đôi mắt to vô tội: "Không chú ý."

Ném lựu đạn để bị nổ mà còn nói không chú ý, có quý mới tin.

Gài bẫy đồng đội, Đinh Nhân lè lưỡi rồi chạy vào phòng của mình.

Nghĩ đến người phụ nữ kia, Thẩm Ngạn cũng không còn tâm tư chơi game nữa, đang chuẩn bị rút điều thuốc ra thì Thời Dịch quét mắt nhìn anh ấy một cái nói: "Đi ra ngoài hút."

Anh ấy thu lại: "Tôi không hút nữa được chưa."

"Không hút cũng đi ra ngoài."

Thẩm Ngạn: "..."

Trong nhà có cô gái nhỏ, không thể cứ tùy ý như trước kia được nữa, Thời Dịch như nghĩ đến cái gì đó nói: "Đưa chìa khóa nhà cho tôi."

Về mặt Thẩm Ngạn đây ủy khuất nói: "Tôi hiếm lắm mới được nghỉ phép mà cậu lại đối xử với tôi như vậy à."

Thời Dịch đập anh ấy một cái, "Nhanh lên một chút."

Thẩm Ngạn bấu môi, ném chìa khóa qua, không được mấy phút người cũng bị đuổi đi.

Anh ấy thở dài một hơi, kỳ nghỉ không thể lãng phí được hay đi tìm người phụ nữ đó vậy.

Đinh Nhân quên lấy điện thoại, cho đến khi bên ngoài không còn âm thanh gì nữa cô mới mở cửa phòng ra.

Không nghĩ tới anh đã đứng trước cửa.

"Muốn chơi?"

Đinh Nhân lắc đầu một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm vật được anh nắm trong tay.

Miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo.

Thời Dịch khẽ cười một tiếng rồi đưa di động cho cô.

"Có thể chơi nhưng không được mê muội."

Cô gái nhỏ quá cao hứng nên ôm eo anh, "Anh Thời Dịch, anh thật tốt."

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương hai người đều ngẩng ra.

Hồ hập Thời Dịch có chút loạn, đang muốn đẩy cô ra thì cô gái nhỏ đã tự buông lỏng tay, hai lỗ tai đỏ đến nhỏ máu.

Không dám ngẩng đầu nhìn anh nữa liền xoay người chạy vào phòng, chạy quá nhanh nên chân trái vấp chân phải ngã ngay trước cửa.

Tác giả có lời muốn nói:

*Siêng năng có thể bù đắp cho việc giáo dục tốt và còn phải bỏ ra một chút công sức – Hoa La Canh**

(*Họa La Canh là một nhà toán học nổi tiếng của Trung Quốc)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: Mộc Tử Đăng

"A! Đau quá!"

Trong lòng Thời Dịch căng thẳng, vội bước nhanh đến kiểm tra vết thương cho cô, mắt cá chân phải đã sưng lên một cục to, thấy thế mi tâm hơi nhăn lại: "Làm sao lại không cẩn thận như vậy?"

"Đều tại anh."

Khi đó Đinh Nhân rất luống cuống nên chạy rất nhanh không kịp chú ý đã đụng vào cửa, đau đến nỗi nước mắt đều tuôn ra.

"Trách tôi."

Thời Dịch lo lắng cho vết thương của cô cũng không để ý đến lời cô nói, khom người xuống vòng tay qua lưng cô ôm cả người cô lên.

Đinh Nhân nằm gọn trong ngực anh, hơi thở trên người anh vô cùng sạch sẽ và mát lạnh, gò má cô dán lên ngực anh, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, một tiếng lại một tiếng vô cùng rõ ràng.

Trong lòng anh rất rộng, rất ấm áp, cảm giác vô cùng an toàn, cô đột nhiên không thấy đau đớn nữa, ngơ ngác ngắm nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh bỗng mặt cô đỏ lên lan cả đến cổ.

Thời Dịch để cô ngồi xuống giường rồi ngồi xổm xuống nắm chân cô lên xem qua vết thương.

Vẫn còn tốt, không có thương tổn đến gân cốt chỉ là bị thương nhỏ ngoài da.

Anh xoay người đi lấy hòm thuốc tới sau đó khử trùng rồi bôi thuốc cho cô.

"Đau~"

Lúc anh thoa thuốc lên, Đinh Nhân đau đến nhe răng trợn mắt muốn rút chân lại nhưng anh dùng lực trên tay nắm chặt chân cô lại.

Trong lòng bàn tay rất ấm áp nhưng mang một dòng điện truyền sâu vào tâm cô. Ánh mắt cô không thể rời khỏi đôi bàn tay đẹp đó của anh, không khỏi nghĩ vu vơ, đôi tay này mà cầm dao phẫu thuật thì sẽ như thế nào đây?

Đinh Nhân quyết tâm ngày nghỉ mỗi tuần sẽ chơi game một lát, vào thứ bảy sau khi ăn tối xong cô ngồi trên sofa cầm điện thoại chơi game, thấy Thời Dịch từ trong bếp đi ra, nói: "Anh Thời Dịch, chúng ta chơi một ván cùng nhau đi."

"Không được."

Đinh Nhân: "Không lẽ anh không biết chơi? Không sao đâu, em sẽ chỉ anh."

Thời Dịch đi đến gần, liếc nhìn mắt cá chân của cô, nói: "Em chơi một mình đi, đừng chơi muộn quá."

Đinh Nhân ném máy tính bảng cho anh, "Là anh nói phải cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi, anh cũng bận cả ngày rồi nên nghỉ ngơi một chút chứ."

"Chơi game không tính là nghỉ ngơi."

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng anh đã cầm máy tính bảng trên tay ấn vào trò chơi.

Trò chơi này rất nổi tiếng, lúc trước Thời Dịch có chơi qua mấy lần với Thẩm Ngạn, thao tác không khó lắm.

Đinh Nhân: "Chúng ta xếp hàng ghép đội đi."

Bên này Giang Ti Kỳ vừa mới kéo Dịch Nhiên vào đội ngũ, liếc qua xem danh sách đội ngũ thì thấy tên bạn tốt, Đinh Nhân cũng chơi cái này đó!, nên

vội vàng gửi tin nhắn cho cô.

[Tiểu Nhân Nhân, không nghĩ ra câu cũng chơi trò này đây, Dịch Nhiên cũng ở đây, cùng nhau chơi đi.]

Đình Nhân nhìn tin nhắn vừa mới được gửi tới rồi nhìn về phía Thời Dịch.

"Sao vậy?"

"Có bạn học mời em vào đội, chúng ta chơi đội bốn người được không?"

Thời Dịch nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Đình Nhân nhanh chóng gửi tin nhắn sang: [Được, tớ kéo các cậu vào đội.]

Bốn người lập thành một đội, Giang Ti Kỳ vừa mới vào đội liền cả lơ phát phơ nói: "Ồi chào, tiểu Nhân Nhân, học chơi game lúc nào vậy? Giáo sư Thời nhà cậu để cho cậu chơi à? Cần thận coi chừng bị đánh đòn nha~"

Hai người chưa kịp đeo tai nghe vào thì giọng Giang Ti Kỳ vang lên trong phòng khách rộng rãi, vô cùng rõ ràng, khuôn mặt Đình Nhân đỏ bừng lên hận không thể đánh chết Giang Ti Kỳ.

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh thì thấy sắc mặt anh vẫn bình thường vì thế trong lòng mới thoáng thả lỏng, sau đó vội vàng đeo tai nghe lên, nói: "Sợ Gùng, tập trung chơi trò chơi đi không được nói bậy nữa."

Dịch Nhiên cũng nói: "Đúng vậy, cậu ấy cũng không phải chơi thường xuyên, giáo sư Thời sao mà đánh người được."

Hơn nữa, người cũng đã lớn như vậy rồi, anh họ cũng không thể đánh mông em gái được, quá không thích hợp rồi.

"Đúng nha, đánh người là không tốt, vậy giáo sư chắc có phương pháp trừng phạt khác, chắc chắn chắc, tiểu Nhân Nhân của chúng ta thật đáng thương mà."

Đình Nhân hồi hận muốn chết vì đã ghép đội với Giang Ti Kỳ, cô lại lén ngược mắt lên nhìn người bên cạnh một chút, vừa mới chuẩn bị cúi xuống nhắn tin nhắc nhở Giang Ti Kỳ thì trong tai nghe truyền đến một giọng nói: "Này, số bốn sao không nói gì thế, tiểu Nhân Nhân, đó là ai vậy?"

Giang Ti Kỳ đâu hề biết tình hình hiện tại, vẫn còn tiếp tục nói: "Số bốn, số bốn nói chuyện đi."

"Tôi là Thời Dịch."

Không đợi Đình Nhân trả lời thì Thời Dịch đã nói trước.

Tay Giang Ti Kỳ run lên một cái, suýt chút nữa đã thật sự mất bình tĩnh.

Cô ấy bối rối, mấy giây sau mới dò xét lên tiếng nói: "Giáo... giáo sư Thời."

Sau khi nói xong chỉ nghe thấy trong tai nghe truyền đến một tiếng trầm thấp: "Ừ."

Giờ phút này, Giang Ti Kỳ hận không thể xé rách miệng mình, Đình Tiểu Nhân chết tiệt không chịu nói trước gì hết.

Dịch Nhiên cũng không ngờ là giáo sư Thời sẽ ghép đội chơi trò chơi với bọn họ, cậu ta nín thở tập trung suy nghĩ, không dám nói câu nào nữa.

Mọi người đột nhiên an tĩnh lại, bầu không khí lúc này có chút quỷ dị, cho đến khi Đình Nhân đi vào một căn phòng "Toilet"

"Anh Thời Dịch, em có một cái ống ngắm x8."

Dịch Nhiên: "Tớ có 98K, cho tớ."

"Không, tớ cho anh Thời Dịch." Đình Nhân chạy đến bên Thời Dịch.

Thời Dịch: "Đề ở chỗ em trước đi, tôi đi nhặt súng ngắn."

Đình Nhân: "Đề em che cho anh."

Giang Ti Kỳ theo sát phía sau.

Dịch Nhiên thấy ba người kia chạy xa đến như vậy liền tìm chiếc mô tô chạy đuổi theo. Mở bản đồ ra xem thấy phía trước có con sông, cậu ta định chạy qua nhưng kết quả chưa kịp làm gì thì đã bị đánh bất ngờ ngay cả kêu cứu cũng chưa kịp kêu người đã ngã xuống đất.

Cậu ta nhịn xuống kích động muốn chửi thề, đành thờ dài một hơi rồi xem tiếp cuộc chiến.

Giang Ti Kỳ định quay trở lại cứu Dịch Nhiên nhưng vừa mới đi được mấy bước đã thấy cậu ta anh đứng hy sinh, sau đó lại xoay người tiếp tục đi theo Đình Nhân.

"Dịch Nhiên, cậu chết quá nhanh rồi, còn nói gì mà mang tiểu Nhân Nhân đi ăn gà không bằng là cậu kéo chân người khác ấy chứ."

Địch Nhiên hừ một tiếng không nói gì.

Thời Dịch nhặt súng ngắn quay trở về, Đình Nhân đưa cho anh cái ống ngắm x8 để gắn vào khẩu súng AWM, anh đưa cho cô hai túi cứu thương lại thấy Giang Ti Kỳ đến nên đưa cho cô ấy hai túi cấp cứu.

Ngoại trừ bọn họ thì còn lại mười người nữa.

Ba người chạy đến khu trung tâm an toàn, Thời Dịch quan sát tình huống xung quanh, mở miệng nói: "Cậu chính là Dịch Nhiên?"

Đột nhiên bị điểm danh, trong lòng Dịch Nhiên kinh ngạc một chút, vô cùng khẩn trương.

"Vâng."

Cậu ta trả lời rất nghiêm chỉnh, trong lòng còn đang nghĩ làm sao mới có thể để lại ấn tượng tốt của giáo sư Thời, anh ấy chính là anh họ của Đình Nhân đó.

Còn chưa nghĩ ra muốn nói gì, chỉ nghe anh hỏi tiếp: "Bạn cùng bàn của Đình Nhân?"

"Vâng." Dịch Nhiên hít sâu một hơi, muốn thể hiện bản thân một chút nên nói: "Giáo sư Thời, anh yên tâm, ở trường học em sẽ bảo vệ Đình Nhân thật tốt, không để ai bắt nạt cậu ấy đâu."

Có người đánh Đình Nhân từ phía sau, Giang Ti Kỳ tiến lên hỗ trợ, kết quả cũng bị tiêu diệt.

Đình Nhân cầu cứu: "Anh Thời Dịch, cứu bọn em."

Thời Dịch đổi lại đầu súng, thấy trên nóc nhà có ba người nên vừa đánh vừa chạy đến phía các cô.

Giang Ti Kỳ kêu lên: "Giết hết cả ba luôn, thật lợi hại!"

Thời Dịch đến nơi đem hai cô gái đến khu an toàn, ba người đi ra khỏi phòng rồi nằm trên đất bắt đầu bò về phía trước.

Anh lại hỏi: "Chính là người cho cô ấy chép bài thi phải không?"

Anh nhớ chủ nhiệm lớp từng nói đến nam sinh đó tên là Dịch Nhiên.

Trong lòng Dịch Nhiên run lên một cái, "Giáo sư Thời, chuyện này là lỗi của em, anh ngàn vạn lần đừng trách Đình Nhân."

Thời Dịch: "Là cậu bắt cô ấy chép?"

"...Không phải."

"Vậy cậu thay cô ấy chịu trách nhiệm cái gì?"

Địch Nhiên bị nói không thể trả lời được gì.

Giang Ti Kỳ một bên chơi game một bên xem kịch vui, Đình Nhân thì không dám nói câu nào sợ bị anh phê bình.

Chỉ còn lại tên cuối cùng, Thời Dịch vác khẩu súng AWM núp ở phía sau, dùng ống ngắm x8 tìm kiếm.

Địch Nhiên yên lặng trong chốc lát, nhớ đến những lời mà Giang Ti Kỳ đã nói, mặc dù chỉ là đùa giỡn nhưng trong lòng cậu ta có chút lo lắng sợ Đình Nhân thật sự bị đánh, nói: "Giáo sư Thời, biết sai mà sửa lỗi là người ngoan, chúng em cũng đã biết lỗi rồi."

Dùng một chút, cậu ta lại sợ anh không hiểu nên nói thêm: "Đình Nhân dù sao...cậu ấy dù sao cũng là một cô gái, anh phải đối xử dịu dàng không thể dùng bạo lực được."

Thời Dịch cười nhạo một tiếng: "Cậu cảm thấy tôi sẽ đánh em ấy?"

Địch Nhiên: "Em không có nói như vậy."

Thời Dịch cũng đã trải qua cái tuổi như vậy, làm sao anh lại không hiểu những tính toán trong lòng cậu ta chứ, hỏi: "Nếu tôi thực sự đánh cô ấy, cậu sẽ làm gì?"

Thiếu niên không khỏi siết chặt quả đấm, "Đánh đập là phạm pháp, nếu anh thật sự đánh cậu ấy em sẽ báo cảnh sát bắt anh."

Lời cậu ta vừa dứt chỉ nghe "Ầm" một tiếng, tiếng súng vang lên, người cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt.

Giang Ti Kỳ không ngừng hoan hô: "Oa, giáo sư Thời thật lợi hại, ván đầu tiên đã dẫn chúng ta đi ăn gà! Đại thắng!"

"Tôi còn có việc, các em cứ tiếp tục đi."

Thời Dịch thoát khỏi trò chơi, Đinh Nhân thấy anh lấy tai nghe ra rồi tắt máy, hỏi: "Anh Thời Dịch, anh tức giận sao?"

Người đàn ông buồn cười: "Tại sao tôi phải nổi giận?"

Đinh Nhân: "Dịch Nhiên nói báo cảnh sát bắt anh."

"Yên tâm. Cảnh sát sẽ không bắt tôi đâu."

Anh nói xong liền đứng dậy đi về phòng, mãi cho đến khi người đàn ông đóng cửa lại Đinh Nhân mới hoàn hồn.

Cô luôn cảm giác được anh đang tức giận, là bởi vì Dịch Nhiên sao?

Trong trò chơi, Giang Ti Kỳ đang gọi cô đánh trận mới, Đinh Nhân mở microphone ra nói: "Chơi một ván cuối cùng."

"Trời ơi, má ơi, vừa rồi hù chết tớ mà."

Thấy cô xuất hiện, Giang Ti Kỳ trách móc nói: "Nhân Nhân, sao cậu lại không nói sớm cho tớ biết chứ."

"Cậu như vậy thì là cái gì, tớ mới gọi là thám này." Dịch Nhiên kêu rên một tiếng, "Đầu tớ bị lừa đá sao, tại sao lại nói là báo cảnh sát bắt anh ấy chứ."

Xúc động là ma quỷ mà, cậu ta cứ như vậy mà đất tội với gia trưởng của Đinh Nhân, sao này phải làm thế nào đây.

"Cậu đừng si nhục con lừa." Giang Ti Kỳ cũng bội phục cậu ta, "Ai bảo cậu ngu ngốc như vậy làm gì, đùa giỡn kỳ cục."

"Tớ sợ vạn nhất mà."

"Vạn cái đầu cậu á! Giáo sư Thời là người thế nào chứ, sẽ làm ra loại chuyện đó hả?"

Hai người lại bắt đầu đấu võ mồm, Đinh Nhân tham gia cũng như không, Giang Ti Kỳ nói: "Đinh Nhân, sao không nói lời nào vậy, dù sao cũng phải chíp một tiếng chứ."

"Chíp~"

Giang Ti Kỳ: "..."

Dịch Nhiên: "..."

Tham gia đội bốn người, có một người khác là hệ thống tự ghép vào.

Ván này lại không thuận lợi như ván trước, Đinh Nhân ngã xuống còn chưa đứng dậy đã lăn xuống vách núi mà chết, cô một bên xem cuộc chiến chột nghe được tiếng chuông điện thoại.

Điện thoại của Thời Dịch để trên ghế sofa đang vang lên, cô cầm lên nhìn xem là ai thì thấy trên màn hình hiển thị ba chữ: Từ Hoàn Chi.

Là tên của phụ nữ.

Lòng chột nghẹn lại một chút.

Chuông vang lên không ngừng, cô tháo tai nghe ra rồi cầm điện thoại chạy đến phòng anh.

Trong phòng không có người.

Chắc là trong thư phòng rồi.

Cô lại chạy đến thư phòng, mới vừa đi tới cửa thì tiếng chuông ngừng lại.

Cửa không khóa nên Đinh Nhân nhẹ nhàng đẩy ra.

Người đàn ông đang nằm trên bàn sách, mặt đưa về phía cô, ánh mắt hơi khép hờ nhìn giống như đang ngủ.

Lòng cô lại loạn cả lên, chân không khống chế được đi vào trong, đi càng ngày càng gần, cô dùng sức ép trái tim đang đập thành thịch của mình lại như

sợ bị anh nghe thấy.

Cô đi đến sau lưng anh, người đàn ông mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, hai nút đầu không cài lại, ánh mắt Đình Nhân nhìn đến trên cổ anh, chợt nhớ đến gì đó liền đưa tay ra, đưa tay đến sau cổ áo...

Tác giả có lời muốn nói:

Giáo sư Thời: Vợ tôi, phải cần cậu bảo vệ sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: Mộc Từ Đăng

Tay Đình Nhân hơi run rẩy, tim đập càng lúc càng nhanh, "Thình thịch, thình thịch." dường như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

Cô đè nén lại nội tâm đang khấn trương của mình, đến gần hơn từng chút, từng chút một, ngay lúc đầu ngón tay chạm vào cổ áo anh thì điện thoại đột nhiên vang lên, cô giật mình, ngón tay xẹt qua cổ anh một cái, cái chạm này thật nóng bỏng khiến tim cô lại đập nhanh hơn một nhịp, gò má giờ đây cũng đỏ ửng cả một mảng.

Người đàn ông bị đánh thức, ngẩng đầu nhìn lên, "Sao vậy?"

"Điện thoại" Đình Nhân đưa điện thoại cho anh, có tật giật mình nên cúi đầu rất thấp sợ bị anh nhìn ra gì đó.

Thời Dịch xoa xoa sống mũi, bắt máy: "Chuyện gì?"

Cũng không biết đầu dây bên kia nói gì mà mi tâm anh hơi nhăn lại, đáp một tiếp rồi cúp máy.

Quay đầu lại mới phát hiện cô gái nhỏ còn chưa đi, hỏi: "Chơi game sao rồi?"

Đình Nhân: "..Té từ trên vách núi xuống chết rồi."

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, lấy sách trên bàn để lại vào giá sách, tầm mắt nhìn lướt qua lại lấy xuống quyển khác.

Anh có rất nhiều loại sách, Đình Nhân thừa dịp anh không có ở đây đã nhìn qua một chút. Đình Nhân đứng cách anh không quá nửa mét, nhìn hình dáng gò má của anh lại nhớ đến vài hình ảnh, cảnh tượng lần đầu tiên gặp nhau bỗng hiện lên.

Đang lúc xuất thần, chợt nghe anh nói: "Lấy hòm thuốc đem đến đây."

Đoán được ý của anh, Đình Nhân đi đến gần hơi kéo ống quần lên để lộ ra mắt cá chân cho anh nhìn: "Đã tốt hơn rồi mà."

Vốn bị thương nhẹ, ngoại trừ vết trầy da chút xíu thì cũng chỉ có chút bầm.

Thời Dịch nhìn lướt qua, nói: "Đi lấy vào đây."

Đình Nhân nhấp nháy môi không nói gì nữa mà chạy ra ngoài, trong chớp lát nhanh chóng mang hòm thuốc trở lại.

Thời Dịch nhận lấy rồi thuận tay đặt trên bàn. Anh kéo ghế ra tỏ ý để cô ngồi xuống.

Nhìn người đàn ông xoay người lấy ra bông gòn cùng nước thuốc từ hòm thuốc, một màn tối hôm qua không khỏi hiện lên trước mắt, Đình Nhân có chút hơi mất tự nhiên, hai tay để ngay ngắn trên đùi, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc và cẩn thận đó y như học sinh tiểu học mới đi học.

Đến lúc Thời Dịch ngồi xổm xuống cô mới phục hồi lại tinh thần, cúi người xuống định vén ống quần lên nhưng ngón tay lại vô tình chạm với tay anh, xúc cảm đó vô cùng nóng bỏng làm cô giật mình, theo bản năng rút tay lại.

Ngược lại người đàn ông không để ý đến, vén ống quần cô lên rồi bôi thuốc.

Vết thương đã đóng vảy nên không còn thấy đau như tối hôm qua nữa, nước thuốc được thoa lên mang đến cảm giác lạnh buốt vô cùng thoải mái.

Sau khi thoa xong Thời Dịch đứng dậy, lấy một hộp thuốc từ trong hòm thuốc ra rồi lấy ra hai viên bỏ vào trong miệng.

Động tác của anh vô cùng đẹp mắt, ưu nhã bung ly nước lên uống, lúc nuốt xuống còn thấy rõ trái cổ chuyển động lên xuống khiến người khác nhìn không rời mắt.

Đinh Nhân nhìn đến ngơ ngác cho đến khi anh đặt ly nước xuống cô mới bắt giác hỏi: "Anh Thời Dịch, anh không thoải mái sao?"

"Cảm vật."

Ngày hôm qua anh đã có chút không thoải mái nhưng anh lại không để ý đến, không nghĩ rằng hôm nay lại nghiêm trọng hơn.

Sắc mặt của anh lại không giống như người chỉ cảm nhẹ, cô nói: "Chúng ta đi bệnh viện đi."

Thời Dịch lắc đầu nói: "Tôi mới uống thuốc rồi, không sao đâu."

Bác sĩ bị cảm mạo là chuyện thường xuyên, anh biết rõ tình trạng của mình, không nghiêm trọng lắm.

Đinh Nhân phác giác ra sắc mặt anh không đúng lắm, nghĩ đến vừa rồi chạm vào tay anh thấy rất nóng, nhớ đến điều này làm trong lòng cô bắt đầu lo lắng, cũng không biết lấy can đảm từ đâu, cô tiến lên một bước, nhón chân đưa tay lên muốn sờ trán anh.

Thời Dịch không ngờ cô gái nhỏ lại đột nhiên tiến lên, anh nghiêng đầu đi rồi cầm lấy cổ tay cô: "Thật sự không sao đâu."

"Em không tin." Cô gái nhỏ vô cùng cố chấp, vào lúc này gương mặt gì cũng mất sạch chỉ còn lại nội tâm lo lắng cho anh.

Tay lại đưa đến trước, lúc này Thời Dịch cũng không ngăn cản nữa.

Lòng bàn tay như bị cái nóng thiêu cháy.

Trong bụng càng hoảng hốt hơn, "Anh Thời Dịch, chúng ta đi bệnh viện đi có được không?"

Có lẽ là bị dọa sợ rồi, giọng cô gái nhỏ như đang cầu khẩn, Thời Dịch nghe được cũng không biết phải cự tuyệt thế nào.

Lúc hai người đi đến bệnh viện là đã hơn 11 giờ tối.

Ban đêm không có người nào, y tá trực thấy anh thì lễ phép chào hỏi: "Giáo sư Thời."

Anh khẽ vuốt cằm, Đinh Nhân phát hiện có vài ánh mắt đang nhìn mình nên không khỏi bước nhanh hơn theo sát sau lưng anh.

Sau lưng truyền đến giọng nói của phụ nữ nhưng cách quá xa nên cô không nghe được gì.

Bác sĩ đo nhiệt độ cho Thời Dịch, 39 độ, sốt cao nên cần phải truyền nước.

Bác sĩ không thể tự chữa được mà.

Người đàn ông nửa ngồi trên giường bệnh, trong chốc lát có y tá đến truyền dịch cho anh, Đinh Nhân nhìn vô cùng chăm chú, nhìn thấy đầu kim đâm vào da anh mà lòng cô cũng xoắn lại.

Dáng vẻ y tá trông khoảng ba mươi mấy tuổi, có quen biết với Thời Dịch, ghim kim xong thì một bên điều chỉnh tốc độ chảy của nước một bên trừu chọc: "Giáo sư Thời đây là không yên tâm về chúng tôi à, hiếm thấy hôm nay về nhà sớm mà nửa đêm lại còn đến đây một chuyến."

Thời Dịch bất đắc dĩ cười cười, hai người trò chuyện mấy câu thì y tá rời đi.

Anh quay đầu thấy bóng lưng Đinh Nhân đang rót nước cho anh, suy nghĩ một chút thấy bản thân không cần nhắc chu toàn, hơn nửa đêm mà còn để cô gái nhỏ đi theo mình.

Chờ cô bung ly nước đến, anh hỏi: "Có mệt không?"

Đinh Nhân lắc đầu một cái.

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm hai giây, vừa muốn mở miệng nói thì cô đã giành nói trước: "Anh Thời Dịch, bài tập em đều đã sớm làm xong rồi, ngày mai không có đi học nên ngủ trễ cũng không sao đâu."

Cô gái nhỏ đứng trước mặt anh, dáng vẻ vừa khôn khéo lại vừa dè dặt như rất sợ anh đuổi cô về nhà.

Thời Dịch bật cười khanh khách.

Mới vừa rồi anh có nghĩ qua sẽ bảo cô về trước để nghỉ ngơi nhưng mà lại chợt nhớ bây giờ là hơn nửa đêm rồi nếu bảo cô một mình đi về cũng không thể yên tâm được.

Bên cạnh có giường bệnh trống, anh nhẹ giọng nói: "Mệt thì qua đó nghỉ một lát đi, chừng nào về tôi sẽ gọi em dậy."

"Vâng."

Ánh mắt Đình Nhân nhìn cánh tay anh, nơi bị kim đâm vào có hơi nhô lên.

Cô chợt nhớ lại bản thân lúc mười tuổi bị nóng sốt như thế này, cha sau khi làm thủ tục ly hôn về thì túc trực bên giường chăm sóc cô còn mẹ thì kiên quyết bỏ đi, kim tiêm ghim vào da trong nháy mắt mọi đau đớn lan tràn cả thể xác lẫn tinh thần.

Tám năm, gương mặt mẹ trong ấn tượng của cô đã sớm mờ hồ, trí nhớ in sâu chỉ có bóng dáng xoay người đi của bà.

Từ đó trở đi cô đều sợ kim tiêm.

"Có đau không?" Cô đưa tay ra muốn chạm vào nhưng lại sợ anh bị đau.

Thời Dịch lắc đầu, đối với anh thân là một người đàn ông thì đây chỉ như bị kiến cắn, không hề thấy đau gì.

Nhưng nhìn thấy mi tâm đang nhú lại của cô, anh mở miệng nói: "Không đau."

Ý thức được tâm tình của mình có chút không đúng, Đình Nhân định thần lại, mới vừa muốn nói gì thì Thời Dịch đã giơ tay lên xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: "Nghe lời, đi ngủ một lát đi."

Không biết có phải do bị bệnh hay không mà giọng anh lúc này có chút khàn khàn, đặc biệt mê hoặc, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền đến làm mặt cô có chút hồng.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động tiếp xúc với cô.

Tim như một đũa trẻ nghịch ngợm lại không chống chế được nhảy loạn lên, sợ bị phát hiện nên cô gạt đầu một cái rồi xoay người nằm trên chiếc giường cạnh giường anh.

Thời Dịch cũng có chút mệt nên cũng nằm xuống nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu anh nghe thấy tiếng mở cửa, mở mắt nhìn sang.

"Thời Dịch..."

Từ Hoàn Chi xách táp cùng với cháo dinh dưỡng đi vào trong, mới vừa gọi tên anh liền thấy anh ngồi dậy, đặt ngón trỏ lên môi ý bảo cô ta hạ thấp âm lượng.

Nhìn theo ánh mắt anh, Từ Hoàn Chi hơi sững sờ, người nằm cạnh giường anh là một cô gái chừng mười bảy mười tám tuổi, màu da cô gái rất trắng, lộ ra vẻ rục rịch của độ tuổi thanh xuân, lông mi dày, gương mặt như búp bê làm người ta yêu thích.

Cô gái này là ai?

Cô ta đến gần, "Cô ấy là..."

Thời Dịch không trả lời lại cô ta, hỏi ngược lại: "Cô đến đây làm gì?"

Thanh âm được anh đè thấp xuống, lúc nói chuyện ánh mắt luôn nhìn cô gái nhỏ nằm trên giường, rất sợ không cẩn thận sẽ đánh thức cô.

Vừa rồi anh cảm nhận được tâm trạng của cô có chút không đúng lắm.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nhớ lại trước kia Đình Trí có nói vài chuyện nên đại khái anh cũng có thể đoán ra được chuyện gì, vào lúc này cô gái nhỏ ngủ rất an ổn nên anh cũng thoáng yên tâm đôi chút.

Từ Hoàn Chi mang cháo dinh dưỡng đến trước mặt anh rồi ngồi xuống, "Không phải nói chỉ là cảm vật sao? Sao lại nghiêm trọng như vậy?"

Nếu không phải nhờ y tá trong bệnh viện gọi đến cho cô ta thì cô ta cũng không biết việc anh phát sốt thế này.

Cô ta múc một muỗng đưa đến bên miệng anh, Thời Dịch nghiêng đầu tránh đi, nói: "Cô cứ để đó đi, bây giờ tôi không muốn ăn."

Động tác của Từ Hoàn Chi hơi ngừng lại.

Đúng vậy, làm sao cô lại quên, người đàn ông này luôn duy trì khoảng cách với cô ta, chưa bao giờ vượt qua nó.

Hai người học chung trường đại học, cô ta đã thích anh nhiều năm rồi, vì muốn gần anh còn chạy đến chỗ này làm việc, nhưng cô ta lại không dám bày tỏ vì sợ có vài lời nói ra khỏi miệng thì sau này ngay cả làm bạn cũng không được.

Từ Hoàn Chi đặt cháo lên tủ giường, nhìn bình thuốc nước một chút, còn phải chờ thêm lát nữa.

Cô ta muốn ở đây chăm sóc anh, vừa lấy điện thoại ra định điện về nhà báo một tiếng liền nghe được người đàn ông nói: "Tôi không có gì đáng ngại, cô nên trở về đi thôi."

"Một mình cậu ở đây không thuận tiện, tôi ở đây chăm sóc cậu."

Thời Dịch: "Chỉ là phát sốt mà thôi, không cần khoa trương như vậy."

Cô ta chỉ mới ngồi xuống mà anh đã lên tiếng đuổi người rồi.

Trong lòng Từ Hoàn Chi có chút ủy khuất nhưng lại không thể hiện ra ngoài, trầm mặc mấy giây, cô ta nói: "Vậy cậu nghỉ ngơi cho khỏe, có việc gì thì gọi điện cho tôi."

Nói xong, cô ta đi ra khỏi phòng bệnh.

Vừa mới đóng cửa lại nước mắt đã không kiềm chế được trào ra, nghĩ lại trước khi ra khỏi cửa bản thân còn cố ý ăn mặc đẹp một chút, bây giờ đột nhiên cảm thấy quá buồn cười.

Thời Dịch nghiêng đầu nhìn sang.

Cô gái nhỏ không biết đã tỉnh từ khi nào, đôi mắt mông lung đang nhìn chằm chằm anh.

"Tỉnh khi nào vậy?"

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt không nói gì vẫn nhìn anh.

Thời Dịch lại hỏi: "Gặp ác mộng hả?"

Đinh Nhân lắc đầu một cái rồi nhắm mắt lại.

Không đoán được tâm tư của cô gái nhỏ, chân mày Thời Dịch có hơi nhíu lại.

Ngay lúc anh cho rằng cô đã ngủ thì bên tai lại truyền đến âm thanh mềm nhũn.

"Anh Thời Dịch."

"Ừ?"

"Có phải anh thích cô gái đó không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Edit: Mộc Tử Đằng

Thời Dịch hơi sững sờ, nhẹ giọng nói: "Sao lại hỏi như vậy?"

Dưới ánh đèn phòng bệnh, ánh mắt Đinh Nhân rõ ràng càng ngày càng sáng rực rỡ, cô nhìn anh chằm chằm, trong con người đang động có chút gì đó u buồn.

Cô gái dè dặt giấu đi bí mật trong lòng, sợ anh biết lại như sợ anh không biết.

Hồi lâu sau cô mới mở miệng, lẩm bầm nói: "Cô ấy rất đẹp."

Mặc dù cô không thấy chính diện khuôn mặt của người phụ nữ đó nhưng không biết lý do tại sao chỉ cần nhìn thấy dáng người xinh đẹp của cô ta thì cô lại có thể khẳng định như vậy, đó chính là một người phụ nữ có tướng mạo xuất chúng.

Cũng có thể là trong tiềm thức cô đã nhận định người phụ nữ bên cạnh anh nhất định là người có mọi khía cạnh đều xuất sắc.

Thanh âm của cô gái nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến mức Thời Dịch không thể nghe rõ ràng những gì cô đã nói.

Cảm thấy cô lộ ra chút u buồn, anh ngồi dậy dựa vào đầu giường, lấy một trái quýt đưa cho cô.

Đình Nhân lắc đầu một cái nói: "Em không muốn ăn."

"Giúp tôi ném thử xem có ngọt không."

Nghe vậy Đình Nhân đứng dậy đi đến nhận lấy trái quýt từ trong tay anh, bình thần lột vỏ ra. Tâm tình vô cùng không tốt, ngay cả những sợi chỉ màu trắng trên trái quýt cũng không lấy hết đã tách ra một múi để vào trong miệng.

Thời Dịch hỏi: "Ngọt không?"

"Ngọt."

Múi quýt căng mọng đầy nước, rất ngọt.

Quai hàm cô gái nhỏ phồng lên, hơi động đậy giống như một con sóc nhỏ vô cùng đáng yêu.

Thời Dịch nói: "Em ăn hết đi."

Hả?

Động tác của Đình Nhân hơi ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông có chút lơ mờ khó hiểu.

Không phải là kêu cô ném thử thôi sao?

Đôi môi hồng của cô gái nhỏ còn vươn lại một chút nước của trái quýt nên hơi sáng lên dưới ánh đèn, cái miệng nhỏ kia lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người.

Thời Dịch dời ánh mắt đi, "Tôi không thích ăn ngọt."

Đình Nhân "À" một tiếng rồi tiếp tục ăn quýt, mới vừa ăn hai miếng đã nghe được tiếng giày cao gót vang lên, cô quay đầu nhìn sang vừa vặn ánh mắt chạm phải người đang đi đến.

Cô sững sốt một chút.

Là người phụ nữ vừa nãy.

Quả nhiên như cô nghĩ, dáng dấp rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt lộ ra một cổ mê hoặc rất đặc biệt, mái tóc dài đến eo, khiến cho cả người cô ta nhìn rất quyến rũ.

Cô ta mặc một cái váy màu đỏ nhạt, cổ áo có hơi thấp lộ ra đường rãnh ngực rõ ràng, đến ngay cả Đình Nhân nhìn còn có chút đỏ mặt.

Cô không khỏi nghĩ đến Giang Ti Kỳ từng nói đàn ông đều thích phụ nữ ngực to chân dài.

Từ Hoàn Chi cũng sững sờ, ánh mắt rơi vào trái quýt trên tay Đình Nhân, mấy giây sau mới khôi phục lại trạng thái bình thường, cười một tiếng nói: "Tôi quên chìa khóa xe."

Thời Dịch liếc nhìn chìa khóa xe trong học tủ, nói: "Về sớm đi đừng làm bác gái lo lắng."

"Ừ."

Từ Hoàn Chi đi đến gần, mùi nước hoa dễ ngửi từ người cô ta tỏa ra, tầm mắt quét qua trước ngực cô ta, hai khối trắng như tuyết kia thật chói mắt.

Cô vẫn tỏ ra bình thường mà tiếp tục ăn quýt, nhìn về phía người đàn ông thì phát hiện anh cầm di động đang tìm kiếm cái gì đó. Như phát hiện ra cái gì, anh bỗng ngẩng đầu lên, Đình Nhân đã không còn kịp né tránh nên chạm phải ánh mắt anh, trong đôi mắt anh vẫn nhàn nhạt như bình thường, lúc nhìn về phía cô trong đôi con ngươi còn mang theo chút nghi hoặc, sợ bị anh nhìn thấu ý nghĩ trong lòng nên Đình Nhân nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Từ Hoàn Chi đi không bao lâu thì bình truyền dịch đã hết, Đình Nhân đứng dậy định gọi y tá vào nhưng bị Thời Dịch gọi lại, giây tiếp theo cô chỉ thấy anh rút kim ra.

Có máu chảy ra, Đình Nhân nhú mày một cái tiến lên muốn giúp anh nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, cuối cùng đành hỏi: "Anh Thời Dịch, bây giờ còn khó chịu không?"

Thời Dịch đang muốn mở miệng nói thì thấy cô đột nhiên giơ tay lên áp vào trán anh.

Tay của cô gái nhỏ mềm mại áp vào trán anh, nhiệt độ vừa mới hạ xuống lại cao lên mấy phần.

Anh sững sốt hai giây rồi kéo tay cô ra, "Đã giảm sốt nhiều rồi."

"Nhưng em cảm giác vẫn còn nóng." Lúc chạm vào, trong lòng bàn tay cô vẫn còn cảm thấy nóng, Đinh Nhân vẫn không hề yên lòng chút nào.

Ngay sao đó có y tá đi vào, mang theo nhiệt kế đo độ, "Giáo sư Thời, để tôi đo nhiệt độ cho anh."

Thời Dịch: "Đã giảm sốt nhiều rồi, không cần đâu."

Anh vừa dứt lời thì bên tai liền vang lên âm thanh mềm mại: "Anh Thời Dịch, anh không nghe lời."

Cô gái nhỏ nhìn anh, nghiêm trang phê bình nói: "Bây giờ anh là bệnh nhân nên phải nghe lời bác sĩ nói."

Y tá đứng một bên hé miệng cười trộm, Thời Dịch không biết phải làm sao đành thỏa hiệp một lần nữa.

Chủ nhật.

Mặc dù tối hôm qua đến gần sáng mới ngủ nhưng Đinh Nhân vẫn dậy rất sớm.

Mở tủ quần áo chọn một cái váy màu xanh nhạt từ bên trong rồi mặc vào, cô đứng trước gương nhìn người con gái bên trong thì cảm thấy chỗ nào cũng không hài lòng.

Cô tháo dây buộc tóc xuống, mái tóc dài xỏa ra, cô sửa sang lại một chút để nhìn mặt mình nhỏ hơn tí xíu.

Không đứng lăm.

Cô nhìn mình chằm chằm trong gương khoảng mấy giây, đột nhiên nhớ đến cái gì, ánh mắt liền nhìn xuống ngực mình.

Hình như có chút nhỏ.

Cô lại nhìn chân mình một cái, mặc dù không dài giống như người phụ nữ kia nhưng rất thẳng và thon.

Nhưng mà còn ngực, đủ mười tám tuổi liệu còn to ra nữa không?

Nghĩ đến đây, Đinh Nhân lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Giang Ti Kỳ ngay lập tức.

[Sợi Gừng, tớ hỏi cậu một vấn đề, một người phụ nữ nhìn rất đẹp lại có vóc người tốt thì đàn ông động tâm với tỉ lệ bao nhiêu?]

Giang Ti Kỳ rất thích ngủ nướng, đoán chừng lúc này vẫn chưa tỉnh, Đinh Nhân lại quét mắt nhìn cô gái trong gương, lớn đến bây giờ đây là lần đầu tiên cô không hài lòng với vẻ ngoài của mình.

Cô đi ra ngoài chuẩn bị làm đồ ăn sáng, lúc đi đến phòng khách thì bất ngờ nhìn thấy một người xa lạ.

Ngồi trên bàn ăn là một cậu nhóc chừng mười ba mười bốn tuổi, mặt mày thanh tú, gương mặt tinh ranh ngược lại có mấy phần giống với Thời Dịch.

Cậu ta đang xé bánh mì nướng, động tác rất tùy ý nhìn không hề kiên nhẫn chút nào.

Đang lúc giương mắt nhìn thì cậu ta cũng nhìn thấy cô, hướng về phía cô làm một cái mặt quỷ, một bên cắn bánh mì một bên thông thả đem bánh mì vừa xé vụn ra bỏ vào khay đồ ăn sáng của cô, làm xong rồi còn đùa dai lè lưỡi với cô, con người đen nhánh kia không che giấu được sự phản nghịch.

Đinh Nhân đi đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống, nhìn chằm chằm đồ ăn sáng trước mặt mình mấy giây, khẽ cau mày, tên nhóc nghịch ngợm này là ai?

Đang suy nghĩ thì cậu nhóc lên tiếng: "Chị chính là Đinh Nhân?"

Giọng của thằng bé hết sức khinh thường, ánh mắt hơi biến đổi.

Đinh Nhân hỏi: "Em là ai?"

Trong nháy mắt ánh mắt của Thời Nặc thoáng qua tia giao hoạt nói:

"Con trai người ấy."

Đinh Nhân ngẩn ra, theo bản năng suy nghĩ, năm nay Thời Dịch 28 tuổi, cậu nhóc này nhìn khoảng mười ba mười bốn tuổi gì đó, nếu như là con trai của anh vậy chẳng phải mới mười mấy tuổi anh đã có con rồi sao.

Không thể nào, không thể nào.

Cô lại nhìn trộm cậu nhóc một cái, hoặc là nhìn thằng nhóc này tướng mạo có hơi thành thực nhưng tuổi thật chỉ có bảy tám tuổi thì Thời Dịch có con lúc

hai mươi tuổi à.

Nếu là vậy thì mẹ đứa bé này là ai???

Không đúng, không đúng, đàn ông hai mươi tuổi còn chưa đủ tuổi kết hôn, không thể như vậy được.

Còn có một tình huống khác là anh không kết hôn mà chỉ có con thôi.

Không thể nào, không thể nào, anh Thời Dịch không phải là loại người như vậy đâu.

Đầu óc Đinh Nhân bị rối thành một mớ, cô lại nhìn cậu nhóc một cái, càng nhìn càng thấy giống, không không chế được lại nghĩ đến tình huống kia.

Thấy cô như vậy khiến Thời Nặc vô cùng đắc ý, ăn càng vui vẻ hơn.

Đinh Nhân nhấp một ngụm sữa bò đột nhiên đi động rung lên, cô cầm lên nhìn thì ra là tin nhắn trả lời của Giang Ti Kỳ.

[Đàn ông đều là động vật thị giác, nhìn thấy người đẹp thì con người muốn rớt xuống rồi, cậu nói xem như vậy thì tỉ lệ động tâm là bao nhiêu?]

Khoa trương như vậy sao? Tôi hôm qua cũng không thấy được phản ứng quá lớn nào của anh Thời Dịch.

Cô suy nghĩ một chút, nhấn lại: [Những gì cậu nói đều là chỉ người đàn ông nông cạn, người đàn ông chân chính sẽ không thô tục như vậy đâu.]

Di động lại nhanh chóng rung lên.

[Nhánh Nhân, cậu không hiểu được.]

Rất nhanh đối phương lại gửi đến một tin nhắn khác.

[Không đúng, cậu phải hiểu. Cậu nghĩ lại những cuốn tiểu thuyết tình cảm đã xem đi, nữ chính mặc váy thật đẹp và hấp dẫn để đi khiêu khích nam chính, nam chính phản ứng ra sao.]

Đinh Nhân nhàn đọc xong tin nhắn này trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng trong tiểu thuyết tình cảm, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, thầm mắng mình tại sao lại sắc nữ như vậy.

Thời Dịch đi ra từ phòng bếp, thấy một người thì nhìn chằm chằm vào điện thoại mà ngăn người, còn một người thì nhảm chán lệt vô trứng gà, thấp giọng: "Bữa sáng ăn ngon quá."

Đinh Nhân ngẩng đầu nhìn về phía anh, sắc mặt anh đã tốt hơn ngày hôm qua khá nhiều, cô hỏi: "Anh Thời Dịch, hôm nay anh không cần đi làm sao?"

"Ừ." Thời Dịch chú ý đến vụn bánh mì trên khay đồ ăn của cô, chân mày hơi cau lại.

Thấy vậy, Thời Nặc cười một tiếng rồi đem trứng gà bỏ vào trong miệng, chuẩn bị đứng lên chuồn đi nhưng còn chưa kịp đứng dậy liền bị ánh mắt của Thời Dịch trói chân lại.

Thời Dịch hỏi cậu ta: "Tại sao đem vụn bánh mì thả vào trong đồ ăn của người khác?"

"Em không thích ăn."

Thanh âm của cậu ta thật thấp, khí thế nghịch ngợm phá phách lúc trước đã biến mất hoàn toàn.

"Vậy cũng không cần phải xé vụn ra như vậy."

"Vâng, ngày mai em sẽ không làm vậy nữa."

Thời Dịch không lên tiếng, lấy bữa sáng của Đinh Nhân nhàn đặt vào trước mặt cậu nhóc, ý muốn cậu nhóc phải ăn hết.

Thời Nặc nhìn chằm chằm vụn bánh mì trong cái đĩa, mày hơi nhíu lại.

"Anh họ."

Cậu nhóc nhìn cô định nghĩ xem phải chống cự thế nào.

Thời Dịch trầm mặt xuống: "Ăn hết toàn bộ, một chút cũng không được phép chừa lại."

Đinh Nhân nghe được một tiếng "Anh họ" kia thì tâm tình tốt lên rất nhiều.

Thì ra là em họ của anh, khó trách nhìn giữa hai hàng lông mày có mấy phần giống nhau như vậy.

Thời Dịch ngồi xuống, vừa ăn sáng vừa nói với Đình Nhân: "Thằng bé là Thời Nặc, là em họ của tôi."

Đình Nhân nhìn cậu nhóc một cái, cười nói: "Người bạn nhỏ, xin chào chị là Đình Nhân."

Thời Nặc ngay cả liếc mắt cũng không thèm làm, vừa muốn mở miệng nói gì thì thấy ánh mắt của Thời Dịch quét tới, cậu ta cái gì cũng đều không dám nói, tiếp tục ăn vụn bánh mì một cách đàng hoàng.

Sau khi ăn xong, Thời Nặc bị Thời Dịch gọi vào thư phòng, giờ tay lên gõ lên đầu cậu ta một cái thật mạnh. "Không cho phép bắt nạt cô ấy nữa."

"Anh họ!" Thời Nặc bị đau trông vô cùng ủy khuất, "Rõ ràng là em nhỏ hơn chị ta, anh nên lo lắng chị ta có bắt nạt em hay không chứ."

Thời Dịch cười một tiếng.

Anh đối với người em họ này đã vô cùng hiểu rồi, đừng thấy nó nhỏ mà khinh thường, một đồng trò quỷ quái trong đầu, người lớn trong nhà cũng thường xuyên bị nó đùa bỡn quay mòng mòng hướng chỉ đây chỉ là một cô gái nhỏ.

Giọng anh trầm xuống nói: "Bất kể lúc trước em nghịch ngợm thế nào cũng được nhưng bây giờ dám làm vậy thì anh đánh nát mông em."

Thời Nặc bị dọa sợ vội rụt cổ lại, từ nhỏ cậu ta đã không sợ trời không sợ đất chỉ sợ duy nhất người anh họ này, vì Thời Dịch thực sự không có thời gian nếu không thì cha mẹ cậu ta đã ném cậu ta đến đây cho anh quản.

Thời Dịch hỏi cậu ta: "Có nghe hay không?"

Thời Nặc khôn khéo trả lời: "Dạ nghe."

Thời Dịch: "Đi làm hết tất cả bài tập đi."

"Vâng."

Vừa xoay người Thời Nặc đã nghĩ xấu xa, dám cướp anh họ của tôi chị cứ chờ đó mà xem!

Tác giả có lời muốn nói:

Thời Dịch: Không cho phép bắt nạt vợ anh!

Thời Nặc: Không ai được tranh sủng với em!

Đình Nhân: Không, không, không, chị không thèm tranh sủng với em làm gì đâu, anh ấy là anh họ của em nhưng lại là chồng chị đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Mộc Từ Đăng

Ăn điểm tâm xong thì Đình Nhân trở về phòng, vào buổi sáng trí nhớ rất tốt nên cô lấy từ vừng tiếng anh ra bắt đầu học, mới học được mấy phút liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra thì thấy Thời Nặc đứng trước cửa.

"Chị Đình Nhân, em có thể vào phòng chị chơi không?"

Tướng mạo của cậu nhóc rất đẹp, lúc ngẩng đầu nhìn Đình Nhân trong mắt lóe lên tia sáng trong trẻo, đáng vẻ đó rất vô hại, nhìn đáng vẻ này so với người đùa dai giáo hoạt lúc trước như hai người hoàn toàn khác nhau.

Đình Nhân thấy cậu nhóc đã thay đổi thế này không khỏi nghĩ: Chắc chắn tên nhóc này đã bị anh Thời Dịch thu thập rồi mới trở nên ngoan ngoãn như thế này.

Cô ngồi xuống, nhẹ giọng nói: "Thời Nặc, chị muốn học bài, em có thể ra phòng khách chơi được không?"

"Nhưng Thời Nặc muốn chơi cùng chị cơ."

Đình Nhân dụ dỗ cậu nhóc: "Em chơi một mình trước đi, khi nào chị học bài xong sẽ ra chơi với em được không nào?"

"Chị không thích Thời Nặc phải không?" Đứa nhỏ thận trọng nói, "Chắc là vì chuyện hồi sáng rồi, em xin lỗi chị, chị không cần phải tức giận đâu, có được không ạ?"

Tuổi còn nhỏ rất nhạy cảm, Đình Nhân sờ đầu cậu nhóc một cái, cười nói: "Chị làm sao lại không thích Thời Nặc được chứ, chị thật sự là có việc bận chưa làm xong mà."

"Chị gạt em, chị thật sự không thích Thời Nặc mà, không chơi với em chứ gì."

Nói xong cậu nhóc liền xoay người chạy đi, Đình Nhân có chút nhừ đầu đành đuổi theo.

Cậu nhóc đang ngồi trên sô pha lộ vẻ buồn bực, Đình Nhân đi đến bên cạnh rồi ngồi xuống, hỏi: "Thời Nặc, em muốn chị chơi cái gì với em đây?"

Thời Nặc nghe vậy rất cuộc cũng cười lên, Lấy máy tính bảng đưa cho cô, "Chơi game với em nhé."

Đình Nhân: "Chỉ chơi một trận thôi đấy."

"Vâng."

Hai người mở máy lên hợp thành một đội, Tuy Thời Nặc nhỏ tuổi nhưng lại có thể chơi game vô cùng lợi hại, toàn bộ quá trình đều là cậu nhóc mang Đình Nhân đi, chơi xong một trận, Đình Nhân cảm thấy chỉ số IQ của mình bị thực lực của cậu nhóc nhỏ hơn năm tuổi nghiền nát.

Trò chơi kết thúc, Đình Nhân thả máy tính bảng xuống, "Thời Nặc, chị muốn đi học bài, em tự chơi đi."

"Vâng." Thời Nặc cười đáp lại, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng.

Đình Nhân mới vừa đứng lên liền thấy một con rắn bò ra từ dưới ghế sô pha, cô thấy vậy thì không khỏi run sợ, kinh hô một tiếng rồi trực tiếp chạy đi.

Con rắn kia lại bò theo sát, cô chạy tới chỗ nào nó cũng theo đến chỗ đó, nhiều lúc còn suýt chút nữa đã cắn phải chân cô.

Đình Nhân từ nhỏ đã sợ loài động vật thân mềm thế này, có lúc lướt mạng thấy hình cũng sẽ dựng tóc gáy chứ đừng nói chi bây giờ là nguyên một con rắn bò theo, cô sợ hãi vừa chạy vừa khóc, theo bản năng kêu lên: "Anh Thời Dịch!"

Thời Dịch nghe được âm thanh bên ngoài liền vội vàng đi ra, cửa thư phòng vừa mới mở nhưng anh chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cô gái nhỏ đã nhảy lên treo trên người anh như một con gấu túi: "Anh Thời Dịch, có rắn, có rắn!"

Anh cúi đầu nhìn thì thấy con rắn đang chạy đi.

Cô gái nhỏ có chút nức nở, bị sợ nên cả người run lên, Thời Dịch sợ cô té xuống nên vòng tay ôm cô lại, nhẹ giọng nói: "Đình Nhân, không có rắn, đừng sợ nữa."

"Có! Nó một mực đuổi theo em, vừa rồi còn thiếu chút nữa đã cắn em!"

"Đây chỉ là đồ chơi thôi, không phải rắn thật đâu." Thời Dịch nhẹ nhàng vỗ lưng cô để cô bình tĩnh lại, "Mà nếu như có rắn thật thì tôi cũng sẽ bắt nó, sẽ không để nó cắn em đâu."

"Thật sao?"

Cô gái nhỏ còn chưa hoàn hồn lại từ con kinh sợ, trong hốc mắt đầy nước mắt, lông mi cũng ướt hết lại, khẽ khàng run rẩy khiến người ta nhìn thấy mà thương.

Thời Dịch lấy một tay ra lau nước mắt cho cô, bảo đảm nói: "Thật sự"

Đình Nhân hơi sững sờ, bất giác kịp phản ứng thấy mình được người đàn ông ôm vào trong ngực, còn hai chân cô lại đang quăn chặt lấy eo anh, vì quá sợ hãi nên còn kẹp chặt lại..

Cái tư thế này quá mức mập mờ, Thời Dịch cũng chợt ý thức được việc này, đang định để cô xuống nhưng cô gái nhỏ lại ôm cổ anh lại không dám buông tay.

Thân thể mềm mại của cô gái nhỏ dính sát vào anh, nhất là hai khối mềm mại kia, không chút khe hở nào áp sát vào ngực anh, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao, hô hấp Thời Dịch có chút rối loạn, âm thanh đè nén nói: "Xuống trước đã, tôi đi bắt rắn."

Đình Nhân thật sự là bị dọa sợ, cô nhìn nhìn một chút lại nhớ đến con rắn đã đuổi theo mình, nghĩ vậy lại cảm thấy càng kinh khủng hơn.

Nhưng mà cô không thể cứ ôm anh như thế này mà không chịu xuống được.

Cô nhìn xuống đất một chút, chắc chắn xung quanh không có rắn nữa mới dám xuống.

Chân vừa mới tiếp đất liền muốn nhũn ra, cô nghĩ lại vẫn thấy sợ, nhẹ nhàng kéo tay áo anh, "Anh Thời Dịch, nếu nó cắn anh thì phải làm sao đây, hay là tìm người chuyên nghiệp đến bắt đi."

"Cậu nhóc đó không có bản lĩnh bắt rắn thật đâu."

Thời Dịch đi thẳng về phía phòng khách, gõ cửa một cái nhưng đến cả nửa ngày Thời Nặc ở bên trong mới mở cửa ra.

"Chuyện gì vậy anh họ?"

Gương mặt Thời Dịch lạnh lùng, đôi con ngươi đen nhánh tràn đầy lửa giận, anh trầm giọng: "Mới vừa rồi đã nói sẽ không quậy phá, đã đem lời của anh quên hết rồi sao?"

Trong lòng Thời Nặc căng thẳng, trên mặt vẫn cố tỏ ra trấn định nói, "Anh họ anh sao vậy?"

Thời Dịch nhìn chằm chằm cậu nhóc mấy giây.

"Thời Nặc có tin là ngay bây giờ anh đưa em về nhà không hả?"

Thời Nặc sững sốt một chút, liếc nhìn Đinh Nhân đang đứng gần đó, nước mắt nhanh chóng xuất hiện, cậu nhóc tỏ ra cố gắng chịu đựng không để cho nước mắt rơi xuống, bộ dáng này ngược lại lại làm người khác đau lòng.

Đinh Nhân có chút mơ hồ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô nhẹ nhàng kéo tay áo Thời Dịch, "Thời Nặc còn nhỏ, anh không nên tức giận như vậy với thằng bé."

Nghe vậy sắc mặt Thời Dịch hơi hòa hoãn đôi chút nhưng giọng nói vẫn nghiêm nghị như cũ: "Em nhận tội hay chờ anh đưa em về?"

Thời Nặc dùng sức cắn môi, "Anh, em sai rồi."

"Sai chỗ nào?"

"Em không nên dùng rắn đồ chơi để dọa người khác."

Đinh Nhân nghe cuộc nói chuyện của hai người này sau đó mới phản ứng được, thì ra con rắn đuổi theo cô chỉ là đồ chơi thôi.

Tên thương gia nào mất trí như vậy, làm ra con rắn như vậy quả thật quá ghê tởm!

Thời Nặc bị Thời Dịch phạt đứng úp mặt vào tường một tiếng đồng hồ, sau khi bị phạt thì lúc sau cũng thành thật trở lại.

Buổi tối Đinh Nhân nằm mơ, trong mơ có cô, có anh Thời Dịch còn có cả tên nhóc Thời Nặc kia. Bọn họ giống như người một nhà vậy, cô đang nháo loạn cùng Thời Nặc ở một bên, còn Thời Dịch đứng một bên nhìn, trong mắt lộ ra ý cười vô cùng cưng chiều.

Giấc mơ quá tốt đẹp nên khi tỉnh lại khóe miệng Đinh Nhân vẫn còn vơm nụ cười nhàn nhạt.

Trên bàn ăn chỉ có một mình Thời Nặc, cô cười cười với cậu nhóc, tên nhóc con dường như vẫn còn giận cô, thấy cô liền quay mặt qua một bên không thèm đếm xỉa đến cô.

Đinh Nhân ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi: "Thời Nặc, tại sao em không thích chị?"

Thời Nặc ngậm chặt môi, không lên tiếng.

Từ nhỏ đến lớn chỉ có anh họ hiểu rõ cậu ta nhất, mặc dù thường xuyên phạt cậu ta lại đối với cậu ta vô cùng nghiêm khắc nhưng chỉ có cậu ta biết, anh họ mới là người thật sự thương yêu cậu ta.

Nhưng mà bây giờ hình như anh họ lại thương yêu cô gái này, bọn họ còn ở chung một chỗ, Thời Nặc có chút bất an, cậu ta cảm giác được Thời Dịch sẽ đem toàn bộ yêu thương trên người cậu ta đều chuyển qua hết trên người cô gái này.

Không hỏi được đáp án, Đinh Nhân đành từ bỏ.

Sau này cô sẽ quan tâm tên nhóc này một chút, đối xử tốt hơn tí, cậu nhóc sẽ thay đổi cách nhìn đối với cô thôi.

Nhìn thời gian một chút, không thể dây dưa nữa sắp trễ giờ rồi, cô vội vàng cầm miếng sandwich lên ăn, vừa cắn một cái liền có một vị nồng lan ra toàn bộ khoang miệng, mùi cay xộc thẳng lên mũi và lỗ tai, cô bị sặc nước mắt chảy ròng ròng.

Cô vội bung sữa bò lên uống, một ly sữa bò đều uống hết mà vị cay vẫn còn.

Di Trương đi ra thấy dáng vẻ này của cô làm sợ hết hồn, "Tiểu Nhân Nhân con sao rồi?"

"Nước, di Trương, nước."

Đình Nhân cảm giác được mình nói chuyện cũng không còn nhanh nhẹn nữa, nước mắt vẫn còn chảy, trong mũi đều là mùi cay nồng, không đợi di Trương kịp phản ứng cô đã đứng dậy chạy vào bếp rót một ly nước lớn để uống, một lúc lâu sao mới lấy lại chút sức lực.

Cô lại súc miệng mấy lần nữa cho đến khi mùi vị trong miệng nhạt đi bớt, lau khô nước mắt rồi mới đi ra, Thời Nặc vẫn đang nhìn cô mỉm cười, trong mắt đều là vẻ khiêu khích.

Tên nhóc này đang chờ đợi đáng và chặt vật, thờ hồn hèn của cô.

Nhưng lại không như ý nghĩ của cậu nhóc.

Đình Nhân đến gần, thân thiết sờ đầu cậu nhóc nói: "Thời Nặc, cảm ơn em đã thêm mù tạc cho chị, mùi vị cũng không tệ lắm, chỉ là lần đầu tiên ăn vẫn chưa quen lắm."

"Chị đừng chạm vào đầu tôi!" Thời Nặc chệch bai né tránh bàn tay của cô.

Cô gái này sao lại không tức giận chứ, trong nháy mắt cậu ta thấy không thú vị tí nào, cau mày chạy đi chỗ khác.

Đình Nhân uống thêm một ít sữa bò nữa rồi quay đầu nói với di Trương: "Di Trương, đừng nói chuyện này với anh Thời Dịch nhé."

Nếu để cho anh Thời Dịch biết, tên nhóc này sẽ không tránh được bị phạt tiếp nữa.

Chuông của tiết đầu tiên vang lên, Đình Nhân liền nằm ra bàn học mà trầm tư suy nghĩ, Giang Ti Kỳ nghĩ đến vấn đề hôm qua mà cô hỏi, thấp giọng nói: "Tiểu Nhân Nhân, chẳng lẽ cậu thật sự thích giáo sư Thời rồi hả?"

Đình Nhân giương mắt nhìn cô ấy, không trả lời câu hỏi này mà hỏi ngược lại: "Sợ Gì, nhóc con mười ba mười bốn tuổi thích thứ gì?"

Tiền tiêu vật trong tuần này của Đình Nhân vẫn chưa dùng hết, cô Đình dùng nó mua đồ chơi cho Thời Nặc.

Giang Ti Kỳ: "Tớ làm sao biết được."

"Không phải cậu có em trai à."

"Thằng nhóc đó." Giang Ti Kỳ cười nhạo một tiếng, "Chỉ cần mua thứ gì thì nó cũng đều thích."

Đình Nhân: "..."

Giang Ti Kỳ là điển hình của người yêu thích đồ ăn vặt, trong miệng mà không có đồ ăn là cảm thấy cả người không tự nhiên rồi, lúc này cô ấy lại lấy cánh gà ngâm ớt từ trong cặp ra, ném cho Đình Nhân một gói rồi một bên xé gói của mình ra, vừa gặm vừa nói: "Tiểu Nhân Nhân, lại có người nhờ tớ đưa thư tình cho cậu."

Dáng vẻ của Đình Nhân rất đẹp, tính cách lại rất dịu dàng nên rất nhiều học sinh nam thích cô, từ trung học cho đến bây giờ Giang Ti Kỳ đều giúp người khác đưa thư tình cho cô, không phải là hai mươi lá thì là mười lá, những nam sinh kia vì lấy lòng cô ấy nên cũng mua không ít quà vặt cho cô ấy.

Địch Nhiên đang xem truyện tranh bỗng sững sốt một chút, vội vàng vênh tai lên nghe.

Đình Nhân vẫn nằm trên bàn như cũ, không trả lời lại.

Giang Ti Kỳ nhả ra một cái xương gà, lại nói tiếp: "Lần này là nam thần của trường chúng ta đấy, cậu không động tâm sao?"

Nam thần của Nhất Trung, Nhậm Thạc Minh, tướng mạo anh tuấn, lại là đội trưởng đội bóng rổ, dáng vẻ năng động kia trên sân bóng làm nhiều nữ sinh liên tục thét chói tai.

Động tâm.

Nghe đến từ này Đình Nhân không khỏi nhớ đến hình ảnh cô treo trên người anh, cô ôm lấy cổ anh, thân thể áp sát vào người anh, nhiệt độ nóng bỏng đó...

Lúc đó chỉ có sợ hãi, bây giờ nghĩ lại liền cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô sao lại có thể nhảy lên người anh như thế chứ.

Giang Ti Kỳ chọc chọc cánh tay của cô, "Sao cậu ngược lại không có phản ứng gì hết vậy."

"Ừ."

Giang Ti Kỳ: "..."

Xem ra cô ấy lại phải trả thư tình lại rồi.

Khỏe miệng Định Nhiên không khỏi kéo lên một cái, nở nụ cười, tiểu Nhân Nhân vẫn là của cậu ta.

Buổi chiều vào lúc tan học, Đình Nhân đi dạo vòng vòng ở một cửa hàng đồ chơi, cuối cùng nhìn thấy một cái máy bay điều khiển từ xa.

Giá tiền có chút đắt, trên người cô bây giờ không đủ tiền, hay là chờ tuần sau anh Thời Dịch cho cô tiền tiêu vặt sẽ đến đây mua vậy.

Về đến nhà cũng đã sáu giờ rồi, tên nhóc lại về sớm hơn cô, cặp sách vứt trên sofa còn người không biết ở nơi nào.

Cô vào bếp rót một ly nước rồi về phòng làm bài tập.

Làm được một nửa thì bụng đói kêu lên vài tiếng "Ọt ọt", cô cất bút đi định ăn cơm xong rồi làm tiếp. Ai ngờ mới vừa đứng dậy trong phòng đột nhiên tối sầm lại, ngay sau đó một âm thanh thê lương thấm thiết từ bốn phía vang lên, Đình Nhân sợ hãi trực tiếp ngã ngửa trên mặt đất, cô còn chưa phản ứng thì bóng đèn trên đỉnh đầu bắt đầu chớp tắt lúc sáng lúc tối, bóng đèn kết hợp với tiếng kêu thê lương đó hòa lại với nhau vô cùng ghê rợn.

"Aaaaaa!!!!"

Cô vội vàng bò dậy, chạy đi mở cửa nhưng cửa mở thế nào cũng không được.

Bóng Đèn lại bắt đầu lập lờ, cô bị dọa sợ cả người run rẩy, dùng sức lắc lắc nắm cửa, vừa gõ cửa vừa gào khóc: "Mở cửa ra! Anh Thời Dịch! Di Trương! Mở cửa!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Edit: Mộc Từ Đăng

Chợt ánh đèn vụt tắt, ánh sáng đã biến mất hoàn toàn nhưng tiếng kêu thảm thiết kia vẫn còn vang lên không dứt như cũ, bóng tối bao quanh lấy cô, sự sợ hãi chiếm cứ nội tâm cô, cô đã mất hết đi sức lực nên toàn thân nhũn ra bất lực.

Di Trương đang bận bịu trong phòng bếp nghe tiếng gọi của cô liền hoảng hốt chạy ra.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nghe được âm thanh của bà, Đình Nhân vội vàng hô lên: "Di Trương ơi mau mở cửa cho con."

Di Trương dùng sức đẩy hai cái nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích gì.

"Tiểu Nhân, con có khóa trái cửa không?"

Thời Dịch vừa về đến nhà liền thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi hỏi: "Sao vậy?"

Đình Nhân nghe được âm thanh của anh, mũi liền thấy chua xót, "Anh Thời Dịch, anh mở cửa giúp em có được không?"

Thanh âm của cô gái nhỏ vừa bất lực vừa đáng thương, hô hấp Thời Dịch liền trở nên căng thẳng.

"Di Trương, đi đi lấy chìa khóa trong ngăn kéo của thư phòng đi."

Di Trương vội vàng đi lấy chìa khóa.

"Anh Thời Dịch, trong này rất tối." Giọng Đình Nhân thút thít, âm thanh thảm thiết kia đã không còn vang lên nữa nhưng từ nhỏ cô đã sợ bóng tối rồi, sự sợ hãi đó vượt quá mức bình thường.

"Đừng sợ, tôi ở đây."

Giọng người đàn ông trầm thấp, rõ ràng cách một cánh cửa nhưng lại có thể mang đến cho người khác cảm giác an toàn, giống như lần đầu gặp nhau anh đã nói "Cha em hôm nay sẽ tỉnh lại thôi", cô nghe vậy liền vô cùng tin tưởng.

Có lẽ trên người anh có một loại ma lực như thế, có thể khiến người ta tin tưởng anh vô điều kiện.

Rất nhanh Di Trương liền quay lại, Thời Dịch nhận lấy chìa khóa từ tay bà rồi tra chìa khóa vào trong ổ, "Cách" một cái cửa liền mở ra.

Tình thần rối loạn của Đình Nhân đã thoáng ổn định lại nhưng khi nhìn thấy anh thì không biết tại sao nước mắt lại trào ra, không khống chế được chảy dài trên mặt, cô nhào vào trong ngực anh khóc đến thất thanh.

Thời Dịch vỗ nhẹ lưng cô gái nhỏ, trấn an sự hoảng loạn của cô: "Không sao, không sao."

Một lúc lâu sau Đình Nhân mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch, trong phòng em có rất nhiều bóng đen."

Hai vai cô gái nhỏ vẫn còn đang run rẩy, trong đôi mắt vẫn còn lấp lánh ánh nước, ánh mắt mông lung làm người ta phải đau lòng. Thời Dịch chỉ cảm thấy trong lòng như bị quẹt qua một cái, không hiểu sao lại có chút đau lòng.

Anh giơ tay lên lau đi giọt lệ vừa rơi ra, "Có anh Thời Dịch ở đây, bất luận là thứ gì cũng sẽ không thể tổn thương đến em."

Thanh âm của người đàn ông rất nhỏ nhẹ, chưa bao giờ dịu dàng đến vậy, giống như một cơn gió mát thổi nhẹ qua trái tim cô, đôi con ngươi thâm thúy kia đang chứa đựng dáng hình của cô.

Đình Nhân cứ đưa mắt nhìn anh như vậy, trong lòng không kiềm được run rẩy.

Lời an ủi này, đối với anh chỉ là thuận miệng mà nói nhưng đối với cô lại giống như một sự cam kết.

Di Trương nhìn thấy tình huống này nói: "Giáo sư Thời hình như đèn trong phòng tiểu Nhân Nhân hỏng rồi."

Ánh mắt của Thời Dịch quét một vòng trong phòng, anh không cần nghĩ nhiều cũng đã đoán được chuyện gì xảy ra, trong lòng bùng lên cơn lửa giận, nhưng lúc cúi đầu nói chuyện với cô gái nhỏ thì giọng điệu lại rất êm ái.

"Đình Nhân, ăn cơm trước đã."

"Em không muốn ăn."

Cô gái nhỏ vẫn còn tựa vào trong ngực anh, lúc nói những lời này dường như trong giọng nói còn mang theo mấy phần nũng nịu làm lòng anh mềm nhũn, xoa tóc cô nói: "Nghe lời."

Đình Nhân đi đến bàn ăn ngồi xuống, tùy tiện ăn vài miếng rồi thôi, lại không dám quay về phòng ngủ nên đi đến thư phòng.

Lúc Thời Dịch đi vào thì thấy cô gái nhỏ đang nằm sấp trên bàn sách mà ngủ, hô hấp nhẹ nhàng giống như một con mèo con.

"Đình Nhân."

Anh nhẹ giọng gọi cô một tiếng, cô gái nhỏ hình như ngủ rất say nên không có phản ứng gì với tiếng gọi của anh.

Thời Dịch nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vẫn chưa đến chín giờ.

Bình thường cô đều hơn mười một giờ mới ngủ, đoán chừng là bị dọa sợ rồi, cơm cũng không ăn nhiều nữa là.

Thời Dịch nhìn cô chằm chằm khoảng mấy giây rồi đột nhiên cúi người xuống, chậm rãi đến gần, tay nhẹ nhàng đặt bên hông cô.

Lúc cô gái nhỏ mềm nhũn rơi vào trong ngực anh, anh nhất thời có chút luống cuống không biết nên dùng lực mạnh hay nhẹ để ôm cô, ôm chắc quá lại sợ làm đau cô, mà lỏng quá thì lại sợ cô bị ngã.

Đèn phòng ngủ phải đến ngày mai mới có thể thay được, trong phòng cô giờ chỉ có một mảnh tối đen nếu nửa đêm cô tỉnh lại thì không biết sợ hãi như thế nào nên Thời Dịch quyết định ôm cô đến phòng ngủ của mình sau đó nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Lúc anh thả cô xuống từ trong ngực thì chân mày cô có hơi nhíu lại, bất mãn cọ cọ vài cái lên gối nằm để tìm tư thế thoải mái rồi ngủ tiếp.

Thời Dịch đang định đứng lên đi ra nhưng lại phát hiện vật áo bị cô nắm thật chặt trong tay, anh ngồi xuống bên mép giường, đưa tay gạt hết phần tóc lòa xòa trước trán cô ra sau tai, cô bất an hơi động dậy, trong miệng nói gì đó nhưng thanh âm rất nhỏ, Thời Dịch cúi sát lại gần vẫn không nghe rõ được gì.

"Ngoan ngoãn ngủ một giấc đi."

Cô gái nhỏ giống như nghe được lời nói của anh, cọ mặt hai cái trong lòng bàn tay anh rồi an ổn ngủ.

Có một thân ảnh nho nhỏ đang đứng bên ngoài cửa lặng lặng nhìn vào trong phòng chứng kiến hết tất cả, Thời Dịch phát giác ra gì đó nhưng mới vừa quay đầu qua thì người đã chạy đi mất.

Nửa đêm Đình Nhân tỉnh lại vì đói, đèn trong phòng vẫn mờ, phát ra tia sáng ảm áp không hề nhức mắt chút nào.

Cô ngồi dậy bất chợt phát hiện đây không phải là phòng của cô.

Đình Nhân gãi gãi đầu vài cái, trong đầu hiện giờ đang có chút loạn.

Cô nhớ rõ mình ngủ ở thư phòng mà, sao giờ lại ở trong phòng của anh rồi, còn ở trên giường anh nữa chứ?

Sẽ không phải là...

Cô ngã xuống giường, mặt chôn sâu trong chăn rồi mỉm cười, như nghĩ đến điều gì đó vô cùng cao hứng mở to mắt rồi duỗi chân ra, lỗ tai dần đỏ lên, nhìn giống như một người ngốc.

Hồi lâu sau rốt cuộc cô cũng không chịu được âm thanh "ọt ọt ọt" từ bụng phát ra, cô đi nhẹ nhàng sợ đánh thức mọi người, đi đến tủ lạnh mở ra, cầm chai sữa bò cùng túi bánh mì ra.

Chợt nghe thấy tiếng mở cửa, cô quay đầu lại đối phương cũng nhìn thấy cô, sững sờ một chút rồi "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Đình Nhân lại mở tủ lạnh ra nhìn một chút, đồ ăn bên trong vẫn chưa có ai ăn qua.

Cô đi đến cửa phòng khẽ gõ một cái, "Thời Nặc".

Gọi mấy tiếng nhưng người bên trong vẫn không có phản ứng gì, cô cảm thấy có chút lo lắng nên chạy vào thư phòng lấy chìa khóa rồi quay về mở cửa ra.

Trong phòng là một mảnh đen nhánh, cô đưa tay mò trên tường đến chỗ công tắc đèn, mở đèn lên nhưng lại không thấy người đâu.

"Thời Nặc, em ở đâu?"

"Thời Nặc."

"Tiểu Thời Nặc"

Đình Nhân gọi mấy tiếng nhưng không ai đáp lại, cô dứt khoát ngồi xuống mép giường bắt đầu ăn.

Cắn bánh mì ăn sau đó lại uống hơn nửa hộp sữa bò còn cố ý nói to: "Oa, còn có một cái sandwich nhân việt quất nữa này."

Cô cắn một cái hơn phân nửa cái bánh nên phát ra tiếng khen ngợi mơ hồ không rõ ràng: "Cái này ăn ngon quá đi."

Vừa dứt lời cửa tủ quần áo bỗng nhiên mở ra, cậu nhóc đang ngồi bên trong, cơ thể nhỏ bé rúc lại một chỗ, cậu nhóc đưa mắt nhìn ra, ánh mắt nhìn đến trên người Đình Nhân nhưng rất nhanh lại dời đi.

"Đi ra ngoài."

Đình Nhân đi đến trước mặt cậu nhóc rồi ngồi xuống, nói: "Này, em chính chị, đem chị dọa thành cái dáng vẻ kia mà chị cũng không thẹn giận em, em ngược lại còn muốn chọc giận chị nữa hả?"

Thời Nặc xoay người đưa lưng về phía cô.

Đình Nhân chọc chọc lưng cậu nhóc, "Bánh mì siêu cấp ngon luôn, có ăn hay không đây?"

Thời Nặc: "Không ăn."

Đình Nhân nhìn chằm chằm cậu nhóc khoảng mấy giây sau đó chui vào tủ ngồi bên cạnh cậu nhóc.

"Thời Nặc, em có biết vì sao chị nhất gan như vậy không?"

"Chị biết rất rõ đó chỉ là giả, chẳng qua chị là trò hù dọa của em nhưng chị vẫn sợ."

Yên lặng hồi lâu, cô lại nói tiếp: "Khi còn bé mẹ chị đều không quan tâm đến chị, lúc bà ấy ra ngoài liền nhốt chị lại trong phòng, chị có khóc ầm ĩ thế nào cũng đều vô dụng, bà ấy giống như không nghe thấy tiếng khóc của chị vậy, thậm chí còn thường xuyên quên mở cửa cho chị ra."

"Có một lần đó, bà ấy nhốt chị trong phòng, mà bên cách vách lại có người chết, nửa đêm không có đèn, bốn phía đều là một mảnh tối đen như mực, chị sợ hãi co rúc lại trong góc cho đến buổi tối thứ hai hàng xóm nghe được tiếng khóc của chị mới cứu chị ra."

Sống với mẹ mấy năm đó cô thật sự không biết mình vượt qua như thế nào.

"Chị không sợ sao?" Thời Nặc nhẹ giọng hỏi cô.

"Sợ chứ." Đình Nhân cười một tiếng, khi đó cô mới tám tuổi, khóc đến khản cả cổ, như thế nào sẽ không sợ chứ.

Nhưng mà sợ thì có ích lợi gì, mẹ ghét cô nên không muốn nhìn thấy cô cũng bởi vì đáng ghét cô rất giống cha.

Lý do đó buồn cười biết bao nhiêu cơ chứ, rõ ràng là cô đâu thể nào lựa chọn được người sinh ra mình.

Yên lặng hồi lâu nữa.

"Thật xin lỗi." Thanh âm của Thòi Nặc rất thấp, "Tôi chỉ muốn làm cho anh họ ghét chị thôi chứ chưa từng nghĩ đến sẽ làm tổn thương đến chị."

Đình Nhân hỏi cậu nhóc: "Em sợ chị cướp đi sự yêu thương của anh họ Thòi Dịch dành cho em hả?"

"Cha mẹ tôi đều không thích tôi, chỉ có anh họ thích tôi." Thòi Nặc hơi rũ mắt xuống, "Bọn họ luôn nói tôi không nghe lời, cũng có thể căn bản bọn họ không thêm quan tôi nữa, cha thì nói ông ấy bận bịu công việc, nhưng mà tôi rõ ràng nhìn thấy ông ấy cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ. Mẹ cũng không yêu thương tôi, bà ấy hay cãi nhau với cha, lúc cha không ở nhà lại khóc một mình trong phòng, lúc nổi giận tôi cũng không dám đến gần bà ấy."

Đình Nhân: "Cho nên em luôn gây họa để họ đưa em đến đây đúng không?"

Thòi Nặc không lên tiếng, đầu chôn thật thấp giữa hai chân, trong mắt có nước tràn ra.

Hồi lâu sau Đình Nhân mới nghe được âm thanh rất thấp giống như đang lẩm bẩm gì đó.

"Anh họ đang giận tôi."

"Ngay cả anh ấy cũng không để ý đến tôi, không có ai cần Thòi Nặc cả."

Cậu nhóc ôm chặt hai chân mình, cả người đều rúc lại thành đoàn nhìn vào rất nhỏ bé, rất đáng thương. Âm thanh nói ra nức nở lại làm người khác đau lòng, Đình Nhân giống như thấy được mình của mấy năm về trước, cô luôn cố gắng làm thật tốt mọi việc. phỉ hết tâm tư chỉ vì muốn người thân chú ý đến, muốn nhận được một phần yêu thương, Thòi Nặc cũng giống như thế không phải sao?

Đình Nhân xoa đầu cậu nhóc: "Anh ấy sẽ không bỏ rơi em đâu Thòi Nặc à, anh ấy thích nhất là Thòi Nặc đó."

"Chị gạt người." Thòi Nặc ngẩng đầu lên, "Anh họ không thích tôi nữa, anh ấy thích chị, tôi thấy được mà."

"Em thấy cái gì?"

Thòi Nặc cắn chặt môi, không nói lời nào.

Quả thật Đình Nhân đang vô cùng đói bụng, lại thấy cậu nhóc không đáp lại nên dứt khoát cầm bánh mì lên ăn, kết quả ăn quá nhanh nên bị ngen đành vội vàng uống sữa vào.

Thòi Nặc ngửi được mùi thơm của bánh mì, bên tai là tiếng uống sữa "ừng ực, ừng ực" của cô, đói đến nước miếng chảy ròng ròng, nghiêng đầu nhìn cô một cái, có chút không được tự nhiên nói: "Cho tôi một miếng."

Đình Nhân cười hi hi một cái: "Không phải em không ăn sao?"

"Tôi đói rồi."

Đình Nhân chia cho cậu nhóc nữa cái bánh mì, Thòi Nặc ăn vài miếng lại cảm thấy có chút khô, nói: "Sữa bò."

"Chị đã uống rồi đấy."

Thòi Nặc: "Tôi không ngại đâu."

Đình Nhân lại nhấp thêm một hớp, nói: "Nhưng chị chê."

"..."

Thòi Nặc nhìn cô với đôi mắt đáng thương.

Đình Nhân: "Được, được, được rồi, cho em này, cho em hết đây."

Hai người ngồi trong tù quần áo ăn hết bánh, đến lúc đi ra chân Đình Nhân đã tê cứng, đứng dậy đi đến mép giường ngồi xuống xoa chân một chút, thấy Thòi Nặc vẫn còn buồn buồn không vui thì nói: "Chị cũng đã tha thứ cho em rồi, anh ấy cũng sẽ không giận nữa đâu."

Thòi Nặc chống cằm nhìn cô một cái, không nói gì.

Lúc trước khi cậu phạm sai lầm, anh họ luôn sẽ giáo huấn cậu một lát nhưng mà lần này anh họ không những không mắng cậu cũng không phạt cậu cái gì, điều này ngược lại làm cậu cảm thấy bất an.

Đình Nhân còn nói tiếp: "Nếu không thì em đi đỡ cho anh ấy hết giận đi."

Anh ấy chắc không khó đỡ đâu nhì.

Nghe cô nói như vậy thì ánh mắt Thời Nặc có chút sáng lên, đột nhiên nghĩ đến gì đó, "Tuần sau là sinh nhật của anh họ, chúng ra làm cho anh ấy ngạc nhiên đi, thế nào?"

Đình Nhân sừng sốt một chút, hỏi: "Cha mẹ anh ấy có đến không?"

"Bọn họ đang ở Pháp, sẽ không quay về đâu." Thời Nặc lại nói tiếp, "Nhưng anh họ rất ít khi tổ chức sinh nhật, anh ấy thường xuyên quên mất sinh nhật của bản thân."

Đình Nhân: "Vậy chúng ta mua quà sinh nhật cho anh ấy đi."

Thời Nặc: "Được đó."

Hai người thống nhất ý kiến, bắt đầu lặng lẽ thương lượng với nhau.

Buổi tối thứ hai của tuần sau, Đình Nhân nằm trên giường mong chờ đến 12 giờ đêm, lúc này đang nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Vào một phút cuối cùng cô không khỏi khẩn trương, tim đập nhanh hơn, ngón tay đặt ngay nút gửi đã chuẩn bị sẵn sàng, hai mắt cũng không chớp lấy một cái sợ sẽ bỏ qua.

Rốt cuộc khi thời gian trên điện thoại chuyển đến số không, tay cô nhanh chóng ấn nút gửi, gửi đi tin nhắn đã soạn sẵn.

[Anh Thời Dịch, ngủ ngon]

Nhìn chăm chăm vào tin nhắn mấy giây, cô nhẹ giọng nói: Anh Thời Dịch, sinh nhật vui vẻ.

Lúc Thời Dịch tắm xong đi ra thì nghe được âm thanh tin nhắn của điện thoại vang lên, vừa lau tóc vừa lấy lên nhìn qua một chút rồi khẽ cười một tiếng, đã trễ thế này rồi mà còn chưa đi ngủ, tiểu nha đầu này đang định giờ trò quỷ gì đây.

Anh đi đến phòng cô xem một chút, thấy đèn đã tắt nên lại đi trở về.

Đi được mấy bước thì thấy cửa của một phòng khác mở ra, có một cái đầu nhỏ thò ra từ bên trong.

"Anh họ"

Thời Dịch cau mày lại.

Tên tiểu tử này tại sao cũng không chịu đi ngủ.

Anh nói: "Mau đi ngủ đi."

"Anh họ, hôm nay anh rất đẹp trai." Thời Nặc cười với anh một tiếng rồi nói tiếp: "Ngủ Ngon."

Nói xong thì cậu nhóc nhanh chóng đóng cửa phòng lại, Thời Dịch ngẩng người, hai đứa nhỏ này đang làm cái gì vậy.

Ngày hôm sau, tiết học cùng cũng kết thúc, giáo viên cầm theo sách bài tập ra khỏi lớp, Giang Ti Kỳ ngồi hàng phía trước ngã người ra sau, dựa lưng trên bàn học của Đình Nhân, đầu hơi nghiêng tới, nói: "Tiểu Nhân Nhân, bức thư tình của nam thần tớ vẫn chưa trả lại, mỗi lần gặp mặt thì cậu ta đều chỉ hỏi đến tình hình của cậu, tớ còn chưa nói gì đã đi mất rồi."

Không đợi Đình Nhân trả lời, Dịch Nhiên liền trợn mắt với cô ấy một cái, "Đình Nhân đã nói là trả đi mà cậu còn giữ làm gì chứ?"

"Tớ đây không phải là không tìm được cơ hội trả sao."

"Chỉ cần nói một câu, cần gì tìm cơ hội, a, không phải là cậu nhận hối lộ cái gì tốt nên ngại nói hả."

"Tớ nói này Dịch Nhiên..." Giang Ti Kỳ đang muốn mắng cậu ta chợt liếc nhìn Đình Nhân một cái rồi lại nói vòng vo, "Nam thần người ta ít nhất cũng có dũng khí viết thư tình, không giống như ai kia lại nhất gan, đem chuyện giấu trong lòng không dám nói ra."

"Cậu..."

Giương mặt Dịch Nhiên đột nhiên đỏ bừng lên, quay đầu nhìn Đình Nhân một cái lại thấy cô căn bản không để ý đến bên này nên nói thờ phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Giang Ti Kỳ lộ ra một biểu cảm xấu xa, Giang Ti Kỳ không cam lòng yếu thế dùng vẻ mặt giống vậy đáp trả lại.

Đình Nhân đã sớm quen với việc cãi nhau của hai người này, cô đang dọn dẹp đồ thì điện thoại trong học bàn rung lên một cái, cô lấy ra trộm nhìn thì

thấy là tin nhắn của tiểu tử Thời Nặc gửi đến.

[Đình Nhân, đặt bánh ngọt chưa?]

Thời Nặc tan học sớm hơn nên đoán chừng giờ này đang ở nhà, Đình Nhân ngẩng đầu nhìn thấy giáo viên vẫn chưa vào lớp nên nhanh chóng gõ vài chữ gửi đi.

[Gọi chị]

Mười mấy giây sau điện thoại lại rung lên.

Tiểu Thời Nặc: Chị

(Editor: Quan hệ hai chị em tốt từ đây nên đổi cách xưng hô của Tiểu Thời Nặc từ "Tôi-Chị" thành "Em-Chị" nhé)

Tiểu Thời Nặc: [Rót cuộc chị có đặt bánh chưa?]

Cách màn hình điện thoại Đình Nhân cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt không nhịn được của tiểu tử đó, cô không nhịn được nở nụ cười, lại nhấn tin gửi đi: [Yên tâm đi, chị đã đặt vào buổi sáng rồi.]

Cách mấy giây sau lại hỏi cậu nhóc: [Anh ấy về nhà chưa?]

Tiểu Thời Nặc: [Còn chưa về, di Trương nói hôm nay anh họ sẽ về trễ, rất vừa vặn cho chúng ta thời gian chuẩn bị.]

Tiếng chuông tan học vừa vang lên thì Đình Nhân liền vội đeo cặp sách rồi chạy đi, nhưng vừa mới đến lầu hai liền bị người khác chặn lại.

Nhậm Thạc Minh đứng thấp hơn cô hai bậc thang, nhắc chân bước lên một bậc liền gần cô thêm chút nữa, cậu ta nhìn chăm chăm mặt mũi xinh đẹp của cô, thấp giọng nói: "Đình Nhân, tớ có lời muốn nói với cậu."

Các nữ sinh xung quanh nhìn cô với ánh mắt đầy hâm mộ.

Nhậm nam thần của Nhất Trung có vóc người đẹp không cần nói đến, điều kiện gia đình lại tốt vô cùng, ngay cả hoa khôi của trường cũng nhưng nhớ, lại không nghĩ đến...

Các bạn học đều nín thở dõi theo, nhìn chăm vào cô gái mà cậu ta sắp tỏ tình, nhưng cô gái đó lại không hề đỏ mặt chút gì, nói: "Xin lỗi, hôm nay tôi còn có việc."

Chuyện ngày hôm nay đối với cô vô cùng quan trọng, một giây cũng không được trễ nãi.

Đình Nhân đi vòng qua cậu ta, bước nhanh hơn xuống lầu, nghĩ đến nụ cười trên mặt anh thì trong lòng cũng muốn bay lên.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đoán xem, tiểu Thời Nặc và Đình Tiểu Nhân sẽ làm cho anh trai ngạc nhiên như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Mộc Từ Đăng

Cửa hàng bánh ngọt cách trường học không xa, đi chưa tới mấy phút đã đến nơi, lúc cô đi vào thì ông chủ cũng đang ở đó, không khỏi tiến lên chào hỏi: "Cô gái nhỏ, muốn mua gì?"

Đình Nhân đưa tờ hóa đơn cho ông ấy, "Con đến lấy bánh kem đã đặt lúc sáng."

"Ồi nhìn trí nhớ của lão già này này." Ông chủ đi đến trước quầy lấy bánh kem đưa cho cô, cười nói: "Cô gái, nếu ăn ngon thì lần sau nhớ ghé đến nữa nhé."

Ông chủ là người thật thà lại hiền lành, trang trí bánh kem bằng kem tươi lại có nhiều vật trang trí vô cùng mới, Đình Nhân cười một tiếng, nói: "Vâng ạ."

Xách bánh kem ra khỏi cửa hàng, cô đi đến bên đường đối diện, đang chuẩn bị đón xe thì bất thành linh bị người phía sau kéo lại, đối phương có dùng chút lực nên cô bị kéo mạnh về phía sau, chân lui về sau hai bước.

Đình Nhân theo bản năng bảo vệ bánh kem trên tay, ngẩng đầu liền thấy một nữ sinh mang khuôn tai đang nhìn cô khinh thường.

"Mày chính là Đình Nhân?"

Không đợi Đình Nhân mở miệng, một nữ sinh có mái tóc bằng ở phía sau liền nói: "Chính là nó, vừa nãy tôi đã thấy hết, Nhậm Thạc Minh chặn nó ở cầu thang để tỏ tình."

Đình Nhân nhủ mày một cái, Nhậm Thạc Minh mới nói với cô một câu thôi mà, bây giờ chỉ mới qua có mười mấy phút thì tỏ tình cái gì chứ?

Trước kia đã nghe Giang Ti Kỳ nói qua, có nữ sinh đưa thư tình cho Nhậm Thạc Minh kết quả là lúc tan học liền bị người ta kéo vào hẻm nhỏ dạy dỗ một trận. Hai người trước mắt này nhìn một cái liền biết là người không dễ chọc vào, nhất là người trước mắt này, người so với cô lại cao hơn một cái đầu, vẻ mặt còn đồ đầy xấu xa, bình thường cô thấy thì liền tránh đi còn bây giờ đối phương đang nắm lấy cặp cô, rõ ràng là tìm cô gây phiền toái mà.

Đình Nhân cũng lười giải thích nhiều với mấy người đó, liền nói thẳng vào trọng tâm: "Tôi không thích cậu ta."

Nhưng nào ngờ giọng nói bình thản của cô nghe vào tai hai nữ sinh đó lại thành khiêu khích.

Nữ sinh có dáng vẻ cao cao xùy một tiếng, ánh mắt rơi vào hộp bánh kem mà cô đang cầm trên tay, "Ồi, mua cái bánh lớn như vậy nha, sinh nhật của ai vậy ta."

Một tay Đình Nhân cầm bánh ôm vào trong ngực, một tay khác thì để dưới đáy hộp, cảnh giác nhìn bọn họ: "Vui lòng buông tay ra."

"Được thôi."

Nữ sinh đó buông tay ra ngay nhưng giây kế tiếp liền dùng sức đẩy cô, cả người Đình Nhân ngã ra đất nhưng cô không để ý nhiều chỉ vội vàng đi nhặt bánh kem kết quả vừa mới chạm vào thì hộp bánh bị người ta đá một cước văng ra xa.

Con nóng giận của Đình Nhân liền xông đến, "Cô làm gì đó!"

"Mày nói xem tao làm gì nào." Người đó lại nhấc chân giẫm lên bánh ngọt, còn dùng sức nghiền thêm mấy cái nữa rồi ngồi xổm xuống, nói: "Đình Nhân, tao không cần biết mày có ý với Nhậm Thạc Minh hay không, tóm lại, mày hãy cách xa cậu ấy ra một chút, nếu không."

Cô ta cười một tiếng, "Tao cũng không dám bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Mặc dù tính tình của Đình Nhân rất tốt, nhưng cũng không phải là người mặc cho người khác khi dễ, cô nhìn chăm chăm bánh ngọt bị cô ta giẫm dưới chân, năm ngón tay nắm chặt lại, lúc ngẩng đầu nhìn về phía người đó thì ánh mắt bỗng nhiên lạnh như băng.

Nữ sinh đó sùng sốt một chút nhưng còn chưa kịp phản ứng gì thì Đình Nhân chợt đứng dậy đẩy ngã cô ta, cô mới vừa giữ lấy hai tay cô ta thì bị hai người khác từ phía sau kéo ra.

"Tiện nhân!"

Nữ sinh bị đập ngã giận dữ đứng dậy, giơ tay lên định tát vào mặt Đình Nhân một cái nhưng tay mới giơ được phân nửa liền bị người khác nắm lại, cô ta tức giận, mắng: "Con mẹ nó mày là ai!"

Đình Nhân dùng sức hất tay cô ta ra, lạnh giọng nói: "Địch Nhiên."

Ba nữ sinh nghe đến cái tên này liền ngẩn người.

Đều là người lẩn lộn bên ngoài thì làm sao mà chưa từng nghe qua danh tiếng của "Địch Nhiên" chứ, không cần nói đến cậu ta có thể gọi đến bao nhiêu người, chỉ một mình cậu ta thôi cũng đủ khiến bọn họ không dám đánh lại rồi.

Nữ sinh đó nháy nháy mắt với hai người đang kéo tay Đình Nhân, bọn họ biết ý nhau, cùng nhấc chân bỏ chạy.

Đình Nhân nhìn cái bánh kem đã bị đập nát bét đột nhiên cảm thấy bản thân quá vô dụng.

Cái bánh kem này cô đã thảo luận với ông chủ trước mấy ngày, cố ý chọn kiểu dáng đẹp, phía trên mặt bánh còn viết chữ: "Anh Thôi Dịch sinh nhật vui vẻ" nữa.

Dây công chuẩn bị vậy mà lại bị người ta phá hủy thành như vậy, tâm trạng cô liền tuột dốc không phanh.

Địch Nhiên đi đến cạnh cô, hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Đình Nhân: "Tại sao cậu lại ở đây?"

Nghe cô hỏi, Địch Nhiên mới nhớ ra, lấy bài tập từ trong cặp ra đưa cho cô, "Thầy chưa phát bài tập cho cậu này."

"Cảm ơn."

Đình Nhân nhận lấy rồi xoay người muốn đi song Dịch Nhiên lập tức đuổi theo, "Tớ đưa cậu về."

"Không cần đâu."

Nhậm Thạc Minh chặn Đình Nhân ở cầu thang lầu hai đều bị chụp hình rồi đăng lên trên diễn đàn của trường, mọi người đều đang bàn tán xôn xao, Dịch Nhiên vốn định sau khi tốt nghiệp sẽ bày tỏ với cô nhưng khi cậu ta thấy hình ảnh Nhậm Thạc Minh và Đình Nhân đứng chung một chỗ trên diễn đàn liền không chịu được, thật sự là không có biện pháp nào giấu trong lòng nữa, nếu không nói ra thì cũng phải dùng hành động nói cho cô biết, tuyệt đối không thể để người khác cướp lấy cô.

Dịch Nhiên nói: "Một mình cậu về tớ không yên tâm."

Đình Nhân không nói gì nữa.

Cậu ta cứng rắn muốn đi theo thì cô cũng không có biện pháp nào.

Bây giờ cô không có chút tâm tình nào để quản mấy chuyện đó, bánh kem đi đặt lần nữa thì cũng không còn kịp, cô không thể làm gì khác hơn là đi mua một cái bánh kem nhỏ đã làm sẵn.

Trạm xe trước mặt vừa vặn có một chiếc xe buýt tới, Đình Nhân đi qua bên đó, Dịch Nhiên lại nhanh tay lẹ mắt móc trong túi ra hai đồng xu.

Trên xe không có người nào nên Đình Nhân liền tìm một vị trí gần đó rồi ngồi xuống, Dịch Nhiên thì đứng bên cạnh, ánh mắt luôn nhìn khuôn mặt cô, muốn tìm đề tài trò chuyện nhưng không biết nói gì. Thiếu niên mười mấy tuổi nên vẫn còn có chút ngượng ngùng, cậu ta mặc dù ngồi cùng bàn với Đình Nhân nhưng cũng chưa từng nói gì nhiều với nhau, cậu ta gãi đầu một cái, hỏi: "Đình Nhân, sinh nhật của ai vậy?"

Đình Nhân theo bản năng nói: "Anh Thời Dịch."

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô bắt máy, Thời Nặc đầu dây bên kia trực tiếp hỏi vào vấn đề: "Đình Nhân, chị về chưa?"

"Đang ở trên đường."

Thời Nặc: "Chị nhanh lên một chút đi, nếu không anh họ quay lại thì không kịp chuẩn bị cái gì nữa đâu."

"Được."

Hai người đã nói trước với dì Trương về chuyện này, để bà ấy mua hết nguyên liệu nấu ăn, khi Đình Nhân về nhà sẽ tự mình vào bếp nấu, nhưng mà kế hoạch lại bị sự việc kia làm thay đổi, lúc xuống xe, Đình Nhân còn chưa đi vào tiểu khu thì gặp ngay Thời Dịch đi làm về từ bệnh viện.

Thời Dịch dừng xe lại, quần trang trên người anh trắng tấp, đường nét cường tráng, ánh mắt rơi vào trên người Đình Nhân, thấy cô đứng bất động ở đó thì nói: "Lên xe."

Đình Nhân lập tức giấu bánh kem ra sau lưng, rất sợ bị phát hiện, nói: "Anh Thời Dịch, anh về trước đi."

Thời Dịch chú ý tới động tác của cô, không khỏi liếc mắt nhìn Dịch Nhiên đứng phía sau, Dịch Nhiên bị anh nhìn lập tức cung kính gọi: "Giáo sư Thời."

Đình Nhân nhìn anh khẽ mỉm cười, bộ dáng của hai người cực kỳ giống như học sinh bị phụ huynh bắt gặp yêu sớm, mà nhân vật phụ huynh này dĩ nhiên là do anh thủ vai rồi.

Cầm của Thời Dịch hơi bạnh ra, mấy giây sau anh thu hồi tầm mắt lại rồi chạy xe vào tiểu khu.

Kế hoạch bị rối loạn làm Đình Nhân có chút hoảng hốt.

"Dịch Nhiên, tớ còn có việc về trước đây."

Nói xong cô liền xoay người chạy vào tiểu khu, Thời Dịch còn phải đi đỗ xe nên nếu cô chạy nhanh một chút chắc là về kịp lúc gặp nhau.

Đình Nhân đi đường tắt để về, kết quả vừa mới mở cửa, Thời Nặc tưởng là Thời Dịch về nên phun ruy băng lên người cô.

"Anh họ, sinh nhật vui vẻ!"

Thời Nặc bên trong nghe được tiếng mở cửa liền khẩn trương nên căn bản cũng không nghĩ nhiều, cửa vừa mở liền lấy dây ruy băng bắn ra, ai ngờ người vào nhà lại là Đình Nhân, cậu nhóc nhướn mày một cái, "Sao giờ này chị mới về?"

Đình Nhân bị cậu nhóc làm cho sợ hết hồn, không có thời gian giải thích nhiều như vậy, luôn cuống lấy dây ruy băng trên tóc xuống, "Nhanh chuẩn bị đi, anh ấy đã về dưới lầu rồi."

Cô đóng cửa lại rồi nhanh chóng đi cắt bánh kem.

Thời Nặc có chút buồn bực: "Dây ruy băng em chỉ mua có một ống, kết quả đều phun hết lên người chị rồi."

Đình Nhân nói: "Nhặt dây ruy băng trên mặt đất lên đi, chờ anh ấy mở cửa thì rải lên người anh ấy là được."

"Được rồi."

Sau khi lái xe vào gara thì Thời Dịch ngồi trên xe một hồi, mi tâm hơi nhíu lại, trong đầu đều là hình ảnh Đình Nhân và Dịch Nhiên đứng chung một chỗ.

Quá khó hiểu và phiền não.

Anh lấy điện thoại lên ấn vào dãy số của Đình Nhân rồi gõ mấy chữ: [Về nhà sớm một chút.]

Nhưng rất nhanh lại xóa đi dòng chữ đó rồi đặt điện thoại về chỗ cũ, cười giễu cợt một tiếng.

Nha đầu chết tiệt.

Hồi lâu sau anh mới ra khỏi xe rồi đi lên nhà, lấy chìa khóa mở cửa, chân trái vừa mới bước vào thì trên người liền bị rải một đồng ruy băng đầy sắc màu.

"Sinh nhật vui vẻ!"

Đình Nhân cầm bánh kem đi đến trước mặt anh: "Chúc anh sinh nhật vui vẻ~Chúc anh sinh nhật vui vẻ~Chúc anh sinh nhật vui vẻ..."

Thời Nặc vẫn còn đứng một bên nhặt ruy băng dưới đất lên rải trên người anh, vóc dáng cậu nhóc không cao lắm, không thể so với chiều cao của Thời Dịch được, cái bộ dáng cố gắng nhảy nháy lên kia nhìn có chút buồn cười.

Rải mấy lần cũng không rải tới liền dứt khoát không nhảy nữa mà hát cùng với Đình Nhân: "Happy birthday to you~Happy birthday to you~ "

Thời Dịch này, bình thường bận rộn đến ngày đêm đều đảo lộn là chuyện rất thường xuyên xảy ra nên không thể nào nhớ được sinh nhật mình, nhìn khuôn mặt đầy nụ cười của hai người trước mặt, mấy giây sau mới phản ứng được thì ra hôm nay là sinh nhật của anh.

Khuôn mặt Đình Nhân nhỏ nhắn, nụ cười yêu kiều, "Anh Thời Dịch, sinh nhật vui vẻ."

Thời Nặc cầm cái nón sinh nhật, nhảy vài cái muốn đội cho anh nhưng hết lần này tới lần khác đều không với tới.

Thời Dịch cúi người xuống, Thời Nặc đội lên cho anh rồi nói: "Anh họ, sinh nhật vui vẻ."

Đình Nhân: "Anh Thời Dịch, mau cầu nguyện đi."

Thời Dịch đang muốn mở miệng thì Thời Nặc lại nói: "Anh họ, anh nhắm mắt lại rồi cầu nguyện trong lòng đi, nói ra sẽ không linh đâu."

Thời Dịch bất đắc dĩ cười cười, lớn đến như vậy đây là lần đầu tiên anh trải qua sinh nhật như thế này.

Thật ra thì anh không tin những thứ này, nhưng có thể là vì hai đứa nhóc trước mặt đang nhìn anh với ánh mắt đầy mong đợi nên anh không nói ra, có chút mất tự nhiên nhắm mắt lại.

Đợi anh mở mắt lần nữa thì Đình Nhân nói: "Thôi nên đi."

Ba người cùng nhau thối tất nển.

Thời Dịch đóng cửa nhà lại, vừa thay giày vừa hỏi: "Hai người các em đã thương lượng với nhau khi nào hả?"

Thời Dịch mới vừa ngồi xuống liền thấy hai cái móng vuốt dính kem đang hướng về phía mặt mình, Thời Dịch phản ứng nhanh mỗi tay bắt lấy tay một người, "Đừng làm rộn."

Đình Nhân lại không thuận theo anh: "Hôm nay là sinh nhật anh, nhất định phải bị trét một chút."

Cô gái nhỏ nhìn anh, trong mắt lóe lên ánh sáng dịu dàng, thanh âm phát ra mềm mại, trong lòng anh giống như bị một sợi lông nhẹ nhàng lướt qua một cái.

Không tự chủ buông lỏng tay ra, hai người nhìn nhau cười một cái, mỗi người trét một bên mặt anh, trét xong lại không nhìn được liếm ngón tay một cái.

Anh thật sự là không biết làm sao mà, rút ra hai tờ khăn giấy lau mặt.

Đình Nhân cắt một khối bánh kem đưa cho anh, "Anh Thời Dịch, cửa hàng này làm bánh kem ăn rất ngon."

Thời Dịch không thích ăn ngọt nhưng vẫn nếm thử một miếng.

"Ngon không?" Đình Nhân hỏi anh.

Người đàn ông gật đầu một cái, "Cũng được."

Thời Nặc nhìn Đinh Nhân đầy tha thiết mong chờ cô cắt bánh kem cho mình nhưng Đinh Nhân lại nhìn chăm chăm Thời Dịch đến xuất thần liền tức giận lấy dao tự cắt bánh.

Đinh Nhân hồi phục lại tinh thần, "Tiểu Thời Nặc, để chị làm cho."

"Không cần đâu."

"Không được cắt như vậy."

"Chị quản được sao."

Thời Dịch nhìn hai người bọn họ đang cãi vã, trong mắt ẩn chứa nụ cười.

Đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, anh thuận tay lấy qua.

"A lô"

"Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn." Ánh mắt Thời Dịch vẫn rơi vào trên người Đinh Nhân như cũ, trong mắt đều là cưng chiều đến ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra được.

"Tan việc sao không chờ tôi..." Bên kia nói một tràng không ngừng, sau đó nói thêm: "Hôm nay là sinh nhật cậu, đi ăn một bữa đi, mọi người đều muốn ăn mừng với cậu đó."

"Không được."

Thời Dịch cúp máy, thấy hai người ăn ngon như vậy lại không nhin được nếm thêm một miếng nữa.

Đinh Nhân đang ăn đột nhiên nhớ tới còn chưa nấu com nên vội vàng đứng dậy chạy vào bếp, mới vừa cắm nồi com điện xong quay đầu lại liền thấy người đàn ông đi vào.

Thời Dịch có chút bất ngờ: "Em nấu sao?"

Đinh Nhân mặt đầy kiêu ngạo nói: "Dĩ nhiên rồi."

Lúc còn nhỏ cô đã biết nấu com.

Thời Dịch cười một tiếng, định giúp cô liền bị Thời Nặc đẩy ra ngoài, "Anh họ, hôm nay là sinh nhật anh cho nên anh không cần làm gì đâu, những chuyện này cứ giao cho em với Đinh Nhân là được rồi."

Thời Dịch nhú mày hỏi cậu nhóc: "Em với ai?"

Thời Nặc nhấp nháy môi, thấp giọng nói: "Em và chị."

Đinh Nhân nấu vài món ăn, chờ cô mang thức ăn ra bàn thì tiểu tử Thời Nặc đã bày xong chén đĩa, trên bàn còn đặt ba cái ly thủy tinh cao cổ, một cái là nước trái cây còn hai cái còn lại đều là rượu vang đỏ.

Thấy cô nấu thức ăn trông vô cùng ngon miệng, Thời Nặc vội vàng chạy đi gọi người: "Anh họ, com xong rồi!"

Thời Dịch trong thư phòng đi ra, thấy thức ăn trên bàn thật sự vô cùng ngạc nhiên.

Anh chưa từng nghĩ đến cô gái nhỏ còn biết nấu ăn.

Thời Dịch thấy cái ly ngay chỗ ngồi của Đinh Nhân là ly rượu nên anh định lấy đi rồi rót ly nước trái cây cho cô nhưng Đinh Nhân không muốn, "Em đã đủ 18 tuổi rồi, đã trưởng thành rồi."

"Vậy cũng không được."

Đinh Nhân nhìn chất lỏng màu đỏ trong tay anh, rất muốn nếm thử một cái, không khỏi liếm liếm môi, "Đây chỉ là rượu vang thôi, không say đâu mà."

"Em đang còn đi học, không thể uống."

Đinh Nhân nhỏ giọng lầm bầm: "Cô lỗ sĩ."

Người đàn ông giương mắt nhìn cô: "Em nói gì?"

"Không có gì."

Cô vừa mới cúi đầu xuống chột chân bị người ta đá nhẹ một cái, cô nhìn qua thì Thòi Nặc đưa một cái ly khác tới, bên trong chính là rượu vang đỏ.

Đình Nhân vui mừng trong bụng đang định đưa tay lấy nhưng mới chạm vào thì chỉ nghe được một âm thanh trầm trầm: "Thòi Nặc"

Thòi Nặc bị dọa sợ nên run tay một cái.

Ngược lại động tác Đình Nhân rất nhanh nắm chặt lấy cái ly rồi ngửa đầu uống.

Ngọt ngào vô cùng, vị đậm đà thơm lừng lan tỏa ra giữa rừng và môi.

Uống quá nhanh nên không thể tỉ mỉ thưởng thức được, cô lại liếm liếm môi tỏ vẻ chưa thỏa mãn.

Giương mắt lên thấy người đàn ông đang nhìn mình chằm chằm, đôi con ngươi nghiêm nghị nhưng lại lộ ra vẻ không biết phải làm sao.

Cô gái nhỏ le lưỡi một cái để cái để ly sang một bên, không dám đòi uống rượu nữa.

Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô uống rượu, trước kia cô rất tò mò về rượu vang đỏ, nhất là khi xem ti vi thấy người ta lắc lắc rượu trong ly, cô cảm thấy rất cảm động, muốn nếm thử thức uống làm người ta chìm đắm kia rồi cuộc có mùi vị gì.

Một ly rượu xuống bụng, hai gò má cô liền trở nên nóng bỏng, không chỉ mặt mà thân thể cũng có chút nóng, cô nhìn người đàn ông múc một chén canh rồi vòng qua ngồi kế người cô, cô đưa tay muốn nhận lấy nhưng cơ thể bỗng chốc mềm nhũn, cả người đều ngã xuống bàn.

Thòi Nặc ngơ ngác nhìn, thần phục: "Mới có vậy mà đã say rồi, nhanh thế."

Lời nói vừa dứt thì trán liền bị người ta hung hăng gõ một cái.

Biết mình gây họa nên dù Thòi Nặc bị đau cũng không dám nói gì.

Thòi Dịch ôm người trở về phòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nhìn cô gái nhỏ say đến bất tỉnh nhân sự làm anh vừa buồn bực vừa muốn cười, nhéo lỗ tai nhỏ nhắn hồng hồng của cô một cái, "Không nghe lời gì cả."

Qua một lúc lâu sau, Đình Nhân mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu óc có chút chóng mặt, miệng đắng lưỡi khô, cô đứng dậy đi rót nước uống đột nhiên nhớ đến mình chưa làm bài tập gì cả, nhìn thời gian một chút rồi vội vã ôm cặp vào thư phòng, trong lòng còn đang suy nghĩ anh Thòi Dịch có phê bình mình dám uống rượu không.

Nhưng khi cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra liền thấy người đàn ông đang nằm ngủ trên ghế sofa.

Anh cũng say sao?

Đình Nhân rón rén đến gần rồi ngồi xuống cạnh anh, ngay cả hô hấp cũng phải dè dặt.

Lần đầu tiên không chút kiêng kỵ gì mà nhìn anh như vậy, nhìn lông mi của anh đến đôi mắt của anh rồi đến sống mũi anh tuần kia, đôi môi mỏng lạnh nhạt đó, nhìn như vậy kiểu nào cũng không đủ. Ánh mắt thâm thúy nhìn ngắm ngũ quan của anh, cô giờ tay lên nhẹ nhàng chạm vào sống mũi anh rồi chậm rãi đi xuống, tầm mắt rơi xuống đôi môi mỏng khê nhúc nhích kia, không biết có phải là cơn say chưa tan đi hết hay không mà cô cứ như bị đầu độc vậy, cô từ từ cúi đầu xuống, từ từ cảm nhận được hơi thở của anh.

Toàn thân nóng lên, không dám nhìn anh nữa, cô nhắm mắt lại rồi nhích gần thêm một chút, gần thêm chút nữa, dán môi mình lên môi anh, chính bản thân cô lúc này cũng trở nên luống cuống cả lên.

Lông mi người đàn ông khẽ nhúc nhích nhưng mà cô gái nhỏ lại không phát hiện ra, cô khấn trương đến nỗi không dám hô hấp, tim bắt đầu đập nhanh lên, không giấu nổi bí mật nữa rồi.

Anh Thòi Dịch, anh phải đợi em lớn lên, không thể...không thể thích người khác được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thòi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit: Mộc Tử Đằng

Toàn thân nóng lên, không dám nhìn anh nữa, cô nhắm mắt lại rồi nhích gần thêm một chút, gần thêm chút nữa, dán môi mình lên môi anh, chính bản thân cô lúc này cũng trở nên luống cuống cả lên.

Lông mi người đàn ông khẽ nhúc nhích nhưng mà cô gái nhỏ lại không phát hiện ra, cô khản trương đến nỗi không dám hô hấp, tim bắt đầu đập nhanh lên, không giấu nổi bí mật nữa rồi.

Anh Thời Dịch, anh phải đợi em lớn lên, không thể...không thể thích người khác được.

Cô gái nhỏ không hề có bất kỳ kinh nghiệm gì, hoàn toàn đều dựa vào cảm giác áp môi mình lên môi anh, xúc cảm nóng bỏng đó làm trái tim cô đập loạn lên, cô nhớ đến hình ảnh nụ hôn nóng bỏng của nam nữ chính trong phim nhưng không dám làm theo, cứ kè môi như vậy không nhúc nhích gì.

Một lát sau cô cũng cảm giác được mình không thở được nữa liền mở mắt ra, muốn đứng lên nhưng nào ngờ ngồi lâu nên chân đã tê cứng cả rồi, mới vừa cử động một cái liền có cảm giác như kim châm vô cùng khó chịu, thân thể đột nhiên ngã xuống, môi cô còn chưa hoàn toàn tách ra khỏi môi anh nên vì động tác này lại chạm vào lần nữa, so với lúc trước càng chặt chẽ hơn, không có kẻ hở nào nữa làm tim cô run sợ.

Đình Nhân hoảng loạn không biết làm sao, tay nắm chặt lấy thành ghế sofa, hô hấp trở nên rối loạn, bất ngờ là hô hấp người đàn ông bên dưới cũng rối loạn theo, chẳng qua là anh cố gắng đè nén lại cho nên cô mới không phát hiện được gì.

Thời Dịch không say chút nào, chỉ là cảm thấy có chút mệt mỏi, ánh mắt đau nhức nên muốn nằm nhắm mắt nghỉ ngơi một lát thôi, nhưng mới vừa nằm không bao lâu thì anh chợt nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, không cần nghĩ cũng biết là nha đầu kia nên tiếp tục ngủ.

Lúc cô gái nhỏ đi đến gần còn mang theo mùi rượu nồng nàn trên người, anh vừa định mở mắt ra nhưng lại cảm nhận được ngón tay mềm mại của cô đang chạm vào mũi mình, suy nghĩ chợt hoảng loạn, khi môi cô áp tới một mảnh mềm mại thì đầu óc anh đã hoàn toàn trống rỗng, một lúc lâu sau mới phản ứng được đã xảy ra chuyện gì.

Không thể tin được.

Chưa bao giờ nghĩ rằng cô gái nhỏ sẽ có tâm tư đó với anh.

Môi cô tách ra chưa được mấy giây thì đột nhiên lại áp chặt hơn nữa, anh suýt không khồng chế được mà đẩy cô ra, cô gái nhỏ hình như cũng luống cuống, nhẹ giọng "a" một tiếng, hô hấp phả ra mặt anh, lông mi nhỏ dài quét qua trên mặt lại giống như đang quét qua trái tim anh, nhột nhột không thể chịu được.

Anh cố gắng áp chế lại hô hấp nặng nề của mình, chờ cô đứng dậy nhưng cô gái nhỏ lại chậm chạp không nhúc nhích gì, đang lúc anh cảm thấy nghi ngờ thì cảm xúc trên môi đột nhiên biến mất, cơ thể mềm nhũn của cô ngã vào trên người anh.

Thời Dịch mở mắt ra, cô gái nhỏ đã nằm gọn trong ngực anh, hô hấp nhẹ nhàng còn mang theo mùi vị ngọt ngào của rượu.

Hôn trộm anh mà lại còn ngủ quên thế này.

Thời Dịch không khỏi cười ra tiếng.

Anh hơi đứng dậy, nhẹ nhàng vén tóc cô ra sai tai.

"Bây giờ em còn nhỏ, không thể như vậy được, có biết không hả?"

Cô gái nhỏ làm sao nghe được lời anh nói chứ, nếu như cô nghe thì chắc chắn cũng không làm theo được, thứ gọi là tình yêu này vô cùng kỳ diệu, một khi đã động tâm rồi thì khó mà kiềm chế được.

Lúc Đình Nhân tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm hôm sau, đầu óc rối loạn thành một đoàn, qua một lúc lâu sau nữa cô mới thoát khỏi tình đờn chút, lại bắt đầu nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm hôm qua.

Cô đã uống một ly rượu vang đỏ, sau đó liền say đến bất tỉnh nhân sự, lúc tỉnh lại hình như đã đi đến thư phòng làm bài tập, kết quả là...

Trong đầu chợt lóe lên hình ảnh kia, hai gò má cô lập tức nóng lên, hiện lên một mảnh đỏ ửng, lấy hai tay che miệng lại rồi cười si ngốc.

Cô lại ngủ quên trên người anh, thật mất mặt mà.

Là anh ôm mình trở về phòng sao?

Nghĩ tới đây khóe miệng cô gái lại cười sâu hơn nữa.

Thật là phải nhanh chóng lớn lên mới được, như vậy mới có thể quang minh chính đại thích anh.

Đình Nhân nghiêng đầu nhìn ánh nắng vàng ươm ngoài cửa sổ, ngồi ngây ngốc hồi lâu mới xoay người lấy sách bài tập ra, đã sáng rồi nên phải làm gấp rút thôi.

Cũng may cô dậy sớm nên vẫn còn thời gian làm bài, sau khi làm xong thì thu dọn một tí rồi đi ra khỏi phòng, cô cầm một cái bánh sandwich lên liền vội vàng đi đến trường. Thời Nặc ở phía sau vội la lớn: "Chị gấp cái gì chứ, mang theo sữa mà uống này!"

Đình Nhân không hề nghĩ đến có một ngày cô lại là người nổi tiếng khắp trường thế này, vừa bước vào cổng trường thì mọi người đều ríu rít nhìn cô rồi bàn tán.

"Này, này đó là Đình Nhân hả?"

"Là người được Nhậm Thạc Minh tỏ tình đó hả?"

"Cái gì mà tỏ tình chứ, Nhậm Thạc Minh còn chưa mở miệng liền bị cự tuyệt rồi."

"Người thì nói cái này, người lại nói cái kia, rốt cuộc là phiên bản nào mới thật đây?"

"Cực tuyệt Nhậm Thạc Minh á, cậu ta bị ngốc chắc rồi."

"Ai biết được, có khi người ta chỉ muốn học giỏi, không muốn nói chuyện yêu đương thì sao."

"Dáng dấp nhìn cũng không ra gì mấy, cũng không biết mất Nhậm Thạc Minh bị gì, nên đeo kính vào rồi nhìn cho rõ."

"Đúng vậy, dáng dấp cũng không đẹp gì."

"Này, dù sao thì Nhậm Thạc Minh cũng thích người này, tôi cũng không dám lấy mình ra so sánh với người ta."

Các bạn học khác cứ tiếp tục soi mói, Đình Nhân lại giống như không nghe được gì, ánh mắt nhìn thẳng phía trước chỉ chú ý đến đường mình đi.

Vào trong lớp học, các bạn học nữ lại có lòng hiếu kỳ nhiều hơn nữa, giờ tự đọc buổi sáng vừa kết thúc liền vây quanh lại, bạn một câu tôi một câu, mồm năm miệng mười hỏi đến Đình Nhân cũng nhức đầu.

Đình Nhân không hề biết là bởi vì chuyện cô và Nhậm Thạc Minh mà trên diễn đàn trường học mọi người đã cãi nhau um xùm cả ngày, truyền nhau mấy loại phiên bản, mỗi người đều có ý của mình, bọn họ tranh luận sôi nổi so với người trong cuộc còn nôn nóng hơn.

Địch Nhiên đuổi mấy bạn học đó đi, "Cái gì mà tỏ tình chứ, bọn họ chỉ nói quá lên thôi, Đình Nhân chỉ tình cờ từng đi qua đó và hai người vừa vặn chạm mặt nhau thì liền bị người khác chụp trúng rồi tạo lên sóng gió thôi."

Các bạn học đó làm sao tin tưởng lời giải thích của cậu ta chứ, đang còn muốn hỏi tiếp nhưng chuông vào học đã vang lên nên không thể làm gì khác hơn là từ bỏ quay về chỗ ngồi.

Giang Ti Kỳ nghĩ đến kết quả của mấy người theo đuổi Nhậm Thạc Minh, không khỏi có chút lo lắng nói: "Nhân Nhân, gần đây cậu phải cẩn thận một chút đó, những người đó đều không phải là đèn cạn dầu đâu."

Lúc trước việc Nhậm Thạc Minh viết thư tình cho Đình Nhân cũng chỉ mỗi cô biết nên sẽ không có phiền toái gì, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều đang bàn tán về việc của hai người nên chắc chắn Đình Nhân sẽ không tránh khỏi bị những nữ sinh thích Nhậm Thạc Minh để mắt tới, nếu hai người thực sự ở chung một chỗ thì Nhậm Thạc Minh có thể bảo vệ cô, có thể...

Địch Nhiên vỗ ngực một cái, "Nhân Nhân, cậu đừng sợ, có tớ ở đây rồi thì không có kẻ nào dám làm gì cậu đâu."

Giang Ti Kỳ hiếm thấy khen ngợi cậu ta: "Ồ không nghĩ tới cậu còn có chút khí khái đàn ông."

Đình Nhân mỉm môi không lên tiếng.

Trải qua sự việc hôm qua cô cũng đã biết rồi, mình sẽ còn được người ta tìm tới, nhưng không ngờ đối phương lại xuất hiện nhanh như vậy.

Buổi trưa, Giang Ti Kỳ và Đình Nhân đi đến nhà ăn để ăn cơm trưa nhưng đi được nửa đường liền bị người khác chặn lại, khoảng chừng mười nữ sinh xông đến kéo các cô vào sau rừng trúc nhỏ, chỗ này đang bị hư hại còn chưa kịp sửa sang lại.

Dẫn đầu có hai người, một người là nữ sinh cao cao ngất hôm qua còn người còn lại chính là Lưu Mặc, chính là người trước kia mà Giang Ti Kỳ đã nói đến, người thích Địch Nhiên.

Giang Ti Kỳ thấy có nhiều người như vậy nên bị dọa sợ chân cũng mềm nhũn ra, ngược lại Đình Nhân tuy nhìn nhỏ con, nhu nhược nhưng lại vô cùng bình tĩnh.

Đình Nhân là người yêu ghét rất rõ ràng, đối xử với cô tốt thì cho dù chỉ là ân huệ nhỏ cô cũng sẽ nhớ rõ ràng rồi tìm cơ hội trả ơn, cũng giống như khi làm gì khiến cô ghét thì cô rất thù dai, nhất là còn chạm đến ranh giới cuối cùng của cô.

Cô nhìn chằm chằm nữ sinh có dáng người cao cao kia, nghĩ đến chuyện đã xảy ra ngày hôm qua thì đôi con ngươi trở nên rét lạnh.

"Dễ dàng câu được hai người con trai, thật lợi hại mà." Lưu mập đi lên, dùng cái tay béo mập sờ qua mặt cô, "Nói một chút đi, đã dùng thủ đoạn gì để đi mê hoặc người ta để chúng tôi học hỏi thêm kiến thức nào."

"Không phải là dựa vào khuôn mặt sao."

"Không đơn thuần chỉ là dựa vào khuôn mặt, người ta còn có thân thể mềm mại nữa đó."

"Thật là đủ tiện lợi!"

Lúc Đinh Nhân còn ở nhà chú hai thì ngoại trừ đồng phục học sinh cũng chỉ có quần áo cũ, bình thường tiền tiêu vặt cũng rất ít, nhưng học kỳ này cô không chỉ có quần áo đẹp mà tiền tiêu vặt cũng nhiều hơn, bao nhiêu đây cũng đủ để người khác nghĩ rằng cô dùng thủ đoạn bán thịt mới có được.

Nữ sinh cao ráo kia đến gần, lưu mập nói: "Nghe nói mày có người anh là giáo sư, shou* là cái shou nào hả?"

(*shou: Chính là cách phát âm của chữ "sư". Ý của nữ sinh đó là "sư" trong "giáo sư" hay là "thủ" trong "cầm thủ". "Sư" và "Thủ" có cách phát âm giống nhau.)

Phía sau có người nói thêm: "Chắc là shou trong cầm thú rồi."

Bọn họ cười ầm lên.

Trong lòng Đinh Nhân vốn đã có lửa giận, bị kích thích như vậy nên lửa giận càng bùng cháy hơn, cô bị hai nữ sinh khác giữ lại nên tay không nhúc nhích được, nữ sinh cao ráo kia cách rất gần nên cô nhắc chân lên đá một cái vào bụng cô ta, cô ta lập tức khom người ôm bụng, đau đến muốn gào khóc.

Mấy người đó không ngờ Đinh Nhân lại động thủ trước nên ngây ngẩn một hồi.

Đinh Nhân nhận cơ hội đó mà tránh thoát hai người kia, đột nhiên Lưu mập đi lên tát cô một cái, "Tao con mẹ nó nhìn thấy cái mặt của mày cũng không thoải mái!"

Đinh Nhân bị đánh đến choáng váng, hoa mắt, lao đảo mấy bước mới đứng vững lại được, Giang Ti Kỳ thấy vậy liền nổi nóng lên dùng sức đập vào chân nữ sinh bên cạnh một cái khiến cô ta đau đến không ngừng nhảy lên.

Cô ấy kéo Đinh Nhân về phía mình định chạy nhưng lại bị Lưu mập kéo về.

Nữ sinh cao ráo hét lên với mấy người còn lại: "Đứng góc đó làm gì mau tới giúp."

Mấy người đó vén tay áo mới vừa định xông lên liền nghe cách đó không xa có người kêu lên: "Thầy ơi, chính là mấy người đó đang đánh hội đồng."

Thầy giáo bị một học sinh dẫn đến, mấy người kia còn muốn bỏ chạy nhưng đã không kịp nữa, tất cả đều bị mang vào phòng giáo viên.

Đều là học sinh lớp 12 nên khiến thầy giáo nổi giận dưng dưng, không học tập tốt để thi đại học mà còn đi đánh hội đồng, ông ấy hỏi nguyên nhân nhưng không ai trả lời giống nhau liền dạy dỗ một trận, cuối cùng nói: "Thông báo phụ huynh của các em đến đây."

Trong lòng Đinh Nhân chấn động một cái, cô vốn không sợ gì nhưng khi nghe đến câu muốn mời phụ huynh của thầy giáo thì liền kinh sợ, mặc dù cô thấy mình không hề sai cái gì nhưng đây cũng không phải là chuyện về vang gì, gọi anh đến trường học, anh sẽ không cảm thấy mất thể diện chứ?

Huống chi, anh ấy đoán chừng cũng không có thời gian rảnh để đến.

Buổi chiều sau khi tan học, mấy người đều bị thầy phạt đứng ở phòng giáo viên, chờ phụ huynh đến mới cho về, tim gan Giang Ti Kỳ đều run rẩy cả lên, "Xong rồi, sắp bị mắng nữa rồi."

Trong lòng Đinh Nhân cũng thấp thỏm không yên, cô hy vọng Thòi Dịch không đến được, chỉ một lúc nữa thôi thầy giáo sẽ cho cô về.

Nhưng mà mọi chuyện lại không theo ý nguyện của cô, nửa tiếng sau cô liền thấy bóng dáng người đàn ông cách đó không xa.

Trong lòng lộp bộp một cái, xong đòi rồi.

Thòi Dịch nhìn cô một cái sau đó đi thẳng vào phòng giáo viên.

Mười mấy phút sau anh đi ra, thầy giáo ở phía sau nói: "Giáo sư Thòi, có rảnh thì ăn một bữa cơm đi."

Thòi Dịch đáp lời rồi đi đến trước mặt Đinh Nhân nhìn cô, đôi con người đen nhánh có chút lửa giận.

Trong lòng Đinh Nhân sợ hãi nên không dám nhìn thẳng anh, cô không hối hận khi đánh nữ sinh kia nhưng vì trường học gọi anh đến nên cô có mấy phần áy náy, cảm thấy bản thân lại gây phiền toái cho anh nữa rồi.

Đinh Nhân đã chuẩn bị xong tinh thần nghe anh phê bình, nhưng mới vừa ngẩng đầu lên liền nghe thấy anh nói trước: "Trên mặt là do ai đánh?"

Lúc anh nói lời này, giọng rất nặng nề, mang theo mấy phần ảm nẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Edit: Mộc Tử Đăng

Đình Nhân hơi sững sờ một chút, không nghĩ đến điều mà anh quan tâm đầu tiên là vết thương trên mặt cô.

Thấy cô chậm chạp không trả lời, người đàn ông lại hỏi một lần nữa: "Ai đánh?"

Giang Ti Kỳ đưa tay chỉ Lưu Mập: "Cô ta, giáo sư Thời, chính là cô ta đánh Đình Nhân."

Thời Dịch xoay người qua hướng đó, một thân hình cao gần một mét chín, trên người là quân trang thẳng tắp, thần sắc vô cùng nghiêm nghị, đứng trước mặt cô ta mang theo một cỗ nguy hiểm.

Bình thường Lưu Mập rất ngang ngạnh nhưng giờ phút này trong lòng cũng rất e ngại.

Thời Dịch hỏi: "Tại sao đánh cô ấy?"

Lưu Mập bình thường hay bắt nạt các bạn học khác, ý vào nhà có tiền có thế nên cho dù có người nói với giáo viên thì trong nhà cũng không có ai dám mắng cô ta.

Đây vẫn là lần đầu tiên.

Cô ta cúi thấp đầu, ấp úng không biết nói như thế nào, đột nhiên liếc mắt thấy một thân ảnh, cô ta giống như thấy cứu tinh vậy kêu "Cha" một tiếng rồi nhanh chóng trốn ra sau lưng người đó.

Chỉ thấy cha Lưu kéo cô ta hỏi: "Nhìn bộ dáng ủy khuất của con kìa, sao vậy?"

Lưu Mập không khỏi nhìn về phía Thời Dịch một cái, cha cô ta cũng ngừng đầu nhìn theo, có chút bất ngờ sau đó vội vàng tiến lên chào hỏi, "Giáo sư Thời, không nghĩ đến sẽ gặp cậu ở đây."

Thời Dịch cũng không nghĩ sẽ gặp người quen ở đây, gật đầu một cái: "Lưu tổng."

"Lần trước cậu đã phẫu thuật thành công cho cha tôi, cảm ơn rất nhiều."

"Đó là công việc của tôi." Thời Dịch dừng một lát rồi ý vị sâu xa nói, "Lưu tổng, cho dù kinh doanh có phát triển lớn thế nào thì cũng không thể không để mắt đến giáo dục con cái trong gia đình."

Lời nói của Thời Dịch rất rõ ràng, Lưu Hành nghe thế cũng có chút xấu hổ.

Trước khi đến đây, chủ nhiệm lớp đã kể hết chuyện xảy ra, con gái mình có tính tình thế nào thì ông ta biết rất rõ, vội cười theo: "Giáo sư Thời, con nhỏ không hiểu chuyện, mong cậu bỏ qua."

"Mười tám tuổi đã trưởng thành rồi, đây là cố ý gây thương tích, nếu tình hình nghiêm trọng hơn thì phải nhận trách nhiệm hình sự."

Thời Dịch tuy bình thường có bộ dáng yên lặng, lạnh nhạt giống như bất kỳ chuyện gì cũng không thể ảnh hưởng đến anh nhưng nếu anh đã thực sự tức giận thì trong lời nói đều là mũi nhọn.

Tự biết mình đuối lý nên Lưu Hành kéo kéo con gái đang đứng sau lưng, "Đi nói xin lỗi mau."

"Cha!"

Lưu Hành đẩy cô ta: "Nhanh lên một chút."

Lưu Mập vô cùng không tình nguyện đi đến trước mặt Đình Nhân, mấy giây sau mới khó chịu nói: "Thật xin lỗi."

Thanh âm rất nhỏ, cơ hồ không nghe rõ là nói cái gì.

Thời Dịch hỏi Đình Nhân: "Cô ta đánh em bằng tay nào?"

Lưu Mập vừa nghe liền sợ hãi vội vàng tăng cao âm lượng nói: "Thật xin lỗi."

Lưu Hành lúng túng gãi đầu một cái: "Giáo sư Thời, chuyện này quả thật xin lỗi cậu, đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị cưng chiều thành hư rồi, cậu đừng so đo với nó làm gì."

"Nếu lần sau xảy ra chuyện tương tự thì không chỉ là một câu xin lỗi đơn giản như vậy đâu."

Thời Dịch nói xong cũng không ở lại nữa mà nhanh chóng kéo Đình Nhân rời đi.

Đi được một khoảng xa mới chợt cảm thấy không đúng, theo bản năng buông tay cô gái nhỏ ra.

Đình Nhân còn đang đắm chìm trong sự ngọt ngào này thì lực đạo trên tay chợt biến mất, thấy vậy trong lòng không khỏi có mấy phần mất mát.

Cô ngẩng đầu lên nói: "Anh Thời Dịch, thật ra thì em cũng đánh người."

Thời Dịch không lên tiếng mà mở cửa xe cho cô.

Lên xe, anh nghiêng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt thâm trầm, nói: "Đình Nhân, em phải học được cách thức tự bảo vệ bản thân mình."

"Anh Thời Dịch, anh sẽ vĩnh viễn bảo vệ em đúng không?"

Người đàn ông nhìn cô chằm chằm mấy giây, sau đó mới nói: "Không có ai sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình cả, Đình Nhân, em phải học cách độc lập."

Không chỉ có cuộc sống mà còn cả tình cảm.

Đình Nhân không biết tại sao anh lại nói như vậy với mình, việc này làm cho cô có một loại cảm giác buồn bã bất lực, giống như giây kế tiếp anh sẽ rời bỏ cô vậy.

Khoảng thời gian này Thời Dịch lại vô cùng bận rộn, bận đến nỗi rất ít khi về nhà, trên bàn cơm thường chỉ có hai người là Đình Nhân và Thời Nặc, không được bao lâu thì Thời Nặc bị mẹ bắt về, cuối cùng trong nhà càng vắng lặng hơn.

Loại trạng thái này dường như đang quay về lúc đầu khi cô mới đến, cô dường như không thấy được anh, đại đa số thời gian đều là dùng tin nhắn để liên lạc với nhau mà thôi.

Gặp bài tập không biết làm, Đình Nhân muốn hỏi anh nhưng lại sợ quấy rầy đến anh nên tự mình đi tìm cách giải.

Anh đối xử với cô vẫn tốt như cũ, người không có mặt ở đây nhưng lại an bài cuộc sống cô vô cùng thỏa đáng. Lúc thi có thành tích, Đình Nhân nhắn số điểm thi vừa mới biết cho anh, nhưng đến tận hai ngày sau mới nhận được tin nhắn trả lời của anh.

[Ừ, có tiến bộ, cố gắng nỗ lực lên.]

Đình Nhân nhìn chằm chằm mấy chữ trên màn hình một lúc lâu, nhìn những lời anh nhắn đến bất giác cô ý thức được một điều, anh giống như cố gắng giữ khoảng cách với cô.

Tại sao lại như vậy?"

Chẳng lẽ anh biết được...

Không đâu không đâu, ngày đó rõ ràng anh đã ngủ mà.

Đình Nhân dè xuống loại tâm tình này, không để bản thân suy nghĩ linh tinh nữa.

Nhưng cô càng kiểm chế thì đầu óc càng loạn lên thêm, trong giờ học không thể tập trung tinh thần được, vừa hết tiết thì lại suy nghĩ đến anh.

Nhớ anh, vô cùng nhớ anh.

Thấy Giang Ti Kỳ đang ăn gói miến cay, đầu óc Đình Nhân vừa mới tỉnh lại liền lấy một thanh, kết quả cắn một cái nước mắt liền rơi ra, cô vội vàng uống nước, uống hơn nửa chai mới làm dịu xuống được.

Giang Ti Kỳ gục xuống bàn không ngừng cười nói: "Cậu làm sao lại ăn miến cay hả?"

"Cậu đúng là ăn cay đến biến thái mà, người bình thường cũng không ăn nổi."

Đình Nhân đặt chai nước lên bàn, chợt thấy rung rung tưởng là ảo giác nhưng rất nhanh sau đó cả người và ghế đều rung theo, chai nước cũng ngã mất, cô cả kinh chợt đứng lên, có bạn học lên tiếng kêu: "Động đất! Động đất! Mọi người chạy mau lên!"

Trong phòng học nhất thời loạn cả lên, theo bản năng sinh tồn, tất cả đều chạy về phía cửa lớp, cửa nhanh chóng bị nghẹt lại, người bên trong gấp đến

mức đẩy người phía trước.

Trong loa phát thanh của trường vang lên âm thanh: "Mọi người không nên hoảng loạn, hai tay ôm đầu ngồi dưới bàn học, chủ nhiệm các lớp..."

Bên tai là một mảnh tiếng huyền ảo, ai nói gì cũng không còn nghe thấy rõ nữa, trong lòng Đinh Nhân cũng hoảng theo, lý trí nói cho cô biết phải bình tĩnh, cô kéo Giang Ti Kỳ đang chạy đi nói: "Đừng chạy lung tung, mau ngồi dưới bàn học đi!"

Giang Ti Kỳ hét tay cô ra, "Nếu không chạy sẽ chết đó!"

Đinh Nhân muốn đuổi theo chợt cơ thể bị đẩy ngược lại, Dịch Nhiên kéo cô ngồi xuống, "Cậu ở đây đừng đi đâu hết, để tớ đi tìm cậu ấy cho."

Nói xong đã không thấy bóng người đâu nữa.

"Dịch Nhiên!"

Lúc này mặt đất cũng không còn rung nữa, chủ nhiệm lớp đang duy trì trật tự, để cho mọi người xếp hàng ngay ngắn rồi theo thứ tự đi ra ngoài.

Đi đến sân thể dục đứng một lúc lâu mới thấy Dịch Nhiên chạy từ cửa đông đến, vội hỏi cậu ta: "Sợ Gì ư?"

"Cậu ấy..." Mắt Dịch Nhiên đỏ thẫm, không biết phải mở miệng nói thế nào.

Thấy cậu ta như vậy làm Đinh Nhân càng gấp gáp thêm, "Cậu ấy làm sao hả?"

"Cậu nói nhanh đi chứ!"

Tay Dịch Nhiên nắm thành quyền, nắm vô cùng chặt, yên lặng hai giây cậu ta mới nói: "Lúc này cầu thang xảy ra giẫm đạp, Giang Ti Kỳ bị thương rất nghiêm trọng đã được đưa đến bệnh viện rồi."

Rất nhanh các bài báo đồng loạt đưa tin, thành phố C xảy ra động đất ở mức 6.2, chiều sâu tâm địa chấn có mức độ ảnh hưởng khoảng 11 km.

Lúc Đinh Nhân đi đến bệnh viện thì Giang Ti Kỳ đã tỉnh, cô ấy nằm trên giường bệnh, sắc mặt có chút tái nhợt, thấy cô đến thì miễn cưỡng cười một cái, "Nhân Nhân."

Mẹ Giang Ti Kỳ đi ra khỏi phòng bệnh, nhường lại không gian cho hai cô gái.

Thấy bộ dáng của cô ấy, mắt Đinh Nhân có chút chua xót, một lúc lâu cũng không biết nói gì, cô mang trái cây đặt trên tủ, hỏi: "Ăn táo không, tớ gọt cho cậu?"

"Nhân Nhân, tay phải của tớ..." Giang Ti Kỳ nghẹn ngào, buồn bực có chút mất khống chế nói: "Bác sĩ nói tay phải tớ sau này không thể hoạt động như người bình thường được nữa, tớ đáng ra nên nghe lời cậu mới đúng."

Cô ấy vừa mới chạy đến cầu thang liền bị người phía sau đẩy ngã, trong lúc hốt hoảng nên mọi người chỉ biết lo chạy thoát thân, những người đó đều đạp lên người cô ấy, cô ấy giờ tay bảo vệ đầu, nếu thầy giáo không phát hiện kịp thời không biết sẽ còn nghiêm trọng thế nào nữa.

Động tác trên tay Đinh Nhân hơi ngừng lại một chút, ngực như bị cái gì chặn lại vô cùng khó chịu, cô cố gắng nuốt nước mắt vào trong, dùng sức cắn cắn môi nói: "Sợ Gì ư, tay cậu sẽ tốt hơn."

"Anh Thời Dịch biết rất nhiều bác sĩ, tớ sẽ nói với anh ấy, tay cậu nhất định sẽ được chữa khỏi thôi."

Vừa nói xong cô lấy điện thoại ra gọi điện điện nhưng chỉ nghe được giọng nữ máy móc phát ra.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy."

Trong lòng Đinh Nhân liền luống cuống, vội vàng gọi lại lần nữa nhưng vẫn ở trạng thái tắt máy.

Cô cố gắng không để mình nghĩ nhiều, nhanh chóng gọi một số khác.

"Tiểu Nhân à"

"Dì Trương, anh Thời Dịch có nhà không ạ?"

"Con không biết sao? Thành phố C phát sinh động đất, giáo sư Thời đã đi theo đội cứu hộ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Edit: Mộc Từ Đăng

"Tính từ 15 giờ ngày 18, động đất ở thành phố C đã gây tử vong 683 người, hơn 5960 người bị thương, hơn 1210 người bị chôn vùi, trong đó số người tử vong ở huyện A..."

Đình Nhân nghe trên tivi nói đến những con số này, nhìn lên hình ảnh hiện trường vụ động đất chỉ cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Cô chỉ nhìn hình ảnh mà đã cảm thấy hốt hoảng như vậy thì cũng không dám tưởng tượng người dân tại khu thiên tai nặng đó sẽ có trạng thái như thế nào.

Hai ngày trôi qua mà cô vẫn không liên lạc được với anh, tin nhắn đã gửi đi rất nhiều nhưng không nhận được một câu trả lời nào.

Di chấn đã phát sinh mấy lần rồi liệu còn phát sinh nữa không?

Anh đang ở hiện trường có bị nguy hiểm gì không?

Đình Nhân đưa tay ôm mặt, đầu óc đều loạn cào cào.

Thời Dịch Thời Dịch.

Trong lòng thầm đọc tên anh không biết bao nhiêu lần.

Cô biết, anh đang cùng với đội cứu viện làm việc cả ngày lẫn đêm để tranh thủ từng giây từng phút cứu người tại khu thiên tai, bản thân là quân y, anh vốn có chức trách như vậy.

Từ nhỏ đến lớn cô chỉ có hai nguyện vọng duy nhất.

Cha làm bạn.

Mẹ yêu cô.

Hôm nay, cô chỉ có một nguyện vọng đó là có thể nhìn anh bình an trở về.

Trong trường học rất nhanh liền bắt đầu hoạt động quyên góp tiền ủng hộ người dân gặp thiên tai, Đình Nhân cũng lấy tiền của mình để quyên góp, anh đang ở tiền tuyến liều mạng chiến đấu thì cô cũng sẽ góp một phần nhỏ sức lực cho khu thiên tai.

Chuyện đã xảy ra cũng gần nửa tháng rồi, tâm tình Giang Ti Kỳ vẫn còn chưa ổn định, chuyện này đối với cô ấy thực sự là một đả kích vô cùng lớn, đôi mắt vẫn hay sưng húp, có lúc suy nghĩ một chút liền tự động rơi nước mắt.

Đình Nhân không biết phải nói gì, cũng không biết khuyên nhủ cô ấy thế nào, điều duy nhất mà cô có thể làm chính là đi đến bệnh viện thường xuyên để chăm sóc cô ấy.

Lúc tan học, Đình Nhân mới vừa đi ra từ phòng học thì sau lưng cũng có một người đi theo.

Địch Nhiên nhìn cô một cái nói: "Tớ đi với cậu."

"Được."

Chuyện xảy ra cho tới nay nhưng đây là lần đầu tiên Địch Nhiên đi đến bệnh viện để thăm Giang Ti Kỳ, lúc trước là vì không dám đi, cậu ta đã tận mắt chứng kiến tai nạn xảy ra ngày hôm đó nhưng không cách nào ngăn chặn được, cảm giác áy náy luôn chiếm cứ nội tâm cậu ta, làm cho cậu ta không biết phải đối mặt thế nào với bạn học đã từng cười đùa cãi vã với cậu.

Hai người vừa mới đi đến cửa phòng bệnh liền gặp mẹ Giang Ti Kỳ.

Tay bà ấy đang bưng một chậu nước, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại lúc xoay người lộ ra vẻ mặt hết sức tiêu tụy.

Thấy bon họ, bà ấy liền nói: "Kỳ Kỳ vừa mới ngủ."

"Tâm trạng cậu ấy có khá hơn chút nào không ạ?" Đình Nhân hỏi.

Mẹ Giang lắc đầu một cái, thờ dài một hơi, "Vẫn như cũ."

Sợ đi vào sẽ đánh thức cô ấy nên hai người bọn họ cùng ngồi trên ghế ở hành lang với mẹ Giang trò chuyện một chút.

Mẹ Giang kể về rất nhiều chuyện Giang Ti Kỳ còn bé, cô ấy nghịch ngợm như thế nào, gây ra biết bao nhiêu họa, trong mắt đều lộ ra tình yêu thương vô bờ bến với con gái.

"Nha đầu kia từ nhỏ đã nghịch ngợm càn quấy, lớn lên có chuyện gì cũng đều có đi và cha nó che chở, chưa bao giờ gặp thất bại gì cả, chuyện lần này cũng xem như là ông trời cho nó một khảo nghiệm đi, hy vọng nó có thể trưởng thành."

"Cảm ơn các con đã đến thăm con bé, có các con bầu bạn thì đi tin rằng nó sẽ rất nhanh lấy lại tinh thần, tính cách từ nhỏ của nó đã rất cởi mở..."

Mẹ Giang đã không nói được gì nữa, giọng nghẹn ngào lại, bà vai gầy yếu hơi run rẩy.

Bà chỉ có duy nhất một đứa con gái này, nếu nó vẫn cứ chán chường buông bỏ thế này thì bà cũng không biết nên làm gì mới đúng.

Đình Nhân có chút luống cuống an ủi: "Dì, dì yên tâm đi, bọn con sẽ một mực chăm sóc cậu ấy cho đến khi cậu ấy vui vẻ lại."

Địch Nhiên cũng nói: "Đúng ạ, tính cách cậu ấy cởi mở như vậy nhất định sẽ lại vui vẻ thôi."

Mẹ Giang gật đầu một cái, tâm trạng có chút ổn định hơn, nói tiếng cảm ơn rồi đi đến chỗ bác sĩ chữa trị.

Hai người cứ ngồi như vậy, yên lặng không nói gì, bầu không khí ngưng trọng dị thường.

Không biết qua bao lâu điện thoại Đình Nhân chợt rung lên một cái.

Trong lòng đã có phỏng đoán, cô nhanh chóng cầm điện thoại lên nhìn.

[Tôi đã trở về, không cần lo lắng]

Cô nhìn chăm chăm tên người gửi tin đến: Anh Thời Dịch.

Tin nhắn đơn giản vài chữ lại có thể làm cho mọi dây thần kinh căng thẳng của Đình Nhân được thả lỏng.

Tay cầm điện thoại của cô có chút không khống chế được mà run rẩy, trong mắt có hơi nóng tràn ra.

Trong đáy lòng đang có một âm thanh reo hò.

Anh đã quay về!

Anh đã bình an quay về!

Địch Nhiên phát giác được gì đó, nói: "Đình Nhân, cậu về trước đi, hôm nay để tớ ở đây chăm sóc cậu ấy cho."

"Cảm ơn cậu."

Trong thang máy có y tá đang đẩy bệnh nhân vào, Đình Nhân một giây cũng không đợi được liền đi thang bộ xuống, đi xuống từ tầng 17 mà cô không hề thấy mệt chút nào.

Cô vô cùng nóng lòng, đi đến tiểu khu liền chạy như bay về nhà.

Cho đến khi mở cửa nhà ra thì rốt cuộc lòng cô mới buông lỏng.

Bên trong nhà không mở đèn, nương nhờ ánh trăng cô nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên sofa.

Đình Nhân rón rén đi vào, đúng lúc đi đến thì người đàn ông đã tỉnh lại.

"Về rồi à." Thanh âm của anh vô cùng mệt mỏi.

"Vâng." Lúc trước quá kích động, cho đến khi thấy anh thì mới có chút bình tĩnh lại, Đình Nhân mở đèn lên nhẹ giọng hỏi: "Anh đã ăn gì chưa?"

Người đàn ông xoa xoa mi tâm, nói: "Tôi không đói."

Đình Nhân đi qua gần anh mới nhìn thấy rõ đáng vẻ anh lúc này làm cô sợ hết hồn.

Không quá nửa tháng mà anh dường như đã gầy hơn trước, cằm lúng phúng râu, trong đôi mắt đều là tia máu đỏ, cả người lộ ra sự mệt mỏi vô cùng.

Đáy lòng chợt nhói lên đau đớn.

Cô nói: "Anh Thời Dịch, anh về phòng nghỉ ngơi đi."

Người đàn ông nhìn cô chằm chằm mấy giây rồi hỏi: "Sợ không?"

Đinh Nhân lắc đầu.

Chợt căn cứ môi dưới rồi lại gật đầu một cái.

Cô sợ, sợ anh không về được nữa.

Yên lặng hồi lâu bỗng người đàn ông mở miệng: "Tôi cũng sợ."

Giọng anh khàn khàn dị thường, trong buổi tối yên tĩnh này lại có thể nghe rất rõ ràng.

Đinh Nhân ngẩn ra, suýt chút nữa còn cho rằng mình nghe lầm.

Thời Dịch đến nay vẫn còn nhớ năm đó anh cùng với vị bác sĩ đại diện đã cùng nhau tuyên thệ:

Tôi xin nghiêm túc tuyên thệ, tự giác bảo vệ tôn nghiêm và sự thiêng liêng của y học, tôn trọng sinh mạng, công bằng nhân ái, bệnh nhân là trên hết, chân thành giữ chữ tín, có tinh thần thận trọng, liêm khiết công chính, suốt đời học tập, cố gắng đảm nhận chức trách vì sự cao quý của sức khỏe loài người.

Lời thề này xin nhớ kỹ trong lòng, thể hiện bằng hành động.

[Tuyên thệ của bác sĩ Trung Quốc]

Từ khi nhậm chức đến nay anh đã tham gia qua mấy lần cứu viện, cứu người, đối với tai họa trước mặt, đối mặt với sinh mạng yếu ớt anh vẫn luôn thấy bất lực.

Đi theo quân đội đến hiện trường, thứ đầu tiên đập vào mắt là một đồng phế tích. Đội cứu viện mang theo chó huấn luyện không ngừng tìm kiếm người sống sót, đối với người bị thương, bọn họ dùng hết năng lực để tận lực cứu chữa.

Người bị đưa đến có người thì gãy tay, gãy chân, có người lại bị thanh sắt hay thủy tinh cắm vào người..

Có người mới vừa được cứu ra từ trong đồng phế tích liền tắc thở, họ chỉ biết trơ mắt nhìn mà không có thời gian buồn rầu hay thương tiếc, phải tiếp tục cứu những người khác nữa.

Toàn bộ đội bác sĩ cứu viện thậm chí cả nhân viên tìm kiếm đến mấy ngày mấy đêm cũng chưa hề chợp mắt, không dám nghỉ ngơi cho dù là một giây đồng hồ bởi vì họ sợ sẽ bỏ qua bất kỳ một sinh mạng nào khác.

Họ giống như người máy được lên dây cót không biết mệt mỏi, tranh đoạt từng giây từng phút để chiến đấu với thiên tai và chống lại thể năng của bản thân.

Thời Dịch mới làm xong phẫu thuật cho một đứa bé, vừa mới xoay người thì một con di chấn xuất hiện, anh bị con di chấn đẩy ra xa mấy bước rồi trơ mắt nhìn một khối đá rơi thẳng tắp vào ngực cậu bé.

Trước khi giải phẫu anh có hỏi cậu bé là có sợ không, đứa bé trai nói rằng cậu không sợ chỉ cần còn sống là được, cậu cái gì cũng đều không sợ, ý ta đứng bên cạnh khen cậu dũng cảm, cậu bé nói cha mẹ chỉ có mình cậu nên không dám chết.

Bác sĩ có lòng nhân ái, người ta thường nói bác sĩ hay thấy nhiều sinh ly tử biệt nên đã chết lặng rồi nhưng đâu ai biết sau lưng họ lộ ra bao nhiêu không cam lòng chứ.

Di chấn ở hiện trường như thế nào Đinh Nhân không thể cảm nhận được, nhưng mà mỗi ngày cô đều xem tin tức trên tivi rồi lại tìm kiếm tình hình tại hiện trường trên mạng, cô không có cách nào trải qua chỉ có thể đồng cảm.

Đinh Nhân đi qua ôm anh, vòng tay qua hông anh, dán mặt lên ngực anh, giống như đang an ủi, nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ, em sẽ luôn ở đây."

Thời Dịch liếc nhìn người trong ngực, ánh mắt dần dần tối lại.

Anh sợ là bộ dạng này của mình đã dọa cô gái nhỏ rồi, anh vỗ nhẹ nhẹ lưng cô sau đó nửa ôm cô vào lòng.

Hai người chỉ đứng như vậy, ôm lấy nhau, yên tĩnh không phát ra tiếng động gì.

Một lúc sau, Đinh Nhân bỗng nhiên nói: "Anh Thời Dịch, trường học xảy ra tai nạn, Ti Kỳ cậu ấy... Tay phải cậu ấy bị thương, bác sĩ nói rất nghiêm trọng không thể hoạt động như người bình thường được nữa."

Cô hơi khóc sút sùi: "Tại sao lúc đó em không kéo cậu ấy lại chứ, em đáng ra nên giữ chặt cậu ấy lại."

Cô đã rất muốn khóc rồi nhưng lại không dám, Giang Ti Kỳ vốn đã khổ sở lắm rồi, cô không muốn khóc trước mặt cậu ấy rồi làm tâm trạng cậu ấy tệ hơn, bây giờ dán mặt trong lòng ngực ấm áp này của anh, cô không có cách nào giữ bình tĩnh được nữa.

Thời Dịch cảm giác được trước ngực mình có một mảnh ẩm ướt, hồi lâu sau mới nói: "Chỉ cần cố gắng sẽ không thẹn với lương tâm."

Những lời này cũng là anh tự nhủ với chính mình, đối mặt với sự thật tàn khốc chỉ có thể tiếp nhận nếu rơi vào đau buồn, tuyệt vọng thì mọi chuyện chỉ thêm hồng bết mà thôi.

Đình Nhân không biết mình đã khóc bao lâu, chờ tâm tình cô thoáng bình tĩnh lại thì người đàn ông nắm lấy tay cô định để cô thoát khỏi ngực mình nhưng Đình Nhân lại ôm chặt hơn, chơi xấu không muốn buông tay.

Thời Dịch sợ làm đau cô cũng không kéo nữa, không thể làm gì khác hơn là cứ tùy ý cô.

Lại một hồi trầm mặc.

Suy nghĩ nào đó bỗng xuất hiện, Đình Nhân đứng trong ngực anh mà tim cứ đập "thịch thịch" càng lúc càng nhanh, tựa như muốn lao ra khỏi lồng ngực, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, cô có một ý tưởng trong đầu.

Nói cho anh biết.

Đình Nhân, mày đã đủ 18 tuổi rồi, có thể yêu rồi, có thể thích anh rồi.

Cô hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Anh Thời Dịch, em.."

"Tuần sau tôi đi thành phố D."

Hai người đồng thời mở miệng nói.

Chuyện đến quá đột ngột, Đình Nhân ngây ngẩn hỏi: "Đi bao lâu?"

Người đàn ông nói: "Một năm."

Đình Nhân cau mày lại: "Tại sao lại lâu như vậy?"

Thời Dịch: "Quân khu điều tạm qua bên đó."

Điều tạm sang đó là quyết định mà lãnh đạo đã đưa ra từ trước rồi nhưng vì con động đất đột nhiên xảy ra nên bị hoãn lại một thời gian.

Cảm nhận được vẻ mất hứng của cô gái nhỏ, anh xoa xoa đầu cô nói: "Phải học cho giỏi, không được suy nghĩ gì cả."

Làm sao không thể nghĩ chứ.

Em thích anh mà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit: Mộc Từ Đăng

Đêm đó Đình Nhân cũng không biết mình ngủ thiếp đi lúc mấy giờ, cô ngủ rất không yên ổn chút nào, lúc ngủ còn giật mình tỉnh lại mấy lần, cô mơ thấy một đồng thứ ngổn ngang, ngày hôm sau tỉnh lại mà người còn có chút lờ lờ.

Cô đứng ngồi không yên mấy phút, lại nhớ đến lời nói của anh vào ngày hôm qua cuối cùng cũng đón nhận sự thật này.

Anh phải đi.

Sau này cũng chỉ có mình cô trong căn nhà lớn này.

Vẫn như thường ngày, cô thức dậy đánh răng rửa mặt, so với hôm qua thì bây giờ cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nếu không thể làm gì được thì cũng chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Nếu không thì còn phải thế nào nữa? Khóc nháo lên cũng không thể thay đổi được tình hình, hơn nữa anh chỉ đi công tác thôi mà.

Tắm bằng nước lạnh nên đầu óc cũng thanh tỉnh lại, sau khi mặc quần áo xong Đình Nhân treo lại khăn lông lên giá rồi đi ra ngoài, lúc đi ra vừa vặn chạm mặt với Thời Dịch cũng đi ra từ phòng anh.

Trên người anh đang mặc quần áo ở nhà màu xám tro, mặt mũi sạch sẽ, anh đã khôi phục lại dáng vẻ trước đây.

Dường như không ngờ đến cô sẽ thức dậy sớm như thế này, anh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi hỏi: "Sao không ngủ thêm chút nữa?"

"Không ngủ được." Đình Nhân nói đúng sự thật.

Thời Dịch mím chặt môi không nói gì nữa mà xoay người đi đến phòng khách.

Buổi chiều lúc Đình Nhân tan học, cô và Dịch Nhiên lại đi đến bệnh viện.

Thời Dịch đã hỏi qua tình huống của Giang Ti Kỳ với bác sĩ chữa trị, hai người cùng nhau thảo luận và đưa ra kết luận, tay phải của Giang Ti Kỳ nếu như thường xuyên tập vật lý trị liệu thì có thể từ từ khôi phục một ít, mặc dù điều này có khả năng rất nhỏ nhưng vẫn có hy vọng còn hơn không.

Ban đầu bác sĩ cũng đã nói qua việc này nhưng có lẽ tâm tình cô ấy quá kích động, luôn nghĩ chuyện bi quan nên không nghe vào tai.

Dịch Nhiên cũng ở đây, còn mua một đồng quà vật mà ngày thường Giang Ti Kỳ thích ăn, nhất là gói miếng cay liền mua một túi lớn.

Đình Nhân xé gói bánh ra cầm một thanh cay đưa đến miệng cô ấy: "Người ham ăn như cậu mà không thèm ăn cái gì tở nhìn có chút không quen chút nào, đã lâu như vậy chưa được ăn có phải rất nhớ mùi này hay không hả?"

Đình Nhân cố ý dụ dỗ cô ấy nhưng Giang Ti Kỳ lại không có nửa điểm hứng thú nào, cô ấy nghiêng đầu sang hướng khác nói: "Nhân Nhân, bây giờ tở không có khẩu vị gì đâu."

Dịch Nhiên nói: "Vậy chúng ta ăn hết đi, không chứa lại một miếng nào cho cậu ấy luôn."

Đình Nhân kín đáo đưa gói miếng cay cho cậu ta: "Nhiệm vụ nặng nề này giao lại cho cậu đó."

Ăn cay liên tục nhiều như vậy mà miệng không sưng to lên mới là lạ đó.

Giang Ti Kỳ vốn có thể ăn cay, cô ấy thích loại bánh cay này, so với các loại bánh khác thì gói miếng cay này là cay nhất, Dịch Nhiên có ăn thử một lần, kết quả là bị vị cay làm sặc đến nước mắt chảy ròng ròng, lúc nói chuyện mà cổ họng vô cùng khó chịu như bị lửa đốt vậy.

Nói thật là cậu ta có chút sợ, nhưng mà nhìn thấy Giang Ti Kỳ như vậy thì cậu liều mạng lấy một thanh cay, không sợ gì bắt đầu ăn.

Một miếng nằm trong miệng, nhai hai cái liền trực tiếp nuốt xuống, không để ý đến sự khó chịu lại tiếp tục ăn.

Cậu ta cay đến nổi mặt đỏ bừng bừng, còn cố tình phát ra lời khen ngợi: "Oa, ngon thật đấy."

Đình Nhân rót cho cậu ta ly nước, lúc bung qua thì nghe Giang Ti Kỳ nói: "Cậu đừng ăn nữa, chứa cho tở một miếng với."

Dịch Nhiên lập tức ngừng ăn: "Tốt tốt tốt, tở không ăn nữa, cho cậu, cho cậu hết này."

Giang Ti Kỳ ngồi dậy: "Bây giờ phải ăn."

Dịch Nhiên cười một tiếng đưa gói bánh cho cô ấy.

Đình Nhân và mẹ Giang thấy vậy cuối cùng cũng yên tâm đôi chút.

Không hề nghĩ rằng thứ làm cho Giang Ti Kỳ khôi phục lại tâm trạng lại là một gói miếng cay.

Đình Nhân đi ra ngoài phòng bệnh, Thời Dịch đang trò chuyện cùng với một vị bác sĩ, cô đứng một bên yên tĩnh chờ đợi.

Bác sĩ kia chú ý đến cô, nói: "Giáo sư Thời, không quấy rầy cậu nữa, lần sau chúng ta trò chuyện tiếp."

Thời Dịch cười một tiếng, nghiêng đầu hỏi Đình Nhân: "Buổi tối muốn ăn gì?"

Đình Nhân suy nghĩ một chút rồi nói: "Em muốn ăn bò bít tết."

Tốt nhất là ở nơi có rượu vang đỏ.

Ngồi đối diện bản thân là người yêu.

Thật quá hoàn mỹ mà.

Thời Dịch không ngờ được là cô nói đến yêu cầu này, suy nghĩ một chút thấy mình sắp đi rồi nên chiều theo ý cô.

Đến nhà hàng bò bít tết, hai người chọn một bàn rồi ngồi xuống, người phục vụ còn chưa mang thực đơn ra thì Đinh Nhân đã chọn rón không yên.

Biết nha đầu này lại đang nghĩ đến rượu vang đỏ thì Thời Dịch liền gọi nước ép trái cây.

Đinh Nhân bất mãn kháng nghị: "Bò bít tết phải phối hợp với rượu vang đỏ mới đúng chứ."

Thời Dịch lờm cô một cái.

"Anh Thời Dịch."

"Không được."

"Em không thích uống nước trái cây."

"Vậy thì không uống."

"Em muốn uống rượu vang đỏ." Đinh Nhân đưa ngón trỏ và ngón cái lên ra dấu nói: "Chỉ uống một ít thế này thôi, một ít thôi."

Từ lượng không tốt mà còn thêm uống nữa.

Người đàn ông nhìn về phía cô, đôi con ngươi hơi trầm xuống lộ ra vẻ không biết phải làm sao.

Người phục vụ hé miệng cười trộm nói: "Nhà hàng chúng tôi có ưu đãi bữa ăn dành cho các cặp tình nhân, gọi thêm rượu vang đỏ sẽ được giảm giá 50%, tiên sinh, nếu bạn gái ngài muốn uống thì ngài nên gọi một chai đi, nếu như cô ấy uống say thì cũng còn có ngài mà."

Tình nhân?

Bạn gái?

Hai người đều sùng sốt một chút.

Mặt Đinh Nhân đỏ lên, theo bản năng nhìn xung quanh một chút, phần lớn trong nhà hàng đều là các cặp đôi, cũng khó trách người khác hiểu lầm như vậy.

Thời Dịch ho nhẹ một tiếng nhưng không giải thích gì, không chống lại được ánh mắt đáng thương của cô gái nhỏ nên cuối cùng cầm thực đơn lên gọi một chai.

Sau đó nhìn về phía cô, nhàn nhạt nói: "Lúc tôi không có ở nhà không có phép uống rượu."

Đinh Nhân cười nói: "Vâng."

"Ở nhà còn hai chai ngày mai tôi mang đi tặng người khác luôn."

"..."

Thật ra thì Đinh Nhân đâu hiểu những thứ tình thú như thế này, đơn giản chỉ là học hỏi từ trên tivi thôi, chò bò bít tết được mang lên, dao nĩa để trước mặt, ngược lại lúc này cô lại luống cuống tay chân.

Chưa từng đi ăn bò bít tết nên nhất thời không biết phải cầm dao cắt như thế nào, thật là muốn dùng tay trực tiếp cầm lên ăn cho rồi.

Cô nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình, anh đang cúi đầu chuyên tâm, một tay cầm dao một tay cầm nĩa, động tác cắt thịt vô cùng ung dung và thông thả, cô nhìn mà thấy ý đẹp cảnh vui.

Đinh Nhân học theo dáng vẻ của anh bắt đầu cầm dao nĩa lên cắt thịt bò.

Có lẽ cô dùng chưa thuần tay lắm nên hơi tốn sức, đành dứt khoát cắt thành hai khối lớn rồi để dao qua một bên sau đó dùng nĩa ghim vào rồi đưa lên miệng lên ăn.

Cô cúi đầu mới vừa cắt tiếp thịt bò liền thấy được ánh mắt anh đang nhìn mình, trong mắt lúc này mang theo ý cười nhàn nhạt.

Động tác cô ngừng lại một chút, cảm thấy quẫn bách rồi.

Sau đó vội vàng cúi đầu cắt đứt miếng thịt.

Thời Dịch thu lại nụ cười sau đó lấy đĩa bò bít tết mà mình đã cắt xong đưa cho cô.

Đình Nhân kinh ngạc nhìn anh, theo bản năng muốn nói: Miếng thịt đó em đã ăn qua rồi mà.

Anh...không ngại sao?

Bữa ăn này thật giống như bữa tiệc chia tay của hai người họ, chạm ly, uống rượu, không nói lời thừa thãi nào.

Vào ngày Thời Dịch đi vừa vặn là cuối tuần, Đình Nhân và Thời Nặc cùng đưa anh đến nhà ga.

Thời Nặc ôm anh, khóc không ra hình dáng gì.

"Anh, lúc nào anh về?"

Thời Dịch bất đắc dĩ nói: "Không phải đã nói rồi sao, một năm."

"VẬY.." Thời Nặc ngẩng đầu lên hỏi tiếp: "Vậy tết âm lịch anh có về không?"

"Xem tình hình đã."

"Nếu em và Đình Nhân nhớ anh thì phải làm thế nào?"

Thời Dịch xoa đầu cậu nhóc, nhẹ giọng nói: "Chờ em thi đậu một trường cao trung tốt thì anh sẽ trở về."

Đình Nhân đứng một bên luôn cảm thấy những lời này của anh cũng như nói với chính cô.

Nhìn anh kéo theo vali hành lý thì trong mắt cô có chút ê ẩm muốn khóc.

Cố gắng nhịn lại, đi qua ôm anh một cái rồi mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt với anh.

Chỉ một năm thôi, hết một năm này cô cũng sẽ tốt nghiệp.

Anh Thời Dịch, hãy chờ em!

Sau khi Thời Dịch đi, cuộc sống của cô trôi qua rất yên tĩnh, Đình Nhân dùng việc học để làm cho mình bận rộn, mỗi ngày đều bận bịu vô cùng, làm như vậy ngược lại sẽ không có nhiều thời gian nghĩ về anh.

Giang Ti Kỳ rất nhanh cũng quay về trường học, cô ấy bắt đầu ăn cơm bằng tay trái, viết chữ bằng tay trái, dần dần cũng thành thói quen.

Cô ấy vẫn thường xuyên cãi vã với Dịch Nhiên nhưng mà Dịch Nhiên luôn nhường cô ấy, thỉnh thoảng còn nghĩ ra vài trò để chọc cười cô ấy.

Không biết từ nơi nào đi ra mà trong lớp lại xuất hiện một con chuột hamster màu xám trắng đang linh hoạt bò trên mặt đất, trong lớp có nữ sinh không nhìn rõ còn tưởng là con chuột mà bị dọa sợ kêu lên, Dịch Nhiên nhanh tay bắt lấy nó.

Lúc trước thường là Giang Ti Kỳ trêu chọc Đình Nhân, nhưng bây giờ Đình Nhân rút cuộc cũng có cơ hội trêu chọc lại, cô hí hóp nhìn cô ấy, ý vị sâu xa nói: "Hai người..."

Lời cô còn chưa nói hết thì Giang Ti Kỳ đã nói xen vào: "Cậu đừng đoán mò lung tung, tớ và cậu ta không có gì cả."

Đình Nhân buồn rầu: "Tớ còn chưa nói gì mà."

Giang Ti Kỳ hừ một tiếng rồi quay xuống nói chuyện với cô: "Giáo sư Thời của cậu thì sao, cậu cứ như vậy mà yên tâm được à?"

Đình Nhân trừng mắt nhìn cô ấy.

Giang Ti Kỳ chắc chắn mấy tiếng rồi nói tiếp: "Giáo sư Thời đẹp trai như vậy nha, các bác sĩ và y tá nữ đều nhưng nhớ đến nha, tiểu Nhân Nhân à, cậu cạnh tranh hơi bị nhiều người rồi đó~"

Đâm đúng chỗ đau mà.

Đình Nhân quay đi, lười để ý đến cô ấy.

Lớp 12 trôi qua rất nhanh, mỗi ngày đều đếm ngược thời gian, ngày còn lại càng ít dần đi, con số trên bảng đen kia dần dần chỉ còn lại không bao nhiêu ngày nữa, tất cả mọi người đều khẩn trương, chủ nhiệm lớp, giáo viên bộ môn và các phụ huynh mỗi ngày đều ân cần dạy bảo, nhấn mạnh việc thi đại

học mới là quan trọng nhất.

"Thi đại học không phải trò đùa, nó chính là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời các em, nó quyết định tương lai của các em! Các bạn học, phải nắm thật chắc thời gian còn lại mà cố gắng hết sức, lúc thi phải hết sức cẩn thận!"

"Đề thi đơn giản như vậy mà còn làm sai! Các em có biết là chỉ sai một lỗi nhỏ nhất cũng sẽ làm cho các em bỏ qua một ngôi trường đại học tốt không!"

"Thi đại học không phải vì cha mẹ càng không phải vì thầy cô mà là vì chính bản thân các em, vì tiền đồ của các em mà thôi!"

"Bây giờ các em thấy thầy dài dòng, chờ các em trưởng thành thì lúc ấy mới thấy được tầm quan trọng này. Hãy nhìn lại cha mẹ của các em, họ ngâm đấng nuốt cay làm việc cực nhọc để cho các em đi học, vì điều gì? Còn không phải là vì hy vọng các em có thể được học trong một ngôi trường tốt sao, học thêm chút kiến thức để tương lai trở thành một người tốt đóng góp cho xã hội này!"

Trong không khí vừa phấn chấn vừa khẩn trương này thì rốt cuộc kỳ thi đại học cũng đến.

Đêm trước ngày thi đại học, Đinh Nhân nằm trên giường nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, vang vọng bên tai chính là những lời nói đó của thầy giáo.

Nằm một lúc cô lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn gửi đi.

[Anh Thời Dịch, em muốn thi đại học.]

Sau khi anh đi, cô rất ít khi gửi tin nhắn cho anh, không phải là không muốn mà vì cô sợ liên lạc với anh lại càng nhớ anh nhiều hơn.

Người bên kia rất lâu không hồi âm lại, lâu đến mức Đinh Nhân hoài nghi rằng anh có đổi số hay không.

Cho đến khi cô chuẩn bị nhắm mắt ngủ thì điện thoại rung lên, hiển thị tin nhắn đến.

[Tốt, tốt lắm. Đừng quá khẩn trương, chỉ cần mấy phần trọng điểm em đều nắm chắc là được, cứ phát huy như bình thường sẽ không có vấn đề gì đâu.]

Cô vừa mới xem xong lại có một tin nhắn đến nữa: [Đi ngủ sớm một chút, bảo đảm phải ngủ đủ giấc, ngày mai dùng toàn lực chiến đấu.]

Đinh Nhân ngồi xếp bằng lại, nhắn hỏi anh: [Thi tốt anh có khen thưởng gì không?]

Ước chừng qua một phút sau anh mới trả lời lại: [Mấy tháng nữa tôi đã về rồi.]

Đinh Nhân không khỏi cười một tiếng, đây cũng xem như là một phần thưởng với cô đi.

Giấc ngủ đêm nay đặc biệt an ổn.

Sáng sớm thức dậy rồi đi đến trường thi.

Trước khi thi Đinh Nhân khẩn trương vô cùng, sợ mình không làm được, nhưng khi bắt đầu thi ngược lại cô rất bình tĩnh, cẩn thận đọc kỹ đề rồi múa bút thành văn.

Giữa tháng bảy, Đinh Nhân mua một tấm vé xe lửa, cô không biết mình lấy dừng cảm từ đâu mà liền xách theo vali lên đường đến thành phố D.

Đường đi cũng không xa, mất khoảng sáu giờ là đến nơi.

Xuống xe lửa, cô dựa vào bản đồ trên điện thoại tìm tuyến giao thông công cộng để đi.

Bên này, Thời Dịch vừa mới kết thúc một ca giải phẫu, đang đi ra với đồng nghiệp, hai người trò chuyện nhưng mới vừa xuống lầu liền nghe y tá nói: "Giáo sư Thời, có một cô gái đến tìm anh, ở cửa bệnh viện chờ anh cũng khá lâu rồi."

Thời Dịch hơi sững sờ, theo bản năng nghĩ đến người kia.

Vị bác sĩ bên cạnh bất quá hỏi: "Bạn gái hả?"

"Không phải." Thời Dịch cười một tiếng, "Chỉ là một tiểu nha đầu."

Nói xong anh liền nhanh chân đi xuống lầu.

Anh đi nhanh hơn rất nhiều so với ngày thường, nói là đi chi bằng nói là chạy thì đúng hơn.

"Còn không thừa nhận, nhìn cậu ta gấp gáp như vậy kìa, tuyệt đối là bạn gái rồi." Vị bác sĩ đó có quan hệ khá tốt với Thời Dịch, nghiêng đầu hỏi y tá: "Này, đáng đáp cô gái đó thế nào?"

"Mặc một cái váy ngắn, nhìn rất xinh đẹp." Y tá suy nghĩ một chút còn nói thêm: "Còn rất trẻ, chắc cũng chỉ hai mươi tuổi thôi."

"Ôi, là tiểu mỹ nữ à." Bác sĩ đó không khỏi than thở, "Haiz, những người mến mộ ở bệnh viện chúng ta đều phải thương tâm rơi lệ hết rồi!"

Đến lâu một, Thời Dịch giảm tốc độ lại, theo bản năng nhìn ra cửa.

Đứng cách đó không xa là một bóng dáng mảnh mai, mặc váy ngắn xinh đẹp, đôi chân thon dài trắng như tuyết, nhìn vào vô cùng sáng chói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Mộc Tử Đằng

Đến lâu một, Thời Dịch giảm tốc độ lại, theo bản năng nhìn ra cửa.

Đứng cách đó không xa là một bóng dáng mảnh mai, mặc váy ngắn xinh đẹp, đôi chân thon dài trắng như tuyết, nhìn vào vô cùng sáng chói.

Cô gái nhỏ cột tóc đuôi ngựa, trên trán có vài sợi tóc bị gió thổi bay, lúc quay đầu thấy anh môi cong lên nở một nụ cười tươi như hoa.

Mất thấy cô kéo vali chạy tới, Thời Dịch không khỏi bước nhanh hơn, chưa đi được mấy bước đã bị cô gái nhỏ chạy đến ôm chầm lấy.

Hình ảnh đó rất giống như những cặp đôi yêu xa gặp lại nhau sao bao ngày xa cách.

Ít nhất, những bác sĩ và y tá ở đó cho là vậy.

Giáo sư Thời vốn được điều đến đây, cô gái này đợi ở đây đã một lúc lâu, hai người vừa nhìn thấy nhau đã thân mật như vậy, đây không gọi là người yêu thì gọi là gì chứ?

Thời Dịch ý thức được đây là nơi công cộng, liền vỗ lưng Đinh Nhân một cái, nắm lấy cổ tay cô muốn kéo cô ra khỏi ngực mình.

Xa cách một năm mới được gặp nhau, sao cô gái nhỏ có thể dễ dàng chịu chứ, cô cứ ôm eo anh như vậy, không buông tay.

Thời Dịch không biết phải làm sao, hỏi: "Tại sao đột nhiên đến đây?"

Đinh Nhân ngược lại rất thẳng thắn nói: "Nhớ anh."

Khuôn mặt ửng đỏ chôn trong ngực anh, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, bỗng nhiên cô thấy một năm chờ đợi này đều đáng giá.

Cái ôm của anh dày rộng ấm áp, ôm như thế nào cũng không đủ, có lẽ cô cũng biết nơi này không nên làm thế nên chỉ lát sau đã đứng thẳng người dậy, cười ngây ngô.

Gọi một tiếng: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch kéo lấy cái vali của cô, hỏi cô: "Sao không gọi điện thoại?"

Đinh Nhân: "Em sợ quấy rầy công việc của anh."

Thời Dịch xoa đầu cô.

Đứng một mình chờ ở trước cửa bệnh viện lâu như vậy, đúng là một cô gái ngốc.

Anh đưa tay ra kéo lấy cô, nhưng chỉ là nắm lấy cổ tay.

Thời Dịch đưa cô đi vào tòa nhà nơi mình ở, có hai bác gái đang ngồi trước cửa nói chuyện phiếm, thấy bọn họ đi đến, không khỏi nói: "Này, giáo sư Thời, bạn gái cậu đến rồi đó à."

Thời Dịch cười một tiếng, nói: "Em gái."

Đinh Nhân nói: "Không có quan hệ huyết thống."

Thời Dịch: "..."

Cô nói ra lời này, ai cũng hiểu nó có ý gì, hai bác gái đó cười đầy ý tứ, thầm nghĩ, người trẻ tuổi bây giờ đều chú trọng tình thú, nói yêu đương còn thích gọi anh trai em gái.

Sau khi đăng ký xong, Thời Dịch đưa người lên lầu.

Nhà không rộng lắm nhưng rất sạch sẽ, Đinh Nhân đảo mắt nhìn một vòng, bỗng người đàn ông hỏi: "Thi thế nào?"

Đinh Nhân rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Không đậu được trường hạng nhất."

Thời Dịch cau mày.

Trước kỳ thi đại học, anh có liên lạc với chủ nhiệm lớp của Đinh Nhân, chủ nhiệm lớp nói thành tích của Đinh Nhân nếu không có gì ngoài dự liệu thì đại học hạng nhất không có vấn đề gì, lúc đó anh cũng không hỏi nhiều vì không muốn tạo áp lực cho cô.

Bận rộn công việc ở đây nên anh cũng không để ý đến sinh hoạt của cô, chờ đến khi có kết quả anh mới nhớ điện thoại để hỏi thăm chủ nhiệm lớp nhưng không liên lạc được, về sau nữa Đinh Nhân đã tới đây rồi.

"Đều tại anh." Thanh âm của Đinh Nhân rất thấp, có một chút nức nở và tủi thân vô cùng, "Lúc đang thi anh cứ xuất hiện trong đầu em, làm em không tập trung được."

Dừng một chút lại nói tiếp: "Anh đền tương lai cho em đi!"

Thời Dịch không lên tiếng, yên lặng một lát mới hỏi cô: "Em có dự định gì chưa?"

"Không biết" Đinh Nhân ngồi xuống mép giường, "Dù sao anh cũng phải chịu trách nhiệm với em."

Chuyện liên quan đến tương lai, Thời Dịch không có thời gian đùa giỡn với cô, giọng nói trầm xuống: "Định học lại hay đăng ký vào trường hạng hai?"

Đinh Nhân nhìn vào con người sâu thẳm của anh, cười một tiếng nói: "Định làm bạn gái của anh."

Câu này Đinh Nhân đã nói trước gương không dưới trăm lần, hôm nay rốt cuộc cũng nói ra với anh, trong lòng không khỏi khấn nguyện. Nhưng người càng trưởng thành càng biết che giấu suy nghĩ của mình, ví dụ như cô bây giờ, tuy tim đã sớm đập loạn cả lên nhưng hai chân vẫn vô tư đứng đàng, trong mắt đều là ý cười, lộ ra dáng vẻ thờ ơ vô cùng.

Đôi chân cô gái nhỏ trắng nõn thon dài, khiến tâm tình anh trở nên hoảng loạn, trong miệng còn nói ra câu đó, càng làm người ta thêm bốc hỏa.

Thời Dịch dời ánh mắt đi, ngực bị nghiền lại, cũng không biết sự tức giận này là do cô hay do bản thân mình.

Đinh Nhân nhìn gò má lạnh lùng của người đàn ông, còn khấn nguyện hơn so với khi làm bài thi đại học.

Lần này cô đến đây là có mục đích.

Bên tai không ngừng vang lên giọng nói của Sợi Gừng: "Giáo sư Thời chính là kiểu người im lìm điển hình, giữa hai người, nếu muốn bỏ đi tấm màn ngăn cách mỏng như tầng sa này phải có một người chủ động trước, và người này chính là cậu, cho dù là ám chỉ cũng được, chỉ cần để anh ấy biết được tâm ý của cậu là được."

"Tiểu Nhân Nhân, chuyện này cậu đừng kéo dài, càng kéo dài càng bất lợi cho cậu, cậu nghĩ xem, giáo sư Thời xuất sắc như vậy thì có biết bao nhiêu người phụ nữ nhớ mong chứ, hơn nữa hai người lại không thường ở bên nhau, cậu phải sớm nắm chặt được anh ấy, nếu anh ấy có người khác rồi, lúc đó cậu có hối hận không cũng đã muộn."

Đinh Nhân cắn cắn môi, đứng dậy đi về phía anh, đứng trước mặt anh: "Em nói thật."

Đinh Nhân nhìn vào mắt anh, con người đen nhánh, sạch sẽ, sáng ngời, tràn đầy chân thành.

Anh đang lo lắng cho tương lai của cô, còn cô không hề để ý gì đến nó, chợt nhận ra nha đầu này thiếu đòn mà.

"Không muốn học đúng không?"

"Không muốn học..."

Nói được một nửa đột nhiên tay bị nắm lấy, trong lòng anh khẽ run một cái, nhìn qua thấy cô gái nhỏ đang cầm lấy bàn tay của anh, mười ngón tay đan chặt.

Anh theo bản năng muốn rút tay ra, còn chưa kịp làm gì trên mặt bỗng cảm nhận được xúc cảm mềm mại.

Đinh Nhân nhón chân lên, nghiêng đầu muốn hôn lên môi anh nhưng người đàn ông đứng thẳng tắp, cô nhón không tới liền dứt khoát dời mục tiêu, muốn cắn yết hầu anh.

Mới vừa chạm vào đã bị kéo ra.

Yết hầu hơi chuyển động, hô hấp Thời Dịch có phần không khống chế được hơi rối loạn.

Đầu óc càng loạn hơn.

Làm sao cũng không nghĩ ra lá gan của nha đầu này lại lớn đến vậy, lúc trước còn hôn trộm, bây giờ đã trực tiếp quang minh chính đại mà làm.

Cô lại nhích gần hơn, Thời Dịch nghiêng đầu qua một bên, "Đừng làm rộn."

"Em không có quấy."

Đinh Nhân vừa nói xong liền giơ vật trong tay lên cho anh nhìn.

Thời Dịch nhìn sang.

Thư thông báo trúng tuyển của đại học y Đé Đô.

Một giây kế tiếp, thư thông báo bị lấy ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của cô gái nhỏ, nhìn vô cùng hoạt bát, thanh âm lanh lợi: "Anh Thời Dịch, em thi tốt như vậy, anh định thưởng cho em cái gì?"

Thời Dịch đang giận bị cô chọc cười, "Tại sao không thi vào Bắc Đại?"

"Bắc Đại trai đẹp quá nhiều, em sợ không tránh khỏi cảm dỗ được."

À!

Thời Dịch cười nhạo một tiếng.

Một năm qua đi, cô nhóc này thành tinh rồi à.

Bệnh viện còn có chút chuyện phải xử lý, trước khi anh đi, Đinh Nhân nói: "Anh đã nói sẽ thưởng lớn cho em mà."

Thời Dịch cười cười, vốn định muốn hỏi cô muốn thưởng gì nhưng lời tới miệng lại thành: "Tôi chưa nói gì cả."

Cô nhóc này quá nhiều quỷ kế, không thể bị cô dắt mũi được, hỏi ngược lại cô: "Sao lại muốn học y?"

Anh đã từng nghĩ tới những ngành nổi bật cô sẽ lựa chọn như kinh tế, công nghệ thông tin, thương mại, cái gì cũng nghĩ đến nhưng chưa từng nghĩ cô sẽ chọn học y.

Dù sao con đường này cũng không tốt lắm.

Đinh Nhân đã đọc qua di thư mà cha cô để lại.

Trong thư cha đều nói thiếu nợ cô, không cần cô tha thứ nhưng mong cô sau này có thể sống thật tốt.

Thật ra thì không có chuyện tha thứ hay là không, người một nhà chỉ có thể hiểu nhau là được.

Cô biết, ông vĩnh viễn yêu thương cô, nếu ông ở cạnh cô chắc sẽ rất cưng chiều cô.

Đã qua một năm, trải qua không ít chuyện khiến cô trưởng thành lên rất nhiều, cô bắt đầu hiểu vì sao cha lựa chọn làm lính.

Trên vai có trách nhiệm lớn lao rất khó buông xuống được, có một số việc, cần phải có người chấp nhận làm, xã hội này mới bình yên được.

Giống như quân nhân là cha, giống như quân y là anh.

Thân phận không giống nhau, nhưng đều làm việc cống hiến cho tổ quốc, bảo vệ người dân, cô vì cha mà cảm thấy tự hào, cũng tự hào vì anh.

Học y, lúc đầu chỉ là suy nghĩ của cô mà thôi, sau đó phát hiện bản thân thật sự yêu thích càng làm cô thêm kiên định, một mực bước vào con đường này.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, lời nói ra khỏi miệng lại không đứng đắn.

"Em muốn học y, học y rất tốt, trong nhà có sẵn một giáo sư y học, so với người khác có thể học dễ hơn."

Thời Dịch cười khẽ, xoay người đi xuống lầu, mới vừa bước vào bệnh viện liền bị mấy người đồng nghiệp trêu chọc, anh không thèm để ý đến, chỉ cười cười cho qua.

Chỉ là một cô nhóc đang tuổi nổi loạn, chờ cô lớn thêm chút nữa, đối với anh tự nhiên sẽ không còn ý nghĩ đó.

Làm xong mọi việc, Thời Dịch mới đi ăn cơm, nhưng vừa cầm đĩa lên chợt nhớ đến trong nhà còn có cô gái nhỏ, liền lấy điện thoại ra gọi cho cô.

Bên này, sau khi Thời Dịch đi, Đinh Nhân cảm thấy nhàm chán nên đi xuống lầu dạo một vòng.

Hai đi bên dưới còn rất thích cô, cô trò chuyện cùng bọn họ, bên cạnh có một chú mèo mập chạy tới chạy lui, cô vươn tay muốn ôm nó vào trong lòng, tận tình vuốt lông nó.

Một dì hỏi: "Tiểu Nhân, con nhìn cũng không lớn, đang học đại học hả?"

"Vâng." Đinh Nhân nói: "Năm nay mới thi đậu xong."

"Học ngành gì?"

Đinh Nhân một bên nheo nheo con mèo trong ngực, một bên nói: "Y học."

"Hai người đều học y, rất tốt."

Một dì khác trên ghêco nói: "Tiểu Nhân, con biết không, con mới vừa đến đây một cái, đã làm tan nát mộng của những cô y tá ở đây luôn."

Đinh Nhân cười: "Bây giờ con cũng chỉ đang mộng thôi."

"Con nói giỡn, giáo sư Thời đã mang con lên phòng trọ chắc chắn biểu hiện cậu ấy chấp nhận con."

"Đúng vậy, đàn ông đưa con về nhà, điều đó chứng tỏ con trong mắt người đó có vị trí rất quan trọng, giáo sư Thời xem chừng cũng muốn cưới con vào nhà ấy."

Đinh Nhân cười tự giễu một tiếng, cô ngược lại chưa từng nghĩ xa như vậy, thật ra trong lòng cô căn bản không để ý đến, biểu hiện của Thời Dịch quá bình tĩnh khiến cô không biết phải ra tay thế nào.

Nhưng nếu đã tới chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha.

Ba người ngồi nói chuyện một hồi, Đinh Nhân đứng dậy đi lên lầu, con mèo mập rất bám người, đi theo sau lưng cô lên hết mấy bậc thang, rồi kêu meo meo chạy về phía đi bên cạnh.

"Tiến triển thế nào rồi?"

Quân sư Giang Ti Kỳ hỏi cô.

Đinh Nhân đứng trên ban công nhìn về phía bệnh viện, dáng vẻ đứng ngắm nhìn đó như hòn vọng phu.

Cô nói: "Tớ hôn anh ấy, anh ấy lại né."

Giang Ti Kỳ khích lệ cô: "Tớ nói với cậu này, đàn ông im lìm đều như vậy cả, trong miệng thì nói không muốn nhưng thực tế lại hy vọng cậu chủ động hơn, Đinh Tiểu Nhân, không được nổi giận, vì tình yêu của cậu hãy đừng cảm tiến lên, cố gắng lên! Cố gắng lên! Cố gắng lên!!!"

"Tớ không giận nổi, chẳng qua là anh ấy quá bình tĩnh, tớ thật không biết phải ra tay từ đâu nữa."

"Đương nhiên là ra tay từ nửa thân dưới." Giang Ti Kỳ không hề xấu hổ gì nói, "Giáo sư Thời có bình tĩnh đến đâu cũng không phải thần tiên, tớ không tin bên dưới anh ấy không cứng rắn."

Đinh Nhân: "..."

Giang Ti Kỳ hỏi: "Cái váy hai dây tớ đưa cho cậu có mang theo không?"

Đinh Nhân: "Có."

Đó là vũ khí bí mật mà Sợi Gừng đã đưa cho cô, váy hai dây màu đen, xung quanh viền ren, cổ chữ V khá sâu, cô luôn cảm thấy quá lộ liễu vẫn chưa dám mặc.

"Mặc đi." Giang Ti Kỳ giống như một chuyên gia nói: "Chờ anh ấy đi vào cửa, thấy trong phòng có một tiểu mỹ nhân, tớ không tin anh ấy còn có thể giữ mình."

"..."

Nói thật, Đinh Nhân cảm thấy Thời Dịch đúng là có thể giữ mình.

Cô còn nhớ năm trước lúc anh nữa đêm lên con sọt phải vào viện, người phụ nữ kia đến thăm, đáng vẻ vô cùng quyến rũ, lại mê hoặc nhưng anh còn không thèm nhìn tới, giống như một khúc gỗ, nửa đêm phản ứng cũng không có.

Đình Nhân luôn cảm thấy mình sẽ gặp phải trắc trở.

Mới vừa kết thúc cuộc gọi, điện thoại lại vang lên.

Đình Nhân nhớ đến những chiêu mà Giang Ti Kỳ đã chỉ, giọng mềm mại nói: "Giáo sư Thời ~"

Thời Dịch hơi sững sờ, lấy di động ra nhìn kỹ số một cái, không sai, thấp giọng nói: "Nói chuyện đang hoàn."

"Vâng."

Thời Dịch hỏi: "Có đói chưa?"

Vì muốn anh đến sớm một chút nên nói: "Sắp chết đói rồi."

"..." Thời Dịch lại hỏi: "Muốn ăn gì?"

"Tùy, anh tới là được."

Thời Dịch: "..."

Cô nhóc này, sao càng ngày càng thiếu đòn thế này.

Tắt máy, Đình Nhân liếc nhìn vali, xoắn xuýt nửa ngày mới mở ra, nhìn đồng quần áo bên trong, khó khăn nghĩ.

Anh rốt cuộc thích kiểu nào đây?

Hình tượng chị đại hấp dẫn gọi cảm? Hình tượng thanh thuần trong sáng? Hay hình tượng cô gái khôn khéo hiểu lòng?

Lời editor:

Chúc mọi người năm mới vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit: Mộc Tử Đăng

Sợ cô gái nhỏ đói bụng không chịu được, Thời Dịch vội vã ăn nhanh rồi chạy ra ngoài mua cơm tối cho cô.

Mười mấy phút sau, anh xách đồ ăn lên lầu, vừa mới đẩy cửa vào nhà, cả người đều ngẩn ra.

Cô gái nhỏ đang mặc một cái váy hai dây màu đen, lộ ra càn cổ và xương quai xanh trắng nõn, nhìn xuống dưới thêm chút nữa lại thấy bộ ngực như ẩn như hiện.

Thời Dịch chỉ cảm thấy trong cơ thể bắt đầu khô nóng, đành nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Anh đặt đồ ăn lên bàn, mới vừa xoay người đã bị cô gái nhỏ đi đến gần, "Mua đồ ăn gì thế?"

Lúc cô nói lời này, ánh mắt luôn nhìn thẳng vào người anh, khóe miệng hơi cong lên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đã qua một năm, nhóc con này đã hoàn toàn thay đổi, tuy vẫn là khuôn mặt đó nhưng lại làm cho anh cảm giác không giống như lúc trước nữa.

Một cái nhăn mày hay một tiếng cười cũng khiến người ta bị mê hoặc.

Thời Dịch né tránh ánh mắt của cô, trong lúc lơ đãng quét tới trước ngực cô, vì cô dựa quá gần nên anh có thể nhìn rất rõ, đầu óc đung một cái trống rỗng.

Anh nhúm mày: "Mặc quần áo thiếu vải gì hả?"

Thẹn quá hóa giận.

Trong lòng Đinh Nhân vui một chút, hỏi anh: "Anh không thích?"

Cái gì mà thích hay không chứ.

Thời Dịch ho nhẹ một tiếng, "Mặc áo khoác vào, đừng để bị lạnh."

So với Đê Đô, thành phố D này mát mẻ hơn nhiều, nhưng do ở trong phòng nên không thấy lạnh gì.

Đinh Nhân cười một cái, cô vốn còn có chút mất tự nhiên nhưng khi thấy ánh mắt né tránh của Thời Dịch bỗng tự tin bùng nổ, cô lại tiến lên một bước, "Anh Thời Dịch, anh sắp 30 tuổi rồi."

Người đàn ông nhìn cô một cái, không lên tiếng.

"Còn không có bạn gái?"

Không đợi anh trả lời, cô lại nói: "Thật vừa vặn em cũng không có bạn trai."

Cô đứng trước người anh, ngửa đầu lên nhìn: "Bằng không chúng ta thành một đôi đi, thế nào?"

"Cần quấy."

Trong lòng Thời Dịch hốt hoảng, kể cả hai bên tai cũng nóng lên.

Chưa bao giờ thấy rối rắm thế này, anh xoay người định bỏ đi nhưng bị Đinh Nhân ôm lại: "Em không náo loạn."

Hai khối mềm mại của cô gái nhỏ dán vào lưng anh, thân thể Thời Dịch lập tức cứng đờ, nơi bị chạm vào trở nên nóng bỏng, anh còn chưa phản ứng lại, bên tai lại truyền đến một thanh âm thật thấp: "Anh Thời Dịch, em thích anh."

Thời Dịch dè dặt lại ngón lừa đang bùng cháy trong người mình, anh xoay người lại định kéo ra khoảng cách giữa hai người, kết quả anh lui nửa bước cô liền tiến lên một bước, không hề thuận theo ý anh chút nào, "Anh thông minh như vậy, đối với tình cảm của em...anh không thể nào không biết được."

Đinh Nhân to gan trực tiếp ôm lấy cổ anh, ngửa đầu muốn hôn anh.

Thời Dịch chợt cảm thấy khó thở, nghiêng đầu né tránh, kéo hai tay cô nói: "Đinh Nhân."

Giọng nói người đàn ông khàn khàn, Đinh Nhân nghe thấy trong lòng đều là bong bóng màu hồng, ôm cổ anh chắc hơn, nhón chân đi tìm môi anh nhưng không chạm tới, dứt khoát nhảy cồm lên nhưng còn chưa chạm vào đã bị anh kéo ra.

Thời Dịch nghiêm nghị: "Em có biết mình đang làm gì không?"

"Hôn anh!"

Đinh Nhân cười, mặt biểu hiện về "anh vậy mà cũng không nhìn ra à".

"..."

Yên lặng mấy giây, Đinh Nhân hỏi anh: "Anh Thời Dịch, anh có người mình thích rồi hả?"

"Không có." Thời Dịch trả lời đầy chân thực.

"Vậy anh không thích em đúng không?"

Thời Dịch không nói gì.

Phương diện yêu đương trai gái từ trước tới giờ anh đều không nghĩ đến, từ nhỏ, anh giống như lãnh đạm với con gái, cho dù là thời thanh xuân, nam sinh trong phòng luôn thảo luận về nữ sinh nào ngực to, người nào chân dài hay dáng đẹp mắt ra sao anh cũng không nổi lên hứng thú gì, thành thực hơn nữa chính là vấn đề sinh lý tự mình giải quyết, chưa bao giờ nghĩ đến việc có bạn gái.

Thấy anh chậm chạp không trả lời, Đinh Nhân chu mỏ nhìn anh, hốc mắt hơi hồng, nhiễm một tầng hơi nước, giống như một giây kế tiếp sẽ khóc vậy.

Thời Dịch nhìn, chẳng hiểu tại sao lại không thể nói ra khỏi miệng hai từ không thích, trái lại có một sự xúc động muốn ôm cô vào trong ngực rồi an ủi một trận.

Chẳng lẽ anh thật sự thích cô?

Ý thức được vấn đề này, Thời Dịch lại có chút luống cuống.

Không dám nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô nữa, càng nhìn lòng càng hoảng loạn hơn.

Anh mới vừa dời tầm mắt đi liền nghe cô nói: "Hay là phương diện kia của anh có vấn đề, sợ làm trễ nãi em."

Người đàn ông nhíu chặt mi tâm, "Em nói bây bạ gì hả."

Thấy anh nổi giận, Đinh Nhân cười một tiếng.

Sợ Gừng nói đúng lắm, đàn ông không bao giờ chịu được khi phụ nữ nói đến phương diện kia của anh ta có vấn đề.

"Nghe đi dưới lầu nói anh chưa bao giờ mang phụ nữ về nhà, em cũng không thấy bên cạnh anh có người phụ nữ nào, ở tuổi này của anh đang lúc cường tráng, cũng không cần tới sao?"

Thời Dịch trợn mắt, mặt cô lộ ra vẻ chắc chắn, đối với anh giống như rõ trong lòng bàn tay.

Cô nhóc này, trong đầu đều là thứ gì không vậy, con thỏ trắng động một cái liền xấu hổ của một năm trước đâu mất rồi, bây giờ đã biến thành một con hồ ly giao hoạt, cố ý đứng lắc đuôi trước mặt anh, câu dẫn anh.

Đinh Nhân lại ôm anh, đầu ngẩng lên cắn vào trái cổ của anh, đầu lưỡi đưa ra nhẹ nhàng liếm.

Khắp người Thời Dịch liền nóng lên, cảm giác ẩm ướt, mềm mại làm lòng người run rẩy, cô vùi đầu trên cổ anh, hô hấp ấm áp phả vào da anh, cảm giác tê dại bắt đầu lan tràn ra toàn thân, khó nhịn đến cực điểm.

Nhận ra được sự thay đổi của anh, Đinh Nhân lấy can đảm dùng thêm sức cắn, muốn lưu lại dấu vết trên đó.

"Uhm——"

Thời Dịch chợt xoay người, đề cô lên cánh cửa, dùng sức chế trụ bả vai cô, cúi đầu xuống điều chỉnh lại hô hấp đang loạn thành một đoàn.

Thấy tinh thần anh đang rối loạn, Đinh Nhân kéo cổ anh, đầu anh hơi cúi xuống, cô ngẩng đầu lên vừa vịn chạm vào môi anh.

Môi anh hơi lạnh, mềm mại, rất thoải mái.

Đinh Nhân nhắm mắt, học theo dáng vẻ của các cặp tình nhân trong tivi, trần trọc ma sát môi anh, đầu lưỡi mô tả tỉ mỉ hình dáng trên môi, giữa răng và môi đều là ngọt ngào, cảm giác tuyệt vời đó làm cô động tâm, không biết đủ là gì còn muốn nhiều hơn nữa, đầu lưỡi trượt vào định cạy mở hàm răng anh nhưng đã bị anh đẩy ra.

"Đinh Nhân, em là con gái, không thể tùy tiện làm loại chuyện này với đàn ông được."

Giọng người đàn ông trầm thấp, đúng là làm cho cô vừa yêu vừa hận.

"Em không có tùy tiện, em chỉ làm vậy với anh thôi." Đinh Nhân nhìn anh, nhướn mày, "Thích anh nên mới làm như thế với anh. Muốn làm tình với anh, chuyện đó có gì không đúng?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Mộc Tử Đăng

"Em không có tùy tiện, em chỉ làm vậy với anh thôi." Đinh Nhân nhìn anh, nhướn mày, "Thích anh nên mới làm như thế với anh. Muốn làm tình với anh, chuyện đó có gì không đúng?"

Cô nói ra những lời đó vô cùng nghiêm túc, không hề có một chút đùa giỡn nào.

Cảm nhận được hơi thở nặng nề của người đàn ông, môi Đinh Nhân hơi mím lại, tình cảnh này không giống trong tưởng tượng của cô.

Lúc đưa tay lên muốn ôm lấy cổ anh, chợt anh dùng thêm lực trên tay, đè chặt vai cô lại, "Đừng động đây."

Thật vất vả mới khơi gọi lên ngọn lửa của anh, Đình Nhân làm sao chịu bỏ qua chứ. Xem như ôm không được cũng phải sờ một cái, làm thế nào cũng phải làm cho trong lòng anh ngứa ngáy khó nhịn được, cô không thể để mình đi một chuyến uống công thế này.

Hai tay cô ôm eo anh, cảm nhận được cơ bắp rắn chắc dưới lòng bàn tay, đầu ngón tay không nhịn được run rẩy, nhiệt độ nóng người thể này càng làm cho cô thêm phát cuồng.

Mặt như bị lửa thiêu rụi hoàn toàn, nóng bỏng vô cùng.

Bàn tay nhỏ bé hơi di chuyển xuống bên dưới, hướng về phía thắt lưng, cảm thấy thắt lưng bằng da trong tay, suy nghĩ xấu xa trong lòng cô bắt đầu rục rịch.

Thời Dịch nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, ánh mắt vô cùng sắc bén mang theo ý cảnh cáo.

Trời sinh Đình Nhân chính là người không sợ chết, trên tay càng dùng sức hơn.

Lại thêm chút lực.

Nhưng cuối cùng không mở ra được là sao chứ???

Cô kiên quyết muốn mở thắt lưng ra cho bằng được nên đưa hai ra, mới mở ra được một tí đã bị người đàn ông giữ tay lại.

"Đình Nhân!" Anh kéo tay cô ra, có chút tức giận, nhưng giọng nói phát ra lại mang theo một tia vô lực, "Em còn nhỏ."

Đình Nhân cúi đầu nhìn bản thân một lượt, sau đó ưỡn ngực lên, "Không nhỏ tí nào, cũng sắp thành cup C rồi mà."

Thời Dịch: "..."

Thấy người đang ông bị cô nói đến ghen hống, vì thế cô càng mạnh dạn hơn.

"Anh cảm thấy không đủ?" Đình Nhân suy nghĩ một chút, "Vậy em sẽ ăn đu đủ nhiều một chút."

Vừa dứt lời, "Cạch" một tiếng, thắt lưng của anh đã bị mở ra, quần dài theo thể hơi hạ xuống, lông lều dừng lại bên eo, thắt lưng da cũng bị cởi ra buông lỏng hai bên, giống như đang công khai điều gì đó.

Yên tĩnh hai giây.

Đình Nhân "phù" một tiếng bật cười lên, không có vẻ gì gọi là thẹn thùng mà lại nhìn chằm chằm anh,

Thời Dịch cau mày, liếc cô một cái, rồi xoay người sang hướng khác nhanh chóng chỉnh trang lại.

Đình Nhân nhân cơ hội này đi tới ôm anh, mặt dán vào lưng anh, "Anh Thời Dịch, anh làm bạn trai em có được không?"

"Nếu anh thật sự ngại em nhỏ, vậy thì đợi thêm hai năm nữa, nhưng mà..."

"Trong lúc này, em không cho phép anh có bạn gái đâu, càng không cho phép anh được thích người khác!"

Chưa thấy ai không có đạo lý gì như cô.

Thời Dịch dễ dàng bị cô chọc giận đến bật cười, nói: "Buông tay ra."

Đình Nhân hừ một tiếng, "Anh không đồng ý, em sẽ không buông tay."

Thời Dịch giãy ra, xoay người lại, đưa tay lên gỡ đầu cô, Đình Nhân theo phản xạ hơi cúi người xuống, nên khi tay anh hạ xuống giống như không có sức lực gì, chỉ chạm nhẹ vào trán cô một cái, "Những thủ đoạn lung tung này là học từ ai hả?"

Đình Nhân nhún vai, "Tự học thôi."

Sợ gừng không nói sai, Thời Dịch là kiểu người lạnh nhạt nên cô phải chủ động, nếu không dù có chờ tám năm hay mười năm cũng không tu thành chính quả.

Hướng hồ, cô vô cùng nghi ngờ, chẳng lẽ anh thật sự xem cô như em gái mà đối đãi, cưng chiều cô, nhưng lại khẳng khái không đồng ý, thật đáng ghét mà.

Thời Dịch lấy áo khoác trên giường khoác lên người cô, "Đi ăn cơm đi."

Đình Nhân giang tay ra, anh hơi tròn mắt nhìn cô.

"Cho em ôm một cái."

Thời Dịch đẩy cô ra, nhử mị, không cho phép.

Ôm nữa sẽ thật sự có họa hoạn đó.

...

Ngày hôm sau, sau khi giao ban xong, Thời Dịch liền mang theo một túi đồ ăn sáng đi lên nhà.

Vừa đi vào khu nhà, đi quản lý thấy anh, hỏi: "Giáo sư Thời, cậu tìm tiểu Nhân hả?"

Thời Dịch gật đầu, vẫn tiếp tục đi thẳng về phía cầu thang, chợt nghe đi đó gọi lại, "Cô nhóc kia đi rồi, cậu không biết à?"

Thời Dịch ngẩn ra, đi lên nhà đẩy cửa ra, quả nhiên bên trong không có một bóng người.

Ngay lúc đó trong lòng anh chợt cảm thấy trống rỗng.

Anh vào nhà, đặt túi đồ ăn lên bàn, trong lúc vô tình bỗng thấy một tờ giấy, cầm lên xem thử.

Anh Thời Dịch, em phải về đi học rồi, anh làm việc thật tốt nhé, đừng quên anh đã hứa với em điều gì đó, tạm biệt!

Đình Nhân của anh.

Thời Dịch nhìn chữ viết quen thuộc trong tờ giấy, cười nhẹ một tiếng, trong đầu hiện lên dáng vẻ cô mặc váy đen hai dây ngày hôm qua.

Bên tai lại vang lên giọng nói: "Không nhỏ đâu, sắp thành cup C rồi mà."

Cô nhóc chết tiệt, dám đùa giỡn anh thành cái dạng này, đặc ý trêu chọc người ta đến ngứa ngáy trong lòng sau đó liền tiêu sái rồi đi!

Anh dùng sức cắn chặt môi dưới.

Tức giận lại mắng một câu, "Nha đầu chết tiệt."

Ngồi trong phòng một lúc mới đi xuống, đi quản lý dưới lầu liền thấy anh không còn vẻ phấn khởi như trước nữa, không nhịn được nói: "Giáo sư Thời, tiểu Nhân mới ở đây một ngày đã đi rồi, công việc của cậu dù có bận rộn đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể lạnh nhạt với con bé được."

Thời Dịch hơi cong môi, nhìn không giống như đang cười mà giống như đang cười tự giễu, "Tôi và cô ấy không phải như đi nghỉ đâu."

"Được rồi, mấy người trẻ tuổi thật là, từng người một, yêu nhau mà miệng thì nói một đường còn lòng nghĩ một nẻo, quan hệ của các cậu như thế nào tôi từng tuổi này không nhìn ra à." Đi quản lý nhớ đến những lời Đình Nhân đã nói trước đó, rồi nhìn lại trạng thái của hai người này, đoán chừng là người yêu còn nhỏ tuổi nên mới không tự nhiên như vậy, bà lại nói tiếp: "Bạn gái người khác đến thì người ta ra sức dỗ dành, còn cậu ngược lại rất giỏi, người ta đến một ngày liền đi."

"Giáo sư Thời, cậu tốt xấu gì cũng phải nhường nhịn con gái người ta chứ, nói thế nào đi nữa, thì cậu so với con gái người ta cũng lớn hơn gần mười tuổi, không thể bắt nạt cô gái nhỏ như vậy được."

"..."

Thời Dịch mím chặt môi, không lên tiếng.

Đạo hạnh của cô cao như vậy, ai dám bắt nạt cô được hả?

Nhớ đến tờ giấy cô để lại, Thời Dịch liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô nhóc chết tiệt, đột nhiên đến đây, náo loạn khuấy động vũng nước yên tĩnh trong lòng anh, rồi không một tiếng chào hỏi gì liền quấy mong đi mất. Đi như vậy không nói, chỉ là còn muốn làm bạn gái anh, nói cứ như đã chắc chắn vô cùng vậy?

...

Tháng chín là mùa khai giảng, Đình Nhân kéo theo vali, quai ba lô đứng nhìn bản đồ trước sân trường, nhìn được mất phút liền thấy chóng mặt không thôi.

Cô là một người mù đường đó, là kiểu người đi ra đường đều phải dùng bản đồ trên điện thoại để định vị phương hướng, hôm nay đứng trong sân trường rộng lớn này, cô có chút đau đầu mà.

Thật vất vả mới tìm được nơi báo danh và ký túc xá nữ, sợ lát nữa lại quên nên cô dùng điện thoại chụp lại, không biết từ lúc nào đã có một nam sinh đứng bên cạnh, dáng người vừa ốm vừa cao, cười với cô một cái như một ánh mắt trời chói lóa, nói: "Chào bạn học, bạn đang tìm nơi báo danh cho sinh viên năm nhất đúng không?"

Đình Nhân gạt đầu, cũng không cảm thấy ngại ngùng gì, thẳng thắn nói: "Tôi có hơi mù đường."

"Tôi cũng là sinh viên mới, nhưng mà đã từng đến đây rồi, nên tương đối quen thuộc, tôi dẫn cậu đi nhé."

Đình Nhân được cậu ta dẫn đến nơi báo danh, trên đường cô biết được, người này tên là Chung Gia Mộc, bằng tuổi với cô, lại cùng một chuyên ngành, hai người vừa đi vừa trò chuyện bất giác đã đến dưới lầu ký túc.

Đến nơi, hai người tạm biệt nhau rồi Đình Nhân đi lên lầu, trong phòng ngủ đã có hai cô gái, một cô gái tóc ngắn nhìn thấy cô liền tự giới thiệu mình: "Chào cậu, tớ là Luru Hân"

"Còn tớ tên là Bạch Tử Đình." Người lên tiếng sau là một cô gái có mái tóc dài, nhìn giống như một người dịu dàng ít nói, giọng nói cũng rất êm tai.

Đình Nhân cười cười, "Tớ tên là Đình Nhân."

Trong chốc lát, vị bạn học cuối cùng cũng đã đến, bốn người vừa dọn dẹp chỗ ngủ vừa trò chuyện, nói về việc tại sao phải học y ở đây, nói nói một lúc, đột nhiên Hoàng Di hỏi: "Này, các cậu nói xem, khi nào chúng ra mới có thể đăng ký học lớp của giáo sư Thời đây?"

Luru Hân than nhẹ: "Làm sao tớ biết được, lớp của thầy ấy rất khó vào."

Bạch Tử Đình: "Tớ nghe đàn chị nói, học kỳ vừa rồi thầy ấy không lên lớp, hình như đã bị điều đi chỗ khác rồi."

Luru Hân: "Trước kia thầy ấy cũng thỉnh thoảng mới đến giảng bài, công việc chủ yếu vẫn là trong bệnh viện."

Hoàng Di không ngừng than thở: "Không phải chứ, tớ sao lại xui xẻo vậy, nam thần của tớ, cơ hội gặp mặt một lần cũng không có."

Luru Hân cười cô ấy: "Nhìn đáng về si mê của cậu đi, nhìn Đình Nhân người ta rất bình tĩnh kia."

"Tớ không tin cậu ấy không muốn học lớp của giáo sư Thời." Hoàng Di thò đầu từ giường trên xuống, tóc dài theo động tác của cô ấy cũng xỏa xuống, nhìn vào hơi buồn cười, cô ấy hỏi: "Đình Nhân, cậu nói đi, giáo sư Thời rất đẹp trai đúng không?"

Đình Nhân đang trải ga giường, không chút nghĩ ngợi đáp: "Đẹp trai chứ."

Đẹp trai đến động lòng người ấy chứ.

Luru Hân nói: "Các cậu đó nha, nông cạn quá đi, tớ chỉ nhìn trúng giáo sư Thời rất tài giỏi mà thôi."

Hoàng Di và Bạch Tử Đình đồng thanh kêu lên: "Biến~"

Mấy cô cười đùa một hồi, nên đã có chút thân thuộc, Luru Hân đưa ra đề nghị mọi người cùng nhau ra ngoài ăn một bữa, dù sao ngày mai sẽ bắt đầu đợt học quân sự khổ cực rồi, ba người còn lại đều cảm thấy đề nghị này không tồi nên đồng ý đi. Mọi người đi ra ngoài tìm một quán ăn không ngờ quán đó làm ăn quá tốt, có cả hàng người đang đợi.

Nhìn người khác ăn còn phải đứng chờ, cảm giác đó khó chịu vô cùng nên bốn người lại quyết định đổi một quán ăn khác.

"Đình Nhân."

Mới vừa ra khỏi quán ăn, Đình Nhân chợt nghe được có người gọi mình, cô quay đầu lại, là Chung Gia Mộc, còn có mấy người nam sinh bên cạnh nữa, chắc là cũng đi ăn cơm, cậu ta đi nhanh đến, "Không ngờ sẽ gặp cậu ở đây."

"Anh họ." Luru Hân kinh ngạc, "Hai người biết nhau sao?"

Đình Nhân không ngờ Chung Gia Mộc là anh họ của Luru Hân, cái này quá trùng hợp rồi, cô nói: "Định vị phương hướng của tớ không tốt nên cậu ấy đã dẫn tớ đến nơi báo danh."

Luru Hân: "Không nghĩ ra anh còn có mặt thân thiện như vậy đó."

Chung Gia Mộc bị cô ấy nói có chút ngượng ngùng, nhìn Đình Nhân một cái, hỏi: "Các cậu cũng đến ăn cơm à?"

Luru Hân nói: "Ừ, nhưng mà đã đầy người rồi."

"Cách đó không xa còn có một quán nữa, mùi vị cũng không tệ đâu, hay là cùng đi với bọn tôi đến đó đi?"

Luru Hân nhìn về phía ba người còn lại, mọi người cũng không có ý kiến gì, nên quyết định đi theo nhóm người Chung Gia Mộc đến quán ăn đó.

Ngồi vào bàn, mọi người cũng không quen biết nhau nên có chút thận trọng, Luru Hân và Chung Gia Mộc chính là hai người khiến bầu không khí thêm sống động hơn, vừa ăn vừa trò chuyện, ngược lại điều này khiến mọi người thả lỏng hơn nhiều.

Đình Nhân một bên nghe bọn họ nói, một bên suy nghĩ gì đó, chợt lấy di động ra tìm được dãy số quen thuộc rồi gửi đi một tin nhắn.

[Anh Thời Dịch, chậm nhất là tháng sau anh về đúng không?]

Mới vừa gọi tin nhắn đi, Chung Gia Mộc đã quay đầu sang, nói "Đình Nhân, đừng mãi chơi điện thoại, ăn nhiều một chút."

Vừa nói, cậu ta vừa gấp một miếng sườn heo đặt vào chén cô.

Đình Nhân thật sự không thích hành động này của cậu ta, nhưng đều là người cùng trường, cô cũng không muốn gây sự gì, chỉ nói: "Đề tôi tự gấp, cảm ơn."

Nói xong, đi động rung lên một cái, cô cầm lên nhìn qua, là tin nhắn trả lời của anh: [Không về]

Ngay cả dấu chấm câu cũng không cho cô.

Mày Đình Nhân hơi nhúu lại, không thể tin được nhìn tin nhắn chằm chằm.

...

Trong phòng bao, Thời Dịch đặt đi động xuống bàn, ngồi đối diện chính là thầy của anh.

"Thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt một cái đã có học sinh mới đến nữa rồi, thầy còn nhớ đáng về lúc em mới vào..."

Con người một khi tuổi đã cao đều thích nhớ về quá khứ, Thời Dịch ngồi nghe, hai người chạm ly rồi ngửa đầu uống một ngụm rượu, ánh mắt của anh nhìn xuyên qua kính cửa sổ nhìn về phía thân ảnh yêu kiều trong một phòng khác.

Mà lúc này, cậu nam sinh bên cạnh đang ân cần quan tâm gấp thức ăn cho cô...

Thông báo: Chương sau có pass. Chương sau sẽ up trên WP, sau vài ngày mới đăng lên Wattpad.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Edit: Mộc Từ Đăng

Nam sinh đó cách cô quá gần, chỉ cần không chú ý là khuỷu tay sẽ chạm nhau.

Thời Dịch híp mắt nhìn, bàn tay cầm ly rượu không khỏi chắc thêm mấy phần.

"Thời Dịch?" Thầy của anh nhìn theo ánh mắt anh cũng không thấy gì đặc biệt.

Anh hồi phục lại tinh thần, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly, sau đó đặt cái ly xuống bàn khôi phục lại trạng thái bình thường cùng thầy giáo trò chuyện.

Thầy ấy họ Dương, trong giới y học có rất nhiều danh tiếng, mọi người cũng kính trọng gọi ông là thầy Dương. Thời Dịch là học trò mà ông hài lòng nhất, mỗi lần gặp nhau đều sẽ không tránh được tâm sự với anh về chuyện đời chuyện người.

"Thời Dịch, năm nay cậu cũng đã 29 tuổi rồi."

Thời Dịch gật đầu, cảm di động lên lại buông xuống.

"Lúc thầy ở tuổi em, con trai cũng đã đi mua nước tương được rồi, em nói xem em cũng sắp 30 tuổi, mà ngay cả một người bạn gái cũng không có, định cả đời đều như vậy à?"

Thời Dịch sớm đã quen mỗi khi gặp nhau thầy nhất định phải giục thế này, anh cười đáp: "Công việc quá bận rộn."

"Em chỉ mượn có thôi, chỉ cần muốn nói yêu đương thì bận thế nào cũng sắp xếp được thời gian, phụ nữ chủ động bên cạnh em không phải không có, đã nhiều năm rồi, tâm ý của Hoàn Chi đối với em không thể nào không biết."

Người học trò này của ông chỗ nào cũng tốt, duy chỉ có chuyện nam nữ là không thể khai thông được, thầy Dương than nhẹ một tiếng, "Con gái người ta cũng đã làm đến nước này, còn em một chút đáp lại sao cũng không có hả?"

Thời Dịch: "Nếu đã không thích cô ta, càng không thể cho cô ta hy vọng."

Thầy Dương lập tức trả lời: "Vậy em nói đi, em thích kiểu người gì, thầy sẽ giới thiệu cho."

Thời Dịch bất đắc dĩ cười cười, "Thầy, thầy đừng "thi hình" với em nữa, hay là chúng ta nói chuyện trường học trước kia đi."

Thầy Dương bị anh chọc giận đến bật cười, mắng một câu: "Tên nhóc thối tha."

...

Bên này, Đinh Nhân nào còn tâm tư ăn cơm, cô nhìn chăm chăm đi động thật lâu, nhưng không nghĩ ra được mình đã chọc anh mất hứng vì điều gì.

Thời khắc máu chốt, vẫn phải tìm quân sư xin giúp đỡ, Đinh Nhân gửi một tin nhắn cho Giang Ti Kỳ.

[Sợ Gì, Sợ Gì, cậu mau phân tích giúp tớ một chút, lòng đàn ông như mò kim đáy biển, tớ thật không hiểu nổi.]

Giang Ti Kỳ đoán chừng đang bận rộn nên một lúc lâu vẫn chưa trả lời cô, cô nhàm chán cầm đũa chọc chọc cơm trong chén, suy nghĩ một chút lại cầm điện thoại lên soạn một tin nhắn.

[Anh Thời Dịch, nếu anh không về, em sẽ rất nhớ anh đó.]

Lúc gửi tin đi, cô lại bắt đầu cắn đũa rơi vào suy tư.

Vấn đề ở chỗ nào chứ?

Không lẽ anh bị phụ nữ ở đó dây dưa?

Trời ơi, cô thật vất vả mới có dũng khí bày tỏ với anh, nếu anh ôm người phụ nữ khác trong ngực...

Không đâu, không đâu, anh chỉ đi công tác thôi, đến hết thời gian chắc chắn sẽ trở về, hơn nữa, anh Thời Dịch cũng không phải là loại người mà phụ nữ có thể dễ dàng tiếp cận.

Nhưng mà...ngày hôm đó cô đã khơi dậy ngọn lửa của anh rồi, nếu như anh...

Đinh Nhân à Đinh Nhân, mày nghĩ cái quái gì thế, anh Thời Dịch là loại người đó sao? Sao mày lại có thể đen tối như vậy. Ý nghĩ quá đen mà!

Haiz, sớm biết đã xin số điện thoại của dì ở khu nhà đó rồi, có thể hiểu được tình hình cũng tốt.

Thật là ngu ngốc quá đi!

Đinh Nhân không nhịn được gõ đầu mình một cái.

Chung Gia Mộc đã quay sang nhìn cô lần thứ N, nhìn cô gõ đầu mình, không chỉ một mình Chung Gia Mộc mà cả bàn đều đồng loạt nhìn về phía cô.

Lưu Hân: "Đinh Nhân, cậu sao vậy?"

Chung Gia Mộc: "Có phải cậu không thoải mái không?"

"Không, không có." Đinh Nhân lúng túng cười một cái, nói: "Tớ đi gọi điện thoại đây."

Trong quán ăn quả thực rất ồn ào nên cô đi vào nhà vệ sinh, ấn vào dãy số của Thời Dịch gọi đi, kết quả vừa mới vang lên ba tiếng thì đối phương đã trực tiếp tắt máy.

Cho dù Đinh Nhân có tính tình tốt thế nào thì lúc này cũng có chút tức giận.

Đây mà là đàn ông gì chứ, một chút phong độ cũng không có!

Cô bỏ điện thoại vào trong túi, không thèm gọi điện thoại nữa.

Kết quả mới vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh liền thấy một bóng dáng quen thuộc, cô ngạc nhiên mở to mắt há hốc mồm, mấy giây sau mới phản ứng được.

"Anh Thời Dịch!" Đinh Nhân nhào đến ôm lấy anh, đầu chôn sâu vào trong ngực anh, tui thân trách móc, "Anh là kẻ lừa gạt!!!"

Thời Dịch không ngờ cô sẽ trực tiếp ôm mình, vừa muốn mở miệng nói gì chợt nghe được một loạt tiếng bước chân, anh ôm lấy eo cô rồi trực tiếp mang người vào nhà vệ sinh, khóa cửa lại.

Đinh Nhân nghe được âm thanh khóa cửa, trong lòng thầm vui mừng, ngửa đầu muốn hôn anh.

Thời Dịch tránh đi, đôi con ngươi thâm thúy nhìn vào mắt cô, không nói chuyện gì.

"Anh Thời Dịch, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Anh nói đi, em đã làm sai cái gì, em sửa là được mà, anh không được không để ý đến em như vậy đâu."

Thanh âm cô gái nhỏ mềm nhũn, lộ ra sự tủi thân vô cùng.

Thời Dịch vẫn không nói tiếng nào như cũ.

Anh cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác buồn phiền này, là ghen à? Với tên nam sinh đó?

Nghĩ đến đây có chút buồn cười, anh kéo Đình Nhân ra, nói: "Không có."

"Vậy tại sao anh lại nói không về?"

"Gửi sai tin."

"Anh gạt người, em gọi điện thoại cho anh nhưng mới vừa reo anh đã cúp rồi." Dường như sợ anh không chịu thừa nhận, Đình Nhân còn lấy điện thoại ra mở nhật ký cuộc gọi cho anh xem.

Thời Dịch liếc mắt qua, tựa lưng vào cửa, không hề chột dạ gì nói: "Không mang theo điện thoại."

Đình Nhân không tin, lục soát cả người anh, bàn tay bé nhỏ trực tiếp đưa vào túi quần anh.

Thời Dịch né tránh, Đình Nhân vừa vịn thấy túi anh nhô lên một khối, có khuôn hình chữ nhật, cô liền tức giận đá anh một cái, mắng: "Đồ con heo!"

Thời Dịch cau mày, "Cái gì?"

"Sợ Gừng nói đúng, đàn ông đều là đồ con heo!" Không giải thích được khi bị người ta lạnh nhạt, trong lòng Đình Nhân đầy uất ức, nước mắt vòn quanh trong hốc mắt, "Em thích ai không được chứ, sao cứ phải thích anh thế này, đúng là tự tìm ngược mà."

Đình Nhân cứ thế kìm nén không cho nước mắt rơi xuống, đồng thời dùng sức kéo anh ra, "Tránh ra, em muốn đi ra ngoài!"

Người đàn ông vẫn đứng bất động, nhìn chằm chằm Đình Nhân không chớp mắt, trong mắt đầy tình ý.

Đình Nhân tiếp tục kéo anh ra, "Nhường ra——"

Miệng chột bị người ta phong bế.

Thời Dịch cúi đầu cắn môi cô, vốn lúc đầu chỉ muốn trừng phạt cô một chút mà thôi nhưng không ngờ khi chạm vào liền không thể làm chủ được nữa, anh càng dùng sức hơn, cô gái nhỏ đau đến kêu "Unh Unh", dùng tay vỗ vỗ bả vai anh nhưng đối lấy chính là sự thâm nhập sâu hơn.

Cả người Đình Nhân rất nhanh liền mềm nhũn ra, không động đậy nổi dựa vào người anh, ngay tại lúc cô có cảm giác mình sắp ngất đi thì người đàn ông mới buông cô ra, hô hấp của hai người đều rối loạn, vừa đồn dập vừa nóng bỏng, sự mập mờ lan tỏa trong không khí.

Đột nhiên lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó là một giọng nữ vang lên.

"Cửa này sao không mở ra được?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit: Mộc Tử Đằng

"Có chuyện gì xảy ra?"

Là tiếng nói của Bạch Tử Đình.

Đình Nhân che miệng lại, sợ đến không dám thở mạnh, Thời Dịch cười một tiếng, hơi thở ấm áp lập tức phả lên mặt cô, nhuộm mặt cô đỏ thành một

mảnh.

Lại nghe được giọng nói của một bạn nữ khác: "Hình như bị khóa rồi."

Bạch Tử Đình: "Đi gọi nhân viên đến đây để họ xử lý thôi."

"Chúng ta đi nhà vệ sinh ở tầng trên đi."

Bạch Tử Đình hơi nghi hoặc mấy giây rồi mới cất bước rời đi.

Tiếng bước chân dần biến mất, lúc này Đinh Nhân mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhớ đến nụ hôn vừa rồi, trong lòng cô giống như được ném mật vậy, ngọt ngào khó tả, cô ôm anh thật chặt, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh Thời Dịch, anh mới vừa... Tại sao lại hôn em?"

Đôi con ngươi trong suốt của cô gái nhỏ không giấu được vui mừng, lại mang theo một tia chắc chắn, cô nâng môi lên, "Anh đã hôn em rồi, có phải chứng minh anh đồng ý đúng chứ?"

Thời Dịch cũng không ngờ bản thân mình sẽ hành động như vậy, cô nhóc này mới 19 tuổi thôi, anh làm sao có thể nảy sinh cảm tình này với cô được? Chẳng lẽ như lời thầy giáo nói, vì quá lâu không gần phụ nữ nên ngay cả một cô gái nhỏ cũng không tha?

Rốt cuộc hôn cũng hôn rồi, không thể chối cãi được.

Anh hơi chớp mấy môi, có chút mất tự nhiên nói: "Đinh Nhân, năm nay tôi 29 rồi."

Con người Thời Dịch, từ nhỏ tính tình đã khá lạnh nhạt, không thích biểu đạt cảm xúc nhất là trong phương diện tình cảm, bạn muốn anh chính miệng thừa nhận điều gì thì anh liền cảm thấy không được tự nhiên, kiểu cách, anh muốn đối tốt với ai cũng không dùng miệng lưỡi trơn tru mà chỉ dùng hành động thực tế.

Lúc anh mới vừa học lớp một, thầy cho một nhiệm vụ yêu cầu về nhà nói với mẹ rằng "con yêu mẹ", với tính tình này của Thời Dịch thì tất nhiên là không có cách nào mở miệng được, về đến nhà, công việc nhà gì cũng tranh làm, vắt khăn lông cho mẹ rửa mặt, chuẩn bị tốt nước rửa chân cho mẹ, nghĩ đủ mọi cách đối xử tốt với mẹ, và anh cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi, mỗi ngày cũng không nói được câu nói kia.

Còn phương diện trai gái lại là, lần đầu tiên Đinh Nhân hôn anh, đã để anh ý thức được hai người dù sao cũng là người trưởng thành, ở chung một chỗ lâu ngày sợ sẽ phát sinh vấn đề, nên khi lãnh đạo nói muốn mượn tạm người anh liền chủ động xung phong, trong lòng anh nghĩ rằng chỉ cần hai người tách ra thì anh sẽ không bao giờ làm trễ nãi con gái người ta. Dĩ nhiên, khi đó Thời Dịch không cảm thấy tình cảm của Đinh Nhân đối với anh sâu đậm, Thẩm Ngạn từng nói, cô gái mười mấy tuổi, là lúc đang tuổi biết yêu, gặp phải anh đàn ông như vậy nên tất nhiên sẽ dễ dàng động tâm.

Tình cảm phức tạp, nói không chừng ngay cả Đinh Nhân cũng không hiểu rõ, cô đến tốt cùng là lưu luyến anh vì anh mang đến cho cô cảm giác an toàn, hay là thật sự có ý với anh. Thời Dịch đã từng nghĩ qua vấn đề này, cuối cùng không có kết quả, cho đến khi cô gái nhỏ đến thành phố D tìm anh, anh lại phát hiện ra mình vậy mà rất mừng rỡ, vào khoảng khắc nhìn thấy cô, anh thậm chí nghĩ rằng, thích thì cứ thích đi, ở bên nhau thì cứ ở bên nhau đi, hết thấy cứ thuận theo tự nhiên, có cái gì mà không thể chứ?

Kết quả ngày đầu tiên đến, Đinh Nhân phí hết tâm tư khiêu khích anh, ngày hôm sau liền rời đi, Thời Dịch có loại cảm giác mình bị người ta đùa bỡn tình cảm, lập tức không muốn để ý đến cô nữa.

Nhưng trong đầu đều là cô, một cái nhún mày hay một tiếng cười, anh vẫn luôn không ngừng chế được suy nghĩ của mình.

Cô gái nhỏ cười gọi anh "Anh Thời Dịch".

Cô gái nhỏ tủi thân đôi mắt rưng rưng gọi anh "Anh Thời Dịch".

Gặp lại lần nữa, cô gái nhỏ nhào vào ngực anh, đầu cọ cọ trước ngực, mở miệng cầu đầu liên chính là "Anh Thời Dịch".

Anh Thời Dịch, anh Thời Dịch.

Từng tiếng từng tiếng một, mềm mại ôn nhu, làm cho lòng anh cũng mềm nhũn theo không còn giữ được bình tĩnh nữa, ngay lập tức suy nghĩ gì cũng trống rỗng, chỉ muốn ôm cô vào trong ngực ra sức mà yêu thương.

Thậm chí trong một cái chớp mắt còn cảm thấy, đầu óc mình bị úng nước hay sao mà phải lựa chọn chia cách với cô nhóc một năm trời.

...

Lời này của Thời Dịch là muốn nhắc nhở Đinh Nhân, muốn cô suy nghĩ cho kỹ càng, anh lớn hơn cô mười tuổi, đã xấp xỉ gần người ba mươi rồi, là người trầm ổn nổi lẫm, cuộc sống rất yên bình, có lẽ cũng không thể mang đến cho cô nhiều lãng mạn, hay tình yêu oanh liệt gì.

Không cần nghĩ, Đinh Nhân đã hiểu theo một ý khác, "Anh Thời Dịch, người nhà anh thúc giục anh sao?"

Trong tình yêu, Đinh Nhân đã nhận định ai thì chính là người đó, cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Luật phát quy định con gái phải đủ hai mươi tuổi mới được kết hôn, anh nói với bọn họ có thể đợi thêm một năm nữa được không?"

Từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ đến vấn đề hôn nhân, thậm chí còn nghĩ phụ nữ hai tám hai chín tuổi kết hôn là còn quá sớm, nhưng nếu người đó là anh thì cô cảm thấy không có vấn đề gì, cô vẫn có thể tiếp tục đi học, bây giờ người kết hôn lúc học đại học cũng nhiều mà.

Thời Dịch làm sao cũng không ngờ cô sẽ nói vậy, ho nhẹ một tiếng rồi nói, "Nếu không đi ra, lại có người đến đó."

Đình Nhân cười: "Dù sao đây cũng là nhà vệ sinh nữ."

"..."

Thời Dịch kéo cô từ trên người xuống, rồi đi mở cửa, Đình Nhân chợt đề lại chốt cửa, "Hỏi câu cuối cùng."

"Anh Thời Dịch, nếu em đen như một cục than thì anh còn thích em không?"

Thời Dịch nhéo mi tâm, "Là sao?"

Cô gái nhỏ kêu lên một tiếng, "Phải tham gia kỳ huấn luyện quân sự liền rồi, bây giờ mặt trời nắng chói chang như vậy, không qua mấy ngày thì làn da trắng nõn của em sẽ..."

Cô hơi dừng một chút, than thở: "Đoán chừng cũng có thể so với người châu Phi luôn rồi."

Thời Dịch liếc nhìn cánh tay cô, đúng là trắng nõn mềm mại, khiến người khác không thể dời mắt được.

Anh nói: "Đen cũng đẹp."

Da trắng sáng quá dễ dàng thu hút ong bướm.

Đình Nhân: "..."

Đây là thẩm mỹ gì vậy?

Đình Nhân nhảy chân lên cắn môi anh một cái, rồi mới mở cửa đẩy người ra ngoài, sau đó "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Thời Dịch sờ sờ mũi, cười nhẹ một tiếng, đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, thật tốt khi cô gái nhỏ cũng thích anh, với tính tình này của cô, nếu người không phải của mình thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Sau một lúc, Đình Nhân mới mở cửa đi ra, vừa vận dụng phải nhân viên của quán ăn.

"Cửa này không phải bị khóa sao?"

"Không có mà." Đình Nhân nói xong rồi quan sát cửa một lượt, "Lúc tôi đến nói vẫn mở mà."

Nhân viên có chút mơ màng gãi gãi đầu nói một câu: "Kỳ lạ."

...

Trở lại bàn ăn, Hoàng Di liền kích động nói: "Đình Nhân, cậu thật là xui xẻo đó, cậu biết không, mới vừa nãy chúng tớ đã thấy giáo sư Thời đó, không ngờ thầy ấy cũng đến đây ăn cơm."

Một người khác phụ họa: "Đúng đó, lúc nào không gọi điện lại gọi ngay lúc này chứ."

Đối với những cô gái si mê như thế này, các nam sinh khác không biết phải nói gì, Đình Nhân cười cười.

Cô không những thấy mà còn hôn nữa kìa.

Bạch Tử Đình nhìn về phía cô, "Đình Nhân, cậu vừa mới vào nhà vệ sinh gọi điện hả?"

"Đúng vậy." Đình Nhân hỏi: "Sao vậy?"

Bạch Tử Đình còn định nói gì nữa nhưng thấy vẻ mặt cô đầy thần nhiên thì chỉ nói, "Không có gì."

Trở về ký túc xá, Đình Nhân mới nhận được tin nhắn của Giang Ti Kỳ.

[Sợ Gì: Đình Tiểu Nhân, tình huống này không ổn rồi, cậu rốt cuộc đã làm gì giáo sư Thời mà khiến thầy ấy không dám quay về luôn vậy.]

Đình Nhân tắt âm điện thoại, kéo chăn trùm phủ đầu, nằm sấp trên giường rồi mới nhắn tin trả lời lại: [Xong rồi, bây giờ đã thu phục được, anh ấy còn ám chỉ với tớ chuyện kết hôn nữa.]

Sợ Gì:!!!!

Sợ Gì: Cậu trâu bò quá. Éc!!! Có bí quyết gì không mau chỉ cho tớ! Hôm nay tớ gặp một đàn anh vô cùng đẹp trai, nói chuyện đặc biệt dịu dàng, còn rất quan tâm người khác nữa, vừa thấy anh ấy, lòng thiếu nữ mười sáu tuổi của tớ đã không kìm được động lòng rồi, anh trai đó quá đẹp trai!!!!

Đình Nhân:...

Đình Nhân: Cậu phải lòng học trưởng còn Đình Nhiên phải làm sao? Cậu ta không phải sẽ khóc chết mất ư.

Sợ Gì: Đình Tiểu Nhân, cậu đừng ghép loạn duyên ương, tớ và cậu ta không có quan hệ gì cả.

Lại nhấn mạnh thêm một chút: Một chút quan hệ cũng không có!

Mỗi lần Đình Nhân nhắc đến chuyện này thì Giang Ti Kỳ đều chối bỏ với cô, rõ ràng hai người đều có ý đó với nhau vậy mà còn không chịu thừa nhận, cô muốn đẩy bọn họ một cái cũng không biết biết phải ra tay từ đâu.

Đình Nhân đổi chủ đề: Đúng rồi, tay cậu bình phục sao rồi, có rèn luyện thật tốt không?

Sợ Gì: Yên tâm đi, mỗi ngày tớ đều dựa theo lời dặn dò của bác sĩ mà luyện tập, chưa tới nửa năm nữa là có thể cùng cậu gặm cánh gà rồi, đến lúc đó phải khao tớ đó.

Đình Nhân: Được, hẹn đến lúc đó đi, Sở Gì, đến giờ tắt đèn rồi, ngủ ngon.

Sợ Gì: Ngủ ngon, sờ sờ to!

Đình Nhân cười một cái, không khỏi nhớ đến lúc đầu cô than thở mình ngực nhỏ, cô ấy đã chuyển tin nhắn từ "moa moa daz" thành "sờ sờ to*".

*(*Sờ sờ to: ý của Giang Ti Kỳ là muốn sờ cho nó mau to ra ấy mà.)*

Dĩ nhiên, cái câu này cũng từ cô và Thời Dịch mà có. Mặt Đình Nhân nóng lên một chút, không dám nghĩ tiếp nữa, cô vội vàng vén chăn ra để thông khí, nụ cười trên khóe miệng cũng không mất đi, nhắm mắt lại đều là hình ảnh khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông.

...

Ngày hôm sau bắt đầu khóa huấn luyện quân sự, các cô gái thích đẹp nên chuyện đầu tiên sau khi thức dậy chính là bôi kem chống nắng, trên lưng, trên đùi, bôi cả toàn thân. Đến một cái sân to, trên đỉnh đầu là mặt trời chói lọi, mồ hôi mồ kê chảy dài trên mặt, không biết kem chống nắng còn có tác dụng hay không.

Quân sự, chính là rèn luyện thể lực con người, sức chịu đựng, rèn luyện ý chí, tuy gian khổ nhưng là một trải nghiệm đáng giá.

Sau khi kết thúc nửa tháng thời gian học quân sự, các cô gái đều so sánh lẫn nhau xem ai đen hơn, tiếp đó lại thảo luận đến mỹ phẩm trắng da nào tốt hơn, Đình Nhân nằm trên giường nghe, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, cô cầm điện thoại lên, soạn một tin nhắn cho Thời Dịch: Đen thành than rồi, huhuhu QAQ anh Thời Dịch, anh không được phép chê em đâu đó.

Tối đó Thời Dịch ngủ sớm nên sáng hôm sau khi thức dậy mới nhìn thấy tin nhắn của cô.

Trên tin nhắn và hình ảnh gửi đến hoàn toàn không thích hợp, gửi cho anh chính là đôi chân dài của cô, rõ ràng là sắc dụ mà.

Sáng sớm, Thời Dịch có chút không bình tĩnh nổi, đề huyết thái dương lại một cái rồi ném đi động đi, chạy nhanh vào phòng tắm tắm nước lạnh.

...

Hôm nay, Đình Nhân mới vừa vào phòng ký túc đã nghe Hoàng Di nói: "Lần này vận khí của chúng ta rất tốt, lần trước gặp phải giáo sư Thời đã có dự cảm rồi mà, không nghĩ được sẽ hạnh phúc như vậy!"

"Xem ra lịch học tuần này của tớ không trống nổi rồi." Bạch Từ Đình vừa nói vừa giơ di động ra, "Tớ còn sẵn lòng đi, đi nhiều lần nữa là."

Lưu Hân liếc mắt nhìn cô ta một cái, "Được rồi, các cậu thu liễm lại một chút đi, coi chừng dọa sợ giáo sư Thời đến nỗi thầy ấy không dám dạy luôn đó."

Đình Nhân mới vào nghe ù ù cạc cạc, không khỏi hỏi: "Các cậu đang nói cái gì vậy?"

"Cậu không đọc thông báo sao?" Hoàng Di giơ di động lên, nói: "Trên diễn đàn đã thông báo, giáo sư Thời hôm nay sẽ dạy học."

Đình Nhân vội vàng lấy điện thoại mở trang diễn đàn của trường ra, quả nhiên chiều nay có lớp của anh.

Đáng ghét, anh dám không nói cho cô biết, nếu không phải nghe được bạn cùng phòng nói thì thiếu chút nữa cô đã bỏ lỡ rồi.

Bốn người dự định đi sớm để chiếm chỗ ngồi, mới vừa đi ra khỏi ký túc xá đã đụng phải Chung Gia Mộc nên cùng nhau đi.

Trong phòng học sớm đã có một đám người, cũng may bọn họ đến sớm nếu không ngay cả hàng cuối cũng không giành được.

Đình Nhân ngồi trong góc, một bên là tường một bên là Bạch Tử Đình. Sau một lát, Chung Gia Mộc đung đung cúi chỗ vào Bạch Tử Đình, cô ta quay đầu qua nhìn, cười hỏi: "Làm sao?"

"Tử Đình, chỗ này của tôi nhìn tốt hơn, hai ta đổi chỗ đi." Lúc Chung Gia Mộc nói những lời này, ánh mắt luôn nhìn Đình Nhân, nụ cười trên mặt Bạch Tử Đình hơi nhạt đi, gật đầu một cái, nhẹ giọng nói "Được."

Hai người vừa mới đổi chỗ ngồi xong, chuông vào tiết liền vang lên, trong chốc lát, Thôi Dịch cầm sách tiến vào, thân ảnh cao ngất của anh đi thẳng đến phía bục giảng, nghiêm túc vô cùng, đáng vẻ anh lúc giảng bài vô cùng cẩn thận và nghiêm túc, thật đúng là không dính chút bụi trần nào.

Lớp của anh rất đặc biệt, toàn là ánh mắt si mê của nữ sinh, Đình Nhân sợ mình không nhớ hết nên vừa nghe vừa cầm bút ghi chép lại, đang viết bút lại không ra mực nữa, cô ném nó qua một bên, đang lúc buồn bực trước mặt đột nhiên xuất hiện một cây bút chì, cô nghiêng đầu qua nhìn sang, Chung Gia Mộc cười cười với cô, "Cậu dùng của tôi đi."

Đình Nhân nhìn cây bút trước mặt mình, nhỏ giọng hỏi: "Vậy còn cậu?"

"Tôi không có thói quen ghi chép." Cậu ta theo bản năng che sách lại, có thể nhìn thấy được phía trên ghi chú không ít, cô đem bút trả lại nhưng mới vừa đưa tay ra đã bị bàn tay Chung Gia Mộc ngăn trở lại, cậu ta thấp giọng: "Đình Nhân, thật sự tôi không cần."

Lòng bàn tay Chung Gia Mộc vừa vịn chạm vào tay cô, Đình Nhân giật mình, phản xạ có điều kiện rút tay về, một giây kế tiếp, người đàn ông đứng trên bục giảng liền nói: "Vị bạn học này, đúng, chính là em, nữ sinh hơi đen đang dựa vào vách tường kia, em đứng lên nói cho tôi biết vừa rồi tôi đã nói đến vấn đề gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Edit: Mộc Tử Đăng

Dựa vào vách tường da hơi đen???

Có sinh viên cười trộm, Đình Nhân theo bản năng nhìn xung quanh một cái, cô còn hơi mơ màng không thể tin chỉ vào mình: "Em?"

Thôi Dịch đứng thẳng tắp nhìn cô, "Không sai, chính là em."

Trong lúc nhất thời, sự chú ý của tất cả mọi người trong giảng đường đều tập trung lên người Đình Nhân, cô mím môi không thể không đứng lên.

Sợ cô không trả lời được, Chung Gia Mộc còn vội vàng mở sách ra, chỉ vào một mục rồi nhỏ giọng gọi cô: "Đình Nhân."

Đình Nhân liếc mắt một cái rồi nhìn người đàn ông trên bục giảng.

Mặc dù do sự kiện "bút chì" lúc này chỉ nghe được ít nội dung nhưng vấn đề mà Thôi Dịch đang nói cô vẫn rất ấn tượng, cô suy nghĩ một chút, đang muốn mở miệng trả lời chợt giọng nói người đàn ông lại vang lên trong giảng đường rộng lớn:

"Không trả lời được đúng không, không trả lời được thì đứng đó đi."

Nói xong, Thôi Dịch cũng không nhìn cô nữa, "Được rồi, chúng ta nói tiếp vấn đề đang giảng..."

Đình Nhân khóc không ra nước mắt, cô cảm giác hình như anh cố ý.

Đứng một lúc lâu, chân đã có chút tê, cô hơi dựa người vào vách tường bên cạnh để không bị mỏi, ai ngờ mới vừa dựa vào liền bị người đàn ông nhìn tới, đôi con ngươi nghiêm nghị, cô bị dọa sợ lập tức đứng thẳng lưng.

Trong lòng Đình Nhân không ngừng mắng anh.

Thật đáng ghét, nói cô da đen không nói gì đi, còn bắt cô đứng trước mặt nhiều người như vậy, làm giáo sư mà cứ như ông trời á.

Chuông tan học vang lên, Thôi Dịch nhìn cũng không thèm nhìn cô, cầm sách trực tiếp đi ra ngoài, Đình Nhân trừng mắt một cái. Cô ngồi xuống, đứng mấy chục phút chân đã tê rần hết rồi, xoa xoa hai cái rồi cầm điện thoại lên gửi tin nhắn.

[Giáo sư Thời, anh ngược đãi bạn gái nhỏ của anh như vậy, anh có cần rức lòng tâm không hả?]

Anh không trả lời cô, Đinh Nhân ném đi động qua một bên, không thèm để ý đến anh nữa.

Chưa biết ai đang giận ai đâu.

Chung Gia Mộc nghiêng đầu nhìn thấy, không khỏi hỏi: "Đinh Nhân, cậu ổn chứ?"

Đinh Nhân khoát khoát tay, "Không sao."

Lưu Hân không nhịn được cười trêu: "Dựa vào vách tường, da hơi đen, hahahaha... Giáo sư Thời đúng là không chữa mặt mũi cho nữ sinh mà."

Lời này vừa nói ra, xung quanh liền truyền đến tiếng cười vang dội.

"Mặc dù cậu rất đáng thương nhưng tớ vẫn không nhịn cười được, làm sao bây giờ, hahahaha..."

"Hahaha...Ồi bụng tớ đau quá...Ồi chảy cả nước mắt rồi."

"Hahahaha...Nữ sinh hơi đen, cười chết tớ..."

"..."

"..."

Tất cả đều là tiếng haha, các bạn học khác cười nghiêng cười ngã, mặt Đinh Nhân đỏ bừng, chôn đầu dưới sách, gửi tin nhắn nhắn anh: [Khốn kiếp! Khốn kiếp! Đầu heo thối tha!!!]

Lần này người đàn ông trả lời lại cô: [Tối nay về nhà nói lại nội dung trong lớp cho tôi nghe, không nói ra không cho phép đi ngủ.]

Lúc này Đinh Nhân mới sực nhớ, hôm nay là thứ sáu, nhớ đến hình phạt trước kia của anh đã khắc sâu vào trí óc cô, cô đột nhiên hoảng sợ.

Buổi chiều sau khi kết thúc lớp học, Đinh Nhân đeo balô đi ra cổng trường, đi được một đoạn xa điện thoại chợt vang lên, cô nhìn màn hình cố ý chờ cho tiếng chuông reo đến giây cuối cùng mới bắt máy, không đợi anh mở miệng cô đã nói trước: "Cho em tiền."

Thời Dịch lời đã đến môi phải thu lại, nhú mi hỏi: "Làm gì?"

"không phải anh chê em hơi đen sao, em phải mua mỹ phẩm dưỡng da."

Thời Dịch trầm giọng: "Không cho."

Đinh Nhân nói: "Vậy em không về nhà."

"Em thử xem."

Người đàn ông hừ một tiếng, giọng rất trầm, mơ hồ còn có chút uy hiếp, Đinh Nhân giật mình, chợt có cảm giác gì đó, cô quay đầu nhìn sang.

Ven đường đối diện, người đàn ông đang ngồi bên ghế lái, cửa kính hạ xuống thấp, trong đôi mắt thâm thúy chặt chẽ khóa người cô lại, ngay lúc cô nhìn thấy anh, điện thoại bên tai truyền đến âm thanh "Tút, TUT, TUT."

Anh đã cúp máy.

Đinh Nhân le lưỡi, cắt điện thoại vào balô rồi chậm rãi bước qua.

Mới vừa ngồi vào trong xe, người đàn ông liền nghiêng người qua giúp cô cài dây an toàn, Đinh Nhân nhìn khuôn mặt căng thẳng của anh, hai tay trực tiếp ôm cổ anh kéo xuống, rồi dùng sức ngâm lấy môi anh, giống như lần trước anh đã làm với cô, từng chút từng chút một cắn, cô nhắm mắt, muốn trả thù nên dùng sức gặm cắn, nếu không làm anh đau quyết không buông ra.

Thời Dịch mới vừa cài dây an toàn cho cô xong liền bị cô gái nhỏ ôm hôn, trong lòng rối loạn cả lên, anh chịu đựng không nhúc nhích, hơi hạ mắt liền thấy mi mắt cô run lên một cái, ngoài miệng không lưu tình cắn xé môi anh, nóng nảy giống như một con mèo hoang nhỏ bé.

Thời Dịch để tùy ý cô muốn làm gì thì làm, một lúc sau anh mới ôm eo cô, đối khách thành chủ, đầu lưỡi trực tiếp cạy hàm răng cô ra, tiến quân thần tốc càn quét khoang miệng cô, không quá hai phút, Đinh Nhân bị thiếu khí không thở được, vô lực đẩy ngực anh, tỏ vẻ kháng nghị.

Đến khi sắp kết thúc nụ hôn, Thời Dịch còn hung hăng mút môi cô gặm cắn một cái mới nhanh chóng rời khỏi.

Đinh Nhân đau đến hít một ngụm khí lạnh, thật không nghĩ tới, người đàn ông nhìn lạnh nhạt lại yên tĩnh này, lúc hôn lại kịch liệt như vậy, dường như muốn giết người luôn ấy chứ, cô sờ môi mình một cái, không nhịn được nói: "Anh Thời Dịch, đàn ông các anh có phải giả bộ rất hay đúng không?"

Thời Dịch đạp chân ga, nghiêng đầu nhìn cô một cái, môi cô gái nhỏ đỏ tươi ướt át, đặc biệt cảm động, yết hầu anh hơi động đậy, nhanh chóng thu hồi tầm mắt lại, không lên tiếng.

Về đến nhà, anh đi thẳng vào thư phòng, chỉ bỏ lại một câu: "Ăn cơm rồi đi đến thư phòng của tôi."

Biết rõ sẽ bị phạt, Đinh Nhân rất thành thật, chậm rãi ăn cơm, ăn xong thì chạy nhanh đi tắm sau đó trực tiếp ngồi lên sofa xem tivi.

Thời Dịch nhìn qua đồng hồ một chút, đã hai tiếng rồi mà cô nhóc còn chưa vào, anh hơi nhíu mày, nơi nào còn tâm tư làm việc nữa, cách mấy phút liền không nhìn được ngược mắt nhìn đồng hồ.

Khi kim giờ chỉ đến số chín, anh ngồi không yên được nữa, dứt khoát đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa ra thì thấy Đinh Nhân đang ngồi trên sofa xem tivi, lửa giận trong lòng nhanh chóng bốc lên, bước vài bước qua tắt tivi rồi tức tốc bế người lên.

Đinh Nhân ngo ngoáy, "Anh Thời Dịch, sao có người thô lỗ như thế này chứ, khó trách lúc trước anh cũng không tìm được bạn gái."

Thời Dịch liếc cô một cái, trên tay dùng sức ôm chặt hơn, rồi đi vào thư phòng.

Cửa "Rầm" một cái đóng lại, đặt cô lên cánh cửa, hai tay chống hai bên, cúi đầu nói: "Xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai?"

"Hả?"

Lúc anh nói những lời này, đến âm cuối đột nhiên cao lên, con ngươi đen như đầm nước chăm chú nhìn cô, lộ ra một cỗ khí nguy hiểm.

Đinh Nhân xoa xoa bả vai mình, tố cáo nói: "Anh Thời Dịch, anh làm em đau."

Trong mắt cô gái nhỏ có nước mắt, oan ức nhìn anh, thật giống như giãy kễ tiếp có thể khóc vậy.

Thời Dịch xem như đã nhìn ra, cô nhóc này nhìn về ngoài thành thành thật thật vậy thôi, nhưng trên thực tế rất lạnh lợi, nhất là cặp mắt long lanh kia, nhất định rất lừa người.

Anh hừ lạnh một tiếng, "Chê tôi thô lỗ?"

"Chê tôi thô lỗ thì tìm người dịu dàng đi."

Vừa dứt lời, Thời Dịch đứng thẳng người, quay đầu nhìn đi nơi khác, môi mím thành một đường.

Anh cũng buồn bực với chính mình, bình thường là một người yên tĩnh nhưng khi gặp cô nhóc này đã không còn bình tĩnh được nữa, khi yêu chỉ số thông minh sẽ hạ xuống, câu này nói không sai mà.

Nhìn anh tức giận như một đũa con nít, Đinh Nhân không nhìn được bật cười, cô ôm eo anh, trên tay dùng chút lực muốn kéo anh qua, người đàn ông vẫn không nhúc nhích gì, cô không thể làm gì khác hơn là tự mình bước qua, "Anh Thời Dịch, anh ghen."

Anh cố ý trong lớp phạt cô, lúc hôn cô rõ ràng cũng có chút buồn phiền, trừ cái này, cô không thể nghĩ đến nguyên nhân nào khác được.

Thời Dịch hơi sững sờ, kéo người ra, nói: "Đừng cười đùa hí hửng với tôi, trong giờ học không chịu..."

Anh nói được một nửa, cô gái nhỏ mềm nhũn người dính sát lại, cô mới vừa tắm, tóc còn ướt, trên người mang theo một mùi hương mát lạnh thoang thoảng, mê hoặc lòng người, cô còn cố ý cọ sát hai khối mềm mại trước ngực vào người anh. Dựa vào cơ ngực cứng rắn, hai tay ôm cổ anh, nhón chân lên hôn môi anh rồi gần từng chữ một: "Bình, giận, chưa."

Thời Dịch mới vừa nhướng mày lên, chỉ thấy cô gái nhỏ kề sát hơn, đến gần bên tai anh, hơi thở nóng hổi phả ra, thanh âm hoạt bát mang theo mấy phần đạt được ý đồ cười nói: "Anh Thời Dịch, anh có phản ứng."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Edit: Mộc Từ Đăng

Thời Dịch thở ra một hơi, một lần nữa kéo người ra, khàn giọng nói: "Đứng thẳng cho tôi."

Lưng Đinh Nhân dán sát vào cánh cửa, nhìn anh cười nói: "Em mới ngồi chung với người khác mà anh đã ghen thành như vậy, còn nói không thích em."

Thời Dịch xoa tóc cô, "Anh có bao giờ nói không thích em đâu."

Lời này Đình Nhân rất thích nghe, trong lòng ngọt ngào như được rót mật, ôm anh nói: "Anh Thời Dịch, anh rút cuộc đã thừa nhận."

Cả người Thời Dịch lúc này đều căng thẳng, tất cả nhiệt độ đều tập trung ở một nơi, có thể nổ tung bất cứ lúc nào, bây giờ cô gái nhỏ còn không biết sống chết dính sát người anh, cổ ý thôi hơi nóng bên tai anh, đầu lưỡi còn nhẹ nhàng liếm vành tai một cái. Cảm giác ướt át đó còn có xúc cảm mềm mại thật muốn khiến người ta nổi điên.

Nha đầu chết tiệt, không biết học ở chỗ nào mà lắm trò thế này.

Anh định kéo người ra nhưng cô gái nhỏ không thuận theo, hai tay bám vào vai anh, nhẹ chớp chớp đôi mắt to, nhỏ giọng hỏi anh: "Anh Thời Dịch, em có thể hôn anh không?"

"..."

Vừa dứt lời, cũng không chờ anh đáp lại liền sáp đến, Thời Dịch nghiêng đầu né tránh, cô cười một tiếng dời đi mục tiêu, há miệng ngậm lấy trái cổ của anh.

Vào giây phút môi cô chạm vào, trong đầu Thời Dịch thoáng trắng xóa, lúc sau mới lấy lại tinh thần đẩy người ra, chính anh cũng luống cuống, không khống chế lực đạo nên làm Đình Nhân đụng vào cánh cửa sau lưng, "Àm" một tiếng đau đến nỗi cô muốn chảy cả nước mắt.

Cô cau mày, tròn mắt nhìn kẻ đầu sỏ, "Em chỉ là một cô gái thôi, sao anh không thể nhẹ tay chút hả?"

Thời Dịch chống một tay lên cửa, nhìn cô, đôi con ngươi đen như mực càng thâm trầm hơn, một lúc lâu sau anh mới chậm chạp mở miệng, "Đình Nhân, anh là đàn ông, đừng có động một chút là làm vậy với anh, anh không dám bảo đảm..."

Anh hơi dừng một chút, nhắm hai mắt lại, nói tiếp: "Anh không dám bảo đảm bản thân mình có thể chính nhân quân tử với em được."

Giọng người đàn ông trầm khàn gọi cảm, Đình Nhân lộ ra một ý nghĩ xấu xa, liếc mắt nhìn hạ thân anh một cái. Cổ ý khiêu khích anh, "Em làm sao biết được anh có phải là đàn ông hay không chứ."

Thời Dịch hừ lạnh một tiếng: "Sao nào, muốn thử?"

Đình Nhân do dự trong một giây, thấy anh đang cong môi cười cô, lòng phản nghịch dâng lên, cô ái muội tiến lên một bước, chủ động ngậm lấy môi anh, hai tay nâng mặt anh lên, khẽ cắn nhẹ một cái, rồi buông ra sau đó hôn sâu thêm, đột nhiên trong phòng vang lên một tiếng "Àm".

Cô ngửa đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch, anh đừng nói là từ trước đến nay đều chưa từng chạm qua phụ nữ đó?"

Mặt người đàn ông là một mảnh băng giá, không lên tiếng.

Cô hơi vui vẻ một chút, "Bị em nói trúng rồi."

Đình Nhân cổ ý trêu chọc anh, đem áo sơ mi anh cởi ra, bàn tay nhỏ bé liền chui vào bên trong, không chút kiêng kỵ gì ăn đậu hũ của anh.

Cả người Thời Dịch bị cô khiêu khích tới nóng bỏng, vốn đã bên bờ sụp đổ, bàn tay cô gái nhỏ lại tác quái bên eo anh, mang theo một dòng điện không ngừng kích thích thần kinh của anh.

Nha đầu chết tiệt, dám ý vào việc anh không dám làm gì cô mà cố ý hành hạ anh.

Thật sự nghĩ rằng anh không thể làm gì hả?

Thời Dịch nắm cổ tay cô rút ra rồi giữ lại sau lưng cô, động tác của anh vừa nhanh vừa chuẩn, Đình Nhân chỉ khẽ hô một tiếng còn chưa phản ứng kịp môi đã bị người ta chặn lại.

Cô ưỡn ngực, bị buộc ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh.

Người đàn ông hôn rất vội vàng, mạnh mẽ, Đình Nhân cảm giác mình sắp không chịu nổi rồi, muốn gãy ra nhưng bị anh đẩy lùi về sau hai bước, thân thể người đàn ông cao lớn áp sát vào cô không một khe hở.

Trong thư phòng rộng lớn, tiếng đồng hồ "tích tắc" và tiếng hít thở thay nhau vang lên, đang lúc ý loạn tình mê, Thời Dịch nâng hai chân cô lên kẹp lấy eo mình, đột nhiên bị nâng lên không trung làm Đình Nhân sợ hết hồn, không khỏi ôm lấy cổ anh, âm thanh run rẩy gọi: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch cười nhẹ một tiếng, lại tiếp tục phong bế môi cô, ôm cô xoay người, đi về trước mấy bước rồi đặt cô lên bàn sách, chống hai tay bên người cô, thấp giọng nói: "Biết sợ chưa?"

Đình Nhân lại mạnh miệng phủ nhận: "Ai sợ chứ!"

"Hửm?"

Thời Dịch nhủ mày, đẩy ngã cô xuống bàn rồi thuận thế đè lên, vùi đầu vào cổ cô bắt đầu cắn mút, cô gái nhỏ bị đau la lên oai oái, không ngừng đánh vai anh nói: "Anh nhẹ một chút đi!"

Thời Dịch đau lòng chỉ hôn hai cái rồi rời đi, trên cái cổ trắng như ngọc của cô gái nhỏ đã có thêm nhiều dấu ô mai màu tím đỏ, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve lên đó, thấp giọng cười khẽ.

Đình Nhân bị anh ép đến không thở nổi, môi hơi giật giật, không ngờ người đàn ông này phản ứng lớn như vậy, cô theo bản năng hơi co người lại, Thời Dịch cười cười, "Còn mạnh mẽ nữa không?"

"Ài, ai mạnh mẽ."

Nói chuyện cũng không còn lạnh lẽo nữa, còn không chịu thừa nhận.

Trong người Thời Dịch cũng khó chịu, anh ôm cô vào lòng, áp má mình lên má cô, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, "Em đừng động, để anh ôm một lát."

Đình Nhân thật sự không dám động, chỉ nhìn chăm chăm vào trần nhà, toàn thân vô cùng nóng bỏng, hô hấp rối loạn.

Sau một hồi, cô nói: "Anh Thời Dịch, chân em tê rồi."

Người đàn ông không phản ứng, Đình Nhân dùng sức bóp vai anh, Thời Dịch cắn nhẹ rái tai cô, thấp giọng nói bên tai: "Nhẹ một chút thôi."

"Anh mới vừa đối xử với em thế nào hả?"

Cô gái nhỏ còn ghim vạ vừa rồi, anh sờ cổ cô một cái, "Còn đau không?"

"Uhm."

"Hửm?"

Thời Dịch nói tiếp: "Sau này anh sẽ nhẹ một chút."

Đình Nhân lại nói: "Còn có sau này, sau này không cho phép anh xúc em lên kiểu đó."

Người đàn ông không lên tiếng, Đình Nhân lại bóp vai anh, "Có nghe hay không?"

Thời Dịch đáp ứng: "Ừ."

"Không phép động một cái là phạt đứng."

"Ừ."

"Không được nói em đen."

"Ừ."

"Không cho phép thô lỗ với em như vậy."

"Ừ."

"Không cho phép..."

Nha đầu ngọc này muốn nói nhiều yêu cầu vậy à, Thời Dịch ngẩng đầu lên, "Xong chưa?"

Cô quệt miệng, trong mắt ngấn ngấn nước mắt, đáng thương vô cùng.

Lòng Thời Dịch mềm nhũn, hơi động môi, có chút mất tự nhiên nói: "Em nói tiếp đi."

"Không cho phép không có lòng kiên nhẫn đối với em."

"Không cho phép hung dữ với em."

"Anh hung dữ với em khi nào hả?"

Thời Dịch chống người muốn đứng lên, Đình Nhân liền vòng tay ôm cổ anh không cho anh rời khỏi, "Mới vừa nãy."

Lúc nói chuyện, Đình Nhân tiến lại gần bên môi, cố ý khiêu khích anh, Thời Dịch dờ khóc dờ cười, mồm lên đó một cái, thấp giọng: "Được, anh xin lỗi."

Còn cách nào khác chứ, quá cứng chiều rồi, cũng không thể đem người đề ra làm, cô gái nhỏ có nghịch ngợm hơn nữa thì anh cũng không thể vô liêm sỉ được.

Thời Dịch lấy hai tay cô ra, đứng lên, chân Đinh Nhân thật sự tê cứng, chỉ động một cái nhẹ mà giống như kim châm vậy, cô nhìn về phía người đàn ông nói: "Anh Thời Dịch, anh xoa xoa giúp em đi."

Thời Dịch quét mắt nhìn cô: "Tự mình xoa."

Anh ở trạng thái này nào còn dám đụng vào cô.

Nhưng thấy vẻ mặt đáng thương đó của cô gái nhỏ, trong lòng anh không đành lòng chút nào, thở dài một hơi rồi ngồi xổm xuống, nắm mắt cá chân cô, ngón tay nhẹ nhàng trên bắp chân cô một cái.

Trong phút chốc, chân Đinh Nhân đã không còn tê nữa.

Cô nhảy xuống, Thời Dịch vừa mới đứng dậy cô đã treo lên người anh, "Anh Thời Dịch, em nói cho anh nghe nội dung anh đã dạy hôm nay."

Thời Dịch vỗ vỗ tay cô, "Không cần, buông tay."

"Không phải anh đã nói nếu em không nói sẽ không cho phép đi ngủ sao, em không nói ra sẽ không đi ngủ."

"..." Thời Dịch kéo hai tay cô, "Trở về phòng đi, nghe lời."

"Anh ôm em về phòng đi."

"Đừng quậy."

"Em mới không quậy, hồi trước anh cũng ôm em mà, bây giờ sao không thể ôm hả?"

"..."

Hai chân Đinh Nhân quẩn chặt anh, cổ ý cọ sát, Thời Dịch mới vừa đề xuống ngọn lửa trong lòng lại bị cô khơi lên, cả người nóng như lửa muốn thiêu rụi tất cả, anh thở ra một hơi, ôm người ném lên ghế sofa, đè bả vai cô lại, giờ tay lên đánh "bốp bốp" vào mông cô.

"Anh làm gì vậy!". Cổ vừa đau vừa tê dại, Đinh Nhân chống người dậy, nhưng không đủ sức, anh lại gất gao đè chặt hơn, gương mặt kim nén đến đỏ bừng, mắng: "Anh khôn kiếp!!!!"

Vừa dứt lời, lại nghe "Bốp bốp" hai tiếng, Thời Dịch không chút lưu tình ra tay, cô gái nhỏ nghẹn ngào, "Có ai bắt nạt người như anh đâu chứ."

Không cho cô nếm thử chút dạy dỗ thì đúng là được nước lấn tới.

"Đàng hoàng một chút cho anh." Thời Dịch nhéo mặt cô, "Nghịch nữa là anh đánh tiếp."

"Anh——"

Đinh Nhân nhìn thấy ánh mắt anh, cắn môi dưới không dám nằng người nữa.

Thời Dịch mang cả người đầy lửa đi ra khỏi thư phòng rồi đi nhanh vào phòng tắm, mở vòi sen, dòng nước lạnh như băng chảy xuống, muốn dập lửa mà dường như không có tác dụng mấy.

...

Người đã lớn như vậy, còn bị đánh mông, Đinh Nhân tức giận vô cùng, liên tục mấy ngày không thèm để ý đến anh, Thời Dịch muốn hôn thì cô né tránh, lúc ở nhà luôn khóa chặt cửa phòng, không cho anh đi vào, ngay cả hai ngày cuối tuần cũng không về nhà.

Trong lòng Thời Dịch rất rõ ràng, nha đầu ngốc này đang giận đối với anh.

Muốn gọi điện cho cô nhưng không bỏ được sĩ diện, soạn tin nhắn xong lại xóa, xóa xong lại soạn tiếp, cuối cùng ném đi động đi chỗ khác, cái gì cũng không gửi.

Sinh nhật thầy Dương được tổ chức vào tối thứ bảy, Thời Dịch và Thẩm Ngan cùng ngồi một bàn.

Trên bàn là những khuôn mặt quen thuộc, đa số đều biết nhau, sau khi mời rượu xong họ cùng nhau trò chuyện tán gẫu.

Nhà họ Thẩm và nhà họ Dương là thế giao, lúc Thẩm Ngan mười mấy tuổi, thầy Dương đã cảm thấy đứa nhóc này rất thông minh, muốn thu nhận anh ta làm học trò, dẫn dắt anh ta học y, cha mẹ Thẩm Ngan cũng có ý nghĩ này, kết quả là Thẩm Ngan đối với ngành y một chút cũng không có cảm giác, trực tiếp thi vào trường quân đội.

Thẩm Ngạn hiện tại được nghỉ phép, vừa vặn ngay ngày sinh nhật của thầy Dương, thật hiếm thấy khi tất cả mọi người đều tụ tập cùng nhau, không tránh khỏi trêu ghẹo: "Ngược lại không ngờ tới, học sinh mà thầy Dương đặc ý nhất lại là bạn nói khổ của Thẩm Ngạn, đây đúng là duyên phận mà."

Thời Dịch cười một tiếng, mở bình rượu ra rót một ly đầy rồi ngửa đầu uống cạn, lại tiếp tục rót.

Thẩm Ngạn nhìn người này không hề thoải mái, anh ta hỏi: "Tâm tình không tốt?"

Thời Dịch lại uống cạn một ly, hơi mờ môi phun ra một chữ: "Không."

"Đệt!"

Thẩm Ngạn chui thè theo thói quen, đều là anh em với nhau, nhìn một cái sao anh ta có thể không biết Thời Dịch đang nghĩ gì chứ. Bình thường là một người rất giỏi kìm chế trừ khi là tình huống đặc biệt, nếu không một giọt rượu cũng không chạm vào, mới vừa rồi mấy người kia mời anh, anh đều không từ chối, vào lúc này còn ngồi uống một mình, thật sự khác thường, vô cùng khác thường.

Thẩm Ngạn hỏi: "Vì cô nhóc kia?"

"Cô nhóc nào?" Thầy Dương mới đi tới, vừa vặn nghe được câu hỏi của anh ta, không khỏi nhìn về phía Thời Dịch nói: "Thằng nhóc này có bạn gái?"

Tất cả mọi người vừa nghe được bắt đầu ồn ào lên.

"Giáo sư Thời, sao không mang người đến giới thiệu với chúng tôi hả?"

"Đúng đó, thầy Dương ngày ngày đều mong cậu có bạn gái, nếu đã có rồi còn không cho chúng tôi nhìn, nói gì đi nữa cũng phải cho thầy Dương nhìn chút chứ."

"Nói phải nói phải!"

"Thầy Dương, thầy nói có đúng không?"

Không đợi thầy Dương mở miệng, Thời Dịch đã nói trước: "Còn chưa phải lúc."

Mấy người đó lại náo loạn.

Thầy Dương mắng một câu: "Tên nhóc thôi tha!"

Khó trách đối với Từ Hoàn Chi một chút cảm giác cũng không có, vốn dĩ đã có người trong lòng, cũng không biết hai đứa đã quen nhau bao lâu, cô gái kia là người như thế nào, tên nhóc này còn gạt ông, thầy Dương nhìn về phía anh nói: "Thời Dịch, thầy ngồi chờ ở đây, em đừng có không nói tiếng nào chạy đi nhận chứng đấy."

Thời Dịch cười: "Thầy nói vậy, em nào dám."

Thầy Dương vừa đi khỏi, Thẩm Ngạn hạ thấp giọng hỏi anh: "Thật sự là nha đầu kia?"

Thời Dịch không lên tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

"Thật sự động tâm?"

Thấy anh không đáp, Thẩm Ngạn nhủ mài chặt hơn: "Thời Dịch, cậu phải nghĩ kỹ đó."

Giữa anh em với nhau, đùa giỡn là đùa giỡn, từ trước tới nay anh ta chưa từng nghĩ Thời Dịch thật sự sẽ ở chung một chỗ với nha đầu kia.

Xã hội hiện đại, tuổi tác kém nhau mười mấy tuổi rất phổ biến, cũng không phải vấn đề to tát gì, chẳng quagiữa hai người, một người là giáo sư còn người kia là sinh viên, thân phận này quá nhạy cảm, Thời Dịch là một người chính chắn, không thể nào không nghĩ tới chuyện này.

Thẩm Ngạn tiếp tục nhỏ giọng nói: "Không nói đến thân phận của hai người, quan trọng là tình cảm của cô nhóc đó đối với cậu là tình yêu hay chỉ là sự ỷ lại? Chờ thêm ba năm hay năm năm nữa, cô nhóc phát hiện mình thật sự cũng không thích cậu mấy, đến lúc đó đòi chia tay, người thì còn trẻ, chỉ hai mươi mấy tuổi thôi, chính là tuổi thanh xuân nhưng còn cậu, lúc đó cũng ba mươi mấy tuổi rồi."

"Tính tính đó của cậu, nếu chia tay đoán chừng càng không dễ dàng yêu nữa, nữa buông nữa kéo, cậu là một người đàn ông, cho dù cậu không có vấn đề gì nhưng người lớn trong nhà không biết sẽ gặp thành cái dạng gì."

Thời Dịch theo nghề bác sĩ, còn cha mẹ anh hằng năm đều ở nước ngoài quản lý sản nghiệp của gia tộc, chuyện gì cũng chiều anh, chỉ sợ duy nhất một điều là con trai hai người không hề có hứng thú với phụ nữ, chỉ muốn độc thân cả đời, người không ở bên cạnh, ngược lại không ít lần hỏi thăm thầy Dương và Thẩm Ngạn, nhờ họ giục anh.

Thẩm Ngạn cũng không thích giục gì, dẫu sao người cũng đã trưởng thành rồi, chuyện của bản thân tự có chủ kiến, giục nhiều cũng phiền, anh ta không

khỏi nhớ đến mình hồi trước, bị người nhà thúc giục còn nhiều hơn, thật vất vả mới có ngày nghỉ phép trở về, nhưng khi đụng phải bảy cô tám dì, lỗ tai xác định không được yên tĩnh, một đồng người tranh cãi, người này nói cô gái đó tốt, người kia nói cô gái nọ tốt hơn, mẹ anh ta nghe rất hưng phấn, rất sợ anh sẽ chạy trốn nên ra sức ép anh đi gặp mặt, cho đến khi anh ta mang bạn gái về nhà mới có được một thời gian yên tĩnh, vậy mà người lớn trong nhà lại bắt đầu nói tuổi anh ta đã lớn rồi, tiếp tục thúc giục hai người mau kết hôn.

Thắm Ngan không dám nói, đoán chừng kết hôn xong rồi lại tiếp tục giục sinh con, sinh con xong lại thúc giục sinh thêm đứa nữa...

Thời Dịch nghe anh ta nói xong, đập một cước: "Tôi dù gì cũng sắp ba mươi rồi, được một lần rung động, cái gì mà chia tay hả, tên đàn ông này không thể nói gì tốt được sao?"

Thắm Ngan: "Được, nói điểm tốt một chút, cô nhóc của cậu thích cậu, chỉ một mình cậu mà thôi, chỉ là cậu không được, được chưa."

Thời Dịch cười mắng: "Cút đi!"

Lúc này, điện thoại vang lên âm tin nhắn, anh lấy ra nhìn tin nhắn mới nhận được.

[Cô nhóc: Anh Thời Dịch, em không thoải mái.]

Thời Dịch cười một cái, nhắn lại: [Giả bộ.]

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Mộc Từ Đăng

Gửi xong tin nhắn, Thời Dịch đặt điện thoại lên trên bàn, bỏ tay vào trong túi quần, Thắm Ngan chú ý đến động tác của anh, hỏi: "Cô nhóc kia?"

Thời Dịch nhếch miệng, lại lấy điện thoại qua xem, cô nhóc kia còn chưa trả lời.

Sau một lát, điện thoại vẫn không có động tĩnh gì như cũ, trong lòng anh bắt đầu có chút luống cuống, thật sự lo lắng, cầm điện thoại lên, gõ nhanh mấy chữ gửi đi: [Ở đâu?]

Cô vẫn không trả lời.

Thời Dịch nhíu mày, đứng lên gọi điện cho cô.

Bên kia reo một lúc lâu mới có người bắt máy, Thời Dịch hỏi: "Chỗ nào không thoải mái?"

"Trong lòng khó chịu." Đinh Nhân dừng một chút, nói tiếp: "Muốn gặp anh."

Người đàn ông yên lặng.

"Thật đó." Đinh Nhân hạ giọng thất thểu nói: "Không gạt anh đâu."

Thời Dịch hỏi: "Ở đâu?"

Trong lòng Đinh Nhân rất khó chịu, có lẽ vừa nhận được điện thoại của anh nên không nhận được vui mừng, nói: "Trên giường."

Thời Dịch trầm giọng: "Thiếu đòn phải không?"

Đinh Nhân: "...Ở nhà." và trên giường.

Thời Dịch cúp máy, ngồi xuống, Thắm Ngan hỏi anh: "Sao vậy?"

Thời Dịch uống một ly rượu, "Không có gì."

Hai anh em đối với nhau đã quá hiểu, một biểu cảm nhỏ cũng có thể đoán ra đại khái mọi chuyện, Thắm Ngan trực tiếp hỏi: "Cô nhóc kia sao rồi?"

"Hình như bị bệnh."

Thắm Ngan: "Vậy còn còn không mau về chăm sóc người ta."

Thời Dịch liếc anh ta một cái: "Không phải mới này nói hai chúng tôi không thích hợp sao?"

"Có hay không cũng không phải cho tôi quyết định." Thẩm Ngan đối với chuyện tình cảm là người rất thẳng thắn, nhất là sau khi bản thân đã nói chuyện yêu đương, càng ngày càng biết thương hương tiếc ngọc, dĩ nhiên, điều này chỉ đối với một mình người phụ nữ của anh ta mà thôi.

Anh ta dừng một chút, nói tiếp: "Nếu hai người bên nhau cũng tốt, mặc kệ người đời thế nào đi, dù sao bây giờ cô nhóc đó cũng là bệnh nhân, còn cậu là bác sĩ, nên về nhà nhìn chút đi."

"Tôi đã nói sẽ bỏ mặt cô ấy à?"

Thời Dịch cảm thấy Thẩm Ngan gần đây rất giống phụ nữ, cuộc sống quá dễ chịu, nói nhiều không nói gì đi, chỉ số thông minh còn hơi thấp nữa chứ.

Anh rót thêm một ly, ngửa đầu uống cạn.

Luôn cảm thấy cô gái nhỏ so với bình thường không giống nhau, nhưng không nói ra được không đúng chỗ nào, cuối cùng vẫn không yên tâm, anh đứng dậy nói: "Đi về trước đây."

"Chỉ là một cô nhóc, cậu làm gì mà gấp dữ vậy?" Thẩm Ngan nhìn bóng dáng rời đi của anh, không nhịn được bật cười, rồi lấy điện thoại ra gọi cho người phụ nữ của mình.

Lúc này, bữa tiệc cũng đã sắp tàn, Thời Dịch đi đến kính thầy một ly, trò chuyện mấy câu mới rời đi.

...

Chung Gia Mộc có ý với Đinh Nhân, mấy bạn cùng phòng đều nhìn ra, Lưu Hân muốn gán ghét hai người, trùng hợp tuần này Đinh Nhân không về nhà nên hẹn nhau ăn cơm.

Dĩ nhiên, Đinh Nhân không biết chuyện này, hai người kéo tay nhau ra cổng trường, đi được một nửa đột nhiên nghĩ đến hai người còn lại trong phòng, cô hỏi: "Hân tỷ, chỉ có hai chúng ta thôi sao? Di Di và Tử Đình đâu?"

Trải qua khoảng thời gian sống chung trong phòng ký túc xá này, quan hệ bốn người càng thân thiết hơn, bình thường cũng hai đùa giỡn, Lưu Hân lớn nhất nên mọi người đều gọi cô ta là Hân tỷ.

Lưu Hân nói: "Tớ đã hỏi các cậu ấy rồi, các cậu ấy không đi."

Đinh Nhân: "Giảm cân."

Lưu Hân: "Chắc là vậy."

Vốn tưởng chỉ có hai người các cô, đến nơi mới biết còn có Chung Gia Mộc, ăn được một bữa, Lưu Hân nói muốn đi nhà vệ sinh nên trên bàn chỉ còn lại cô và Chung Gia Mộc, vô cùng lúng túng.

Khi Chung Gia Mộc gấp thức ăn cho cô lần thứ N, cô rút cuộc không nhịn được lấy điện thoại ra nhắn tin cho Lưu Hân: [Hân tỷ, sao chưa quay lại? Không phải bị té trong nhà vệ sinh đó chứ?]

Đinh Nhân gửi xong thì bỏ điện thoại vào trong balô, cô vừa ngẩng đầu lên liền thấy Chung Gia Mộc đang nhìn mình chằm chằm.

"Đinh Nhân, sao cậu không ăn?"

"Có phải cậu không thích đồ ăn này không, hay gọi thêm hai món nữa nhé."

Mất thấy câu ta sắp gọi phục vụ, Đinh Nhân vội nói: "Không cần không cần."

Cô có chút mất tự nhiên nói: "Tôi đã ăn no rồi, cậu không cần phải để ý đến tôi."

Nói xong, điện thoại vang lên, Lưu Hân trả lời cô: [Yên tâm yên tâm, không té trong đó đâu.]

Lưu Hân: [Đúng rồi, Đinh Nhân tớ có chuyện tạm thời đi trước, hai người cứ từ từ ăn, ăn vui vẻ nhé, đừng về sớm làm gì, sau khi ăn xong có thể tản bộ chút.]

Đinh Nhân hít sâu một hơi, trong lòng mắng cô ấy trăm lần.

Đơn giản chính là đang ghép đôi, cô là hoa đã có chủ rồi đó.

"Đinh Nhân." Chung Gia Mộc nhìn cô, trong lúc bất chợt hơi khấn trương, lòng bàn tay cũng toát đầy mồ hôi, "Tôi...tôi vui..."

Đinh Nhân cười một tiếng, cắt đứt lời cậu ta sắp nói: "Nếu bạn trai tôi biết tôi ăn cơm một mình với nam sinh khác chắc chắn anh ấy sẽ ghen."

Chung Gia Mộc sững sốt, không thể tin nhìn cô: "Cậu có bạn trai?"

"Đúng vậy, anh ấy rất hẹp hòi động một chút là ghen." Đinh Nhân hỏi cậu ta: "Haiz, đàn ông các cậu có phải đều như vậy hay không?"

Chung Gia Mộc lúng túng cười một tiếng: "Có lẽ vậy."

Sau khi ăn xong, Đinh Nhân muốn trả tiền nhưng bị Chung Gia Mộc ngăn lại: "Việc trả tiền cứ để cho con trai."

Vừa nói, cậu ta đưa thẻ cho nhân viên phục vụ.

Đinh Nhân cười yếu ớt: "Vậy cảm ơn nhiều."

Chung Gia Mộc đưa cô đến dưới lầu ký túc xá, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, trong lòng rung động một cái, nói: "Đinh Nhân, sau này nếu có chuyện gì cần giúp cứ nói với tôi, mọi người đều là bạn học, đừng khách khí."

Mặc dù cô có bạn trai nhưng không có nghĩa là cậu ta không có chút cơ hội nào, chỉ cần chưa kết hôn, tất cả đều có thể.

Đinh Nhân cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là nói cảm ơn lần nữa.

Sau khi Chung Gia Mộc rời đi, Đinh Nhân lập tức bước nhanh hơn chạy lên lầu.

Lưu Hân chết tiệt, đợi cô tìm người tính sổ đi.

Khí thế hung hăng đi lên nhưng mới vừa tới cửa, cô liền dừng lại, bên trong truyền ra âm thanh khiến cô không có cách nào bước vào phòng.

"Hân tử, không hiểu cậu nghĩ gì, đây không phải là cậu đang hại anh họ mình à." Giọng nói của Bạch Tử Đình vừa giễu cợt vừa chói tai, người này so với người bình thường dịu dàng yên lặng là một trời một vực, "Tớ nói cho cậu biết, lần trước chúng ta đi ăn cơm tớ đã nghi ngờ cô ta, nói gì mà đi nhà vệ sinh gọi điện, lúc tớ đến nhà vệ sinh bị khóa, ai biết cô ta ở bên trong làm gì chứ."

"Cậu đừng nói bậy bạ, Nhân Nhân là một cô gái đáng hoàng." Nói đến chỗ này, điện thoại vang lên, có tin nhắn mới, Lưu Hân cầm lên nhìn.

Bạch Tử Đình hỏi: "Anh cậu nói thế nào?"

Lưu Hân sững sốt mấy giây mới nói: "Anh họ tớ nói Đinh Nhân có bạn trai."

"Tớ nói mà." Bạch Tử Đình càng nâng cao giọng, "Có bạn trai còn đi câu dẫn anh họ cậu, là có ý gì chứ?"

"Không thành thì không thành thôi, có biện pháp gì đâu." Lưu Hân buông tiếng thở dài, "Bữa cơm đó thật đắt, vì cô ta, anh họ tớ còn cố ý chọn nhà hàng đắt tiền, kết quả là cô ta đã có bạn trai, làm lãng phí hơn một ngàn tệ đó."

"Cô ta vui vẻ khi có người theo đuổi, có người tặng bốc, đùa giỡn với người khác, nói thật, tớ một chút cũng không thích cô ta, không phải chỉ ý vào khuôn mặt xinh đẹp thôi sao, nhìn đẹp mắt thì có lợi ích gì, ai biết được bên trong bản thiếu thể nào chứ."

Lưu Hân có chút kinh ngạc: "Bình thường nhìn cậu và cô ta có quan hệ tốt lắm mà."

"Tôi nhìn cô ta đáng thương mới thương hại thôi."

Dùng mấy giây, Lưu Hân thấp giọng nói: "Cô ta như vậy đúng là làm cho người ta chán ghét, anh họ tớ cũng đã bỏ ra không ít sức lực trên người cô ta, những thứ quà vật kia đều là anh họ tớ mang đến, anh họ tớ tiêu cũng không ít tiền trên người cô ta đâu."

Bạch Tử Đình: "Cô ta bám lấy anh họ, ý đồ còn không phải việc này sao, nhìn cô ta bình thường như vậy..."

Cùng lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nói: "Nhân Nhân, cậu đứng chỗ này làm gì sao không đi vào?"

Nghe vậy hai người bên trong cứng đờ.

Nắm ngón tay Đinh Nhân nắm thật chặt, cô cảm giác mình đang run rẩy.

Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua, bạn cùng phòng thường ngày trông dịu dàng hiền lành như vậy chỉ là bề ngoài, cô tự giễu cười một tiếng, trách mình không nhận ra sớm.

Hoàng Di còn không biết chuyện gì, hơi kéo cô một chút: "Nhân Nhân, cậu sao vậy, có phải không thoải mái hay không?"

Đinh Nhân hít mũi một cái, quả thật có chút không thoải mái, cô từ hôm qua đã bắt đầu cảm mạo, đầu có chút choáng váng.

Đúng rồi, chiều hôm qua Bạch Tử Đình còn đội mưa đi mua thuốc cho cô, bây giờ nhìn lại, châm chọc biết bao nhiêu.

Thấy sắc mặt cô không tốt lắm, Hoàng Di có chút bận tâm hỏi: "Có phải đến kỳ kinh nguyệt không? Đi, đi vào trong để tớ pha cho cậu ly nước ấm, uống vào sẽ cảm thấy đỡ hơn."

Đình Nhân hít sâu một hơi, vào phòng.

Cô trực tiếp đi đến giường của mình bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Lưu Hân có chút lúng túng, "Nhân Nhân, tớ không có ý đó, cậu nghe tớ giải thích."

Đình Nhân nhìn về phía cô ta: "Được, cậu giải thích đi, tôi nghe."

"Tớ..."

Lưu Hân há miệng nhưng không nói, vô cùng quẩn bách, cô ta làm sao cũng không ngờ được Đình Nhân đứng ở cửa nghe hết những lời cô ta và Bạch Từ Đình nói.

Đình Nhân buồn cười, quay đầu tiếp tục thu dọn.

"Có cái gì phải giải thích, lời chúng tôi nói đều là sự thật." Nếu đã bị nghe thấy, Bạch Từ Đình cũng không có ý định giả bộ nữa, "Chúng tôi thật sự ghét cậu."

Đình Nhân nói: "Vừa vặn tôi cũng ghét cậu."

Hoàng Di rót nước ấm đặt lên bàn, hướng về phía cô nói: "Đình Nhân, cậu có bạn trai sao không nói sớm?"

"Tôi cần phải nói với cậu à?" Đình Nhân giận đến bật cười: "Bạch Từ Đình, cậu sở dĩ ghét tôi như vậy là bởi vì cậu thích Chung Gia Mộc?"

Về mặt Bạch Từ Đình cứng đờ, dùng mấy giây mới nói: "Đúng, là tôi thích Chung Gia Mộc, vậy thì sao?"

"Cậu thích cậu ta, cậu không sai, cậu có thể quang minh chính đại theo đuổi, có thể cho cậu ta thấy tâm ý của cậu, những cái đó là chuyện của cậu không liên quan đến tôi, cậu còn cần ở trước mặt tôi giả bộ làm gì? Có ý đối tốt với tôi, mỗi ngày giúp tôi lấy cơm, giúp tôi lấy nước, lúc tôi bệnh còn đội mưa đi mua thuốc, cần thận tỉ mỉ quan tâm, ngoài mặt tốt như chị em ruột, có cần không? Giả bộ cho ai nhìn? Chung Gia Mộc?"

Ngày xưa tốt bao nhiêu thì bây giờ lại châm chọc bấy nhiêu, cô sớm nên nhìn rõ.

Lưu Hân không nghĩ mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy, cô ta tiến lên: "Nhân Nhân..."

"Cậu muốn nói cái gì?" Đình Nhân cười lạnh một tiếng, chuyển hướng sang cô ta: "Lưu Hân, bình thường cậu mang mấy món ăn vặt đến đều nói cậu mua, nếu không phải cho tớ thì mọi người trong phòng đều có, tôi cũng không từ chối, nhưng tôi không phải loại người thích chiếm tiện nghi của người khác, thường thì ngày hôm sau tôi cũng mua lại món khác cho cậu, giá cả tuyệt đối sẽ không thấp hơn những món ăn vặt mà cậu đã mua cho tôi đâu."

Nhắc tới chuyện này lại thấy nực cười, cô nhìn người trước mặt mình, nói tiếp: "Còn tôi nay, tôi vốn định trả tiền nhưng anh họ của cậu đã giành trước, cậu ta là con trai, tôi cũng muốn chừa mặt mũi cho cậu ta, nếu như cậu thấy tiếc tiền thay anh họ mình thì tôi có thể trả tiền lại, nhưng mà tôi muốn làm rõ một chút, bữa tối nay, tôi hoàn toàn không biết là cậu muốn ghép đôi tôi với cậu ta, nếu như sớm biết tôi nhất định sẽ không đi."

"Đình Nhân, cậu đừng có nói không buông tha ai..." Bạch Từ Đình còn muốn nói gì nhưng đã bị Lưu Hân kéo lại, cô ta mới không nói thêm gì nữa.

Hoàng Di không ngờ mối quan hệ giữa mọi người sẽ phát triển thành như vậy, muốn khuyên ngăn nhưng không biết nói gì, cô ấy có chút mờ mịt đứng đó, cho đến khi Đình Nhân đeo balô đứng lên, mới hoàn hồn lại: "Nhân Nhân, đã trễ thế này cậu đừng về."

Thật ra Hoàng Di và Đình Nhân trước kia rất giống nhau, không thích nói nhiều, lá gan cũng nhỏ, sau đó Đình Nhân phát hiện, cô càng sợ càng không đánh lại, bị người ta khi dễ hơn, bị coi là kẻ ngốc.

Đối với Chung Gia Mộc, Đình Nhân đã sớm muốn cự tuyệt, nhưng ngại vì Lưu Hân, cô vẫn đang suy nghĩ phải làm sao để không làm mất lòng mọi người, hơn nữa con trai người ta cũng chưa nói thích cô thì cô cũng không thể nào từ chối, chỉ có thể nỗ lực tránh mặt.

Bạch Từ Đình thích Chung Gia Mộc cô đã sớm nhìn ra, còn từng có ý định chừa ra không gian riêng cho hai người họ, những thứ này cô không cần phải giải thích.

Đình Nhân nhìn Hoàng Di một cái: "Xin lỗi."

Cô chạy xuống lầu ký túc xá, bên ngoài có chút lạnh, gió thổi tới tấp, vốn cảm thấy không có chuyện gì ghê gớm, nhưng hiện tại trong mắt có chút ê ẩm.

Khó chịu và oan ức.

Nghĩ mình cũng đáng đời, cuối tuần không chịu về nhà, còn muốn giận dỗi với Thời Dịch, lần này thì tốt rồi, ký túc xá cũng ở không nổi nữa, cô định mai

sẽ tìm thầy hướng dẫn xin học ngoại trú.

Gió vẫn tiếp tục nổi lên, Đình Nhân gọi một chiếc xe.

Về đến nhà, vốn định cầu an ủi kết quả trong nhà không một bóng người, cổ họng khô khốc, làm cô vô cùng khó chịu, cô rót cho mình ly nước rồi nằm lên giường.

Ngủ một giấc, mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn đồng hồ một cái, không nhận được gửi một tin nhắn cho anh: [Anh Thời Dịch, em không thoải mái.]

Kết quả người đàn ông lại trả lời là [Giả bộ].

Đình Nhân bị chọc tức, ném điện thoại qua một bên, mắng: Đồ heo thú.

Trong chốc lát, điện thoại không ngừng vang lên âm tin nhắn, cô nhắm mắt ngủ, không động.

Cho đến khi chuông điện thoại vang lên cô mới bắt máy.

Bên kia có chút ồn ào, cũng không biết anh đang ở đâu, sau khi nói chuyện điện thoại xong, Đình Nhân ngủ thiếp đi, không biết qua bao lâu bị người ta ôm vào lòng.

Nhiệt độ trên người cô hơi cao, Thời Dịch sờ trán cô, cau mày: "Sốt tại sao không nói?"

Nếu không phải anh không yên tâm chạy về không chừng còn nghiêm trọng hơn.

Đình Nhân hí hóp mắt, hơi thích ứng ánh sáng.

"Anh Thời Dịch."

Đình Nhân ôm anh, cọ cọ vài cái: "Thật khó chịu."

Giọng có chút khàn, nói chuyện cũng đau, chính cô cũng không biết cơ thể khó chịu hay trong lòng khó chịu.

Thời Dịch vỗ nhẹ lưng cô, để cô nằm xuống, vừa muốn đứng dậy đã bị cô gái nhỏ kéo lại: "Anh Thời Dịch, anh đừng đi."

"Ồ đây với em có được không?"

Giọng cô không tự chủ mang theo mấy phần khẩn cầu, Thời Dịch phát hiện tâm tư cô nhóc này hơi không đúng, hạ thấp giọng nói: "Anh lấy thuốc cho em."

Không đành lòng lấy tay cô ra, không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng dụ dỗ: "Ngoan, anh đi nhanh sẽ trở lại."

Đình Nhân không muốn uống thuốc, nhưng theo tính tình của Thời Dịch sẽ không để cô tùy ý, cô không thể không buông tay.

Trong phút chốc, Thời Dịch lần nữa đi vào, một tay bưng ly nước ấm, tay khác xách theo hòm thuốc.

Mí mắt rất nặng, Đình Nhân lười mở ra, chỉ nghe được một trận âm thanh ma sát, nhưng cảm thấy đặc biệt an tâm, ngay tại lúc cô thiếu chút nữa ngủ mất, người lại bị ôm dậy, người đàn ông thấp giọng: "Há miệng."

Cô há miệng theo lời anh, Thời Dịch đặt nhiệt kế vào miệng cô, cứ ôm cô ngồi như vậy.

Chỉ chốc lát sau, lấy nhiệt kế ra nhìn một cái, quả nhiên sốt cao, 39 độ, sốt như vậy đầu óc cũng hồ đồ.

Đình Nhân ngửi được mùi thuốc, cau mày: "Thật là hôi."

Thời Dịch đưa nước ấm đến bên miệng cô, trước hết để cho cô uống một hớp, Đình Nhân nhìn những viên thuốc đầy màu sắc trong tay anh, chỉ cảm thấy đau đầu, "Sao nhiều vậy?"

Chỉ bị cảm thôi mà, uống thuốc bột là được rồi, nhiều như vậy cô đột nhiên muốn khóc.

Thời Dịch kiên nhẫn dụ dỗ cô: "Uống vào sẽ nhanh khỏi."

Vừa nói vừa đưa đến bên miệng cô, Đình Nhân luống cuống, rất sợ anh trực tiếp cho hết vào trong miệng mình, vội vàng lấy một viên trong lòng bàn tay anh: "Để em tự uống."

Việc cô uống thuốc có hơi kiểu cách, người khác toàn là uống mấy viên một lượt rồi uống miếng nước là hoàn toàn nuốt trôi, nhưng cô không làm được, phải uống từng viên một nếu không sẽ rất dễ dàng nôn ra.

Trước kia còn khoa trương hơn, uống thuốc phải nghiền thành bột như trẻ em vậy, sau đó quả thực cảm thấy khổ cực nên thử uống từng viên, từ từ mới

thành thói quen.

Uống hết một ly nước chỉ mới voi đi phân nửa phần thuốc, Thòi Dịch đành ra ngoài rót cho cô một ly khác.

Uống thuốc xong, Đinh Nhân lại nằm xuống, vào lúc này đã tỉnh táo hơn, Thòi Dịch đứng bên người cô mở hòm thuốc ra lần nữa, lấy ra một ống tiêm từ bên trong.

Đinh Nhân nhìn động tác của anh, có chút sợ hãi, giọng run rẩy hỏi: "Anh Thòi Dịch, anh, anh muốn làm gì?"

Thòi Dịch một bên đẩy không khí trong ống tiêm ra ngoài, một bên đi về phía cô: "Tiêm một mũi, ngủ một giấc sẽ không khó chịu nữa."

Đinh Nhân nhìn kim tiêm trong tay anh, theo bản năng rút sâu vào trong chăn, vừa mới rút vào đã bị người đàn ông bắt lấy cánh tay kéo ra.

"Em uống nhiều thuốc rồi, ngày mai sẽ khỏe thôi, không tiêm có được không?" Giọng cô gái nhỏ mang theo chút nức nở cầu xin anh: "Anh Thòi Dịch, em không muốn tiêm, em sợ."

Thòi Dịch nhìn xuống tâm tình trong lòng, dỗ dành cô: "Đinh Nhân, nghe lời."

Lời của editor:

Sóng gió is coming soon:))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thòi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Mộc Từ Đăng

Đinh Nhân nhìn cây kim nhọn kia, trong lòng sợ hãi không thôi, ra sức lắc đầu: "Không muốn, em không tiêm."

"Đinh Nhân, ngoan một chút nào." Giọng người đàn ông rất dịu dàng, giống như đang dỗ trẻ con vậy, ngược lại lực đạo trên tay không nhẹ, xoay người cô lại đè trên giường, thấp giọng nói: "Tự mình tới hay đợi anh."

Đinh Nhân bị buộc nằm xuống, do bị bệnh nên thân thể vốn chẳng có mấy sức lực, lúc này bị anh đè không còn chút sức lực chống cự nào, cô quay đầu nhìn sang, Thòi Dịch đã đặt tay bên hông cô, giống như giấy kẻ tiếp anh sẽ kéo quần cô xuống luôn vậy, rồi đột ngột tiêm vào da cô.

"Đề em đề em tự tới."

Nếu phản kháng không có hiệu quả, không bằng thuận theo, lúc này cũng không để ý xấu hổ gì nữa, Đinh Nhân hít sâu một hơi, đáng vẻ không sợ chết, cô đề đặt kéo quần xuống, nhẹ giọng: "Anh Thòi Dịch, anh nhẹ một chút nha."

Cô gái nhỏ nằm sấp trên giường, đôi chân thon dài thẳng tắp, hơi run rẩy.

"Ừ."

Thòi Dịch đáp lại, giọng nói không tự chủ hơi khàn khàn, anh nhìn qua nơi khác, cau mày, rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, cầm lấy bông gòn bắt đầu lau cồn lên da.

Đinh Nhân không dám nhìn, nhắm mắt lại chôn mặt trong gối, bỗng nhiên trên mông chợt lạnh, cô theo bản năng hơi co người, Thòi Dịch giữ người cô: "Đừng động."

"Một chút sẽ tốt thôi."

Dứt lời, trên mông truyền đến một trận đau nhói, hai tay cô nắm thật chặt, không nhìn được kêu thành tiếng: "Thật là đau!"

Thòi Dịch nhìn cô một cái, rất nhanh kết thúc, rồi kéo quần cô lên che lại, sau đó xoay người sang chỗ khác dọn dẹp, chờ anh xoay người lại lần nữa chỉ thấy cô gái nhỏ đang sờ mông mình, trừng mắt với anh: "Anh đừng nói mình không cố ý."

"Cái gì?"

"Cố ý ra tay mạnh như vậy, trả thù em."

Mỗi lần làm gì cũng bị đau móng, lần trước là anh đánh, lần này là tiêm thuốc, không phải chỉ giận dữ với anh chút thôi sao, không ngờ ghim lâu như vậy.

Đình Nhân quay người đưa lưng về phía anh, giận dữ không để ý đến.

Thời Dịch bị dáng vẻ này của cô chọc cười, kéo chăn qua đắp kín cho cô, nhéo gương mặt một cái, không nhìn được cúi người xuống hôn cô, Đình Nhân đưa tay ra cản lại, đôi môi mỏng của anh liền chạm vào lòng bàn tay cô, ấm áp, mềm mại, cô đột nhiên cảm thấy mình nóng hơn, muốn lấy tay ra nhưng bị anh giữ chặt.

Thời Dịch hôn tay cô, hạ người xuống tìm môi cô: "Còn giận?"

"Không." Hai người cách nhau quá gần, có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, lúc nói chuyện môi cũng cọ vào nhau, Đình Nhân nghiêng đầu nói: "Sẽ lấy bệnh cho anh đó."

Thời Dịch cười khẽ, nâng mặt cô lên để người xuống, dễ dàng tìm được môi cô, anh hôn rất cẩn trọng, đầu lưỡi tỉ mỉ mô tả, lướt qua hàm răng cô, cuốn lấy đầu lưỡi, quấn quít không rời.

So với mấy lần kịch liệt trước kia thì nụ hôn này vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến nỗi khiến Đình Nhân có một loại ảo giác, giống như bản thân là bảo bối quý giá của anh, cẩn thận sợ chạm vào sẽ hỏng.

Nụ hôn này rất dài, càng về sau hô hấp của hai người loạn thành một đoàn, Thời Dịch tách ra, trán kề trán với cô, cô gái nhỏ giống như bị thiêu cháy, gò má ửng đỏ, thân thể nóng hổi.

Đình Nhân nhìn môi người đàn ông gần trong gang tấc, liền ngẩng đầu hôn lên.

Thời Dịch còn chưa phản ứng kịp thì môi mềm mại của cô đã dính sát vào, vốn trong lòng anh đang ngứa ngáy khó chịu, bị cô gái nhỏ hôn một cái, đầu óc trong nháy mắt trở nên trống rỗng, mấy giây sau mới đề nghị lại đứng lên, thấp giọng nói: "Ngủ một giấc thật ngon đi."

"Anh ở cạnh em được không?"

Cô gái nhỏ nhìn anh, khoe miệng nhếch lên không có ý tốt, giọng lại có ý vị sâu xa.

Bị bệnh còn nghịch, Thời Dịch trầm giọng: "Muốn bị đánh?"

"Anh không thể bắt nạt người bệnh được."

Mặt cô đầy vẻ đáng thương, tố cáo anh không nên hung dữ.

Thời Dịch thật sự không có biện pháp với cô, bất đắc dĩ nói: "Em buông anh ra trước, anh đi lấy sách rồi vào lại."

Đình Nhân nhìn anh, dường như rất sợ người đi không trở lại, mấy giây sau nói: "Gạt người là con chó."

Thời Dịch "..."

Thời Dịch dọn dẹp xong, mang theo một cái ghế vào phòng ngồi cạnh giường cô, cầm sách đọc, kết quả cô gái nhỏ cũng không ngủ, nhìn anh chăm chăm, bảo sao anh không phân tâm cho được.

Rốt cuộc không nhìn được nghiên đầu: "Còn chưa ngủ?"

Đình Nhân nói: "Em muốn ôm anh ngủ."

Ánh mắt cô chân thành, nửa điểm đùa giỡn cũng không có, là thật sự muốn ôm anh ngủ, cảm giác đó rất an toàn, chỉ thuộc về cô, khiến cô mê luyến, để cho cô cảm thấy cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không phải chịu một mình, còn có anh ở bên cạnh, anh sẽ đứng cạnh cô, vĩnh viễn ở chung một chỗ với cô.

Thời Dịch hơi mím môi, nhẹ nhàng xoa tóc cô: "Ngủ đi, đừng làm rộn."

Đình Nhân nhân cơ hội ôm lấy cánh tay anh thật chặt, sợ anh sẽ rút lại, gắt gao ôm lấy, đầu nghiêng qua dán mặt lên, tìm một vị trí thoải mái, khoe miệng cong cong, nhắm mắt lại: "Em ngủ đây."

Đúng phải một cô nhóc vô lại như vậy, Thời Dịch thật sự bó tay.

Biết cô gái nhỏ bị bệnh không dễ chịu, anh vốn định chăm sóc, cô nói yêu cầu gì anh cũng sẽ tận lực thỏa mãn, chẳng qua việc ôm ngủ...

Anh cũng không dám đến gần cô quá, gần một chút sẽ không nhìn được mà thân thiết, thân thiết một chút cô nhóc lại không đứng đắn, luôn làm lòng anh ngứa ngáy, anh chỉ sợ ngày nào đó mất không chế sẽ thật sự ăn cô.

Đình Nhân ngủ rất say, rất an ổn, trời vừa sáng cô đã tỉnh lại, nhìn người đàn ông bên cạnh mình, còn có chút mơ màng.

Cô bối rối mấy giây, vén chăn lên nhìn một lượt, hai người vẫn còn mặc quần áo.

Nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua, cô cười ngây ngô một trận, nhìn người đàn ông đẹp trai ngủ cạnh mình, không thỏa mãn lắm nên quyết định duỗi tay ra ôm anh, gác chân lên người anh, vùi đầu trong lòng ngực ấm áp của anh, cô nhắm mắt, không muốn rời giường.

Thời Dịch tối hôm qua ngủ trễ, trong mơ mơ màng cảm giác có vật mềm mại dính sát vào người mình, cọ trong ngực anh một cái, giống như một con mèo con, quả thực rất mềm mại, vốn muốn tiếp tục ngủ ai ngờ vừa trở mình bên tai liền vang lên một âm thanh mềm nhũn: "Anh Thời Dịch, anh đè em."

Đột nhiên tỉnh táo.

Anh mới vừa mở mắt, cô gái nhỏ liền dính sát đến, khoe miệng cong lên, lúc nói chuyện còn không tự chủ mang theo sự vui vẻ, "Anh Thời Dịch, em đã hết sốt rồi."

Nhiệt độ đã hạ xuống.

Thời Dịch chống người đứng lên, đo lại nhiệt độ cho cô lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì, rồi anh nhìn đồng hồ một chút, đẩy nắp hòm thuốc lại, dặn dò: "Thuốc anh để trên bàn, sau khi ăn xong một ngày uống ba lần."

Nói xong quay người lại thấy cô gái nhỏ cau mày, lại nói tiếp: "Chuyện này anh sẽ nói với dì Trương, không được giờ thủ đoạn, ngoan ngoãn cho anh."

Đình Nhân buồn bực mím môi, người đàn ông này cứ như con giun trong bụng cô, cô vừa mới nghĩ thì anh đã đoán được cô muốn làm gì.

Thời Dịch đi không lâu thì dì Trương đến, hầm một nồi canh xương, nói muốn bồi bổ cho cô, khẩu vị Đình Nhân đã tốt hơn nên uống hai chén, người cũng thoải mái ra không ít.

Cô ăn cơm trưa rồi về phòng, cầm lấy điện thoại nhìn một chút, "Phòng tiên nữ" có hai tin nhắn chưa đọc.

"Phòng tiên nữ" là nhóm chat của phòng ký túc xá các cô.

Đình Nhân sùng sốt mấy giây, mở ra.

Tôi là Hân đại tỷ: @Tiểu Nhân Nhân của tôi, chuyện hôm qua là tớ không đúng, anh họ tớ cũng đã nói với tớ rồi, là tớ không làm rõ ràng tình huống lúc đó, tớ xin lỗi cậu, cậu đừng tính toán với tớ nữa, trở về phòng ký túc đi.

Tôi là Tiểu Di: @Tiểu Nhân Nhân của tôi, trở lại đi, cậu không có trong phòng tớ không quen.

Đình Nhân nhìn tin nhắn, vô cùng bình tĩnh, bất luận cô có ở đó hay không thì có một vài thứ đã tan vỡ cũng không còn cách nào như lúc ban đầu nữa.

Ấn tượng đầu tiên tốt bao nhiêu thì bây giờ thất vọng bấy nhiêu, mà loại thất vọng này đến một giới hạn nhất định sẽ khiến cho lòng người lạnh lẽo, cho dù thế nào đều sẽ có một bức tường ngăn cách.

Nhưng mà, người không đáng giá quen thân cô không cần phải lãng phí tình cảm của mình.

Đình Nhân vừa muốn thoát khỏi nhóm chat bỗng nhận thêm một tin nhắn nữa, là tin nhắn riêng của Hoàng Di.

Hoàng Di: [Nhân Nhân, hôm nay lúc vào trường tớ có nhìn thấy Chung Gia Mộc và Bạch Tử Đình, biểu cảm của Chung Gia Mộc có điểm lạ, tớ cảm thấy hình như Bạch Tử Đình đã nói cái gì đó với cậu ta.]

Đình Nhân đọc xong nhắn lại: [Kệ cậu ta đi.]

Sáng ngày hôm sau Đình Nhân về trường, cô không về ký túc xá mà trực tiếp đi đến lớp học.

Khoảng chừng còn mười mấy phút nữa mới vào học, các nữ sinh rảnh rồi liền bắt quái chuyện tình yêu, Đình Nhân ngồi sau hai người đó, từ dạo diễn nổi tiếng cho đến minh tinh nổi tiếng trốn thuế, Đình Nhân nghe hơi nhức đầu, chỉ hy vọng chuông vào học mau vang lên.

Khi Đình Nhân xem đồng hồ trên điện thoại lần nữa, chỉ nghe người sau lưng nói: "Này, cậu nghe gì chưa, giáo sư Thòi có bạn gái."

Trong lòng cô run lên.

"Cái này tớ có nghe, trong diễn đàn cũng có đăng, còn có hình nữa."

"Vốn còn có người đăng lên nhưng đã bị lãnh đạo trường xóa bài rồi, cũng không biết nguyên nhân gì."

"Sợ ảnh hưởng không tốt à?"

"Có gì mà ảnh hưởng không tốt, giáo sư Thời ở tuổi đó có bạn gái là bình thường."

"Ai biết được, lãnh đạo có thể thấy đó là chuyện riêng tư của thầy Thời, không muốn để mọi người công khai thảo luận thì sao."

"Haiz, cũng không biết hình dáng cô gái đó thế nào."

"Nhìn có chút thấp, rất gầy, hẳn không đẹp lắm."

"Hâm mộ quá đi, trời cao sao không ban xuống cho tớ một người bạn trai như vậy hả."

"..."

"..."

Sau lưng hai người đó vẫn còn nói đùa, nhưng Đinh Nhân không còn tâm tư nghe nữa, vội vàng mở đi động ra, việc các cô ấy nói chắc hẳn vẫn còn trong nhóm chat của lớp, trong đó quá nhiều người, tin nhắn đã hiển thị 99+, kéo mãi cũng không đến cuối, lúc trước cô cảm thấy quá ồn ào, nên tắt thông báo, bình thường trừ khi rảnh rỗi nếu không cũng không đọc.

Mở từng chút, còn chưa kịp xem thì tin nhắn mới nhảy ra không ngừng, cô nhìn từng cái một, trong lòng hoảng sợ.

Nhìn hình đi, là trường học cạnh trường chúng ta đó, cô gái đó nhìn dáng dấp tuổi tác cũng không lớn, chẳng lẽ...

Trời ạ, tôi mù rồi, làm sao có thể!!!!

Làm sao không thể, trường chúng ta cũng rất bình thường, giáo sư và sinh viên, kích thích thật!

A, giáo sư cũng là đàn ông, có như cậu cũng quá bình thường.

Ha ha ha, nói đúng, cớ quần áo đều giống nhau, đám con gái các cô quá ngây thơ.

Đám con trai mấy người nói chuyện sao chưa như vậy.

Nếu là trường chúng ta, chuyện này chắc ảnh hưởng rất lớn đó, tôi cảm thấy giáo sư Thời là một người thông minh sẽ không tự hủy hoại tương lai của mình đâu.

Xúc động là ma quỷ, ai biết được, nhưng chẳng qua chỉ nói chuyện yêu đương thôi, không có nghiêm trọng như vậy chứ.

Nếu là sinh viên trường chúng ta, chuyện này thật sự nghiêm trọng đó, dư luận xã hội, bạo lực mạng, đừng coi thường, sẽ giết người đó.

...

Đinh Nhân nhìn tin nhắn không ngừng nhảy ra, huyết thái dương đột nhiên giật giật, bên cạnh có một nữ sinh ngồi xuống lúc nào cô cũng không biết, cô ngẩng đầu, trong nháy mắt khi đôi phương thấy cô, cười một tiếng chỉ vào điện thoại: "Ôi, tôi cảm thấy dáng người và khuôn mặt trong hình nhìn giống cậu thật."

Cô ta nhìn chăm chăm hai giây, đột nhiên hô to: "Không phải là cậu đó chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit: Mộc Tử Đăng

"Ôi, tôi cảm thấy dáng người và khuôn mặt trong hình nhìn giống cậu thật."

Cô ta nhìn chăm chăm hai giây, đột nhiên hô to: "Không phải là cậu đó chứ?"

Cô ta la to như vậy, mọi người chung quanh cũng chú ý đến, nhìn chăm chăm hai người, Đinh Nhân đột nhiên có một loại dự cảm bất thường, cô theo bản năng nhìn theo ngón tay của nữ sinh đó, kinh ngạc vô cùng.

Người trong hình quả nhiên là cô.

Lần trước Thời Dịch dạy xong ở trường kẻ bên nên đón cô ven đường, cô lên xe vừa lúc bị chụp được, cũng may là cô cúi đầu, không chụp được chính diện khuôn mặt, hình cũng tương đối mờ, bọn họ chắc căn cứ vào biển số xe mới nhận ra đó là Thời Dịch.

Đình Nhân thoáng thờ phào nhẹ nhõm, có có người vậy lại, lại nhìn hình rồi nhìn cô so sánh.

"Nói thật, nhìn giống lắm đó."

"Nhất là dáng người, thật sự quá giống."

"Đúng vậy, cũng gây thế này, vóc dáng nhìn cũng không sai biệt lắm."

Trong lúc nhất thời, bốn phía quanh Đình Nhân ngồi đầy người, trên mặt bọn họ đều lộ vẻ hưng phấn, một nữ sinh còn kéo cô hỏi: "Thật sự là cậu?"

Trong lòng Đình Nhân căng thẳng, cô đề xuống tâm tình bất an của mình, cong môi cười một cái: "Các cậu đừng có nói đùa, làm sao là tôi được."

"Nhưng giống thật mà."

"Đúng đó, không nói còn không cảm thấy, giờ nhìn quả thật giống y đúc."

"Còn có tấm hình nhìn rất giống đang hôn đó! Cũng buộc tóc đuôi ngựa giống cậu thế này này."

Một người không thể tin che miệng lại: "Ôi, giáo sư Thời thật sự cấp với sinh viên..."

Lời này vừa nói ra, mọi người sôi trào.

"Trời ạ, bọn họ đoán chừng không phải là thật chứ."

Ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Đình Nhân, vô hình chèn ép cô, Đình Nhân cố gắng giữ bình tĩnh: "Các cậu đang nghĩ gì vậy, nếu là tôi thì tôi đã sớm vui mừng rồi, hơn nữa cột tóc đuôi ngựa thì đây người, nhìn đi, các cậu cũng cột vậy mà."

Đúng lúc này, chuông vào học vang lên, mọi người giải tán, Đình Nhân nhìn mọi người xung quanh, trong lúc bất chợt cô thấy bọn họ thật khủng khiếp, giống như giây tiếp theo sẽ đem cô ăn tươi nuốt sống vậy, cô không có cách nào tưởng tượng được, nếu như bọn họ biết được sự thật người đó là cô thì sẽ nói thế nào, cô ngược lại không có vấn đề gì, nhưng mà Anh Thời Dịch thì khác, danh dự của anh chẳng lẽ sẽ bị hủy vì một người như cô sao?

Trong lúc nhất thời thấy hối hận, ban đầu sao cô không đăng ký trường y khác chứ.

Có thể thay đổi suy nghĩ một chút, nhưng bất luận cô học ngành gì, chỉ cần là sinh viên thì sẽ đều bị dư luận chỉ trích, giữa bọn họ sẽ tồn tại vấn đề. Là cô quá ngốc, quá ích kỷ, thích anh, ý vào việc anh cưng chiều mình mà không ngừng đến gần anh, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến cảm nhận của anh, vì anh mà cân nhắc qua.

Vậy còn anh thì sao? Anh thông minh như vậy, là một người chính chắn, phải chăng đã sớm nghĩ đến ngày này.

Một buổi học, tâm tình Đình Nhân không yên, cô không biết phải làm sao, trên đời không có bức tường nào không lọt gió, một ngày nào đó chuyện này chắc chắn sẽ bị phơi bày trước ánh sáng, đến lúc đó cục diện sẽ như thế nào?

Đình Nhân không biết mình ra khỏi phòng học thế nào, điện thoại vang lên không ngừng, cô không có dũng khí lấy ra nhìn, cho đến khi đi về ký túc xá, rút cuộc không nhìn được mở điện thoại ra đọc từng tin tức một, không ngừng kích thích dây thần kinh.

Có người chứng thực, chính là sinh viên trường chúng ta! Mẹ nó thật kích thích!

Đạo đức đứng tề, khó trách lãnh đạo phải xóa tin tức trên diễn đàn, nhất định là sợ ảnh hưởng không tốt đến trường học mà.

Khẳng định luôn, làm chuyện xấu như vậy, chức vị của thầy ấy khó giữ nổi.

Vốn chỉ là công việc thêm, ở chỗ này để lấy chút danh tiếng mà thôi, rất ít giờ dạy, có chức vị ở đây hay không cũng như nhau cả.

Giáo sư Thời đã cống hiến biết bao nhiêu công sức trên phương diện y học các người không biết à? Mặc dù thầy ấy rất ít giờ dạy nhưng mỗi giờ đều đem hết kiến thức mới nhất giảng dạy cho chúng ta, bây giờ ngược lại không được tôn trọng, còn bị lăng mạ như vậy????

Thầy ấy có lợi hại hơn nữa nhưng nhân phẩm không tốt thì đen cả đời, dù sao tôi cũng không đi học lớp của thầy ấy nữa, các người muốn đi thì đi đi.

Nhìn vậy không biết đã dụ dỗ bao nhiêu nữ sinh, người như vậy tôi cũng không dám đi học.

??? Các người ban đầu sùng bái thầy ấy thế nào hả, còn nói gì mà muốn trở thành bạn gái thầy ấy? Bây giờ từng người một đều quay lưng.

Các người chỉ đang nói giáo sư Thời, còn không biết chừng nữ sinh đó câu dẫn thầy ấy thì sao?

Một bàn tay cũng không thể kêu to, cô gái đỏ quá ti tiện, đàn ông mà, sao nhận được cảm dỗ chứ, tự nhiên sẽ xảy ra chuyện thôi.

Các người không biết thì đừng nói bậy bạ, cái gì mà xác thực, thầy ấy chính miệng thừa nhận rồi à?

A, làm loại chuyện này ai mà ngu đi thừa nhận chứ.

Ai đăng tin nóng, dám ra đây không? Chúng có đâu? Các người cũng quá đáng lắm đó.

Tôi phát hiện vẫn còn mấy người thật sự chưa từ bỏ ý định, nhìn liếc mắt một cái cũng thấy được rồi cần gì chứng cứ? Thầy Thời ở trên xe kẻ cạ với sinh viên, nữ sinh kia trên vai đeo balô đỏ, không phải sinh viên trường chúng ta thì ở đâu hả?

Lần này giáo sư Thời đúng là tình thú!

Ha ha ha ha ha! Hình tượng sinh động!

...

Đinh Nhân trong lúc nhất thời cứng đờ, cô ngây người ngồi yên, chợt thấy trên mặt hơi lạnh, gió tay lên lau đi thì sững sờ, từ khi mẹ bỏ cô đi, cô hầu như chưa từng khóc, có khổ có mệt mới đi chẳng nữa cũng chịu đựng cho qua, chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt nào, đây là lần đầu tiên.

Chuyện đã vượt xa sự tưởng tượng của cô, chỉ mấy tấm hình đã sinh ra rắc rối như vậy, dư luận quả nhiên đáng sợ, hủy hoại tất cả của anh, nói anh thành một người hạ lưu lợi dụng chức quyền cấu kết với sinh viên.

Cô đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, trừ khóc ra lại không nghĩ được biện pháp gì, cô không dám đối mặt, càng không biết giải quyết ra sao, nước mắt rơi không ngừng, cô cầm lấy điện thoại muốn gọi điện chợt nghe được một loạt tiếng bước chân, nên vội vàng lau khô nước mắt.

Hoàng Di từ bên ngoài đi vào, để ý thấy vành mắt cô đỏ hoe, không khỏi hỏi: "Nhân Nhân, cậu sao vậy?"

"Không có chuyện gì."

Trong lòng Đinh Nhân bấn loạn, cô nằm xuống giường của mình, nhắm mắt, muốn để bản thân yên tĩnh đôi chút.

Hoàn Di cho rằng cô đau buồn vì chuyện trong phòng ký túc xá nên đi đến khuyên nhủ: "Nhân Nhân, cậu cũng đừng để tâm đến mấy lời của các cậu ấy, không cần tức giận, bản thân thấy không thẹn với lương tâm là được, không cần để ý người khác nói gì."

Đinh Nhân nói: "Tớ biết."

Hoàng Di lại nói: "Nhân Nhân, hôm nay cậu đừng về nhà ở lại đây đi, còn có tớ ở đây."

"Ừ."

Cô nhỏ giọng đáp lời, trên thực tế cô cũng không định xin học ngoại trú nữa.

Đinh Nhân đã tính toán tốt rồi, mọi chuyện đều do cô, cô không dám thừa nhận, thừa nhận đồng nghĩa với hồngбет, những người đó chỉ biết dùng từ ngữ nặng nề công kích người cô yêu thương.

Yếu đuối như vậy, vô dụng như vậy, cô có tư cách gì ở cạnh anh?

Cô đã từng ảo tưởng trở thành người nhà của anh, bọn họ sẽ kết hôn, sinh con, cả nhà bọn họ sẽ giống như trong truyện cổ tích vậy, hạnh phúc sống bên nhau cả đời, còn bây giờ những điều đó chỉ là ảo tưởng mà thôi, tất cả đều gạt người, có vài thứ không thuộc về cô thì cả đời cô cũng không có cách nào có được.

Soạn một tin nhắn ngắn, gõ đi gõ lại vài lần, dùng cả thời gian một buổi chiều, cuối cùng nằng nề gửi đi: [Anh Thời Dịch, chúng ta chia tay đi.]

Anh Thời Dịch, em vô cùng thích anh, chính bởi như vậy nên em mới không thể ích kỷ mãi được, cuộc đời anh không thể vì em mà có vết đen.

Không biết dùng bao nhiêu dũng khí cô mới có thể gửi đi, nhưng mà mười mấy giây sau điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn cái tên trên màn hình, Đinh Nhân giống như đang cầm một củ khoai nóng bỏng, nhát gan không dám nhận.

Cuối cùng phải đối mặt, cô hít sâu một hơi, nhấn nút trả lời, giọng nói trầm thấp của người đàn ông truyền vào tai cô, mang nồng nặc sự tức giận.

"Bởi vì chuyện trường học?" Thời Dịch hỏi cô.

Quả nhiên anh biết.

"Ừ." Thanh âm Đinh Nhân thật thấp, thấp đến chính cô cũng không nghe rõ mình nói gì.

Thời Dịch yên lặng mấy giây, lại hỏi: "Sau khi chia tay em định làm gì?"

Đình Nhân dùng sức cắn môi, cho đến khi trong miệng nếm được vị máu tanh, mới nói: "Em sẽ dọn ra ngoài."

Dọn ra ngoài sống một mình, giữ khoảng cách với anh, như vậy sẽ không có người bàn tán về anh nữa.

Thời Dịch cười nhạt một tiếng, không hề nén được lửa giận của mình, thấp giọng thét lên: "Em nói chia liền chia, xem anh là cái gì hả?"

"Thật xin lỗi."

Thật xin lỗi, đáng lẽ ra em không nên trêu chọc anh, không nên quậy phá khiến cuộc sống của anh rối loạn, ban đầu, cô cũng không nên ôm ấp bất kỳ tia ảo tưởng nào.

Nước mắt không khống chế được chảy ra, trong lòng rất đau, tim giống như bị dao cứa vào, chỉ cần nghĩ đến quãng thời gian sau này không có anh nữa, cô liền khó chịu muốn chết.

Cả hai rơi vào yên lặng.

Thời Dịch biết cô đang khóc, hồi lâu sau anh nghiêm nghị nói: "Đình Nhân anh cho em một thời gian suy nghĩ kỹ lưỡng có muốn ở bên cạnh anh hay không, nếu như muốn thì về nhà nói cho anh biết."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: Mộc từ Đăng

Đến buổi chiều Thời Dịch mới biết chuyện này.

Một ngày tham gia liên tục mấy ca giải phẫu, người có chút mệt mỏi nên về nhà nằm trên sofa nghỉ ngơi, lát sau anh đứng dậy đi sạc điện thoại.

Mới vừa mở máy lên đã nhận được không ít tin nhắn, là của lãnh đạo, anh mở ra nhìn, mi tâm nhíu lại, còn chưa kịp trả lời thì điện thoại của thầy gọi đến.

"Thời Dịch, em biết điều thì nói cho thầy biết, bạn gái em là ai?"

Thời Dịch sững sờ, còn chưa đợi anh mở miệng, thầy Dương lại nói: "Có phải con gái của Đình Trí không?"

Chuyện của Đình Trí thầy Dương có biết, chuyện trong trường đại học về sinh viên kia, không khó đoán ra là cô nhóc đó.

Thầy Dương không nhịn được mắng: "Em, thằng nhóc thối này, giấu thầy đi từ chức giáo sư vì cô nhóc kia đúng không? Thầy không nhìn ra em còn là một người si tình đó."

Thời Dịch cười tự giễu một cái: "Thầy, chức giáo sư cũng chỉ là danh tiếng ở trường học mà thôi, công việc chính của em là ở bệnh viện, nếu ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại thì từ chức cũng không sao."

Nói thật, cho đến bây giờ anh không nghĩ rằng mình sẽ thua dưới tay cô nhóc này, đã gặp khó khăn thì thừa nhận là xong, thứ tình cảm này không thể khống chế được.

"Ở trường học cũng có nhiều ý kiến trái chiều, mọi người đang đồn em và sinh viên..." Thầy Dương thở dài một hơi, "Được rồi, thầy lười nói chuyện với em, chuyện này em đừng nhúng tay vào, thầy sẽ giải thích với trường học, nhanh chóng đề xuống."

Thầy Dương chỉ sợ càng làm càng lớn, ảnh hưởng đến công việc bên kia của Thời Dịch.

Ông cũng không chỉ trích gì về việc này, người học trò này của ông tính tình như thế nào làm sao ông không biết được, Thời Dịch chắc chắn đã sớm dự đoán được có ngày như hôm nay nên mới đi từ chức trong trường học, nếu hai người đã người tình ta nguyện thì ông cũng không cảm thấy đánh uyên ương.

Thầy Dương đã sống đến tuổi này, trải qua không ít chuyện, cũng biết có rất nhiều chuyện không cách nào ngăn cản được, ban đầu con trai ông nói chuyện yêu đương với một cô diễn viên nhỏ, người nhà đã phản đối, kết quả con cũng đã có, không chấp nhận cũng phải chấp nhận mà thôi, người ngoài nói hai đứa nó không lâu sẽ chia tay, ngẫm nói không ít lời ong tiếng ve về con dâu ông, chuyện này cũng mấy năm rồi, nhưng hai đứa nó vẫn yêu đương nồng nhiệt như lúc đầu, con gái cũng đã lên tiểu học, một nhà vô cùng vui vẻ, những người nói ra nói vào cũng không còn nói gì nữa.

Nói trắng ra, ban đầu bọn họ rất có thành kiến với nghề nghiệp diễn viên, cuộc sống mà, vượt qua như thế nào cũng chỉ có bản thân mới biết được.

Thời Dịch nói tiếng cảm ơn, sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, anh lại gọi cho lãnh đạo trường.

Mặc dù thầy nói anh đừng quan tâm nhưng anh là người trong cuộc, hơn nữa cho dù đã không còn là giáo sư trong trường nhưng vẫn gây ra ảnh hưởng nhất định đến trường học, nên phải chịu trách nhiệm, không thể không nói câu nào.

Ngày đó quyết định ở cạnh Đình Nhân, Thời Dịch đã biết sẽ xảy ra chuyện này, nhưng anh không nghĩ rằng đột nhiên phát sinh như vậy, anh vừa mới từ chức, chỉ có lãnh đạo biết, gặp phải chuyện này sẽ bị người ta chỉ trích.

Anh không có vấn đề gì, sợ là cô gái nhỏ không chịu đựng được.

Thời Dịch nói hết lời với lãnh đạo, yên tĩnh một hồi đột nhiên di động vang lên âm tin nhắn, anh thuận tay cầm lên, nhìn thấy tin nhắn gửi đến, ngực lập tức cứng lại, không thể tin được nhìn chăm chăm vào điện thoại một lúc lâu, kìm nén lửa giận trong lòng ngực, gọi điện thoại cho số vừa gửi tin nhắn.

...

"Đình Nhân anh cho em một thời gian suy nghĩ kỹ lưỡng có muốn ở bên cạnh anh hay không, nếu như muốn thì về nhà nói cho anh biết"

Nói xong lời này Thời Dịch liền trực tiếp cúp máy, trong lòng có lửa giận hừng hực không chỗ nào phát tiết, chạy đi tắm nước lạnh để tỉnh táo, để cho bản thân bình tĩnh hơn.

Lúc đi ra đã hơn hai mươi phút, anh vào thư phòng, mở máy tính ra, làm sao cũng không tập trung tinh thần được, trong đầu luôn nghĩ về Đình Nhân.

Cô nói muốn chia tay với anh.

Nghĩ đến đây, Thời Dịch đã không có cách nào bình tĩnh được.

Vào lúc bức ảnh bị phơi bày trước dư luận, hậu quả gì anh cũng đã nghĩ qua, thậm chí công tác tại bệnh viện sẽ gặp phải ảnh hưởng, nhưng anh đều có thể tiếp nhận, anh đang suy nghĩ đến chuyện sau này của hai người họ nhưng đối lại được hai chữ chia tay của cô.

Cuối cùng do cô quá nhỏ, chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, làm sao chịu được áp lực dư luận chứ, có lẽ đúng như lời Thẩm Ngạn nói, cô cùng lắm chỉ lưu luyến cảm giác an toàn mà anh mang đến.

Thời Dịch ngả ngửa người về sau, ánh mắt nhìn về phía đồng hồ, nhìn kim giây không ngừng chuyển động, nhớ lại mọi chuyện về Đình Nhân, anh chợt thấy ông trời đang đùa giỡn với mình.

Điện thoại trên bàn rung lên, là tin nhắn của thầy, ông ấy nói rằng anh không cần quá lo lắng, ông đã nói qua với lãnh đạo nhà trường sẽ giải quyết chuyện này, Thời Dịch soạn một tin nhắn gửi đi, nói ngày khác mình sẽ mang bình rượu ngon đến cảm ơn ông.

Thầy Dương mắng: [Thằng nhóc thối, lớn rồi cũng không để người khác yên tâm, ả này của thầy em đã qua được, còn cha mẹ em bên đó không biết ra sao, chờ cô nhóc tốt nghiệp em cũng đã ba mươi mấy tuổi rồi.]

Thời Dịch trả lời: [Chuyện này thầy đừng nói với họ, còn chưa phải lúc.]

Thầy Dương: [Thầy lười quản chuyện của người trẻ các em.]

Thời Dịch cười cười, thầy chính là người mạnh miệng nhưng mềm lòng, đối với những học trò luôn nói không muốn quan tâm, trên thực tế không chỉ một lần che chở.

Anh mới vừa đặt điện thoại xuống, cửa thư phòng bị ai đó gõ, Thời Dịch thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng: "Vào đi."

Đình Nhân đẩy cửa ra, bên ngoài trời đang mưa, không bắt được xe, cô đành chạy bộ về, cả người ướt như chuột lột, tóc còn ướt bết lại với nhau, đang nhỏ giọt, cô nhìn về phía anh, ánh mắt sợ sệt, không dám đối mặt với anh.

Người đàn ông nhìn cô, trong ánh mắt chứa đầy tình cảm phức tạp, anh đột nhiên đứng dậy hùng hổ đi tới, Đình Nhân theo bản năng lui về sau, cánh tay bị người tay dùng lực nắm lấy, cô đau đến cau mày, "Thời Dịch..."

Lời còn chưa dứt, cô đã bị người đàn ông ôm vào trong ngực, môi chợt bị chặn lại, anh không chút lưu tình nghiền nát môi cô, ra sức gặm cắn, mút vào, cứ lặp đi lặp lại như vậy, giống như anh đang phát tiết toàn bộ buồn phiền trong lòng ra ngoài cho đến khi hết mới chịu buông tha, cô không chịu nổi đây đây ngực anh, nhưng đối lại anh càng hung mãnh hơn.

Môi lưỡi quấn quýt, điên cuồng như lửa, đang lúc ý loạn tình mê cô bị đẩy vào vách tường, người đàn ông áp sát hơn, cắn môi dưới của cô, khàn giọng nói: "Còn muốn dọn đi hửm?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Mộc Từ Đăng

Đình Nhân bị anh cắn đau, nghiêng đầu đi nhưng bị bàn tay anh giữ chặt gáy lại, nhìn thẳng vào mắt cô, không cho cô né tránh.

"Trả lời anh."

Giọng anh lại thấp thêm mấy phần, hơi thở nặng nề phả vào mặt cô, nóng bỏng vô cùng.

Đình Nhân nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của anh, nhớ đến những lời nói chỉ trích anh, ánh mắt chột đau xót, cô nói: "Em muốn dọn ra ngoài."

Chỉ mấy chữ nhưng dường như cô đã dùng hết sức lực trong người, cô nói với anh cũng là đang nhắc nhở mình, muốn giữ khoảng cách với anh, anh không thuộc về cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng thuộc về cô.

Vừa dứt lời, một trận hôn thô bạo lại rơi xuống, điên cuồng, mang theo sự trừng phạt, môi lưỡi như lửa nóng của anh cuốn lấy cô, không biết đủ còn tiến sâu vào hơn, cổ áo bị xé ra, anh giống như một con mãnh thú cắn xé con mồi, cô bị hành động này của anh dọa sợ, không chịu nổi nên không ngừng gọi: "Anh Thôi Dịch."

"Anh Thôi Dịch, anh đừng như vậy."

Động tác trên tay anh hơi chậm lại, nhìn những dấu vết trên cổ cô, đột nhiên cười tự giễu một cái, anh chột đẩy cô ra, lui về sau mấy bước, có chút chán nản ngồi trên ghế.

Mới vừa rồi anh đã làm gì? Muốn mạnh mẽ ép cô không dọn đi.

Thôi Dịch, mày điên rồi sao?

Anh nhú chặt mày, đôi con ngươi thâm thúy lóe lên tia buồn phiền, lát sau anh đỡ trán, nhắm hai mắt lại, nói: "Anh xin lỗi em."

Đình Nhân mờ mịt nhìn anh.

Lý trí, chính chắn, bình tĩnh, đây chính là Thôi Dịch, từ nhỏ anh đã như vậy, tính tình lạnh lẽo, chậm chạp trong tình cảm, không thích giao tiếp, gặp mặt chỉ hỏi thăm vài câu, có chuyện mới nói còn không thì yên lặng cả ngày, anh là một học bá trong miệng mọi người, giỏi sắp xếp mọi thứ, trầm tĩnh, giống như mọi chuyện anh đều nằm trong lòng bàn tay, còn trong tình cảm luôn gặp phải trắc trở.

Việc nảy sinh tình cảm với cô gái nhỏ là ngoài ý muốn, một năm, anh chưa bao giờ có thể tiếp nhận được, cho đến khi trong đầu bắt đầu suy nghĩ về tương lai hai người, ngay cả chính bản thân anh cũng không dám tin mình đã lún sâu như vậy.

Khi cô gái nhỏ nói chia tay, anh lập tức cảm thấy trống rỗng, giận cô cũng giận mình, nhìn cô cả người ướt đầm xuất hiện trước mặt anh, anh vừa đau lòng vừa cảm động, không cách nào không chế được tâm tình kích động của mình, nghĩ chỉ cần cô không rời đi anh sẽ tha thứ cho cô, cái gì cũng bỏ qua, cả đời này cứ cưng chiều cô như vậy.

Nhưng mà...

Thôi Dịch nặng nề hồi phục lại tinh thần, "Chuyện mới vừa rồi anh xin lỗi."

"Anh Thôi Dịch."

Thanh âm Đình Nhân không tự chủ có hơi run rẩy, quả nhiên giây kế tiếp liền nghe anh nói: "Em muốn dọn ra ngoài hay không thì tùy em, nếu dọn ra ngoài, anh sẽ đem tiền của cha em đưa cho em, em đã đủ mười tám tuổi, có thể tự mình quyết định, nếu em muốn ở lại đây cũng được, anh sẽ tìm chỗ khác ở."

Thanh âm rất nhạt, nhạt đến nỗi bọn họ như người xa lạ.

Anh đây là muốn phôi sạ quan hệ với cô, không muốn liên lạc nữa?

Đình Nhân luống cuống, đứng trước mặt anh, nhỏ giọng nói: "Em không muốn."

"Không muốn gì?"

Đình Nhân cắn môi, nói: "Không muốn bọn họ mắng anh."

Thôi Dịch nhìn cô khóc, đúng là không có tiền đồ, tìm hơi mềm đi, anh nhìn cô, hỏi lần cuối cùng: "Vậy em còn muốn chia tay với anh không?"

Đình Nhân lắc đầu, thấy anh nhìn mình chằm chằm, mở miệng nói: "Không muốn."

Trên người cô quần áo đã ướt hết, nhìn có chút lộn xộn, Thời Dịch sợ cô bị cảm, nhanh chóng nói: "Đi tắm nước nóng trước đi."

Cô nhú mày: "Chuyện ở trường."

"Đã xử lý ổn thỏa, em không cần lo lắng." Thời Dịch dừng một chút, lại nói: "Đình Nhân, chỗ nào có người tất nhiên sẽ có cả ngàn lời nói, chỉ cần bản thân mình ngay thẳng thì không cần để ý người khác nói gì."

Đúng vậy, người thông minh như anh nhất định sẽ có biện pháp giải quyết, cô xúc động làm gì, cũng không bàn bạc với anh tiếng nào đã tự tiện quyết định, khó trách sao anh không tức giận cơ chứ.

Đình Nhân nhìn áo sơ mi của anh đã bị cô làm ướt, không khỏi hỏi: "Anh có cần tắm không?"

Lời vừa khỏi miệng, mới nhận ra không đúng, cô đỏ mặt: "Em, em về phòng trước."

Đình Nhân vừa đi, trong thư phòng chỉ còn lại mình anh, hoàn toàn đã bình tĩnh, ngẫm lại có thể hiểu cho cô, dự định của cô chắc là muốn bảo vệ anh, mặc dù phương thức không đúng.

Được một cô gái nhỏ bảo vệ, cảm giác này hơi vi diệu.

Thời Dịch ngồi một hồi, đứng dậy đi vào trong bếp.

Sau khi Đình Nhân ở trong ký túc xá, thì đi Trương rất ít đến, lúc này không có tâm tình nấu nướng gì, anh nấu một nồi mì, nêm nếm thật tốt sau đó chia ra hai tô.

Đình Nhân tắm xong đi ra, đứng cạnh cửa nhìn động tác thành thạo của anh, không khỏi nhớ đến lần đầu tiên anh nấu mì trứng gà cà chua cho cô, mùi vị đó vẫn còn in sâu trong lòng cô.

Lúc đó hai người còn lạnh nhạt, không nói gì nhiều, bầu không khí vô cùng lúng túng, còn bây giờ đã khác xưa, da mặt cô rất dày, bất chấp quần lấy anh.

Thời Dịch ngẩng đầu nhìn cô, con người có phần sâu hơn.

Lại là áo dây.

Anh bỏ qua ánh mắt cô, nói: "Tới đây bụng."

"Vâng."

Đình Nhân vào bếp, nhận lấy tô mì từ tay anh, còn chưa đi ra khỏi bếp đã húp một ngụm nước, trong dạ dày được làm ấm, chộp miệng một cái, thật là ngon.

Hai người ngồi đối diện ăn mì, lúc này cả hai đã tỉnh táo, mỗi người có tâm tư riêng.

Ăn xong, Đình Nhân hỏi: "Anh Thời Dịch, anh định xử lý thế nào?"

Cô vừa mới nhìn trong nhóm chat, đã bỏ đi những tin nhắn nói xấu anh nhưng cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra biện pháp tốt nào, cô vô cùng tò mò anh đã làm gì.

Thời Dịch nhìn cô chằm chằm mấy giây, đặt đũa xuống, vừa muốn mở miệng đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Anh đứng dậy bước qua mở cửa, Thẩm Ngan mang theo bình rượu, "Biết cậu tâm tình không tốt, người anh em này tới làm bạn với cậu đây."

Thời Dịch hỏi anh ta: "Còn chưa về quân khu?"

Thẩm Ngan nói: "Nghỉ ba ngày, còn một ngày nữa."

"Không tìm bạn gái?"

Ngược lại anh ta muốn lắm chứ bộ, nói là đến thăm Thời Dịch còn không bằng nói mình muốn uống rượu, chuyện cha vợ vẫn chưa giải quyết được, muốn cưới vợ vào cửa thật khó khăn.

Thẩm Ngan đẩy cửa muốn vào nhưng bị Thời Dịch ngăn lại: "Tôi không muốn uống rượu."

Biết tính tình anh nên Thẩm Ngan cũng lười để ý, né anh thò đầu vào trong nhà nhìn một vòng, liền thấy cô gái nhỏ, tóc còn ướt, mặt áo ngủ hai dây, da thịt trắng nõn, trên cổ còn có một loạt dấu vết màu hồng, anh ta không khỏi tròn tròn mắt: "Mẹ nó!!!!"

Lời vừa dứt, Thời Dịch "Rầm" một tiếng rung trời đóng cửa lại, thuận tay lấy áo khoác bên sofa phủ lên người cô, nhìn vào mắt anh còn có vẻ bất mãn, đẩy cô đi: "Đi thay đồ."

"Vâng vâng." Đinh Nhân vội vàng chạy nhanh vào phòng.

Cô không ngờ có người đến, sau khi đã xác định quan hệ với Thời Dịch, cô bắt đầu ở nhà mặc đồ thoải mái như vậy, quần áo xinh đẹp, hơi xuyên thấu, quần áo hoạt hình lúc trước đã hoàn toàn đổi thành đồ ngủ ít vải.

Con gái ấy mà, có bạn trai rồi thì không giống trước nữa, bây giờ ngay cả nội y cũng phải chọn kiểu gợi cảm một tí, nhìn vào một cái liền bắt lửa, cô còn muốn Thời Dịch nhìn thấy nội y mèo con của cô nữa kia.

Nói huych toẹt ra là trong lòng Đinh Nhân không có cảm giác an toàn, chọn quần áo để mặc toàn chọn theo kiểu trưởng thành gợi cảm, cô vô cùng lo lắng Thời Dịch ngại cô nhỏ tuổi mà không cần cô.

Chờ Đinh Nhân đi vào phòng, Thời Dịch mới mở cửa ra lần nữa. "Bình rượu này của ông thiếu chút nữa đã bị cậu làm vỡ nát rồi." Thẩm Ngạn đi vào nhà, đặt rượu lên bàn, cười mắng: "Cậu chơi kích thích thật."

Thời Dịch không để ý đến anh ta, mang hai cái tô vào bếp rửa, Thẩm Ngạn theo sau vào, quen chân quen tay lấy ly uống rượu ra, hỏi anh: "Cô nhóc kia có uống được không?"

Thời Dịch liếc anh ta một cái, đặt tô đã rửa xong vào kệ.

"Chỉ hai chúng ta uống."

Thẩm Ngạn cầm bình rượu, rót đầy, không đợi Thời Dịch đi ra đã tự mình uống trước.

Lúc này lại có người gõ cửa, anh ta mừng trong bụng, tự cho vợ mình tìm tới cửa, đi mấy bước qua mở cửa ra, chợt sững sốt.

Từ Hoàn Chi.

Thời Dịch thấy người tới, nhìn về phía Thẩm Ngạn cau mày, ý muốn nói: Cậu gọi cô ta tới?

Thẩm Ngạn: Tôi đâu có bệnh.

Tôi cũng đã tới rồi cũng không thể lạnh lùng đuổi đi, ba người ngồi trước bàn, bầu không khí có hơi quỷ dị.

Từ Hoàn Chi cũng là học trò của thầy Dương, cô ta thích Thời Dịch, chuyện này mọi người đều biết, Thẩm Ngạn vốn có tâm tình buồn phiền, nhưng lúc này lại nhìn hai người kia một cái, cả lo phát phơ vắt chéo chân chờ xem chuyện vui.

Trong phòng có một vị, bên ngoài chạy đến một vị, hậu cung của người nào đó sắp cháy rồi.

Từ Hoàn Chi nhìn Thời Dịch, ánh mắt có chút phức tạp.

Cô ta làm gì cũng không nghĩ tới anh sẽ vì một cô gái mà làm đến mức này, ngay cả thầy Dương cũng khuyên cô ta, không muốn cô ta cố chấp nữa, đưa hái xanh không ngọt, hơn nữa cô ta cố chấp mấy năm nhưng Thời Dịch cũng không cho một ánh mắt, là một người phụ nữ, cô ta có lòng tự ái của mình, cô ta kiêu ngạo với mọi người nhưng trước mặt anh đều buông bỏ xuống hết, cuối cùng cũng không nhận được một sự đáp lại.

Cô ta thật sự không cam lòng, cô ta đã thích anh nhiều năm, đợi anh chừng ấy năm, ngay cả công việc cũng nghỉ cách để được đi theo anh. Năm ngoái anh bị điều đi thành phố D, cô ta không đi được, trong năm dành ra được một vài ngày ít ỏi để đi thăm anh, kết quả vừa mới tới đã bị anh đưa đến trạm xe lửa, nói là để cô ta về sớm, sợ người nhà lo lắng, trong mắt anh lúc đó không có kiên nhẫn gì giống như bây giờ vậy.

Từ Hoàn Chi mấy máy môi, có chút lúng túng tự rót cho mình thêm một ly rượu nữa, ngửa đầu uống cạn, rượu vào bụng cay xè, dạ dày nóng lên như bị lửa thiêu.

Từ Hoàn Chi cũng không phải người ngoài gì, mặt mũi đã sớm ném đi, uống rượu vào, gan cũng lớn theo, cô ta nói: "Thời Dịch, em thích anh, từ đại học đã bắt đầu thích anh, anh quá giỏi, người ngưỡng mộ anh cũng rất nhiều, lúc đó em không dám đến gần, luôn cố gắng để bản thân tốt hơn, em bắt đầu để ý đến vẻ ngoài của mình, muốn mặc quần áo đẹp xuất hiện trước mặt anh, nhưng anh không hề nhìn em cái nào, sau đó em lại muốn anh, anh thích phụ nữ khẳng định người đó có vóc người và vẻ ngoài cũng như năng lực phải xuất chúng, cho nên em càng cố gắng học tập hơn, nhưng không phải ai cũng thông minh như anh, em cố gắng thế nào cũng không đạt đến trình độ đó... Thật ra thì em cũng không có gì muốn nói, chỉ muốn nói cho anh biết rằng em thích anh, em nhất gan lắm, nhiều năm đều giấu trong lòng không dám nói ra, vô số lần em ám chỉ anh đều từ chối em, tỏ vẻ không biết gì."

Cô ta nói lời nhai một tràng dài, dừng lại một chút, ánh mắt có chút bi thương: "Thời Dịch, em không nghĩ anh sẽ thích một cô nhóc, cô ta và người em tưởng tượng hoàn toàn khác nhau...Điều đó thì thôi đi, anh còn vì cô ta làm được chuyện này, từ chức giáo sư, những dư luận đó nhìn bề ngoài có vẻ như đang được đề xuống nhưng thực tế vẫn sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh, công việc ở bệnh viện của anh, thăng tiến..."

"Hoài Chi." Thời Dịch cắt đứt lời cô ta, mới vừa muốn nói gì, bỗng Thẩm Ngạn ra sức nháy mắt với anh, anh theo bản năng quay ra sau nhìn, Từ Hoàn Chi cũng nhận ra điều khác thường, quay đầu, lập tức ngăn ra.

Đình Nhân đứng đó không xa, cô mặc áo thun và quần jean, da thịt trắng như tuyết, tóc còn hơi ẩm ướt xõa trên vai, Từ Hoàn Chi nhíu mày một cái, thấy rõ dấu hôn trên cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Edit: Mộc Từ Đăng

Đình Nhân lúc đầu vốn định đợi trong phòng một lúc mới đi ra, nghĩ thầm trong bụng hai người đàn ông uống rượu cô cũng không có việc gì, sau đó chợt nghe thấy tiếng phụ nữ, nảy sinh lòng tò mò mới chậm rãi chạy ra, ngược lại không ngờ sẽ nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp lúc trước gặp trong bệnh viện.

Hiện trời đã vào thu, thời tiết dần lạnh hơn, Thời Dịch nhìn cô gái nhỏ cứ để chân trần đi trên sàn nhà, không tự chủ nhíu mi: "Mang dép lê vào."

Đình Nhân còn đang ngơ ngác nhìn anh, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, cho đến khi Thời Dịch bình tĩnh mở miệng lần nữa, "Có nghe hay không?"

Cô lấy lại tinh thần, xoay người mang dép vào rồi đi đến chỗ anh, nhìn ly rượu đầy trước mặt bọn họ, không nhận được đưa tay ra, "Đây là rượu gì vậy?"

Thẩm Ngạn còn chưa kịp mở miệng, Thời Dịch đã đánh một cái vào tay cô, không kim lực nên trên mu bàn tay trắng nõn đã hiện lên một mảnh hồng.

Đình Nhân bị anh đánh đau, xoa xoa tay: "Anh không thể nhẹ một chút sao?"

Thời Dịch liếc cô một cái: "Biết điều ngồi xuống cho anh."

Uống một chút rượu vang đã say, còn muốn uống rượu trắng, đúng là càng ngày càng hư.

Đình Nhân mím môi, yên lặng ngồi xuống cạnh anh, không dám đòi uống rượu nữa.

Đối với Thời Dịch và Đình Nhân thì đây là cách sống chung bình thường của họ, nhưng đối với Từ Hoàn Chi thì khác, hình ảnh trước mắt cô ta nghiêm nhiên trở thành liếc mắt đưa tình, nhìn một màn này, nước mắt cô ta đã muốn trào ra, sự thật đặt ngay trước mặt, còn muốn nói gì nữa chứ?

Tự ái của cô ta, kiêu ngạo của cô ta, toàn bộ đều bỏ xuống, cô ta nỗ lực rất nhiều nhưng lại thua cô nhóc trước mặt này.

Không muốn ở chỗ này nhận thêm kích thích nào nữa, càng ở lại càng lúng túng, cô ta đứng dậy, "Tôi còn có việc, đi trước đây."

Với tư lượng của cô ta, nhiều đây rượu chỉ có chút say, Thời Dịch gật đầu một cái, nói: "Trên đường cẩn thận."

Từ Hoàn Chi nghe mà chớp mũi chưa xót, nhanh chóng xoay người, mang giày cao gót chạy ra ngoài.

Thẩm Ngạn nhìn cô ta đầy đồng cảm, điểm này anh ta rất giống người anh em của mình, chỉ đau lòng cho vợ, với người phụ nữ khác, một ánh mắt dư thừa cũng không cho.

Chung tình nhất cũng vô tình nhất.

Từ Hoàn Chi vừa rời khỏi, nhìn cũng không muốn nhìn, trước mặt là một đôi tình nhân đang ân ái, trong lúc bất chợt anh ta cảm nhận được cảm giác làm kỷ đà cản mũi trước kia của Thời Dịch.

Nhưng chẳng qua đây là suy nghĩ của một mình anh ta, trên thực tế hồi đó Thời Dịch vẫn chưa có nhận thức tình cảm là gì, phụ nữ trong mắt anh đều giống nhau, Thẩm Ngạn yêu đương trong mắt anh cũng không có cảm giác gì, cho đến khi gặp Đình Nhân, không biết từ lúc nào trong lòng anh đã bị cô nắm giữ.

Rượu cũng đã uống hết, Thời Dịch nghĩ từ nay về sau không muốn uống với anh ta nữa, hỏi: "Cậu xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Ngạn đột này nghỉ phép về nhà không hề quán lấy bạn gái, trước kia anh ta còn thường khuyên anh cái gì mà chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, còn lần này chỉ còn ngày cuối cùng vậy mà đến tìm anh, một người đàn ông uống rượu, Thời Dịch suy nghĩ, không lẽ vợ chồng son lại cãi nhau nên khó chịu.

"Đại lão gia Hường không coi trọng tôi, nói vừa làm lính vừa không có tiền, càng không có thời gian, không muốn giao con gái cho tôi." Sau nữa lại xảy ra chuyện không vui với Hường Hạm nên Thẩm Ngạn không muốn nhớ lại nữa, thở dài một hơi, "Haiz, cậu thì khỏe rồi, cha vợ không có, ngày nào cậu muốn cưới cô nhóc này cũng không cần nghĩ về vấn đề này."

Lúc không có ai mới nói đùa cái này nhưng hôm nay có Đình Nhân ở đây, Thẩm Ngạn cũng không có kỵ gì, ngược lại Thời Dịch sừng dốt một chút, nghiêng đầu nhìn cô một cái, hai mắt chạm nhau, Đình Nhân đỏ mặt khẽ cúi đầu, né tránh ánh mắt anh.

Nhìn hai người mất đi mây lại, Thẩm Ngạn cảm thấy mình là bóng đèn công suất cao, trong lòng càng thêm khó chịu, muốn vợ, nhưng không muốn mất mặt, chỉ có thể ở đây chịu đựng.

Thẩm Ngạn lại rót rượu nhưng không còn giọt nào, đành hỏi Thời Dịch: "Nhà có rượu không?"

Thời Dịch: "Không có."

Thẩm Ngạn không tin, chuyển hướng sang Đình Nhân: "Nhà đầu, cô không thể học theo anh Thời Dịch lừa người được."

Đình Nhân liếc mắt nhìn Thời Dịch, lắc đầu: "Thật sự không có."

Nói xong, cô còn đứng dậy dọn dẹp mấy ly rượu trên bàn.

"..." Thẩm Ngạn bị hai người này chọc giận đến bật cười: "Cậu dạy vợ rất giỏi."

Dứt lời điện thoại Thời Dịch đặt trên bàn vang lên, anh quét mắt nhìn qua, người gọi đến là Hường Hạm.

Thẩm Ngạn cũng nhìn thấy, chân mày nhíu lên, Thời Dịch cười một tiếng, ném di động qua cho anh ta, Thẩm Ngạn ném trả lại, nói: "Cậu nghe đi."

Hai người này mỗi lần cãi nhau đều giống nhau y như đúc, Thời Dịch hơi yên lặng, bắt máy, đặt điện thoại lên bàn, mở loa ngoài ra.

"Giáo sư Thời, xin lỗi đã làm phiền." Hường Hạm dừng một chút, nói: "Cho tôi hỏi tên heo thối Thẩm Ngạn có ở chỗ anh không?"

Thời Dịch nhú mày, nhìn về phía Thẩm Ngạn, Thẩm Ngạn ở đối diện khoát tay với anh, không tiếng động nói từng chữ: Nói, tôi, không, có, ở, đây.

Thời Dịch gật đầu, hiểu rõ, bình tĩnh nói: "Tên heo thối nói cậu ta không có ở đây."

"..."

Thẩm Ngạn giận đến mức đập bàn.

"Thẩm Ngạn!" Hường Hạm nhất thời bùng nổ, "Anh không nhận điện thoại của tôi còn tắt máy nữa, được lắm, đồ đầu heo, anh đừng có về nữa!"

"Anh sao không nhận điện thoại của em chứ." Thẩm Ngạn lấy di động của mình ra, lúc này mới phát hiện nó đã hết pin, vội nói: "Vợ à, điện thoại anh hết pin."

"Hết pin cái con khi!" Hường Hạm ở chung với Thẩm Ngạn đã lâu nên bị nhiễm thói quen rống to của anh, "Sớm không hết muộn không hết lại hết ngay lúc này, Thẩm Ngạn, tôi không phải là cô gái mười mấy tuổi dễ bị lừa gạt đâu! Cố ý tránh tôi, không muốn thấy tôi đúng không, anh thật sự nghĩ tôi không có người theo đuổi hả? Tôi tùy tiện kéo một người đàn ông trên đường cũng có thể to khỏe hơn anh!"

"Tùy tiện kéo một người đàn ông?" Thẩm Ngạn cười nhẹ một tiếng: "Hường Hạm, với cái tính tình thú vị đó của em, trừ anh ra ai có thể chịu được chứ? Gặp phải anh là phúc của em, còn muốn tìm người khác, em cho rằng ai cũng giống như anh thích cãi nhau với em?"

"Tính tình tôi thú vị, mẹ nó! Anh nghĩ mình tốt hơn bao nhiêu?" Nghĩ đến bản thân gọi cho anh nhiều cuộc điện thoại nhưng kết quả đều tắt máy, cô càng giận hơn, "Gặp phải anh là phúc? Ha ha, đời này tôi xui xẻo mới gặp anh đó, không phải anh nói tôi tính tình thú vị lắm sao, vậy thì anh đi tìm người khác đi!"

"Đi thì đi, tùy tiện tìm một người phụ nữ cũng dịu dàng hơn em, anh còn lười đây này!"

Hường Hạm vừa nghe, mặt quá mức đỏ: "Thẩm Ngạn, anh là tên khốn kiếp!"

"..."

"..."

...

Đình Nhân rửa ly rồi dẹp đi, vừa quay đầu đã thấy Thời Dịch đi vào, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hai vợ chồng son gây gỗ."

Nghe vậy, Đình Nhân muốn đi ra ngoài nhưng bị anh kéo lại: "Làm gì?"

"Khuyên can."

"Em có bị ngốc không hả."

Hai vợ chồng son đó anh hiểu rất rõ, cãi và chút thôi, sẽ nhanh chóng hòa thuận lại, nếu cứ nhịn không chịu gặp mặt chắc chắn sẽ phát sinh nhiều chuyện hơn.

Đình Nhân nào biết những thứ này, nghe âm thanh ồn ào bên ngoài càng lớn hơn, hơi có chút lo lắng, Thời Dịch kéo cô đến bên người, ánh đèn chiếu xuống, làn da cô như tỏa ra ánh sáng, vết hôn trên cổ hiện ra rõ ràng, anh đưa tay lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve: "Còn đau không?"

Tay của người đàn ông hơi lạnh, đầu ngón tay có vết chày nhỏ, làm cho cô run rẩy một trận, Đình Nhân lắc đầu, ngược mắt nhìn anh, dè dặt hỏi: "Anh Thời Dịch, anh còn muốn em hay không?"

Sự bình tĩnh của cô đều là giả bộ, bây giờ trong lòng còn hoảng sợ, cô hối hận muốn chết, người đàn ông này cô vất vả lắm mới theo đuổi được, tại sao có thể tùy tiện nói chia tay, Đình Nhân, đầu mày bị lừa đã hả?

Thời Dịch hơi sững sờ, không ngờ cô gái nhỏ sẽ hỏi vấn đề này, thật là ngốc, anh ôm cô lên đặt trên bàn đá lưu ly, Đình Nhân ngồi có chút lạnh, cô theo bản năng co người, mới vừa ngẩng đầu, người đàn ông liền áp tới, cuối đầu hôn cô.

Anh đang dùng hành động để trả lời cô.

Đình Nhân đón nhận, hay tay đặt trên bàn, bị anh ép hơi nghiêng người ra sau, trong chốc lát cô có hơi không thở nổi.

Thời Dịch mút nhẹ hai cái, cố ý khắc chế, ôm eo cô, đầu chồm ở hõm cổ, hơi thở nóng hôi phả ra.

Đình Nhân ôm anh, tựa đầu lên vai anh, hô hấp còn hơi loạn, "Anh Thời Dịch, em sẽ không như vậy nữa."

Nghe vậy, Thời Dịch ngẩng đầu nhìn cô, "Như thế nào?"

"Em sẽ không bao giờ nói hai chữ kia nữa."

Giọng nói cô đầy kiên định, người đàn ông nghe vào thoải mái vô cùng, hơi cong môi, cố ý hỏi: "Hai chữ kia?"

"Không nói."

Đình Nhân che miệng nhìn anh cười.

Lời Từ Hoàn Chi nói cô đều nghe được, anh vì tình yêu của bọn họ mà làm nhiều việc như vậy, hy sinh nhiều đến thế, cô không thể yếu đuối mãi, sau này cô sẽ dùng cảm ứng anh đối mặt với khó khăn, không yếu đuối, không lùi bước nữa, nhất định sẽ không... làm anh thất vọng.

Thời Dịch cũng cười, dùng mũi cọ mũi cô, "Vậy em nói câu khác đi, không được gian lận."

Đình Nhân câu cổ anh, hơi nghiêng đầu qua, môi dán lên lỗ tai anh, nói mấy chữ.

Người đàn ông thấp giọng cười, ôm cô chặt hơn, giọng hơi khàn: "Lặp lại lần nữa."

"Tối lượt anh."

Thời Dịch không lên tiếng, anh thật đúng là không cách nào nói ra miệng.

Đình Nhân cắn rái tai anh, bắt nạt nói: "Anh tối bây giờ cũng chưa từng nói với em, vẫn luôn là em nói, không công bằng chút nào."

Răng cô gái nhỏ nhẹ nhàng cắn lỗ tai anh, đôi môi nóng bỏng hơi chạm vào, lúc nói chuyện vẫn không ngừng động đậy khiến kích ngọn lửa trong cơ thể anh, vô cùng khó nhịn, anh dè dặt nói: "Hôm nay em chọc giận anh."

Não Đình Nhân chuyển động, lại nói ra một câu, rồi nhịn không được bật cười khanh khách, Thời Dịch bóp eo cô, "Thiếu đòn phải không?"

Cô rụt người lại, nâng mặt anh lên, đang muốn hôn anh bỗng bên ngoài truyền đến tiếng "Rầm!" vô cùng lớn, dọa cô giật mình một cái, cả người lập tức mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài phòng khách đã không còn tiếng gì nữa.

Tên Thẩm Ngan kia, tính tình kiên định, Hường Hạm cũng không vừa, cả hai giống như sao hỏa đâm vào nhau, bùng bùng toát ra tia lửa. Chỉ một lúc nhanh mồm nhanh miệng cãi nhau chỉ chốc, sau đó hút hai điếu thuốc mới tỉnh táo lại, cuối cùng chạy về chỗ người, đồ nữa ngày cũng không được, kiên nhẫn đã dùng hết, ném người lên giường, làm một trận rồi ôm vào lòng, dịu dàng nói rõ phải trái.

Lúc này Hường Hạm đã bủn rủn cả tay chân, không còn hơi sức ồn ào với anh, nằm trong ngực anh chờ thể lực thoát khỏi phục lại mới đắm vào ngực anh mấy cái, mắng vài câu, Thẩm Ngan nắm tay cô, xin lỗi nhận sai, rồi nghiêng qua đè người xuống, một bên vận động một bên thương lượng việc thuyết phục cha vợ đồng ý chuyện kết hôn.

...

"Anh ấy đi rồi à?" Đinh Nhân mới vừa quay đầu, môi liền bị chặn lại.

Thời Dịch nhìn môi cô gằn trong gang tấc, hầu kết hơi chuyển động, trực tiếp hôn xuống, đầu lưỡi cạy mở hàm răng cô ra, tiến vào sâu hơn.

Đinh Nhân bị anh hôn cả người mềm nhũn ngã vào lòng anh, tay Thời Dịch trượt xuống dưới, nâng người cô dậy rồi ôm đi về hướng phòng ngủ.

Đi được mấy bước, Đinh Nhân cảm nhận được cái gì: "Anh..."

Người đàn ông cười khê: "Sợ?"

Cô đỏ mặt lắc đầu.

Biết cô lại mạnh miệng, Thời Dịch đặt cô lên giường rồi đè ra hôn, chỉ một lúc sau, khê hôn vài cái bên tai cô, rút vào hõm cổ cô, rồi ngừng lại mọi động tác.

Tim Đinh Nhân đập nhanh vô cùng, bên tay là tiếng thờ đốc nặng nề của người đàn ông, cô khó chịu động đậy một cái, Thời Dịch hít sâu một hơi, thấp giọng: "Đừng động."

Đinh Nhân cảm thấy chân mình sắp bị anh đè tê hết cảm giác rồi, đưa tay ôm anh: "Anh Thời Dịch, em không sợ."

Vừa nói xong, cô nâng mặt anh lên muốn hôn, Thời Dịch ngẩng đầu, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng, anh cười khê một tiếng, vén tóc cô ra sau tai, "Anh đi tắm trước."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Edit: Mộc Tử Đằng

Đinh Nhân nằm trên giường, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cô nghe vào mà mặt đỏ tím đập rộn ràng, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra cô vừa xấu hổ vừa khản trương, lấy chăn che mặt lại cười ngầy ngớ một trận, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó liền bò dậy, đi chân trần chạy về phòng ngủ của mình.

Mở tủ quần áo ra, nhìn một vòng, lấy ra một cái áo ngủ bằng tơ tằm có dây ở thắt lưng mặc vào, tiếp đến chạy đến tủ đầu giường lấy lọ nước hoa, xịt lên cổ và cổ tay, làm xong hết cô đứng trước gương, xoắn mái tóc dài ra, nhìn rất hài lòng với bản thân mình.

Cô cười một tiếng, nhanh chân chạy về phòng anh, mới vừa nằm lên giường, "Cạch" một tiếng cửa phòng tắm mở ra.

Tay đang nắm chăn của Đinh Nhân không khỏi xiết chặt hơn, Thời Dịch mặc đồ ngủ màu xám đậm đi ra, anh đang lau tóc, động tác rất tùy ý, đi đến gần mép giường còn có một giọt nước nhỏ xuống mặt cô, lạnh như băng, cô theo bản năng hơi híp mắt, nói: "Anh Thời Dịch, em giúp anh sấy tóc nhé."

Thời Dịch nhìn cô một cái: "Em ngủ đi, để anh tự làm được rồi."

Anh cảm thấy sấy tóc từ trong ngăn kéo ra, rất nhanh sấy xong, Thời Dịch thu dọn đơn giản một chút rồi nằm lên giường, thuận tay ôm cô gái nhỏ vào trong ngực, chợt cảm thấy không đúng, vén chăn lên nhìn một cái, cô gái nhỏ không biết đã đổi đồ từ khi nào, váy ngủ vừa vặn che qua hông, cổ áo khoét sâu, còn thấy cả nội y màu đen bên trong, như ẩn như hiện, phác họa rõ nét đường cong nơi đó.

Không thể nhìn được, càng nhìn càng khô nóng.

Anh chợt che người cô lại, nhiu mày: "Làm sao có bộ quần áo này?"

Đinh Nhân nằm trong ngực anh, cọ một cái, mở đôi mắt to trong veo nói: "Anh mua đó."

Thời Dịch: "Nói bậy."

Từ lúc nào anh mua cho cô loại quần áo này chứ.

"Lúc em mới đến, trong tủ treo đầy loại đồ này, không phải anh mua thì ai mua hả?" Khi đó Đinh Nhân cũng có chút hiếu kỳ, Thời Dịch nhìn vào là người bảo thủ điển hình, hơn nữa cô còn là một cô gái nhỏ, làm sao biết anh sẽ mua cho mình mấy loại này chứ, hờ nhiều hơn nữa cô đều không dám mặc.

Chẳng lẽ khi đó anh đã có ý với cô?

Hiển nhiên đây chỉ là một ý nghĩ vô cùng tự luyến mà thôi, nhưng mà Đình Nhân lại hi hi cười thành tiếng.

Thời Dịch vén tóc cô, có chút không biết làm sao: "Không phải anh mua."

Đình Nhân tò mò: "Vậy ai mua?"

"Mẹ anh."

Thời Dịch là người sống độc thân, làm sao biết chọn quần áo cho con gái được, nên anh không có biện pháp nào khác ngoại trừ nhờ mẹ mình-Khương Ngã, giúp đỡ. Lúc đó anh cũng không nói là muốn mua cho ai, mẹ anh thì nghĩ anh muốn mua cho người phụ nữ mình thích nên bà phải giúp đỡ con trai mình, vì vậy bà đã cho người mang nhiều quần áo gọi cảm hấp dẫn đến, Thời Dịch cũng không xem qua, nếu không phá hôm nay Đình Nhân nói thì chắc chắn anh hoàn toàn không biết gì.

Đình Nhân hơi sững sờ, "Mẹ anh biết em?"

Thời Dịch đặt cằm trên đỉnh đầu cô, cười khê hỏi ngược lại: "Muốn cho bà ấy biết không?"

Đình Nhân không lên tiếng, trong lúc vô tình cô có nghe Thẩm Ngan nhắc tới, mẹ Thời Dịch là một người phụ nữ mạnh mẽ xuất sắc, làm việc giỏi giang vang dội, trên thương trường oai phong lẫm liệt, những người giới thương nhân khi nghe tên của bà đều không nhận được phải khen ngợi vài câu.

Người phụ nữ như vậy chắc có yêu cầu rất cao với con dâu.

Không đúng không đúng, Đình Nhân à, mày đang nghĩ gì hả, còn chưa đi đến bước kia đâu.

Cô vui đầu vào ngực anh, lỗ tai hơi nóng chút, mặt cũng không tốt hơn là bao.

Thời Dịch thu mọi động tác của cô vào trong mắt, bàn tay ôm cô càng xiết chặt hơn, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Ngoan nào, cuối năm sẽ dẫn em đi gặp bà ấy."

Đình Nhân vừa nghe, rất vui vẻ, cảm nhận được thân thể căng thẳng của người đàn ông, cô gác chân lên người anh, đưa tay ôm lấy cổ anh, nói: "Cũng đã lộ rồi, anh có muốn nhìn không?"

Thời Dịch trở tay tắt đèn, vỗ vỗ lưng cô, "Ngủ."

Ánh trăng bên ngoài chiếu vào trong, người đàn ông nhắm chặt hai mắt, hô hấp nặng nề, đường nét khuôn mặt mờ ảo không rõ, Đình Nhân nhìn anh chăm chăm mấy giây, vịn vai anh vươn người lên, ôm lấy mặt anh hôn xuống.

Người đàn ông không động đậy, để tùy cô nghịch ngợm.

Lá gan Đình Nhân càng ngày càng lớn, cố ý khiêu khích, còn thuận thế đi xuống, hôn cổ anh, từng chút từng chút, chi chút những cái hôn, bàn tay nhỏ bé chui vào trong quần áo anh, động tĩnh khó kìm chế được, giống như đó là một loại bản năng, cô hô hấp càng ngày càng rối loạn, cởi quần áo anh ra, đầu ngón tay run rẩy, vui đầu xuống, sọc tóc quét qua da thịt người đàn ông, cô gái nhỏ không thuần thục, lại có phần xấu hổ, tay nhỏ bé trượt đến bên eo của anh, muốn cởi quần anh ra.

Chợt bị người ta giữ lại, rồi xoay người, người đàn ông đè lên người cô, giọng khàn tới cực điểm, thấp giọng cảnh cáo: "Đình Nhân, ngủ đang hoảng cho anh, nếu không anh không dám đảm bảo mình còn có thể nhận được hay không."

"Ai bảo anh nhận."

Cô gái nhỏ nhìn anh không dời mắt, trong mắt có hơi nước.

Thời Dịch xoa tóc cô, nhận xuống tâm tình dễ dàng: "Ngoan nào, bây giờ còn chưa phải lúc."

Không thể nào danh không chính ngôn không thuận mà muốn cô, như vậy quá vô liêm sỉ.

Bản thân chủ động hơn nửa ngày, kết quả đổi lấy mấy câu đó của anh, bây giờ cô không muốn nghe những lời này, liền tức giận kéo quần anh.

Quần ngủ vốn rộng rãi, kéo một cái đã nhẹ nhàng cởi ra, trán Thời Dịch toát mồ hôi, anh có chút ảo não, nắm chặt tay cô, xoay người cô để cô đưa lưng về phía anh rồi ôm chặt, đè hai chân cô lại, trầm giọng: "Ngủ"

Đình Nhân bị anh gắt gao ôm chặt, muốn nhúc nhích cũng không được, cô làm sao ngủ được chứ, thân thể anh nóng bỏng như vậy, giống như cái lò lửa lớn.

"Anh Thời Dịch, em muốn..."

Thời Dịch: "Không muốn gì hết, ngủ."

"..."

Đình Nhân có chút im lặng, không kịp được mắng: "Anh là Ninja rùa hả?"

Nào ngờ trong lúc vô tình mắng, cô đã đốt lên ngọn lửa của người đàn ông, Thời Dịch buông cô ra, ngồi dậy, hướng phía cô đánh mấy cái vào mông.

Đình Nhân bị đau, lồm bồm mắng: "Đàn ông thú!"

Thời Dịch lại "Bốp bốp" mấy cái nữa, cũng có thể do đang nhẫn nhịn khó chịu nên không khống chế được sức lực, cô gái nhỏ bị đánh vô cùng đau đớn, nước mắt rơi như mưa, mang theo chút nức nở mắng: "Đồ heo thú, khốn kiếp, khốn kiếp..uhm..uhm."

Thời Dịch nghe mà đau lòng, đem người lật lại, chặn môi cô, hôn cô.

Không dám tiến vào sâu, vội vã kết thúc, vùi đầu bên cổ cô, cọ một cái: "Nghe lời, nếu không thì về phòng mình ngủ đi."

Đình Nhân đùa giỡn lưu manh: "Anh ôm em về phòng đi, em không đi."

"Vậy anh ôm về được chưa?"

"Mới không thèm."

Cô gái nhỏ như một con bạch tuột quấn lấy anh, Thời Dịch cong môi cười, khẽ cắn vành tai cô, nhắm hai mắt thôi miên bản thân chìm vào giấc ngủ.

Kết quả ngược lại càng ngày càng tỉnh táo.

Đình Nhân cũng giống vậy, không ngủ được nhưng không muốn cách xa anh.

Cô đột nhiên hỏi: "Anh Thời Dịch, có phải anh có chuyện gì gạt em không?"

"Chuyện gì?" Người đàn ông khó hiểu.

"Có phải anh bị bệnh trầm kén gì không?" Cô hơi dừng một chút, lại nói tiếp: "Giống như chức, chức năng đàn ông không bình thường."

Thời Dịch nhẹ cười, vòng tay ôm chặt eo cô, khiến hai người dán sát vào nhau hơn, "Đang không bình thường, em không cảm giác được hả?"

Làm sao có thể không cảm giác được chứ!!!

Người đàn ông hiếm thấy trước mặt cô được một lần đùa giỡn lưu manh, bình thường anh luôn tỏ vẻ nghiêm trang, Đình Nhân cảm thấy như tìm ra được hành tinh mới, cố ý khích anh: "Chỉ như vậy ai biết không bình thường được chứ."

Thời Dịch sầm mặt, véo eo cô một cái: "Nói bậy nữa anh ném em xuống giường."

Cô gái nhỏ biết điều, cười nói: "Anh không đành lòng ném đâu."

Thời Dịch thờ dài một hơi, giọng nói phát ra có vẻ không biết phải làm sao: "Đừng đùa nữa, ngày mai anh còn phải đi làm."

"Ngày mai em cũng phải đi học."

"Vậy ngủ thôi."

"Vâng."

Đình Nhân không quậy nữa, cô cũng biết anh đây là đang nghĩ cho mình, đổi lại là người khác chắc đã sớm ăn sạch cô rồi.

Nhưng không ngủ được mà, làm gì cũng không ngủ được!

Yên tĩnh một hồi, cô nằm bò lên người anh, Thời Dịch có chút vô lực, kéo cô xuống, cô gái nhỏ nói: "Em không làm gì anh đâu."

Đình Nhân nằm trên người anh, nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan chặt, mặt dán lên ngực anh, "Anh Thời Dịch, chúng ta thi đi, ai ngủ sau người đó là heo."

Thời Dịch: "..."

...

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, trên chiếc giường lớn màu xám tro, người đàn ông ôm cô gái nhỏ trong ngực ngủ an ổn.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên đánh tan sự yên tĩnh trong phòng.

Điện thoại trên đầu giường không ngừng reo, tiếng chuông ngày càng lớn, Đình Nhân nhíu mày một cái, mơ mơ màng màng đưa tay lên sờ sờ, dựa vào cảm giác trượt qua màn hình, nhắm mắt không nhìn, cất lên giọng lười biếng: "Alo."

Thời Dịch cũng bị đánh thức, kéo người vào trong ngực, hôn cô.

Đình Nhân đẩy ra: "Em đang nghe điện thoại."

Người đàn ông vẫn không để ý, hôn mấy cái rồi ngủ tiếp nhưng tay vẫn ôm chặt cô.

Đình Nhân ngo ngoáy người đưa di động áp vào bên tai, chợt bên đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của người phụ nữ xa lạ.

"Cô gái, con là ai vậy?" Khương Ngã ho nhẹ một tiếng, cố gắng để giọng nói mình nghe thân thiết một chút: "Con và Thời Dịch nhà đi có quan hệ gì vậy?"

!!!

Điện thoại của cô và Thời Dịch giống nhau, đây là nghe nhầm điện thoại mất rồi!!!!

Đình Nhân mạnh mẽ ngồi bật dậy, tỉnh ngủ hoàn toàn.

Chỉ nghe thấy người trong điện thoại nói tiếp: "Cô gái, đi là mẹ của Thời Dịch, nói cho đi biết tên của con là gì đi?"

Mẹ Thời Dịch!!!!

Đình Nhân khản trương, liền lắp bắp: "Con con con con con..."

Điện thoại đột nhiên bị cướp đi.

Thời Dịch liếc nhìn cái tên trên màn hình một cái, nói: "Mẹ, mẹ đừng dọa cô ấy."

Vừa nghe được giọng nói con trai, Khương Ngã khôi phục lại trạng thái bình thường, giọng nói có chút nghiêm khắc: "Thời Dịch, con là một người đàn ông, phải có trách nhiệm, nếu các con đã... Các con đã là loại quan hệ đó vậy dẫn cô gái đó đến đây mẹ nhìn một chút, những chuyện khác nói sau."

Dùng một chút, sợ anh từ chối, lại nói: "Nếu con không muốn dẫn qua đây thì mẹ bay về."

Mới vừa nãy bà còn nghe được một trận âm thanh mập mờ, bà nghe rõ ràng, và hiểu ra hai người đang ngủ cùng một cái giường, con trai rốt cuộc cũng đã khai thông, bây giờ bà rất vui vẻ, không kịp chờ, muốn gặp cô gái đó ngay lập tức, thay con trai mình nhìn người.

Thời Dịch không ngờ người nhà anh biết nhanh như vậy, vốn định một khoảng thời gian nữa mới nói, nhưng nếu biết cũng không gạt được nữa, với tính tình đó của mẹ anh không dẫn người đến cho bà nhìn chắc chắn bà sẽ đích thân bay về.

Anh liếc nhìn Đình Nhân, cô đang chôn đầu trong chăn, vành tai đỏ ửng.

Thời Dịch cười một tiếng, nói: "Đề con hỏi ý Đình Nhân đã."

Đình Nhân.

Khương Ngã nghe, trong lòng nhớ kỹ cái tên này.

Nghe anh đang hỏi mình, cô theo bản năng ngẩng đầu, người đàn ông nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười: "Mẹ anh muốn gặp em."

Phải gặp người lớn rồi sao?

Đình Nhân sờ mấy giây, nhẹ nhàng gạt đầu một cái, rồi tiếp tục trốn vào trong chăn, che mặt cười trộm.

Thời Dịch: "Mẹ, cô ấy đồng ý."

"Được." Khương Ngã chỉ có một đứa con trai này, đã gần một năm không gặp rồi, không tránh được có chút nhớ, bà nói: "Con nhanh chóng sắp xếp đi, mẹ và cha con ở đây chờ."

Hai mẹ con lại tùy ý trò chuyện vài câu sau đó kết thúc cuộc gọi.

Thời Dịch vén chăn, đem người kéo lên, liếc nhìn đồng hồ báo thức, vỗ vỗ mông cô: "Nên dậy đi học rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Mộc Tử Đăng

Đình Nhân còn chưa hoàn hồn, nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, cô có chút ảo não đẩy người đàn ông bên cạnh một cái: "Đều tại anh, di nhất định sẽ nghĩ rằng em là một cô gái tùy tiện."

Còn chưa kịp mặt đã thấy lo âu thế này rồi.

Thời Dịch cầm tay cô, để bên môi hôn một cái, cười khê: "Tối hôm qua là ai nhất quyết ở đây?"

"A~~~~" Đình Nhân gãi đầu, ngã người xuống giường, buồn bực đá chăn: "Làm sao đây?"

Đôi chân dài của cô gái nhỏ gác lên trên chân, đập đập mấy cái, váy ngủ theo động tác của cô hơi tuột lên làm lộ ra quần lót màu đen bên trong, vô cùng câu dẫn nhưng bản thân cô không hay biết gì.

Yết hầu hơi chuyển động, Thời Dịch nhìn đi nơi khác: "Đừng lo lắng, mẹ anh rất thích em."

Giọng nói người đàn ông có hơi khàn, Đình Nhân nhận ra gì đó, hơi ngời dậy, lúc này mới chú ý mình bị lộ hàng, thấy vậy nhưng cô cũng không để ý, leo lên người anh, bắt đầu cời đồ anh ra.

Thời Dịch đẩy tay cô: "Làm gì hả?"

"Ai bảo anh nhìn thấy hết của em rồi, vì sự công bằng nên em cũng phải nhìn lại anh."

"..."

Dù sao cũng phải thay đồ, nên Thời Dịch tùy ý để cô cời giúp mình.

Nhớ đến lần trước đã thấy nửa người trần của anh, Đình Nhân rất hưng phấn, từ từ cời từng nút áo của anh, cời ra nhìn vào bên trong, cơ ngực người đàn ông hiện ra trước mặt, thấy vậy mặt cô không khỏi nóng lên, tầm mắt dần đi xuống, đang mong đợi nhiều hơn.

Cô đột nhiên phát hiện mình quá sắc nữ, ở trước mặt anh toàn bộ sự dè dặt, xấu hổ đều ném lên tận chín tầng mây, chỉ muốn nhìn thân thể không một mảnh vải của anh, Đình Nhân ơi Đình Nhân, mày quá hư hỏng.

Nhưng cũng không được như ý nguyện, khi cô cời đến nút áo cuối cùng, tay người đàn ông đột nhiên giữ tay cô lại: "Tốt lắm, để tự anh."

Cô gái nhỏ ngồi trên người anh, ánh mắt nhìn không rời, bên trong như có lửa cháy hừng hực, Thời Dịch nắm eo cô, muốn ôm người xuống, Đình Nhân thấy vậy tỏ ra không vui, giằng giằng muốn tiếp tục cời quần áo của anh: "Đề em giúp anh."

Chiếc nút cuối cùng được mở ra, áo ngủ buông lỏng trên người anh, quang cảnh trước người hiện ra hoàn toàn.

Thời Dịch nhú mày lại: "Đừng lộn xộn, em còn như vậy sẽ bị trễ đó."

Đình Nhân liến nhìn đồng hồ: "Còn sớm mà."

Còn hơn hai tiếng nữa, sẽ không trễ đâu.

Cô quay đầu lại, trực tiếp ngậm môi người đàn ông, nằm trên người anh, thành thực hôn anh, quần lấy đầu lưỡi anh, dây dưa trêu đùa.

Thời Dịch đột nhiên giữ gáy cô lại, chuyển bị động thành chủ động, dùng sức mút hai cái để trừng phạt, rồi bắt đầu dī nhẹ giọng dỗ dành: "Đi xuống nào, ngoan."

"Được rồi."

Đình Nhân nhận cơ hội sờ soạng anh thêm một chút, nhưng mới vừa ngồi thẳng người dậy liền cảm nhận được vật nào đó cứng rắn chạm vào chân cô....

Cô sững sốt một chút, môi mông người đàn ông mím thành một đường thẳng, gương mặt trở nên căng thẳng, trong lúc này cô chợt nghĩ ra điều gì, cũng không thấy thẹn thùng, còn tròn mắt hỏi: "Ôi, anh Thời Dịch, có phải đàn ông các anh buổi sáng cũng..."

Cô tiến gần sát lại nói hết những lời còn lại bên tai anh.

Thời Dịch nhú mày: "Cả ngày lẫn đêm trong đầu em đều nghĩ cái gì không vậy."

"Sợ Gì mà nói cho em biết."

Đình Nhân hơi dừng một chút lại bổ thêm một câu: "Trong tiểu thuyết cũng có viết như vậy."

"Sau này ít xem những quyển sách không có dinh dưỡng đó lại đi, sẽ kéo thấp IQ đó."

"Không có đâu." Đình Nhân không đồng ý với anh, giải thích thêm: "Nếu không nhờ những quyển sách này, em làm sao theo đuổi được anh chứ."

Thời Dịch: "..."

Đình Nhân lại nói bên tai anh không ngừng như xe lửa chạy, vừa nói vừa khiêu khích anh, người đàn ông lập tức nổi giận, xoay người đè cô xuống giường, còn mình thì nhanh chóng đứng lên, cởi quần áo ngủ ra, lấy áo sơ mi trong tủ mặc vào.

Cô gái nhỏ lằm bằm sau lưng: "Em chỉ sợ anh kìm nén lâu quá sẽ sinh bệnh."

Thời Dịch mặc xong đồ, xoay người, cong ngón tay gõ trán cô một cái: "Đình Nhân, nếu gặp cha mẹ anh mà em không xấu hổ như vậy thì anh sẽ thật sự ăn em."

Đình Nhân sờ trán một cái, không tiếp tục cùng anh cãi vã nữa, híp mắt, trong đầu đều đang nghĩ đến việc gặp người lớn.

Nếu bọn họ không thích cô thì sao đây, Thời Dịch ưu tú như vậy, không đúng, cả nhà bọn họ ưu tú như vậy, tiêu chuẩn nhìn người nhất định rất cao.

Trong đầu Đình Nhân đã xuất hiện tình tiết cha mẹ ép con trai chia tay cô gái mình yêu như trong tivi hay chiếu, bất luận người đàn ông có yêu mình nhiều thế nào, chỉ cần cha mẹ không đồng ý, nhất định sẽ vô cùng khó khăn, thậm chí sau khi kết hôn vì chuyện mẹ chồng nàng dâu mà li hôn, chẳng lẽ tình tiết này sẽ xảy ra trên người cô sao?

Chắc không đâu, chắc vậy, cô tự an ủi mình, giọng nói mẹ Thời Dịch trong điện thoại nghe vào còn rất thân thiết nữa mà, bà ấy nhất định là một người phụ nữ ấm áp, rộng rãi, sẽ không cố làm khó cô đâu.

Thấy cô im lặng, Thời Dịch còn nghĩ rằng mình đã dọa sợ cô, nhẹ nhàng nhéo tai cô một cái: "Đừng sợ, anh sẽ không làm vậy."

Vậy mà khi cô nghe lời này, liền ngẩng đầu nói: "Biết lắm, anh Thời Dịch là Ninja rùa mà."

"..."

Người đàn ông không kim được xúc động, Thời Dịch nổi giận, chột đẩy ngã cô, cúi người đè lên người cô gái nhỏ không chừa một khoảng trống nào.

Đình Nhân bị động tác đột ngột của anh dọa sợ hết hồn, còn chưa kịp làm ra phản ứng gì môi liền bị chặn lại, bàn tay người đàn ông đi xuống eo cô, vén váy ngủ lên chui vào, bàn tay anh như mang một dòng điện mãnh liệt kích thích làm người cô run rẩy.

Người đàn ông lúc này không khách khí gì, tay lần mò đi lên chính xác nắm giữ nơi nào đó, rồi dùng sức...

Đình Nhân cảm nhận được bàn tay anh đang làm gì, ngược lại hít một hơi khí lạnh, theo bản năng đẩy anh ra nhưng không có cách nào ngăn cản động tác thô lỗ của anh, giống như đang cố ý trừng phạt cô vậy, làm cô phát đau. Miệng anh cũng không buông lỏng, răng cắn môi cô, đầu lưỡi bị anh quấn lấy đến tê dại, cô cảm giác như mình sắp không thở nổi nữa rồi, nên nghiêng mặt qua một bên, đôi môi nóng bỏng của anh dán lên mặt cô, thấp giọng hỏi: "Còn dám nói vậy nữa không?"

Đình Nhân thờ hồn hèn, không trả lời, tay của người đàn ông vẫn chưa rời đi, thấy cô không đáp lại liền dùng thêm lực, cô gái nhỏ lập tức cầu xin tha thứ: "Không dám, không dám!"

Rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái 19 tuổi, bình thường tỏ vẻ như người lão luyện nhưng đứng trước súng thật đao thật không biết đã sợ thành đáng về gì.

Thời Dịch thấp giọng cười, hôn môi cô một cái, nơi bàn tay đang nắm quá mềm mại, đủ khiến người ta nổi điên, anh không bỏ được lại xiết chặt.

Đình Nhân cắn môi dưới, khuôn mặt đỏ bừng, đẩy anh: "Đã nói không dám rồi, anh còn..."

"Mới vậy đã không chịu nổi, tối hôm qua là ai điếu võ dương oai câu dẫn anh hửm?"

Đình Nhân bĩu môi, không lên tiếng.

Hiếm thấy cô cam chịu như thế này, tâm tình Thời Dịch tốt vô cùng, khoe miệng cong lên, tay lại bắt đầu làm loạn.

"Này, anh..."

"Tối hôm qua phải nhịn quá cực khổ, thu chút phí tổn mới được."

Người đàn ông vui đầu, triền miên một trận cho đến khi cô gái nhỏ cầu xin tha thứ một lần nữa mới chịu bỏ qua.

Thời Dịch đứng dậy đi vào phòng tắm, mở nước lạnh, quần áo còn chưa kịp cởi đã vội đứng trước vòi sen, tùy ý để dòng nước lạnh như băng chảy xuống người.

Thật may là hai người tách nhau ra một năm, cô gái nhỏ này quá cầu người, may mà định lực của anh mạnh, nhiều lần anh đã suýt mất khống chế, mới vừa rồi nếu không phải là lý trí thắng sự kích động thì có lẽ anh sẽ thật sự ăn sạch cô.

Không thể nghĩ nữa, càng nghĩ càng nổi lửa, anh dùng tay lau mặt, lắc lắc đầu, mở nước ra mạnh hơn.

Bên ngoài, Đình Nhân chạy về phòng mình, trong đầu tất cả đều là hình ảnh đồ mắt vừa rồi.

Trời ạ, bọn thiếu chút nữa đã...

Cô che mặt, có chút thẹn thùng, nhưng kích động còn nhiều hơn, lần vài vòng trên giường, mới chạy đi rửa mặt, lúc đánh răng đều cười ngây ngô trước gương.

Cười cười, tầm mắt bỗng nhiên dừng lại nơi nào đó, cô nhìn vết hôn rõ ràng trên cái cổ trắng nõn của mình, chân mày khẽ nhíu, cô như vậy thì làm sao đi học hả.

Thời Dịch chuẩn bị bữa sáng xong nhưng cô gái nhỏ vẫn chưa đi ra, giờ tay lên nhìn đồng hồ một cái, đi đến gõ cửa phòng cô: "Đình Nhân..."

Mới gõ cửa đã mở ra, Đình Nhân tròn mắt nhìn anh, không thèm để ý nữa, đi vòng qua anh đến phía bàn ăn rồi ngồi xuống.

Thời Dịch hơi khó hiểu, nghĩ không lẽ mình chưa cho cô chuẩn bị tâm lý, đã dọa sợ cô rồi à, anh lật vô trứng gà rồi để vào đĩa của cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Đình Nhân tháo khăn lụa đưa cổ cho anh nhìn: "Anh nhìn đi, tại anh cả đấy, em nào dám đi gặp người khác chứ."

Thời Dịch cười khẽ một tiếng, đoạt lấy khăn lụa của cô, khom người cột lại: "Không được để cổ bị lạnh."

"Anh —— "

Đình Nhân tức giận lấy khủy tay đụng anh, nhưng bị người đàn ông giữ lấy: "Không được loạn, loạn nữa sẽ thật sự bị trề đó."

"Cái đó cũng chỉ trách anh."

Thật may mắn bây giờ là mùa thu, nếu là mùa hè, cô còn mang khăn lụa thế này chắc chắn sẽ bị người khác cười nhạo.

"Tại anh tại anh."

Thời Dịch không nhịn được cười, anh chưa từng cưng chiều cô gái nào như vậy, theo như lời Thẩm Ngạn nói thì lần này anh thật sự rất lợi hại.

...

Tháng sau Thời Dịch dẫn Đình Nhân đi gặp cha mẹ anh.

Đúng lúc Đình Nhân nghỉ đông nên hai người mang theo ít đồ đơn giản rồi lên máy bay.

Đây là lần đầu tiên Đình Nhân ngồi máy bay, còn rất hiếu kỳ, nhìn xung quanh.

Ngồi đối diện là một chàng trai ngoại quốc, ngũ quan sắc sảo, đôi con ngươi màu xanh đặc biệt xinh đẹp, cô không nhịn được nghiêng đầu nhỏ giọng nói với người ngồi bên cạnh: "Anh Thời Dịch, anh nhìn tiểu soái ca người nước ngoài kia đi, giống như ngôi sao đúng không?"

Thời Dịch quét mắt nhìn, lạnh giọng nói: "Không giống."

"Em cảm thấy rất giống mà." Đình Nhân lại nhìn bên kia: "Dáng vẻ đẹp trai này nếu để Sợi Gừng nhìn thấy không biết sẽ kích động thành cái dạng gì."

Thời Dịch đưa tay xoay đầu cô lại, đem tiểu thuyết đã tịch thu trước đó đưa cho cô, thấp giọng: "Đọc sách."

"Vâng." Đình Nhân mở ra, say sưa đọc.

Thời Dịch ôm cô, hồi lâu sau cảm thấy người trong ngực có gì đó kỳ lạ, anh cúi xuống nhìn mới phát hiện cô gái nhỏ vừa đọc sách vừa khóc.

Con gái thật dễ xúc động.

Anh giờ tay lên giúp cô lau nước mắt, khẽ cười nói: "Cảm động như vậy sao?"

"Vâng." Đình Nhân hít mũi một cái, nói: "Nam chính và một người phụ nữ khác được đính ước từ bé nhưng nam chính không yêu cô ta, chỉ xem cô ta là"

em gái, cô ta nghĩ cách ngăn cản nam chính và nữ chính, để hai người đó hiểu lầm, yêu nhưng nhưng lại dầy vò lẫn nhau, cốt truyện không có gì mới nhưng tác giả viết rất tốt, xử lý tình cảm nội tâm nhân vật rất mượt tay, rất cảm động."

Đình Nhân thích đọc ngược luyện tình thâm, lúc đầu ngược tả toi, lúc sau sẽ sủng ngọt vô cùng, bây giờ cô đọc đoạn này chính là đoạn ngược tâm nhất.

"Đính ước từ bé thường hai nhà có quan hệ tốt, chỉ muốn đùa giỡn thôi, sẽ không làm thật, đùa nhóc mấy tuổi thì biết tình yêu là cái gì chứ."

Đình Nhân lẩm bẩm: "Anh nói giống như mình đã từng vậy."

"Anh lúc còn bé cũng có đính ước." Thời Dịch nhẹ nhàng nắm lấy tai cô, nhàn nhạt nói: "Lớn lên nghe mẹ nói anh mới biết, bà ấy đã hứa hẹn với bạn làm ăn..."

Nói đến một nửa, chợt cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn, cô gái nhỏ đang nhìn anh, trong mắt ánh nước lấp lánh, cũng không biết nguyên nhân là do tiểu thuyết hai do lời anh mới vừa nói.

Thời Dịch sờ mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve: "Sao vậy?"

Đình Nhân hỏi: "Có phải cô ấy rất đẹp không?"

Thời Dịch cười khẽ, chỉ nói: "Một cô gái người Nga."

Còn là con gái nước ngoài.

Đình Nhân tròn mắt.

Thời Dịch hỏi: "Ghen?"

Cô mím môi, quay đầu đi, bỗng bị người ta nắm cằm kéo lại, trên môi truyền đến cảm xúc nóng bỏng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: Mộc Từ Đăng

Thời Dịch hỏi: "Ghen?"

...

Dường như phát hiện có người nhìn thấy, Đình Nhân xấu hổ đẩy đẩy người anh, người đàn ông không thèm để ý, không coi ai ra gì tiếp tục thân mật với cô, cười khẽ bóp mặt cô một cái: "Nhỏ mọn như vậy?"

"Sao so được với anh."

Đình Nhân thoát khỏi tay anh, vừa quay đầu qua thì phát hiện vị tiểu soái ca ngoại quốc đang nhìn bọn họ, mặt cô càng đỏ hơn, vội dời mắt, trả sách lại cho anh: "Thật là mệt, em muốn ngủ."

Thời Dịch cầm tấm thảm mỏng đắp lên người cô, vòng tay qua ôm eo cô, kéo cả người cô tựa vào mình, Đình Nhân tựa đầu lên vai anh, nhắm mắt, mơ màng màng ngủ.

Khoảng thời gian này, hai người đều ngủ chung một giường, không phải là phòng Thời Dịch thì chính là phòng Đình Nhân, trước chỉ toàn là cô cố ý khiêu khích anh, còn bây giờ người đàn ông đã biết cô sợ gì, bắt đầu trả thù cô, mỗi đêm trước khi ngủ, đôi tay phải chui vào trong quần áo cô sờ mó một chút, thực chất không phát sinh quan hệ gì, nhưng đôi tay tà ác của anh cũng đủ là cô đỏ mặt, nức nở rên rĩ cầu xin anh tha thứ.

Ngày hôm qua hai người cãi nhau, buổi tối Đình Nhân về phòng thật sớm, khóa trái cửa phòng lại, ngủ đến nửa đêm mơ mơ màng màng cảm thấy phần giường bên cạnh lún xuống, tiếp đó chợt bị kéo vào một cái ôm dày rộng của người đàn ông. Thời Dịch ôm cô, ngủ rất đàng hoàng, không quấy rầy gì cả, Đình Nhân bị làm cho tỉnh ngủ, hết lần này đến lần khác tự mình tìm chỗ chết, đi trên chọc anh, đưa tay vào trong áo choàng tắm, chợt chợt cơ ngực anh, bóp bóp vòng eo rắn chắc, véo véo bắp đùi, trông đáng vẻ chơi rất vui, kết quả vui quá hóa buồn, khơi dậy lửa nóng trong người anh, bị anh nắm lấy tay bắt cô tự mình dập tắt lửa.

Đình Nhân coi như hiểu rồi, đàn ông mà, cái gì mà cấm dục thanh tịnh chỉ là giả dối mà thôi, hai người còn chưa cởi quần áo đâu đã hư thành như vậy, nếu thật sự làm cái kia, không biết sẽ điên cuồng đến mức nào.

Thời Dịch ngược lại không cảm thấy gì, do yêu sinh ham muốn là chuyện bình thường, người đàn ông nghiêm chỉnh chỉ cần gặp được cô gái thực sự trong lòng mình sẽ không tránh khỏi nghĩ đến chút chuyện trên giường.

Trước kia Thẩm Ngan kéo anh xem phim cảm, bảo là muốn giáo dục anh một chút, anh nhìn còn không có cảm giác gì, đơn giản chính là máy móc vận động, đôi tới đôi lui cũng giống nhau, xem đến chán ghét, mãi cho đến khi nói chuyện yêu đương với Đinh Nhân, ham muốn đó càng ngày càng mạnh, nhất là thời điểm ôm cô ngủ vào mỗi tối, ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong ngực, nhưng phải kìm chế, không thể chạm vào, cảm giác đó vô cùng khó khăn, thân thể muốn nổ tung thành nhiều mảnh.

Âm ỉ với nhau, một đêm không ngủ ngon được, tối qua bị thiếu ngủ nên phải ngủ bù trên máy bay.

Bay mười mấy tiếng đến nơi đã là buổi tối, ở nhà cho xe đến đón hai người họ, ra khỏi sân bay hai người ngồi vào trong xe, vì là buổi tối nên đèn sáng trưng, ánh sáng lung linh mộng ảo, tinh thần Đinh Nhân lúc này rất tốt, nằm nhoài lên cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Cảnh đêm nơi này thật đẹp, cô có chút phấn khích, cầm lấy điện thoại chuẩn bị chụp hình, nhưng mới vừa mở máy liền nhìn thấy chuỗi tin nhắn của Giang Ti Kỳ gửi đến.

Sợi Gừng: Đinh Tiểu Nhân đến chưa? Mẹ giáo sư Thời thế nào? Có ấn tượng gì với cậu?

Sợi Gừng: Này này này. không phải thấy mẹ chồng tương lai quá hưng phấn mà quên nhắn tin trả lời tớ đó chứ, tiểu Nhân Nhân của chúng ta với giáo sư Thời đã phát triển nhanh đến vậy sao, cũng đi gặp người lớn cả rồi, cậu làm cho tớ độc thân như tớ chịu sao nổi hả.

Sợi Gừng: Đinh Tiểu Nhân, có phải cậu đang cùng giáo sư Thời hưởng thụ thời gian ngọt ngào hạnh phúc không hả, đã lâu như vậy cũng đủ rồi đó, cậu tốt xấu gì cũng phải để ý đến tớ một chút chứ, tớ chán muốn chết đây này, tiểu Nhân Nhân, cậu không thể trọng sắc khinh bạn như vậy đâu.

Người này chắc đang tức giận đây, Đinh Nhân cười cười, trả lời lại: Lại nói bậy rồi, tớ mới vừa xuống máy bay thôi, Sợi Gừng, bên này rất đẹp đó.

Bên kia đoán chừng đang chơi điện thoại nên rất nhanh đã nhắn lại: Nhanh nhanh nhanh, chụp một tấm hình gửi tớ xem, để cho tớ bổ sung kiến thức về cảnh đẹp nước ngoài nào.

Đinh Nhân mở máy ảnh ra hướng bên ngoài chụp một tấm, lại mở phần mềm chụp ảnh tự sướng ra, chọn thời gian tự chụp rồi nhích lại gần Thời Dịch, dựa lên người anh tìm một góc độ đẹp.

Thời Dịch quết mắt nhìn điện thoại, thấy mình trong màn hình còn có thêm lỗ tai thỏ thì nhủ màu lại: "Đây là cái gì?"

"Chụp kiểu này rất đáng yêu." Đinh Nhân ôm tay anh, đầu quay lại: "Chúng ta cùng nhau chụp một tấm đi."

Nhìn lỗ tai thỏ trên đầu mình, Thời Dịch có chút khó tiếp nhận, né ra: "Anh không chụp."

"Một tấm thôi."

Thời Dịch: "Không chụp."

"Anh Thời Dịch ~"

Đinh Nhân lắc lắc cánh tay anh nũng nịu gọi.

Thời Dịch nhìn cô một cái rồi đoạt lấy điện thoại trong tay cô: "Anh giúp em chụp."

"Không, em muốn chụp chung với anh cơ."

Thời Dịch điều chỉnh hiệu ứng trở về kiểu bình thường, một tay ôm cô vào trong ngực: "Nhìn ống kính."

Đinh Nhân ngẩng đầu, "tách tách" một tiếng.

Thời Dịch trả lại điện thoại cho cô, Đinh Nhân liếc nhìn, vô cùng không hài lòng: "Thật là xấu."

"Rất biểu điều."

"Em nói anh đó." Đinh Nhân vừa nói vừa gửi bức ảnh chụp phong cảnh cho Giang Ti Kỳ.

"..."

Thời Dịch đưa tay捏 eo cô một cái, Đinh Nhân bị anh chọc ngứa, không ngừng cười khanh khách, né người đi, "Ai bảo anh không chụp hiệu ứng đó chứ."

Mới vừa nói xong, điện thoại rung lên, cô cầm lên nhìn, mới phát hiện lúc nãy không cẩn thận đã gửi luôn tấm hình chụp chung của hai người cho Giang Ti Kỳ.

Sợi Gừng: Đinh Tiểu Nhân, cậu hư quá, lại bắt đầu ngược cậu độc thân trời, đáng ghét!

Sợi Gừng: Nhưng mà ha ha ha ha, giáo sư Thời nhà cậu đẹp trai như vậy, cũng không tiếc cho tớ nhìn, thật đúng là khuê mật tốt, gửi nhiều hình một chút, ngược chết tớ đi, [Cười đều]

Còn chưa xem xong, Đinh Nhân nhanh chóng thoát ra, như phát giác gì đó, cô ngẩng đầu, người đàn ông đang nhìn cô, khoe miệng cong lên, hiển nhiên anh thấy được.

Đinh Nhân mở miệng, nghiêm túc nói: "Quá xấu, em sợ sẽ hù cậu ấy."

Thời Dịch cười nhỏ một tiếng, cúi đầu muốn hôn cô, Đinh Nhân né tránh, thấp giọng: "Có người."

Thời Dịch ngồi thẳng người dậy, nhìn cô chăm chăm, chỉ vào môi của mình, rất có ý tứ.

Đinh Nhân liếc nhìn tài xế, giữa đầu hôn nhẹ lên môi anh một cái, rồi nhanh chóng rời đi nhưng Thời Dịch đã nhanh tay giữ gáy cô lại, cắn môi cô một cái, cọ cọ mũi cô, hỏi: "Ai xấu?"

Đinh Nhân không lên tiếng.

Một giây kế tiếp người đàn ông áp môi xuống, cô vội vàng né tránh, hơi thở còn chưa ổn định, nhanh chóng nói: "Em xấu, em xấu!"

Thời Dịch thấp giọng cười, nói với cô: "Con dâu xấu phải ra mắt mẹ chồng."

Đinh Nhân tròn mắt nhìn anh: "Ai nói muốn gả cho anh."

Một đường cãi nhau, nháo loạn ngược lại đẩy lùi không ít cảm giác khẩn trương khi gặp người lớn.

Đến lúc vào biệt thự, xe dừng lại, có người ra nghênh đón, Thời Dịch dắt cô đi vào, cảm nhận được lòng bàn tay cô đỏ mọng, nghiêng đầu hỏi: "Hội hộp?"

"Có một chút."

Lòng bàn tay đều là mọng, nơi nào chỉ một chút xú chứ.

Thời Dịch cười khê, không chọc cô nữa.

Biệt thự rất lớn, dọc theo đường đi đều có người giúp việc đứng hai bên hành lang, Đinh Nhân có chút mất tự nhiên, cho đến khi người đàn ông dẫn cô vào một căn phòng, cô mới thoáng thả lỏng.

Bên trong phòng mở máy điều hòa, nhiệt độ cao hơn so với bên ngoài, Thời Dịch một bên cởi áo khoác, một bên hỏi cô: "Có đói bụng không?"

Lúc trên máy bay đã ăn cơm tối rồi, lúc này vẫn còn khá no.

Thời Dịch tiện tay vắt áo khoác lên ghế, xoay người lại nhìn thấy cô gái nhỏ ngồi trên sofa, hai chân khép lại nghiêm chỉnh, tay đặt trên đầu gối, thẳng lưng, bình thường đều thấy đáng vẻ nghịch ngợm của cô, đột nhiên thấy cô nghiêm chỉnh thế này có chút không quen, anh khom người hôn lên môi cô một cái, nói: "Bọn họ bận việc bên ngoài, ngày mai mới trở về."

Hả?

Đinh Nhân trong lúc nhất thời không hiểu ý anh, ngẩng đầu không khỏi chạm vào môi anh, một chút liền bén lửa.

Thời Dịch ngậm lấy môi cô, cúi người xuống trực tiếp đè người lên sofa, một tay giữ gáy cô, vừa hôn, một tay khác chui vào trong áo, dọc theo cái lưng bóng loáng hướng lên trên, chuẩn xác mò đến nơi đó, còi móc khóa ra.

"Này!"

Đinh Nhân đẩy anh, vừa dứt lời liền cảm thấy trước ngực lỏng lẻo một chút, Thời Dịch ung dung cởi ra, tay lần ra phía trước cầm lấy, hô hấp dần trở nên nặng nề, khó kìm nén, cúi đầu hôn lên môi mềm mại của cô lần nữa.

Trên tay là xúc cảm mềm mại, muốn bức điên người ta mà, anh có chút mất khống chế, khẽ cắn lỗ tai của cô, khàn giọng nói: "Đinh Nhân."

Nháy mắt trong mắt Đinh Nhân như có sương mù, cô cảm giác thân thể mình ngày càng khô nóng, tay của anh vô cùng nóng bỏng, cô nhỏ giọng: "Anh Thời Dịch, anh đứng lên trước đi."

Người đàn ông không động dậy gì, vẫn đè cô như cũ, tiếng hít thở nặng nề vang lên bên tay cô, cô nghe mà lòng cũng run run lên theo.

Biết anh đã đè nén rất lâu rồi, Đinh Nhân hít sâu một hơi, tay luồn vào tóc anh, an ủi sờ một cái, "Không làm bây giờ có được không, nếu bị đi thấy thì

phải làm sao đây."

Nguyên nhân cô lo lắng chính là chuyện này.

Thời Dịch nói: "Ngày mai bọn họ mới về."

"Sao anh không nói sớm."

Đình Nhân thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ hành động này chọc cười anh, Thời Dịch cười nhẹ một tiếng, rút tay ra khỏi áo cô, bất động một lúc mới ôm cô vào trong phòng, đặt lên giường, anh vừa muốn đứng dậy liền bị cô gái nhỏ ôm cổ lại: "Anh Thời Dịch, có phải anh nhìn rất khó chịu không?"

Trên trán người đàn ông đã toát ra một lớp mồ hôi dày, anh nhìn cô, ánh mắt cực kỳ sâu thẳm, không trả lời nhưng nhìn đáng vẻ này cũng đã biết đáp án là gì.

Rõ ràng rất khó chịu, nhưng vẫn không chịu chạm vào cô, thật ra cô đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, chẳng qua không ngờ được định lực của anh lại mạnh như thế, mỗi đêm ngủ cùng, tay cô đều chạy loạn trên người anh, sờ muốn hết cả người nhưng vẫn dừng lại ở giây phút cuối cùng kia, nhiều lúc không nhìn được thì chạy vào phòng tắm tắm nước lạnh một chút.

Đình Nhân đau lòng, dùng sức ôm chặt anh, Thời Dịch giống như không còn chút sức lực nào bị cô kéo xuống dễ dàng, hô hấp anh hơi loạn, nắm tay cô: "Buông tay, anh đi tắm."

Đình Nhân cố ý nói: "Em cũng phải tắm."

Thời Dịch không biết làm sao: "Đừng lộn xộn."

"Em nói thật."

Đình Nhân nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc, không có nửa điểm đùa giỡn, cô hỏi: "Anh Thời Dịch, anh rất muốn đứng không?"

Vừa nói xong, cô ngẩng đầu hôn anh, Thời Dịch nơi nào còn chịu được sự dẫn dụ như vậy, ôm cô trở mình tách hai chân cô ra, để cô ngồi lên người mình, Đình Nhân cảm giác rõ ràng vật nào đó, mặt lại đỏ thêm, người đàn ông cười khẽ, cô mím môi cúi người xuống, học theo anh hôn cổ anh từng chút từng chút một.

Cô gái nhỏ rất biết học tập, răng khể cắn, môi nóng bỏng mứt vào dây lên ngọn lửa, Thời Dịch phối hợp với cô, trong lúc lơ đãng lướt thấy bóng người quen thuộc, hơi sững sờ.

"Mẹ."

Theo một tiếng "Mẹ" này, cô gái nhỏ trên người anh lập tức cứng đờ người...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Mộc Từ Đăng

Đình Nhân giật mình, trong nháy mắt khi quay đầu qua liền thấy được người phụ nữ đứng trước cửa phòng, nhìn đáng vẻ khoảng chừng 40 tuổi, trang điểm xinh đẹp, quần áo màu trắng trang nhã, lộ ra vài phần tao nhã và giới giang.

Bà ấy đang nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hai người chạm nhau, mặt Đình Nhân đỏ bừng lên, không còn kịp suy nghĩ gì nữa, nhanh chóng leo xuống khỏi người anh, lúc này Khương Ngã cũng phản ứng lại, vội vàng xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: "Mẹ không thấy gì hết! Các con cứ tiếp tục! Ngần vạ lần đừng dừng lại!"

"..."

"..."

Khương Ngã vui muốn chết, dặn dò đôi câu với người giúp việc rồi vội vàng chạy về phòng mình, Thời Hoành Thâm mới vừa tắm xong đi ra thấy đáng vẻ đó của bà, không khỏi nói: "Cũng đã một bó tuổi rồi, làm gì mà như đứa con nít thế."

"Hoành Thâm, anh đoán xem em vừa mới nhìn thấy gì!"

Thời Hoành Thâm cười một cái, thả khăn lông xuống, hỏi bà: "Thấy gì?"

Khương Ngã người này, lúc làm việc và lúc không có ai là hai trạng thái hoàn toàn khác nhau, lúc làm việc, đôi khi có ý kiến bất đồng với Thời Hoành Thâm có thể tranh luận tới mười ngày nửa tháng, còn khi bỏ công việc qua một bên, ở trước mặt chồng, bà chính là một người phụ nữ đáng yêu, nhiều khi còn làm nũng nữa.

Trừ việc này, bà còn là một người mẹ tốt, luôn quan tâm đến con trai của mình, tối nay có việc bận nhưng vẫn chạy về nhà, chỉ vì muốn nhìn bạn gái của con trai một cái, ngược lại không ngờ để cho bà bắt gặp một màn kịch tính như vậy, bà quả thực bị dọa rồi.

"Đình Nhân, chính là cô gái đó, con bé nằm trên người Thời Dịch..." Khó nén kích động, bà nói tiếp: "Cô gái đó nhìn đáng vẻ là người dịu dàng ít nói, không ngờ bên trong lại là một người nhiệt tình như vậy, còn Thời Dịch của chúng ta lại thích kiểu người này, trái lại, nếu hai đứa nó bình tĩnh sẽ không cạ ra tía lửa được."

Con trai bà cũng sắp 30 tuổi rồi, đây là lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, hơn nữa còn tự nguyện dẫn người về nhà, chứng tỏ con bà thật sự động lòng.

Khương Ngã nói: "Trước kia em còn lo lắng cho Thời Dịch không tìm được bạn gái, bây giờ phải gọi điện cho Thẩm Ngạn để thằng bé giúp Thời Dịch một tay, hiện tại nhìn lại đúng là em lo lắng nhiều rồi."

Thời Hoành Thâm đưa máy sấy tóc cho bà, giống như thường ngày nằm lên đùi bà: "Bây giờ người ta ba mươi mấy tuổi mới yêu rồi kết hôn là chuyện rất bình thường."

Khương Ngã vừa sấy tóc cho ông vừa nói: "Nhưng mà cô bé kia nhìn còn nhỏ tuổi lắm, không đến hai mươi, vẫn còn đang học đại học."

Thời Hoành Thâm nói: "Thời Dịch thích là được."

Bây giờ yêu đương tự do rất được xem trọng, hôn nhân tự do, chỉ cần hai người tình nguyện bên nhau, không làm việc xấu gì thì người ngoài hay kể cả cha mẹ cũng không nên can thiệp, phải tôn trọng lẫn nhau, ủng hộ lẫn nhau, hiểu cho nhau, thì gia đình mới vui vẻ, hạnh phúc mỹ mãn được.

"Em còn nghĩ, chờ Thời Dịch có con sẽ không quản chuyện công ty nữa, bây giờ có lẽ còn phải quản thêm vài năm nữa, dù sao cũng phải đợi con bé tốt nghiệp rồi mới sinh con được." Bà dừng một chút lại nói tiếp: "Cũng không biết Thời Dịch nghĩ thế nào."

Khương Ngã thích trẻ con, sau khi kết hôn với Thời Hoành Thâm bà vốn định muốn sinh ba đứa, nhưng ai ngờ lúc sinh Thời Dịch thì từ cung bị tổn thương nghiêm trọng, không cách nào mang thai được nữa, đây là tiếc nuối lớn nhất của bà.

Thời Hoành Thâm hôn bà một cái, cầm tay bà nói: "Em bận tâm nhiều như vậy làm gì, chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên đi, như vậy mới có thể nước chảy thành sông được, con lớn rồi tự có suy nghĩ của mình, chúng làm cha mẹ cũng không thể can thiệp nhiều quá."

"Haiz, đứa nhỏ Thời Dịch này quá độc lập, từ nhỏ đến lớn không để chúng ta phải bận tâm quá nhiều, tính tình cũng lạnh lùng, không biết giống ai nữa."

Thời Hoành Thâm cười: "Đại khái giống anh, lúc còn trẻ anh cũng lạnh lùng như vậy."

"Thôi đi, anh chỉ giả bộ thôi."

Nhớ lúc hai người mới quen nhau, Thời Hoành Thâm lạnh lùng vô cùng, bạn nói mười câu, khi tâm tình tốt thì ông đáp lại vài câu, còn nếu tâm tình không tốt thì một chữ cũng không nói, không cần quan tâm bạn là con gái hay là ai, có lúng túng hay không. Khương Ngã có dáng người rất đẹp, được rất nhiều người theo đuổi, kết quả người đàn ông này một chút phản ứng đối với bà cũng không có, bà là một người cao ngạo tất nhiên sẽ không bỏ qua chuyện này.

Lúc mới đầu bà chẳng qua cảm thấy người đàn ông này không hề giống với những người khác, ôm tâm tình muốn chinh phục ông mà tiếp cận ông, ngược lại không ngờ tự mang mình cho người ta, lúc sống chung mới biết, người đàn ông này lúc không có ai còn có rất nhiều mặt.

Tính cách Thời Hoành Thâm thay đổi một phần lớn là do Khương Ngã, sau khi cưới, Khương Ngã có ý chinh ông, chỉ cần ông có thái độ không đúng bà liền khóa cửa phòng lại không cho ông vào ngủ, ý đồ xấu của bà lại rất nhiều, giả bộ tức giận, giả bộ đau lòng, Thời Hoành Thâm không thể làm to chuyện với bà, chỉ có thể ra sofa nằm ngủ mới dễ dàng được bà, nếu không ngày hôm sau sẽ tiếp tục không được vào phòng.

Lạnh lùng ở trước mặt vợ không tồn tại.

...

Bên này, bị quấy rầy chuyện tốt, Thời Dịch có chút đau đầu, cô gái nhỏ nằm cạnh anh, che mặt, lổ tai ửng đỏ, hoàn toàn không còn hứng thú trêu chọc anh nữa.

Anh đưa tay kéo cô qua nhưng cô né tránh đi: "Không cho anh chạm vào em!"

Xấu hổ chết đi được, bị gặp phải thì thôi đi, lại gặp ngay lúc cô đang ngồi trên người Thời Dịch, mặt mặt quá, không biết mẹ anh sẽ nghĩ thế nào về cô.

Bà ấy nhất định sẽ cảm thấy cô gái này không biết xấu hổ, không biết dè dặt, vừa mới tới đã không chờ được, không được, con trai bà nhất định không thể ở cạnh người phụ nữ tùy tiện như thế này được.

Đình Nhân cào cào tóc, vùi đầu trong chăn, giận mình đến mức đập giường bình bịch, "A a a a tại sao em chủ động vậy làm gì chứ, phiền chết phiền chết!"

Còn đang suy nghĩ phải làm sao để để lại ấn tượng tốt, bù lại việc nghe điện thoại lúng túng lần trước, lần này thì hay rồi, dĩ chắc chắn sẽ có ấn tượng sâu sắc với cô, nói không chừng sau này mỗi khi thấy cô đều sẽ nhớ tới hình ảnh cô ngồi lên người anh, thật là...

"Sợ cái gì, mẹ anh là người rất tiến bộ." Thời Dịch kéo người qua, chỉnh tóc cô lại, rồi tiện thể hôn lên trán cô một cái, "Em không nghe mẹ anh nói gì hả?"

Người đàn ông lại cúi đầu hôn môi cô, Đình Nhân né đi: "Nói gì?"

Thời Dịch cười một tiếng, thổi hơi nóng bên tai cô, gần từng chữ một: "Ngần, vạ, lần, không, được, dừng, lại."

Đình Nhân: "..."

Di hình như thật sự có nói vậy.

Thời Dịch nói xong, hôn rái tai cô, làm cho cô hô hấp có chút loạn, sau đó ôm cô trở mình, Đình Nhân sợ hết hồn, đề ngực anh muốn đứng lên, nhưng người đàn ông không thuận theo, tách hai chân cô ra đẩy một cái, làm cho cơ thể hai người dính sát nhau hơn, mặt cô gái nhỏ nóng lên, giùng giàng muốn xuống, anh lại giữ chặt eo cô, không cho cô được như ý nguyện.

Đình Nhân chỉ cảm thấy cả người mình như bị thiêu rụi hết rồi, bắt lấy tay anh: "Anh bỏ ra."

Thời Dịch đưa tay kéo cô xuống, hôn một cái nói: "Tiếp tục."

Mới vừa rồi cô gái nhỏ làm như vậy anh còn rất hưởng thụ, nếu không phải đột nhiên bị cắt đứt thì lúc này nói không chừng hai người đã tiến thêm một bước nữa rồi.

"Không muốn."

Đình Nhân nghiêng mặt đi, tiếp tục cái quỷ gì chứ, bây giờ cô luôn có cảm giác đi sẽ đột nhiên xuất hiện trước cửa, giống như giáo viên chủ nhiệm năm cấp ba vậy, thỉnh thoảng xuất hiện trước phòng học, ánh mắt đó làm cho người ta hoảng sợ, nhìn xuyên qua kính cửa sổ về phía cô, suy nghĩ lại đã thấy sợ rồi.

Biết là lừa trong người anh không thể nói tắt là tắt được, cô nói: "Anh tự đi tắm đi."

Thời Dịch cười: "Không phải nói muốn cùng tắm à?"

Đình Nhân không để ý tới anh, đưa tay luồn vào vạt áo sau lưng muốn cài móc áo ngực, kết quả mò cả nửa ngày cũng chỉ kéo được một bên áo, người đàn ông đưa tay vào, tùy tiện tìm được bên kia, cô cho là anh muốn giúp mình nên Đình Nhân cố ý quay lưng lại để tiện cho anh, ai ngờ người này đặc biệt muốn chơi xấu, cô vừa mới xoay người thì tay anh liền thay đổi phương hướng, thẳng tiến vào trong áo ngực, cô khẽ hô một tiếng, còn chưa kịp chống cự đã bị người đàn ông dùng một tay khác khống chế eo, cô không thể không nằm lên người anh, khó chịu cọ cọ hai cái, chân mày nhíu lại, thanh âm hơi run rẩy: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch nghe mà miệng đáng lưỡi khô, chặn môi cô lại, đầu lưỡi tùy ý dò xét đi vào, bắt cháp triền miên.

Đình Nhân bị tay anh sờ mó khiến cho đỏ cả mặt, theo bản năng bắt lấy tay anh, nhưng người đàn ông không có dấu hiệu dừng lại, một tay khác cũng đưa vào, trực tiếp nắm lấy, cô giật mình người hơi rụt lại, thật vất vả mới tránh được môi anh, "Khoan đã, có người đi vào thì làm sao."

Không có sự dằn dò, người giúp việc sẽ không tùy ý đi vào, Thời Dịch cũng không nói cho cô biết điều này, khẽ cắn vành tai cô, ôm người đi vào phòng tắm.

Đặt cô lên bồn rửa tay, một bên hôn cô, một bên cởi áo của mình, cả người Đình Nhân mềm nhũn, cô vòng tay ôm cổ anh, mượn lực ngược đầu lên đón nhận sự tiến công có chút gấp gáp nhưng vẫn không mất vẻ dịu dàng của anh.

Thời Dịch cởi áo sơ mi ném qua một bên, rồi cởi quần áo cô, Đình Nhân đã sớm ý loạn tình mê, cô theo bản năng hơi cúi người ôm anh, thấy hành động này của cô, Thời Dịch như được khích lệ tăng nhanh tốc độ trong tay, đồng thời vẫn tiếp tục hôn, trong phòng tắm mập mờ, vang lên tiếng hít thở gấp gáp của hai người, âm thanh tràn ngập bên tai, như được phóng đại gấp mấy lần, không ngừng kích thích thần kinh đại não, bỗng thấy trên người chột lạnh, Đình Nhân co người lại, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện người đàn ông đã ôm cô đến bồn tắm.

Thời Dịch điều chỉnh nhiệt độ xong thì mở vòi nước ra, thấy cô lạnh đến co người liền lấy nước tưới lên người cô, nước dọc theo làn da trắng nõn của cô một đường chảy xuống, hơi nước trong nhà tắm làm thành lớp sương mù mờ ảo, nhìn rất hài hòa với cô, người đàn ông nhìn mà không khỏi huyết mạch sôi trào.

Ánh mắt anh nhìn cô chăm chăm, sâu thẳm, tràn đầy ham muốn, đây là lần đầu tiên cô khóa thân trước mặt anh nên không tránh khỏi thẹn thùng, dùng hai tay che ngực lại, khẽ cúi đầu, không dám nhìn anh, Thời Dịch nhìn dáng vẻ thẹn thùng có chút lấy lòng này của cô, nhin cười, khàn giọng nói: "Lấy tay ra."

"Không muốn." Cô giương mắt, chống với ánh mắt của anh, bên tai càng đỏ hơn.

Thời Dịch nghiêng người đến, cách môi cô một centimet thì dừng lại, anh nhìn cô, không che giấu dục vọng trong mắt nói: "Đình Nhân, em nói đúng, anh muốn em."

Mỗi đêm ôm người ngủ, trong mơ cũng chỉ có cô, Thời Dịch có lúc nghĩ, cô nhóc này có phải có độc hay không mà dễ dàng khuấy động lòng anh như vậy, ngay cả trong mơ cũng không buông tha, làm cho anh khác thường như một đứa nhóc tuổi dậy thì vậy.

Yết hầu hơi chuyển động, giọng khàn khàn bổ sung thêm: "Vô cùng muốn."

Đang lúc nói chuyện, hơi thở nặng nề của anh phả ra, hòa lẫn với cô, cùng nhau hòa quyện vào, trong lòng Đình Nhân rối loạn, cô nghe thấy tiếng hít thở của anh thì như bị đầu độc, từ từ thả tay xuống.

Thời Dịch đưa tay ra, lấy ra vạt che chắn cuối cùng trên người cô, nhìn vào ánh mắt có hơi nước của cô, nhẹ giọng hỏi: "Có sợ không?"

Đình Nhân lắc đầu, dùng một chút, thấp giọng nói: "Anh nhớ nhẹ một chút nha."

Sắc mặt cô gái nhỏ đỏ ửng, tiếng nói phát ra vo ve như tiếng muỗi kêu, bay vào trong tai người đàn ông giống như lời mời, Thời Dịch nhanh chóng cúi thất lưng, đứng thẳng người lên cúi hết quần áo trên người mình ra.

Nước trong bồn tắm đã đầy, anh bước vào, nước tràn ra ngoài, Đình Nhân theo bản năng hơi né người nhưng lại bị người đàn ông ôm vào trong ngực, dường như sợ cô bị xấu hổ, động tác của anh rất dịu dàng, hôn tí mủi từng chút một, vô cùng kiên nhẫn dần dần cô, cho đến khi cô gái nhỏ nằm trong ngực anh thở hắt ra, anh mới chậm rãi điều chỉnh tư thế, nâng eo cô lên, mới vừa muốn động thân, cô gái nhỏ bỗng nhiên đưa tay để trước ngực anh: "Chờ một chút, bao đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit: Mộc Tử Đằng

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, tên đã lấp vào cung, chạm một cái sẽ bùng nổ bỗng bị người dưới thân dội một chậu nước lạnh, trong lòng Thời Dịch như có ngàn con ngựa chạy qua, muốn phát điên lên.

Anh thở một hơi thật dài, hôn môi cô, dùng sức cắn hai cái, rồi muốn đứng lên, Đình Nhân thấy vậy đưa tay ra giữ eo anh lại, thờ hờn hờn nói: "Ngày mai em uống thuốc."

Thời Dịch nhủ mày, anh là bác sĩ nên biết rất rõ tác dụng phụ của thuốc tránh thai đối với cơ thể, vì muốn thỏa mãn dục vọng của mình mà để cô gái mình yêu phải trả giá như vậy, chuyện thế này bất luận là thế nào anh cũng không làm được.

"Thuốc đó không thể uống lung tung." Anh lấy tay cô ra, kéo ra khoảng cách giữa hai người, hung hăng cắn môi, "Lần sau đi."

Đình Nhân liếc mắt nhìn anh, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng, nhưng vẫn si ngốc nhìn anh, trong mắt tràn đầy khát vọng và mong đợi, lời nói ra ngay cả chính cô cũng cảm thấy xấu hổ: "Nhưng em muốn."

Cô tiến đến hôn anh, người đàn ông nghiêng đầu tránh thoát, sợ cô gái nhỏ lại làm ra hành động gì, anh nhanh chóng đứng dậy, giọng khàn khàn phun ra hai chữ: "Nhịn đi."

Đình Nhân: "..."

Nhịn cái rắm, cô không cướp danh hiệu Ninja rùa của anh đâu.

Cơ thể đã bị anh khơi gợi ham muốn, đã chuẩn bị xong để đón nhận hết rồi, trong lúc này lại dừng lại, cả người Đình Nhân khô nóng khó chịu, cực kỳ khó chịu, cô nhìn chăm chăm người đàn ông hai giây, đứng dậy, không chút khách khí đá vào mông anh một cái như trút giận.

Thời Dịch mới vừa bước ra khỏi bồn tắm, trên mông liền bị cô gái nhỏ đá một cái, lực đạo không mạnh, có chút mềm mại, ngược lại đánh trúng lòng anh, người hơi run lên.

Đình Nhân thấy anh không phản ứng, lại đá thêm cái nữa, nhưng không ngờ khi cô mới vừa nhấc chân, người đàn ông đã xoay người lại, bàn tay nắm chặt mắt cá chân cô, cô kinh ngạc đứng không vững, cả người chột ngã về phía sau, mắt thấy đầu sắp đụng vào bồn tắm, cô kêu lên một tiếng, theo bản năng nhắm mắt lại, Thời Dịch cũng không ngờ tới, hơi ngạc nhiên sau đó nhanh chóng đưa tay ra đỡ sau gáy cô, nhưng vẫn bị trọng lực kéo xuống đập tay vào bồn tắm.

Người đàn ông rên lên một tiếng, Đinh Nhân có hơi lo lắng, nghiêng đầu muốn nhìn tay anh nhưng đã bị anh nắm mắt cá chân kéo một cái, cả người liền rơi vào bồn tắm, cô bị nước bắn lên làm cho sặc, ho khan liên tục, trước ngực lay động, lên lên xuống xuống.

Thời Dịch nhìn thấy mà trong miệng khô khốc, đưa tay ra xoa giống như đang phát tiết, Đinh Nhân kìm nén cắn môi dưới, không để cho mình phát ra âm thanh xấu hổ đó, cô né người ôm chặt anh lưng anh, không tự chủ dùng thêm sức, móng tay cắm sâu vào da thịt khiến Thời Dịch hừ nhẹ một tiếng, hỏi cô: "Em tắm trước hay anh tắm trước?"

Sắc mặt Đinh Nhân đỏ gay, tròn mắt hơi đảo, nhẹ giọng nói: "Cùng nhau tắm."

Cô và Sợi Gừng đã từng xem trộm phim người lớn, bây giờ trong đầu cô đều là những thứ không thể miêu tả được trong đoạn phim, cả người nóng lên, ánh mắt nhìn anh mang vẻ trông đợi có chút kỳ quái.

Chưa từng nghĩ rằng, cô nhóc này đến cuối cùng không biết dè dặt gì như vậy, Thời Dịch cười khê nheo mặt cô: "Em tắm trong bồn đi, anh tắm vòi sen."

Cô gái nhỏ chu môi, tóc ướt dính bết lên mặt, trong mắt có hơi nước nhìn anh, trông vô cùng đáng thương, Thời Dịch không nhịn được bật cười, nói: "Vậy em giúp anh?"

"Không muốn!" Đinh Nhân nhớ đến chuyện đã làm, trong đầu bùm bùm như pháo nổ, mặt đỏ có thể nhỏ ra máu, cô dùng sức đẩy anh: "Anh đi ra ngoài."

Tay cô gái nhỏ mềm mại đè lên cơ ngực cứng rắn của anh, không những không dập được lửa mà nó còn bùng cháy dữ dội hơn nữa, anh mở vòi sen bên cạnh ra rồi ôm người cùng tắm, chưa điều chỉnh nhiệt độ, nước từ vòi sen chảy ra làm cô gái nhỏ lạnh cóng, không khỏi run bần bật, tiến sát đến người anh để tránh dòng nước lạnh băng kia, Thời Dịch ôm cả người cô, chờ nhiệt độ ấm lên mới một lần nữa để cô đứng xuống.

Nước chảy từ trên cao xuống, mang theo lớp sương mù bao vây hai người trong phòng tắm, Thời Dịch cúi đầu ngậm lấy môi cô, hôn sâu hơn, anh chờ không kịp liền bắt lấy tay cô kéo xuống dưới người mình.

Đinh Nhân giật mình, muốn phản kháng nhưng không được gì, bị buộc phải giúp anh.

"Uhm~" Thời Dịch cắn tai cô, khó chịu chỉ dẫn: "Đừng bước, nghiêm túc một chút."

"Anh Thời Dịch, anh làm sao..."

"Cái gì?"

"Trước kia anh chỉ giả bộ thôi."

Giả bộ lạnh lùng, giả bộ căm dục, trên thực tế những thứ đó đều là vẻ ngoài, tất cả đều là giả!

Thời Dịch cười khê, nắm tay cô cùng cử động.

.....Anh giúp em, em giúp anh, tí tách tí tách.....hừng hực như lửa, lược đi ba mươi ngàn chữ.....

Hai người đùa vui ồn ào gần hai tiếng mới tắm xong, cả người Đinh Nhân mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, Thời Dịch đặt cô lên giường, kéo chăn qua đắp kín người, tắt đèn rồi cũng leo lên giường.

Đinh Nhân cọ cọ ngực anh, nằm trên cánh tay anh, nói: "Hôm nay chính anh nói không muốn, lần sau anh muốn em không cho đâu."

Thời Dịch buồn cười: "Còn uy hiếp nữa."

Đinh Nhân khê hừ một tiếng, đáng vẻ đó giống như rất bất mãn, Thời Dịch ôm người một lúc rồi tay bắt đầu làm loạn trên người cô, sờ đến mép quần liền dừng lại không có động tác gì kế tiếp, chợt bị cô gái nhỏ vỗ một cái mạnh: "Em rất mệt."

"Lúc trong phòng tắm là ai có ý hả?"

Tay anh bắt đầu rục rịch, chơi xấu, Đinh Nhân không chịu nổi, dùng sức đá anh một cái: "Em buồn ngủ."

Thời Dịch cười một tiếng, không chọc cô nữa, lát sau hai người liền ngủ say.

Gần sáng mới ngủ nên ngày hôm sau lúc Đinh Nhân tỉnh lại thì chỗ cạnh cô đã trống không cũng không biết người đã đi đâu.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào từ bên ngoài, có chút chói mắt, cô giơ tay lên che đi, nằm một lát, mới ngồi dậy, duỗi người, lấy điện thoại trên đầu giường xuống, lúc này mới phát hiện đã hơn mười giờ rồi.

Quần áo ngày hôm qua đã ướt hết trong phòng tắm, không thể mặc lại, cô nhảy xuống giường, thấy trên giường có áo sơ mi trắng của người đàn ông, cô cầm lên mặc vào.

Trong phòng tắm sạch sẽ vô cùng, không có một chút dấu vết của ngày hôm qua, đồ rửa mặt hoàn toàn mới, là kiểu tình nhân, trừ màu sắc ra thì mọi thứ

còn lại đều giống nhau như đúc.

Đình Nhân đánh răng xong thì đem bàn chải đặt chung chỗ với anh, rồi nhìn nó cười ngốc, sau đó mới lấy khăn lông lau mặt.

Rửa mặt xong đi ra, cô cầm điện thoại lên định nhắn tin hỏi anh hôm qua đã để vali ở đâu, cô cần một bộ quần áo sạch, nhưng tin nhắn còn chưa gửi đi đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, rất có quy luật, nhẹ nhàng gõ ba cái.

Cô lập tức hoảng hốt, mình mặc như vậy làm sao gặp người khác chứ, đang lúc lưỡng lự chỉ nghe người ngoài cửa nói: "Đình tiểu thư, tôi đến đưa quần áo mới cho cô, xin hỏi cô đã tỉnh chưa?"

Là giọng nữ, nói tiếng Anh lưu loát.

Đình Nhân thờ phào nhẹ nhõm, đi qua mở cửa, đứng trước cửa là một cô gái trẻ, khi nhìn thấy cô khoe môi cô ấy nhếch lên một nụ cười tiêu chuẩn, nói tiếng xin chào với cô, cô né người đi, người giúp việc đẩy hai giá áo đi vào, phía trên treo đầy quần áo, kiểu dáng bốn mùa đều có, ngay cả nội y cũng khá nhiều, Đình Nhân sợ ngầy người, dùng tiếng anh nói: "Tôi, tôi chỉ cần một bộ quần áo là được rồi."

"Đây đều do phu nhân chuẩn bị cho cô." Anna Bell nói xong rồi ra dấu một cái, người giúp việc sau lưng tiến lên, bắt đầu treo quần áo vào tủ.

Trong phòng đột nhiên có nhiều người như vậy, nhìn lại bản thân đang mặc áo của anh, Đình Nhân vô cùng mất tự nhiên, kéo kéo vạt áo sơ mi, mặt hồng hồng đứng đó, cho đến khi Anna Bell hỏi cô: "Xin hỏi hôm nay cô muốn mặc trang phục thế nào?"

"Sao cũng được."

Anna Bell nhìn cô chằm chằm mấy giây, rồi xoay người lấy một bộ từ trong tủ ra, "Xin hỏi bộ này được không ạ?"

Đình Nhân gật đầu một cái, nhận lấy quần áo từ tay người giúp việc rồi cầm theo nội y chạy vào phòng tắm.

Chờ cô thay đồ đi ra, trong phòng chỉ còn lại một mình Anna Bell, cô ấy nói: "Đình tiểu thư, cô dùng bữa sáng trước, thiếu gia nói một lát nữa cậu ấy sẽ về."

Lúc này Đình Nhân mới chú ý đến xe đẩy bên cạnh cô ấy, phía trên đặt đồ ăn sáng, rất nhiều món, cô nhìn mà hoa cả mắt.

Bụng cô kêu lên, đúng là đói rồi, nhưng mà có người ở đây nên vẫn còn chút ngượng ngùng, Anna Bell nhìn ra liền lễ phép lui ra ngoài.

Lúc cô ấy mở cửa, Đình Nhân nghe được tiếng nói chuyện nhỏ vun của người giúp việc ở bên ngoài, mặc dù nói tiếng anh nhưng cô có thể hiểu được.

"Cô ấy chính là bạn gái của thiếu gia à?"

"Chắc chắn thế, nếu không sao lại mang về nhà chứ."

"Còn rất xinh đẹp nữa, khuôn mặt trứng ngỗng đúng gu tôi thích, nhìn có hơi bụ bẫm, muốn bóp một cái, da dẻ thiếu nữ nhất định rất đã."

"Không muốn tiền lương nữa hả."

"Nhìn cô ấy thật thân thiện, nói chuyện nhẹ nhàng, giọng nói cũng dễ nghe."

"Cô nói xem bọn họ có kết hôn không."

"Tôi hôm qua phu nhân có đến một chuyến, lúc đi ra còn căn dặn không được quấy nhiễu thiếu gia và bạn gái của cậu ấy."

"Sáng nay lúc dọn phòng tắm, quần áo rơi tứ tung trong đó."

Sau đó là một trận tiếng cười nhỏ, theo tiếng đóng cửa của Anna Bell liền biến mất.

Nghĩ đến tối hôm qua, gương mặt Đình Nhân lại đỏ thêm, cô thật sự đói meo rồi, cô xoa xoa gò má nóng bỏng của mình rồi bắt đầu dùng bữa.

Bữa sáng rất phong phú lại rất ngon, Đình Nhân không không chế được ăn nhiều hơn so với bình thường một chút, bụng no căng cô mới dừng lại, chợt cửa bị mở ra, một bóng người thật cao đi vào.

Thời Dịch đi mấy bước đã đến bên cạnh cô, liếc nhìn đồ ăn trên xe đẩy một cái, hơi cong môi, nói: "Đừng ăn nhiều quá, lát nữa làm sao ăn cơm trưa được."

Đình Nhân sờ bụng, nói: "No căng luôn rồi."

Thời Dịch khom người xuống, trong mắt đầy ý cười: "Em xong rồi."

"Cái gì?" Đình Nhân nhìn anh, không biết ý trong ba chữ đó của anh là gì.

"Mẹ anh rất nhiệt tình với em, lát nữa ăn cơm trưa nếu bà ấy thấy em không động đũa nhất định sẽ cảm thấy bản thân đã làm gì không tốt."

So với con trai, Khương Ngã càng thích con gái hơn, cũng không phải trọng nữ khinh nam, chẳng qua trong quan niệm của bà, con gái nên được cưng chiều như công chúa, con trai nên ăn chút khổ, mệt mỏi nhiều chút, rèn luyện nhiều hơn, như vậy sau khi lớn lên mới có thể trở thành người có trách nhiệm, là một người đàn ông chân chính.

Sau khi không thể sinh con được nữa, bà liền đặt hy vọng này lên người Thời Dịch, chờ anh mang con dâu ngoan ngoãn về nhà, sau này sinh cho bà một bầy cháu, mà Đinh Nhân trùng hợp lại là loại người khôn khéo bà thích, nếu đối phương là một người ưu việt bà ngược lại không biết sống chung thế nào.

Mới vừa rồi, bà đã ra sức hỏi chuyện liên quan đến Đinh Nhân, hận không thể dùng thủ đoạn muốn tạo quan hệ tốt với con dâu tương lai này, còn Đinh Nhân lại sợ Khương Ngã có ấn tượng không tốt với cô, không thích cô, tối hôm qua còn lo lắng trong phòng tắm, để Thời Dịch nghĩ kế cho cô, hai người này đúng là không có gì để nói.

Ừ, sau này nhất định là một đôi mẹ chồng nàng dâu vô cùng tốt.

Đinh Nhân hỏi: "Ăn chung cơm trưa hả?"

"Mục đích chúng ta đến đây không phải ra mắt người lớn à?" Thời Dịch vén tóc mái cô ra sau tai, "Sợ à?"

Đinh Nhân tròn mắt, vốn chỉ khản trương mà thôi, nhưng nhớ đến một màn bị đi bắt gặp, cô thật sự có hơi sợ, không biết phải đối mặt thế nào, vô cùng khó khăn.

Thời Dịch cúi người thấp xuống, hơi thở ấm áp phả ra mặt cô: "Sợ gì, đã có anh ở đây."

Anh đưa tay ra khẽ nâng cằm cô lên, Đinh Nhân nhắm mắt lại, chờ nụ hôn của anh rơi xuống.

Thời Dịch không gấp, ngón cái sờ đôi môi nhỏ nhắn của cô một hồi mới áp môi mỏng của mình xuống, mắt thấy sắp hôn, đột nhiên cô bắt đầu nắc nặc, người cũng run lên theo.

Đinh Nhân cũng không ngờ, sau đó nhanh chóng che miệng lại, người đàn ông nhìn cô, không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Không cho phép...hức..."

Mới nói vài chữ lại hức một cái, Đinh Nhân cuống lên, hai tay che miệng, không dám mở miệng nữa.

Nụ cười Thời Dịch càng sâu hơn, rót cho cô ly nước, Đinh Nhân nhận lấy, ngay lúc uống nước cũng hức một cái.

Haiz, đúng là không nên ăn nhiều mà.

Cô hít thở sâu điều chỉnh lại, Thời Dịch ngồi xuống cầm tay cô, ấn lên chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ, từ từ đè lên, thời gian cô bị nắc kéo dài ra, một lúc lâu sau mới hoàn toàn dừng lại.

Thời Dịch nhìn cô, bỗng nhiên nói: "Buổi sáng anh có đi mua đồ."

Đinh Nhân thuận miệng hỏi: "Mua gì?"

"Tôi nay sẽ cần dùng đến."

Người đàn ông nhìn cô, cười xấu xa, Đinh Nhân càng nhìn càng tò mò, nhíu mi suy nghĩ một chút, không có manh mối gì, lại hỏi: "Là cái gì vậy?"

Bình thường hở ra là lý luận trước mặt anh, vào lúc này ngược lại không nói được gì, Thời Dịch đứng đây, tựa cằm lên vai cô, môi mỏng đáng sát lở tại cô, thấp giọng nói: "Tôi hôm qua chúng ta thiếu cái gì?"

Đinh Nhân hơi sững sờ, mặt đỏ lên: "Anh..."

Thời Dịch cười khê: "Xấu hổ cái gì, tối hôm qua là ai nói muốn hửm?"

Dứt lời, cô bị anh cầm tay qua nhét vào túi quần âu, cách một tầng vải mỏng cô cảm nhận được nhiệt độ nơi đùi anh, lòng bàn tay anh dính sát vào mu bàn tay cô, càng nóng hơn nữa, đột nhiên cô sờ thấy một cái hộp hình vuông, người đàn ông cười một cái, nắm tay cô lấy đồ vật đó ra, đặt vào lòng bàn tay cô, "Em giữ kỹ."

Động tác người đàn ông ung dung thông thả, giọng đầy thâm ý.

"Anh, anh sao mà..."

Đinh Nhân nhìn vật trong tay, không khỏi thở dài, đã lên thuyền giặc rồi, anh Thời Dịch thuộc phái cầm dục của cô sao trở thành người lưu manh thế này chứ, bề ngoài đúng là gạt người, gạt người mà!!

Chương 37

Edit: Mộc Tử Đăng

Hai người dính nhau ở trong phòng một hồi, chờ gần đến giờ dùng bữa Thời Dịch mới dẫn cô đến phòng ăn, Khương Ngã đang ngồi chờ thấy hai người đi đến, liền tươi cười, có lẽ do được chăm sóc tốt nên trên gương mặt bà cũng không lưu lại nhiều dấu vết của năm tháng, nụ cười này rất đẹp, trong lúc nhất thời Đinh Nhân ngây người.

Ánh mắt anh rất giống bà ấy, nghiêm túc làm người ta phát sợ, lúc cười đuôi mắt hơi cong lên, vô cùng dịu dàng.

"Nhân Nhân?"

Đinh Nhân hồi phục tinh thần, có chút luống cuống mở miệng: "Bác gái."

Khương Ngã vừa nghe, nụ cười càng sâu thêm, nói: "Đều là người một nhà, không cần câu nệ, mau ngồi xuống ăn cơm thôi."

Đinh Nhân được Thời Dịch dẫn vào ngồi xuống, cô nhìn một bàn đầy thức ăn, trong lúc nhất thời không biết nên gấp món nào trước.

Thật ra nguyên nhân chủ yếu là bây giờ cô vẫn còn rất no, người đang no cho dù thức ăn có ngon và hấp dẫn cỡ nào cũng không khơi dậy nỗi sợ thèm ăn, nhưng mà cô sợ Khương Ngã nghĩ cô không thích ăn nên vẫn gấp thức ăn, mỗi món gấp một ít, ăn chậm một chút thì như vậy mới ăn ít được.

"Nhân Nhân, đừng khách khí." Quả nhiên như lời Thời Dịch nói, Khương Ngã vô cùng nhiệt tình, thấy cô ăn ít, một bên gấp thức ăn cho cô, nói: "Sợ con ăn không quen nên bác cố ý chuẩn bị đồ ăn Trung Quốc, bác đã hỏi qua Thời Dịch rồi, nó nói con thích ăn những món này."

Khương Ngã chợt nghĩ đến điều gì, dừng lại động tác trên tay: "Có phải không hợp khẩu vị của con không?"

Đinh Nhân vội nói: "Không ạ không ạ, vô cùng ngon, chỉ là dạ dày của con tương đối nhỏ, không ăn nhiều được."

Khương Ngã vừa nghe thế, cười một cái rồi tiếp tục gấp thức ăn cho cô: "Nhân Nhân, con gầy quá, nên ăn nhiều một chút, con đừng sợ mập, mập dễ thương, bác thích người mập mập một chút, gương mặt tròn tròn phúc phính."

Nhà họ mặc dù có tiền nhưng bàn ăn không phải dài thường thướt như trong tivi, mọi người ngồi cách xa nhau. Biệt thự này bên ngoài là phong cách Âu Mỹ nhưng bên trong có nhiều chi tiết được thiết kế theo kiểu văn hóa Trung Quốc, cách sống của họ cũng bao gồm như thế, người một nhà rất hòa thuận, không đề ý nhiều tiểu tiết như vậy, ăn cơm cũng không dùng dao nĩa, điều này làm Đinh Nhân cảm thấy rất thoải mái, nếu như chú trọng quá mức thì giữa hai người với nhau sẽ sinh ra xa cách, cô không thích phải cách xa Thời Dịch như vậy, hay là cái gọi là dùng dao nĩa sẽ hợp vệ sinh và an toàn sức khỏe hơn cô cũng không thích.

Giống như bây giờ, bác gái gấp thức ăn cho cô, cô sẽ cảm thấy rất thân thiết, nhưng cô no muốn chết rồi.

Hơn nữa, cô sợ mình ăn tiếp sẽ bị nấc mất thôi.

Đinh Nhân cảm thấy khóe không ra nước mắt đành liếc qua nhìn người đàn ông bên cạnh để cầu cứu, nhưng kết quả anh không những không giúp cô mà khóe miệng còn cười tươi, tỏ ra đáng vẻ xem kịch vui, cô có chút tức giận, lên lên đá chân anh một cái.

"Em đá anh làm gì?" Thời Dịch nhìn về phía cô, mặt đầy nghi hoặc.

Khương Ngã cũng nhìn qua, gương mặt Đinh Nhân lập tức đỏ lên, nói chuyện ấp a ấp úng.

"Không, chỉ vô ý thôi."

Trong lòng cô thầm mắng, đồ heo thối, đồ đàn ông đáng ghét, không giúp cô thì thôi đi, còn cô ý chính cô, thật quá đáng ghét mà, tối nay đừng hòng chạm vào cô, cứ đắc ý đó đi.

Thời Dịch thu hết biểu cảm của cô vào mắt, cười một tiếng rồi nói với Khương Ngã: "Mẹ, cô ấy ăn ít, mẹ muốn cô ấy ăn nhiều thì mỗi bữa ăn cứ thêm ít cơm từng chút từng chút một, chứ gấp nhiều một lượt như vậy sẽ bị no căng rất khó chịu đó."

Khương Ngã cảm thấy con trai nói có lý, bà không gấp nữa, nói: "Nhân Nhân, con không ăn nổi nữa thì đừng ăn, nếu cố gắng ăn hết sẽ không tốt đâu."

Đinh Nhân gạt đầu một cái, nhìn thức ăn trong chén đang xếp thành một ngọn núi nhỏ, cô hít sâu một hơi, trong đầu nghĩ bác gái thật có tâm, cô cho dù thế nào cũng phải ăn hết.

Nuốt một miếng thịt vào bụng, vẫn còn tốt.

Ăn thêm nửa miếng nữa, cảm giác bụng muốn nổ tung rồi.

Đũa này thật nặng, cảm không nổi, không muốn gấp, không muốn ăn.

Ô ô ô ~~~ tại sao buổi sáng cô lại ăn nhiều vậy chứ, hồi hận muốn chết mà.

Cô nghiêng đầu nhìn sang, Thời Dịch liền gấp miếng thịt đó bỏ vào trong miệng, nhàn nhạt nói: "Đồ ăn trong chén em ăn ngon hơn."

"Vậy anh ăn nhiều một chút."

Thấy anh nuốt xuống, Đinh Nhân nhanh chóng gấp một đũa thức ăn khác đưa đến bên miệng anh, Thời Dịch cúi đầu ăn, rồi giương mắt nhìn cô, đầy thâm ý.

Còn lúc này, trong lòng Đinh Nhân đang nghĩ: Ô ô ô, cảm động quá, anh Thời Dịch thật tốt mà, tha thứ cho hành vi trước đó của anh, buổi tối sẽ cho anh chạm vào!

Trên bàn cơm chỉ có ba người, Thời Hoàn Thâm có việc phải đi ra ngoài nên Khương Ngã dứt khoát giao luôn công việc hôm nay của bà cho ông, còn mình nghỉ ngơi cả ngày, chăm sóc tốt cho Đinh Nhân, bây giờ nhìn hai đứa thân mật, đột nhiên bà cảm thấy ăn cơm xong mình vẫn nên cùng chồng ra ngoài làm việc, không nên làm kỳ đà cản mũi hai vợ chồng son.

Một chén thức ăn đầy, Đinh Nhân đều dứt cho Thời Dịch, còn bản thân thì thỉnh thoảng ăn một miếng, ung dung giải quyết.

Sau khi ăn xong, Khương Ngã nói với Đinh Nhân: "Nhân Nhân, con muốn ăn cái gì có thể nói với bác, hoặc nói với Thời Dịch cũng được, để dặn đầu bếp làm."

Đinh Nhân mỉm cười, gật đầu một cái: "Cảm ơn bác gái."

"Người một nhà, cảm ơn cái gì." Khương Ngã nghĩ đến một chuyện, lại chuyển hướng sang Thời Dịch: "Đúng rồi, Thời Dịch, Anfia biết con dẫn bạn gái về nên đã gọi điện cho mẹ bảo là muốn đến xem một chút."

Lúc nói những lời này, ánh mắt Khương Ngã còn lén liếc nhìn Đinh Nhân, thấy biểu cảm của cô bình thường mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra Thời Dịch không nói chuyện này với con bé, chưa nói cũng tốt, tránh hiểu lầm không cần thiết.

Không khí ngày hôm nay rất tốt, ánh mặt trời ấm áp, ăn cơm trưa xong, Thời Dịch dẫn Đinh Nhân đi tản bộ trong vườn hoa.

Vườn hoa rất lớn, nhìn vào liền biết ngay có người đặc biệt chăm sóc, hai người nắm tay đi dạo trên đường đá, hai bên đường nở đầy hoa thơm, đủ chủng loại, nhiều loài Đinh Nhân cũng không biết tên gì, đây là lần đầu tiên cô được thấy một vườn hoa đẹp như vậy, có chút hưng phấn, đi bộ nhảy nhảy vài cái, trông rất vui vẻ.

Thời Dịch hỏi: "Thích hoa?"

"Con gái ai mà không thích chứ." Đinh Nhân đột nhiên nhớ ra: "Anh Thời Dịch, chúng ta quen nhau lâu rồi mà anh còn chưa tặng hoa cho em đâu đó."

Thời Dịch cười nhìn cô, tiện tay hái một nhánh hoa rồi cài lên tai cô, cô gái nhỏ không thuận theo, bĩu môi: "Cái này không tính, ý em nói là tặng hoa giữa tình nhân kia, mua một bó hoa rồi để vào một tấm card ý."

Đôi con người của cô gái nhỏ xoay chuyển một vòng, rất lanh lợi, cô nói: "Haiz, anh Thời Dịch, anh chỉ đưa cho em một nhánh hoa thì không được tính là tặng đâu."

Thấy anh không lên tiếng, cô lại nói: "Em cũng đã nhiều lần nói em thích anh, nhưng anh một lần cũng không nói với em, là một người đàn ông có phải anh nên chủ động chút không?"

Đinh Nhân làm nũng: "Anh nói một lần đi mà, em muốn nghe anh nói, mỗi lần toàn là em nói thôi, em là con gái đã chủ động như vậy, anh là đàn ông mà còn ngại nói hả."

Thời Dịch mỉm cười, biểu tình có chút mất tự nhiên, anh không quen dùng lời nói để biểu đạt những thứ này, trong lòng thật sự rất thích nhưng muốn anh nói ra thì cảm thấy rất kiêu cách, không được tự nhiên.

Thấy anh như vậy, Đinh Nhân thay đổi sách lược, ôm eo anh, ngửa đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch, em dạy anh, anh cứ nói thế này, Đinh Nhân, anh thích, thích em, vô cùng vô cùng vô cùng thích."

Mỗi chữ cô nói ra vô cùng rõ ràng, làm bản thân anh cảm thấy có chút ngứa ngáy, đối mặt với người đàn ông, cô suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp: "Không đúng, phải dùng từ yêu mới đúng, yêu có ý nghĩa hơn, anh nói đi, Đinh Nhân anh yêu uhm..."

Thời Dịch dùng tay giữ gáy cô, môi áp xuống, chặn lại cái miệng nhỏ không ngừng đóng mở của cô, hung hăng mút mấy cái: "Anh không thích nói, anh

thích dùng hành động thực tế để chứng minh hơn."

Anh học theo giọng cô, chậm rãi nói: "Để cho em ấn tượng vô cùng vô cùng vô cùng sâu sắc."

Tại Đình Nhân nóng lên, không biết là do hơi nóng từ miệng anh lúc nói chuyện phả ra hay là bởi vì lời nói của anh, trong vườn hoa có vài người giúp việc, mặc dù bọn họ đang làm việc trong tay mình, không nhìn về phía họ nhưng cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng, đâm một cái vào ngực người đàn ông.

Thời Dịch nắm chặt tay cô gái nhỏ, cười khê: "Còn biết xấu hổ."

Đình Nhân không nói gì, mặt lại đỏ thêm một chút, Thời Dịch thấy vậy trong lòng như bị khêu một cái, xoa đầu cô, rồi trực tiếp bế cô lên, phía trước có ghế dựa, anh cúi người thả cô xuống rồi ở tư thế này hôn cô luôn.

Anh dùng sức hôn, quán lấy đầu lưỡi cô, hung hăng mút vào, ném hết vị mật ngọt trong miệng cô, cho đến khi cô gái nhỏ không chịu nổi dùng sức vỗ lưng anh, anh mới dừng lại, khẽ miệng cong lên: "Mẹ anh để cho anh hôn em buổi tối muốn ăn gì."

Hô hấp Đình Nhân còn chưa bình thường lại, mà anh vẫn còn cố ý dựa vào cô gần như vậy, mấy giây sau cô mới nói: "Em ăn cái gì cũng được."

Cô không phải kiểu người chọn lựa món ăn, đối với đồ ăn tương đối tùy ý, món nào hợp khẩu vị thì cô ăn nhiều một chút, nếu mùi vị không ngon thì chỉ cần no bụng là được.

Cô gái nhỏ thở hắt hắt, trước ngực lên xuống theo, Thời Dịch xoay mặt cô qua, đối diện với chính mình, khàn giọng nói: "Anh để em ăn."

Người này lại đùa giỡn lưu manh.

Đình Nhân trừng anh một cái, nắm tay anh lên cắn một ngụm, Thời Dịch không tránh, để mặc cô, anh ngậm rái tai cô, nhẹ nhàng mút vào, lần đầu tiên trong đời anh hy vọng thời gian có thể trôi nhanh một chút, nhanh đến buổi tối, anh muốn ăn cô gái nhỏ nghịch ngợm này để sau này nhìn cô còn dám điều võ dương oai, kích thích trước mặt anh nữa không.

Thời Dịch vốn không định ăn cô sớm như vậy, ai bảo cô gái nhỏ ra sức hấp dẫn anh như vậy làm gì, tối hôm qua còn thỉnh thoảng nói muốn bên tai anh, "Anh Thời Dịch, anh Thời Dịch" thanh âm nũng nịu, mềm mại, chỉ nghe thôi mà anh cũng có thể có phản ứng được.

Tối hôm qua anh đã chịu đựng còn chưa đủ, khó chịu vô cùng, vậy mà cô gái nhỏ còn muốn ôm anh ngủ, nếu không phải anh có định lực mạnh, tồn tại lại tia lý trí cuối cùng, luôn nghĩ thuốc tránh thai có hại cho thân thể thì có lẽ đã thật sự ăn cô sạch sẽ rồi.

Đình Nhân cắn một cái, lại nghĩ đến cái gì, cắn thêm cái nữa.

Gần đây Thời Dịch luôn nói bên tai cô những lời đầy sắc dục, còn nói gì mà bị cô lấy, anh căn bản chính là bại lộ bản tính, còn có level cao hơn cả cô.

Nhìn dấu răng trên tay anh, cô lại có chút đau lòng, xoa cho anh hai cái, rồi đẩy ngực anh: "Tránh ra, em muốn phơi nắng."

Thời Dịch cười cười ngồi thẳng người lên, đi qua cái ghế bên cạnh nằm xuống.

Ánh mặt trời mùa đông chiếu lên người rất thoải mái, Đình Nhân nằm đó như một con mèo lười biếng, Thời Dịch nhìn cô, ánh nắng mặt trời chiếu lên khuôn mặt đầy vui vẻ của cô, vô cùng chói mắt, cả vườn hoa như chỉ vì cô mà nở rộ, cô cũng nghiêng đầu qua, hai người cứ nhìn nhau như vậy, in sâu vào lòng nhau.

Phơi nắng một hồi bỗng cảm thấy buồn ngủ, nên Đình Nhân nằm đó ngủ ngon lành, lúc tỉnh lại thì cái ghế bên cạnh đã trống không, cô ngồi dậy nhìn xung quanh một chút chợt thấy bên trong cái đình để nghỉ chân, Thời Dịch đang ngồi đối diện với một người phụ nữ người nước ngoài, dáng vẻ người phụ nữ kia rất đẹp, ngũ quan thanh tú, chân nhỏ dài, hai người nói chuyện gì đó, nói đến chỗ vui vẻ liền nở nụ cười.

Đây là lần đầu Đình Nhân thấy Thời Dịch cười với người phụ nữ khác, trong lòng có chút buồn bực không giải thích được, cô cảm thấy mình rất hẹp hòi, nói không chừng người ta chỉ là bạn tốt thì sao, ngồi tán gẫu một lát thôi, có cái gì mà phải ghen chứ.

Người đàn ông thấy cô đã tỉnh thì đứng dậy đi qua: "Dậy rồi?"

Đình Nhân nhìn vị mỹ nữ người nước ngoài kia một cái, đối phương thân thiện cười với cô, cô cũng lễ phép cười lại.

Cô thu hồi ánh mắt hỏi: "Anh Thời Dịch, cô ấy là ai vậy?"

"Anfia."

Đình Nhân nhớ ra sau khi ăn trưa xong Khương Ngã có nói, hình như có người tên Anfia muốn gặp họ, cô không khỏi hỏi: "Bạn anh?"

Thời Dịch: "Cô gái người Nga."

Đình Nhân hơi sững sờ, lại nhìn người đó.

Chú ý đến biểu cảm trên mặt cô, Thời Dịch nhin cười, bổ sung nói: "Chính là người có hôn ước từ bé mà anh đã nói với em đó."

Cô gái nhỏ vừa nghe, nụ cười trên mặt vụt tắt, biết rõ là anh cố ý nhưng trong lòng cô vẫn không thoải mái, đưa tay dùng sức nhéo bên eo anh một cái, giọng chua vô cùng: "Đi theo cô gái người Nga của anh đi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Mộc Từ Đăng

Bàn tay cô gái nhỏ nhỏ nhắn, da thịt đàn ông lại dày cứng, anh bị nhéo mà cứ có cảm giác như đang gãi ngứa, Đinh Nhân lại nhéo một cái nữa, thấy anh không hề có phản ứng gì thì dứt khoát đâm một cái vào ngực anh, nhưng tay mới đưa lên đã bị người đàn ông cầm lại.

"Máu ghen còn rất lớn đó."

Đinh Nhân dùng sức rút tay về, tức giận nói: "Ai ghen chứ."

Thời Dịch cười một tiếng, anh thật sự thích cái dáng vẻ cô gái nhỏ đang ghen nhưng không chịu thừa nhận, cái miệng nhỏ hơi chu ra, mắt to trừng anh, còn làm bộ nổi giận, thật sự rất đáng yêu.

Anh nắm tay cô, "Đi nào, dẫn em qua nhìn người có hôn ước từ bé với anh một cái nào."

"Ai muốn nhìn chứ."

Tuy ngoài miệng cô nói vậy nhưng vẫn đi theo anh qua đó, Anfia thấy hai người đi qua thì đứng lên, trên mặt treo nụ cười: "Xin chào, tôi tên là Anfia."

Đinh Nhân có chút kinh ngạc, cô ấy biết tiếng Trung, mặc dù nói không lưu loát nhưng đối với người nước ngoài thì đây đã giỏi lắm rồi, cô sừng sốt hai giây, cười nói: "Xin chào, tôi tên là Đinh Nhân."

"Có nghe bác giá nói qua, cô là bạn gái nhỏ của Thời Dịch, ngưỡng mộ đã lâu." Anfia không biết làm gì hơi nắm tay, đôi mắt xinh đẹp lóe lên một cái, "Xin lỗi, tiếng Trung của tôi không tốt lắm."

Đinh Nhân không chút keo kiệt khen ngợi: "Không đâu, cô nói như vậy là rất giỏi."

Anfia cười hân hân cô một cái, Đinh Nhân hơi kinh ngạc, có chút thụ sủng nhược kinh, đỏ mặt lên, không biết phải đáp lại thế nào.

Anfia nói một câu tiếng Nga, Đinh Nhân nghe không hiểu, có chút mê mang nhìn về phía Thời Dịch, Thời Dịch cứ nhìn cô cười cười, không giải thích, còn nói tiếng Nga đáp lại.

Hai người anh một câu tôi một câu trò chuyện quên trời đất, còn cười rất vui vẻ, Đinh Nhân một chữ cũng không nghe hiểu gì, cô có chút buồn bực, cảm một quả quyết trên bàn lên, cũng không lột vỏ chỉ cầm chơi thôi.

Dáng người Anfia rất đẹp, nói toạc ra là vô cùng xinh đẹp, nhìn một cái liền có thể hấp dẫn ánh mắt, Đinh Nhân cũng không kìm được nhìn thêm mấy lần, ngũ quan và dáng người quá tinh xảo, giống như được nghệ thuật gia điêu khắc ra vậy, thật không có chỗ nào có thể bắt bẻ được.

Haiz, dáng người đẹp, cộng thêm tính tình thân thiện.

Còn biết nói tiếng Trung nữa.

Đinh Nhân không khỏi liếc nhìn Thời Dịch, hai người chạm mắt nhau, trên mặt người đàn ông rất thần nhiên, đưa ta ra đoạt lấy trái quyết trong tay cô giúp cô lột vỏ, Đinh Nhân đoạt lại tự mình lột ra, không muốn ăn nên đưa lại cho anh.

Cô phiền não gãi đầu, rồi nhìn vào mắt Anfia cười một cái, dứt khoát lấy điện thoại ra chơi.

Không yên lòng chơi hai trận, kết quả đều thua, cô có chút phiền muộn, chưa từ bỏ ý định tiếp tục chơi.

Thời Dịch nghiêng đầu liếc nhìn cô gái nhỏ, thấy cô chơi trò chơi rất hăng say, không khỏi bật cười, cùng Anfia nhìn nhau một cái, hai người càng cười sâu thêm.

Đinh Nhân cảm giác trong lòng như bị ghen, kìm nén khó chịu, thật sự là nghe đến phiền, cô đứng dậy, trên mặt vẫn treo nụ cười như cũ, giọng nói bình thản như thường lệ: "Các người cứ tiếp tục trò chuyện, tôi qua ghế dài bên kia nằm chơi."

Kết quả người đàn ông cũng không kéo cô lại, nhìn cô một cái rồi khẽ gật đầu: "Đi đi."

"..."

Đình Nhân giờ phút này rất muốn đá bay anh.

Cuối cùng cô nằm trên ghế chơi game cả một buổi chiều, hợp cùng nhóm Giang Tí Kỳ thành một đội cùng nhau ăn gà, cô hơi bị phân tâm, lâu lâu lại liếc nhìn hai người bên đình kia, hề không chú ý liền bị người ta bắn bẻ đầu, có một lần còn không cẩn thận tự ném bom nổ mình.

Giang Tí Kỳ vừa đánh vừa tức muốn chết: "Nhân Nhân, hôm nay cậu có chuyện gì vậy? Đây không phải là trình độ bình thường của cậu."

Vừa dứt lời, Đình Nhân đã bị ngã lều lẹo máu chảy đầm đìa.

Giang Tí Kỳ hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Đình Nhân: "...Tớ không chú ý đó là lâu năm."

Cô từ trên lầu nhảy xuống té chết.

Ba người đồng đội khác: "..."

Trận này kết thúc, Đình Nhân nói: "Các cậu chơi đi, tớ không chơi nữa."

Cô thoát ra khỏi trò chơi, trong chốc lát, Giang Tí Kỳ đã gửi tin nhắn riêng hỏi cô: Sao vậy, sao không cùng giáo sư Thời của cậu tận hưởng khoảng thời gian lãng mạn hạnh phúc mà còn thời gian ngồi đây chơi game với bọn tớ.

Hơn nữa còn hố đồng đội, rất hiển nhiên người này có gì đó kỳ lạ.

Đình Nhân nhìn chằm chằm phía bên đình, hai người kia vẫn còn trò chuyện, nụ cười trên mặt người đàn ông không hề tắt.

Cười cười cười, không sợ cười mỗi miệng hả.

Cô dời mắt đi, gõ chữ gửi đi: Người ta đang tâm sự với người đẹp nước Nga, đâu còn thời gian ở với tớ.

Sợi Gừng: Nhìn giọng điệu này của cậu đi, chưa giống như uống một chai giấm ấy, chuyện gì vậy, hai người cãi nhau hả?

Đình Nhân: Không có.

Sợi Gừng: Người đẹp nước Nga và giáo sư Thời có quan hệ thế nào?

Đình Nhân: Có hôn ước từ bé với anh ấy.

Giang Tí Kỳ nhìn tin nhắn rồi kích động nhấn lại: Hôn ước từ bé? Người đẹp nước Nga? Ngũ quan tinh xảo, ngực to chân dài, cái loại đó đúng không?

Đình Nhân liếc nhìn Anfia một cái, ôi...Đúng là ngực to chân dài, cô trả lời:...Ừ, đáng người vô cùng đẹp.

Sợi Dừng: Người đẹp nước Nga! Hôn ước từ bé! Đình Tiểu Nhân cậu đừng phải tình địch tằm cở như vậy!!!! Vậy mà còn nhắn tin với tớ làm gì, cậu lập tức đi canh chừng giáo sư Thời ngay đi, nếu bị người ta đoạt đi thì cậu hối hận cũng không kịp đâu!

Đình Nhân: Tớ mới không thèm đi.

Qua mấy giây lại nhấn thêm một tin: Người ta thích ai kìa đi, tớ không lạ gì đâu.

Sợi Gừng: A a, Đình Tiểu Nhân, cậu mạnh miệng ở đó đi, giáo sư Thời muốn ôm người khác bỏ chạy thì cậu đừng có khóc.

Đình Nhân đúng thật chỉ mạnh miệng, lúc ăn cơm tối, cô nhìn hai người đó vẫn còn trò chuyện hăng say, trong lòng càng khó chịu hơn, mắt có hơi chua xót, Khương Ngã và Thời Hoành Thâm cũng ở đây, trên bàn chỉ có mình cô nghe không hiểu gì, tiếng anh thì không nói, tiếng Trung cũng không, chỉ nói mỗi tiếng Nga, Đình Nhân cảm thấy Thời Dịch tuyệt đối cố ý.

Ăn không biết ngon, tâm tư đều bị Anfia và người đàn ông bên cạnh kéo đi, mãi cho đến khi về phòng, trong lòng cô vẫn buồn bực.

Thời Dịch tắm xong đi ra thấy cô ngồi trên sofa chơi điện thoại, cũng không hề nhìn mình cái nào, anh vội lau tóc rồi bước qua: "Còn ghen hả?"

Đình Nhân xoay người, vẫn nhìn chằm chằm điện thoại như cũ, lười phản ứng với anh.

Thời Dịch cúi người xuống, cười hỏi: "Có muốn biết bọn anh đã nói gì không?"

"Không muốn."

Thời Dịch nhủ mảy: "Thật sự không muốn."

Đình Nhân thuận tay cầm cái gối ôm đánh lên người anh: "Anh phiền quá!"

Thời Dịch để mặc cho cô đánh, thuận thế cầm tay cô lại rồi trực tiếp ôm lấy người ném lên giường.

Giường vừa rộng vừa đàn hồi, Đình Nhân bị nảy lên mấy cái, liền thấy chóng mặt, còn bị người đàn ông nắm lấy mắt cá chân kéo đến cạnh anh, cô dùng sức đá anh: "Buông ra!"

Thời Dịch để tới, chặn chân cô lại không cho vùng vẫy nữa, khoe miệng cong lên, mang theo ý xấu: "Quan tâm anh như vậy à."

"Ai quan tâm anh."

"Không quan tâm thì em ghen làm gì?"

Đình Nhân cắn môi, không nói lời nào.

Bị người ta bỏ mặt cả một buổi chiều, trong lòng cô thật sự không thoải mái, vào lúc này khi anh đến dỗ cô, cô liền thấy tủi thân, trong mắt có nước mắt, cô quay đầu đi, không muốn để anh nhìn thấy.

Thấy cô gái nhỏ tủi thân sắp khóc, Thời Dịch cũng không cười cô nữa, xoay mặt cô lại rồi cúi đầu hôn cô, Đình Nhân chặn môi anh lại, né tránh: "Không cho anh chạm vào em"

Thời Dịch theo hướng môi cô nghiêng nghiêng mà dễ dàng hôn lên, cô gái nhỏ còn muốn phản kháng, dùng sức đẩy ngực anh, anh lập tức hôn sâu hơn, đầu lưỡi mới vừa đưa vào đã bị cô cắn một cái.

Trong miệng có mùi máu tanh, anh khẽ cau mày, giữ mặt cô: "Em dám cắn thật."

Đình Nhân: "Anh còn chạm vào em nữa, em còn cắn tiếp."

Tiêu rồi, phải dỗ dành cho tốt, nếu không tối nay xác định không được ăn cô gái nhỏ rồi.

Thời Dịch nằm cạnh cô, đang chuẩn bị mở miệng, ai ngờ anh mới vừa buông lỏng tay cô gái nhỏ đã chạy đi, anh xoay người kéo cô về: "Anh nói cho em biết bọn anh đã nói chuyện gì."

Đình Nhân che lỗ tai: Không nghe, không nghe, đồ trướng thối."

"..."

Mọi thứ rồi tung lên.

Thời Dịch nhủ mảy, đem cô đè lên giường, vỗ mông cô hai cái: "Sau này không cho phép nói bậy."

Người đàn ông ra tay không nặng, đánh không đau gì mấy, Đình Nhân hừ một tiếng, đạp chân muốn đứng lên, Thời Dịch buông cô ra, nhưng không chờ người đứng dậy đã ôm cô lại.

Cô gái nhỏ còn đang giãy giụa, anh hôn vành tai cô: "Bọn anh nói về em"

Đình Nhân ngạc nhiên: "Nói về em cái gì?"

Thời Dịch hôn dọc một đường đi xuống: "Em đoán xem"

Đình Nhân cúi đầu, tròn tránh đôi môi nóng bỏng của anh: "Nói thích anh."

"Anfia nói bạn gái nhỏ của anh đang ghen sao anh không đi dỗ dành." Thời Dịch ôm chặt cô, hôn lên cổ cô, giọng hơi khàn: "Anh nói đáng về em lúc tức giận còn đáng yêu hơn nhiều nên để em giận một lát đã."

Đình Nhân: "Anh —— "

Thời Dịch cười nhẹ một tiếng: "Đúng, chính là cái đáng về này."

Anh chính là muốn nhìn cô vì ghen mà tức giận, cô càng tức giận chứng minh càng quan tâm anh nhiều hơn, buổi chiều anh và Anfia toàn nói chuyện về cô, ngay cả chính bản thân anh cũng không biết khi nói về cô mình sẽ nói nhiều như vậy, kết quả đã chọc giận thành công cô gái nhỏ, tâm tình anh ngược lại vô cùng tốt.

Trong mắt Đình Nhân, lúc nhìn ánh mắt hai người đó không khó để đoán ra, bọn họ nói chuyện về cô nhưng trong lòng cô vẫn không khổng chế được nỗi con ghen, cô chính là người hẹp hòi vậy đấy, không muốn Thời Dịch thân cận với những người phụ nữ khác, hơn nữa cô không có lòng tin với chính

mình, cảm thấy đáng người người ta đẹp hơn mình, giống như bất kỳ phương diện nào tùy tiện đem ra so với cô cũng thắng cô cả.

Môi người đàn ông rơi trên cổ cô, có khi nhẹ nhàng có khi mạnh mẽ mút vào, cô cắn môi dưới: "Anh Thời Dịch, đáng người cô ấy đẹp như vậy, anh thật...đối với cô ấy không có chút cảm giác nào sao?"

Thời Dịch than nhẹ một tiếng, ngừng lại động tác hồi ngược lại cô: "Nếu như có một ngày bên cạnh em xuất hiện một người đẹp trai hơn anh, ưu tú hơn anh thì em sẽ thích anh ta à?"

Đinh Nhân lắc đầu.

Thời Dịch: "Trên thế giới này có rất nhiều người ưu tú, không phải ai tốt liền thích ngay, nếu như tình cảm có thể chọn lựa, ai cũng chọn người ưu tú, người tốt nhất thì như vậy có ý nghĩa gì."

"Thích một người, là ưu điểm của cô ấy sẽ phóng đại lên gấp mấy lần, đồng thời khuyết điểm sẽ thu lại ở mức nhỏ nhất, thậm chí có thể biến thành ưu điểm, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, em có xấu xí đi chăng nữa đối với anh đều đẹp vô cùng."

Đinh Nhân nghe được câu này, nhún mày bất mãn nói: "Anh nói ai xấu."

Thời Dịch không nhịn được cười lên, nhéo mũi cô đầy cung chiều: "Em đẹp nhất."

Đinh Nhân hừ một tiếng, quay đầu đi, Thời Dịch ôm cô chặt hơn chút nữa, ngực dán sát vào lưng cô, giọng trầm thấp.

"Lần trước lúc em nói chia tay, lúc đó anh thật sự rất tức giận, giận em tùy tiện nói chia tay như vậy, giận em chưa phản kháng gì đã lùi bước, mặc dù biết em không muốn để anh bị tổn hại danh tiếng, nhưng anh rất tức, có chút buồn phiền vì không xử lý tốt mọi chuyện, lại cảm thấy sao mình thích cô gái nhỏ đến như vậy."

Đinh Nhân hỏi anh: "Anh có hối hận không?"

"Không phải hối hận mà là không thể tưởng tượng được, không dám tin mình lại thua trước một cô nhóc nhỏ, hơn nữa còn lún sâu như vậy."

Thời Dịch đặt cằm lên vai cô, nói tiếp: "Sau đó, em nói không muốn chia tay với anh nữa, cũng sẽ không bao giờ nói hai chữ kia, anh thật sự rất vui, anh biết, khoảng thời gian đó em ở trong trường chịu không ít áp lực, cũng sẽ có nhiều người nhắc tới chuyện này, những lời đó chắc chắn rất khó nghe, mặc dù em chưa bao giờ biểu lộ ra trước mặt anh, mỗi ngày đều cười hi hi, nhưng lúc ấy anh cảm thấy cô gái nhỏ thật dũng cảm, trong lòng vừa kiêu ngạo vừa đau lòng."

Quả thật khoảng thời gian đó Đinh Nhân không dám đến trường, trên diễn đàn trường mặc dù đã không còn bình luận gì nhưng sinh viên vẫn sẽ thảo luận khi không có ai, những thanh âm đó chui vào tai cô, lúc đầu cô lựa chọn trốn tránh không nghe, không nhìn, sau đó hoàn toàn chết lặng với chuyện này, cô không thêm quan tâm tới những lời nói đó nữa, thỉnh thoảng nghe bọn họ nói về Thời Dịch, cô vẫn sẽ tức giận, sẽ khó chịu, sẽ ngại thẹn thà nhìn người ta trong lòng, nhưng cũng không giống như trước kia nữa, không cảm thấy chúng ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của mình.

"Trên đời này có cả ngàn loại người, người tốt người xấu, xinh đẹp hay xấu xí, nhưng không phải một câu nói, một sự việc là có thể kết luận được."

"Nơi nào có người nơi đó sẽ có cả ngàn ý kiến, nhiều người nói như vậy chúng ta không ngăn chặn nổi, lời nào nên nghe, lời nào có ích thì tự bản thân mình biết, những lời xấu xa thường xuất phát từ người có nội tâm xấu xí, cuộc đời là của mình, chỉ cần chúng ta làm việc tốt, làm điều mình thích, tuân theo tính ngưỡng của bản thân, sống hết mình, không thẹn với lương tâm, không hối tiếc là được."

"Có câu nói thế này: Không cần tốn thời gian và tinh lực đặt lên người và chuyện không quan trọng, phải quý trọng thời gian, quý trọng người trước mắt mình."

Những thứ này, đều là lời anh nói với cô.

Anh dạy cô rất nhiều điều, nghiêm túc như cha, bình thường rất thích chọc cô, cười một cái, trong mắt đều là dịu dàng. Đinh Nhân sống đến bây giờ, không biết kiếp trước mình có giải cứu hệ mặt trời hay không mà kiếp này lại gặp được một người đàn ông như vậy, cưng chiều cô, thương yêu cô.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm trầm thấp "Em có rất nhiều khuyết điểm, anh đều biết, thật ra anh cũng không hoàn hảo, cũng có khuyết điểm tồn tại, mẹ anh nói lần này trở về anh đã thay đổi rất nhiều, nói nhiều hơn, cười nhiều hơn, không còn lạnh mặt trầm tính như trước kia nữa, những thứ này cũng vì em mà có."

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Đinh Nhân rất hạnh phúc, cô dùng sức mím môi nhưng cũng không che dấu được nụ cười.

Chỉ nghe anh nói tiếp: "Hai người sống với nhau, ngoài việc yêu thích nhau còn phải biết bao dung lẫn nhau, như vậy mới lâu dài."

Đinh Nhân hỏi: "Vậy chúng ta cũng sẽ lâu dài sao?"

Thời Dịch nói: "Anh có lòng tin."

Đinh Nhân: "Em cũng có lòng tin."

Cô dừng một chút.

"Nhưng mà tại sao lại là em?" Đinh Nhân xoay người lại hỏi anh, "Anh Thời Dịch, tại sao anh thích em?"

Quả nhiên giống như những gì Thẩm Ngạn nói, con gái khi yêu đều sẽ hỏi vấn đề này.

Thời Dịch cúi đầu, ngậm lấy đôi môi đỏ tươi của cô, áp cô xuống giường, anh hôn vừa vội vàng vừa mạnh mẽ, Đinh Nhân bị nghẹn không thở được, đẩy anh ra: "Anh nói cho em biết trước đi."

Tóc Thời Dịch có hơi rối: "Nói cái gì?"

"Tại sao anh thích em?"

"Chờ một lát rồi nói cho em biết.

.....

Mấy phút sau.

Biểu cảm Đinh Nhân có chút lạ: "Không, không phải nơi đó."

Thời Dịch: "..."

Mặt anh gật gật.

Đinh Nhân vỗ vai anh, mặt đầy vui vẻ yên tâm nói: "Bây giờ đúng rồi."

"..."

.....

Mấy giây sau.

"Kết, kết thúc rồi?" Đinh Nhân không thể tin được liếc mắt nhìn thời gian một cái, cô nhớ đến lời nói buổi sáng của anh, không nhận được bật cười: "Ừ, thật sự là ấn tượng vô cùng sâu sắc."

"..."

Nha đầu chết tiệt! Nếu không phải cô khóc lóc náo loạn lợi hại như vậy thì anh đã không kết thúc nhanh chóng vậy rồi.

Thời Dịch ôm ngang người cô lên, xông thẳng vào phòng tắm, Đinh Nhân còn chưa lấy lại được sức lực, đẩy anh, thanh âm mềm nhũn: "Dừng."

Thời Dịch không để ý, vùi đầu hôn cô, rồi đặt cô xuống.

Không lấy lại tôn nghiêm, sẽ bị cô cười nhạo cả đời.

.....

Anh cúi đầu nói bên tai cô, giọng nói như đầu độc, khàn khàn vô cùng: "Đinh Nhân, gọi tên anh."

"Anh Thời Dịch."

Thanh âm cô run rẩy, Thời Dịch nghe vào khiến trái tim mềm nhũn: "Một lần nữa."

"...Anh Thời Dịch."

"Anh muốn nghe tiếp."

"...Anh Thời Dịch...Anh Thời Dịch...Anh Thời Dịch..."

Trong mắt cô gái nhỏ lấp lánh ánh nước, từng tiếng từng tiếng yếu ớt gọi "Anh Thời Dịch", anh nghe mà trong lòng nổi lửa, nâng mặt cô lên hôn một cái nữa.

"Đinh Nhân."

"...Vâng?"

"Anh thích em."

.....

Sau khi kết thúc Thòi Dịch ôm cô để vào bồn tắm, xả nước xong, anh xoay người đi ra ngoài, lúc trở lại Đình Nhân nhìn thấy vật anh cầm trong tay, sững sốt một chút, còn nữa hả, cô xấu hổ đẩy tay anh ra: "Không biết xấu hổ!"

Thòi Dịch cười: "Không phải em muốn khắc sâu ấn tượng à?"

Đình Nhân mắng: "Cút ngay!"

Thòi Dịch ngồi xuống hôn cô: "Anh giúp em tắm."

Đình Nhân bị anh làm nhột, né người đi: "Không cần đâu."

Thòi Dịch nghiêm nghị, nhẹ giọng hỏi: "Còn đâu không?"

Đình Nhân gật đầu một cái: "Ừ."

Nghe vậy, Thòi Dịch ném vật trong tay qua một bên, vô cùng thành thật giúp cô tắm rửa, hoàn toàn không còn tâm tư trên chộc.

Giúp cô tắm xong, anh định đi tắm vòi sen nhưng bị cô ôm lại, nói một câu bên tai anh, thanh âm thật thấp.

Thòi Dịch đầu tiên là sững sốt một chút, không nhận được cười ra tiếng, thấy anh cười, Đình Nhân vừa xấu hổ vừa giận: "Xong rồi, anh đi ra ngoài đi."

Thòi Dịch nào chịu, anh nhanh chóng bước vào bồn tắm, hôn môi cô.

Lời của editor:

Cảnh lẫn giường của giáo sư Thòi chỉ có vậy thôi, dù có hối tiếc, có thất vọng như thế nào thì sự thật chỉ có vậy. Mừng giáo sư Thòi khai trai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thòi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit: Mộc Từ Đăng

Lúc Đình Nhân được Thòi Dịch ôm ra, cả người bủn rủn, một chút sức lực cũng không có, Thòi Dịch nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cô cứ nằm như vậy, nhắm mắt lại không nhúc nhích gì, ngay cả chân cũng lười kéo.

Thòi Dịch ôm cô vào trong ngực, kéo chăn đắp kín người cô, nhẹ giọng hỏi: "Mệt à?"

Đình Nhân cọ vào tay anh một cái, nằm lên ngực anh, "Mệt quá."

Ở phương diện trên giường, đàn ông đại khái đều là tự học thành tài, bị anh lẫn lộn cả nửa ngày cô có cảm giác như mình bị ép khô rồi, chỉ muốn nằm mãi trên giường thôi.

Thòi Dịch đặt xuống một nụ hôn lên trán cô, đang lúc muốn tắt đèn ngủ, cô gái nhỏ đột nhiên hỏi một câu: "Anh còn chưa nói vì sao anh thích em đâu."

Thòi Dịch: "Anh cũng không biết."

"Giữ chứ." Đình Nhân xoay người nằm lên trên ngực của anh, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, ngửa đầu nhìn anh: "Anh không nói em không để cho anh ngủ đâu."

Thòi Dịch nhìn cô chằm chằm, nhú mi hỏi: "Còn muốn?"

"Cút đi!"

Đình Nhân đâm ngực anh một cái, rồi nằm xuống, muốn giữ khoảng cách với anh, mới vừa động một cái, giữa hai chân liền cảm giác đau nhức mãnh liệt hơn, cô gờ tay lên đâm thêm một cái vào ngực anh.

"Còn đau hả?"

Đình Nhân không biết mở miệng thế nào, cau mày không lên tiếng.

Đều là lần đầu tiên của nhau, gặp phải cô nhóc này, Thời Dịch vốn hơi mất khống chế, cô còn chủ động nên không thể nào buông tha được.

Anh hơi thả tay để cô nằm thoải mái hơn, thấp giọng nói: "Anh thật sự không biết."

Dừng một lát, anh lại nói: "Thích thì thích thôi, không có lý do tại sao cả."

Trong cuộc sống này không phải chuyện gì cũng có thể nói ra lý do được.

Đình Nhân mở to đôi mắt trong suốt, suy nghĩ một chút, dường như cô cũng không nói ra được tại sao mình thích anh.

Có lẽ nó là một loại cảm giác, chỉ đối với anh mới có cảm giác như vậy.

Đình Nhân yên lặng mấy giây, lại hỏi: "Vậy hôm nay anh và Anfia trò chuyện gì vậy?"

"Không phải em nói không muốn nghe à?"

"Bây giờ em muốn nghe."

Thời Dịch sửa lại tóc mái có chút rối trên trán cô, "Nói về em."

Đình Nhân có chút tò mò: "Nói về em mà nói lâu vậy à?"

"Không tin?"

Ngay cả bản thân anh cũng không tin được, vừa nhắc đến cô gái nhỏ anh sẽ trở nên nói nhiều như vậy, thật ra cũng chỉ nói một ít chuyện về cuộc sống thường ngày của họ mà thôi, nhưng nói kiểu nào cũng không thấy đủ, liếc mắt thấy cô gái nhỏ đang ghe nên anh muốn trêu chọc một chút, ngược lại không nghĩ mình chọc giận cô.

Thời Dịch xoa đầu cô: "Đừng nghĩ lung tung, Anfia có vị hôn phu rồi, tháng sau sẽ kết hôn."

Có vị hôn phu?

Đình Nhân nghĩ đến cái gì, đá anh một cái: "Chiều hôm nay là anh cố ý chứ gì."

Thời Dịch mím môi, xong rồi.

"Thì ra hai người toàn nói chuyện về em, bởi vì em nghe không hiểu nên mới cố ý chinh em."

Đình Nhân đá anh thêm mấy cái: "Anh đi ra ngủ sofa đi."

Thời Dịch đem người ôm lại, Đình Nhân giùng giàng: "Đừng chạm vào em."

"Còn giận?"

Người đàn ông thổi khí bên tai cô, đáng vẻ rất gọi đòn, đôi con ngươi đen nhánh của cô gái nhỏ xoay chuyển một cái: "Anh cho em đánh vài cái đi em sẽ không tức giận nữa."

Thời Dịch không biết phải làm sao, cười cười rồi đưa tay ra cho cô đánh.

"Em không thích đánh ở đây." Trong mắt Đình Nhân thoáng qua một tia giảo hoạt, đưa tay vào trong chăn nhưng chợt bị anh nắm chặt lại, thấp giọng quát: "Em còn dám chạm vào đó."

Cô rút tay ra, xoa xoa tay đầy khí thế: "Vậy anh đưa mông ra cho em đánh."

Thời Dịch: "..."

Vừa nói, tay Đình Nhân đã bắt đầu rục rịch, còn thật sự đưa ra, lại bị người đàn ông ngăn lại: "Nghịch ngợm!"

Mặt Thời Dịch căng cứng, chăm chú nhìn cô, rất sợ cô gái nhỏ sẽ đưa tay qua lần nữa.

"Làm gì mà nghịch ngợm? Mỗi lần đều là anh đánh mông em, anh làm em tức giận thì tại sao không thể được đánh anh, không công bằng."

Bây giờ Đình Nhân không hề sợ anh, chu cái miệng nhỏ ra, cứ nhìn anh như vậy, tỏ ra đáng vẻ không cho đánh nhất quyết sẽ không bỏ qua.

Thời Dịch nhìn cô mấy giây, không dễ dàng tí nào, thật sự không còn cách nào, mới mở miệng: "Đổi nơi khác."

Đinh Nhân chọc chọc cơ ngực và cơ bụng anh: "Nơi nào trên người anh cũng quá cứng, đánh vào chỉ tổ đau tay em thôi."

Thời Dịch không nhịn được cười, hỏi cô: "Nơi nào quá cứng?"

"Anh anh..."

Anh nói câu này, trong đầu cô tất cả là những hình ảnh cảm trẻ em, xấu hổ không chịu nổi, quay đầu đi không để ý tới anh nữa.

Thời Dịch giờ tay lên tắt đèn, ôm cô nhẹ giọng nói: "Tốt lắm, ngủ thôi."

Đinh Nhân xoay người đối mặt với anh, nương theo ánh trăng, ngón tay cô giờ lên chọc chọc vào mặt anh: "Anh Thời Dịch, bạn gái là để cưng chiều, anh không thể đánh em nữa."

Người đàn ông không phản ứng gì, cô bóp mũi anh, lớn tiếng hơn: "Có nghe không hả?"

Thời Dịch thấp giọng "Ừ" một tiếng, lấy tay nhỏ bé không đứng đắn của cô gái nhỏ xuống: "Sau này ngày nào cũng cưng chiều."

"Không được đánh em."

Người đàn ông không biết phải trả lời thế nào: "Được."

Lúc này Đinh Nhân mới bỏ qua cho anh, ôm eo anh, vùi đầu trước ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh mà cảm thấy vô cùng an tâm.

Hai người ôm nhau như vậy, ngược lại Đinh Nhân hoàn toàn không buồn ngủ chút nào.

Một lát sau.

"Anh Thời Dịch."

"Ừ?"

"Em đói."

Thời Dịch mở mắt ra hỏi cô: "Buổi tối ăn chưa no?"

Đinh Nhân chu môi một cái: "Ai bảo anh chọc em giận làm chi."

Cô nhớ đến lúc ngồi trên bàn cơm, bây giờ mới hiểu ra vì sao Khương Ngã và Thời Hoành Thâm nghe Thời Dịch và Anfia nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ nhìn cô cười.

Cũng không biết người này đã nói cô thế nào với Anfia, còn chọc cho bác trai và bác gái cười vui vẻ như vậy.

Bọn họ nói chuyện vui cười ngược lại chỉ một mình cô nghe không hiểu tiếng Nga, vì chẳng hay biết gì nên nổi giận, hại cô đối mặt với một bàn đầy món ngon nhưng không có khẩu vị gì, chỉ ăn qua loa, lúc này tiêu hao nhiều thể lực, vào lúc này bụng trống rỗng, đói vô cùng nên ngủ không yên giấc.

Thời Dịch mở đèn lên, hỏi cô: "Muốn ăn gì?"

Đinh Nhân nói: "Có thể no bụng là được."

Hơn nữa đồ ăn nhà anh ngon vô cùng, ngon đến nỗi cô phải tự kìm chế mình, nếu không chú ý sẽ ăn no căng mới thôi.

"Tiểu nha đầu rất dễ nuôi."

Thời Dịch xoa tóc cô rồi xoay người xuống giường, tùy ý lấy một bộ quần áo ra mặc, Đinh Nhân nhìn chăm chăm anh, vóc người của anh rất đẹp, vai rộng eo thon chân dài, đường cong lưng lưu loát, theo tầm mắt một đường đi xuống đột nhiên cô nổi ý xấu, lên nhích người đến mép giường, nhân cơ hội bóp mông anh một cái.

Thời Dịch không phản ứng kịp, theo bản năng lui về sau một bước, quay người lại, khom người xách cô lên, cô gái nhỏ bấu môi nhìn anh, đánh đòn phủ đầu: "Anh đã hứa sẽ không đánh em."

"Không đánh em."

Người đàn ông cúi đầu đến, Đinh Nhân cảm thấy trong mắt anh có chứa sự nguy hiểm, nên muốn chạy trốn nhưng đã không còn kịp nữa rồi, cả người và chân bị kéo qua, cô đưa tay ngăn trước ngực anh: "Anh mau đi lấy đồ ăn cho em đi, em sắp chết đói rồi."

Thời Dịch trầm thấp nói: "Anh nhìn em còn rất có khí lực đó."

Anh giả vờ muốn kéo chân cô, cô gái nhỏ bị dọa sợ nắm chặt tay anh lại: "Anh Thời Dịch, em sai rồi."

Thời Dịch nhìn cô, đôi con ngươi thâm trầm.

Đình Nhân nhanh chóng nói tiếp: "Thật sự là em sai rồi, sau này không dám nữa."

Thanh âm của cô gái nhỏ rất thấp, thái độ vô cùng thành khẩn.

Thời Dịch kéo người lại gần chút, cô còn bị dọa hơi híp mắt lại, anh không khỏi cười thành tiếng, cúi đầu cắn môi cô một cái, nhẹ mút vào, sau đó không cười cô nữa, nhanh chóng ra ngoài mang đồ ăn vào cho cô.

Thấy anh rời đi, Đình Nhân nhìn tay mình một chút, mở miệng cười trộm, rất đàn hồi, cảm giác rất tốt.

Thời Dịch quay lại trong chốc lát, trong tay anh bung một cái khay, người còn chưa đến gần thì Đình Nhân đã không chờ nổi nhảy nhanh xuống giường, cầm một miếng bánh bỏ vào trong miệng.

Thời Dịch đưa cái khay cho cô bung, ôm cô ngồi ở mép giường, rồi kéo dép lê qua.

Cô gái nhỏ chỉ mặc mỗi áo, hai chân thả xuống không che giấu được phong cảnh, anh ngồi xuống nắm lấy bàn chân đang đung đưa của cô.

Chân cô thật nhỏ, nằm gọn trong bàn tay lớn của anh, ngẩng đầu nhìn cô không khỏi hỏi: "Em mang giày cỡ bao nhiêu?"

Trong miệng Đình Nhân đang nhai thức ăn, mơ hồ nói không rõ: "Khoảng 35."

Chân cô thật sự nhỏ, nên thường xuyên không mua được giày thích hợp, gót chân vì không mang giày vừa chân nên có vết chai, Thời Dịch cũng chú ý tới điểm này, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, mang dép lê vào cho cô.

Anh đứng dậy, thấy cô gái nhỏ đang ăn rất vui vẻ, mắt híp lại cong cong như trăng lưỡi liềm, bên mép đều là vụn bánh, anh đưa tay ra giúp cô lấy chúng, rồi lấy một ly sữa nóng đưa đến bên miệng cô: "Ăn từ từ thôi, không ách giành với em đâu."

Đình Nhân uống hơn nửa ly rồi nhận lấy khăn giấy từ tay anh, chùi sơ qua một chút, đã no rồi, trong tay còn nữa cái bánh cô dứt khoát nhét vào miệng anh, làm xong thì vỗ vỗ tay, xoay người rút vào chăn ngủ.

Chờ Thời Dịch dọn dẹp xong quay lại thì cô gái nhỏ đã hô hấp đều đều, ngủ say sưa.

Ăn no rồi ngủ, đúng là một con heo lười.

...

Buổi sáng ngày hôm sau, Đình Nhân bị tiếng tin nhắn điện thoại đánh thức.

Cô đưa tay sờ sờ rồi hé mở mắt mở tin nhắn ra.

Sợ Gùng: Đình Tiểu Nhân, mau mở game ra vào đội ăn gà nào.

Đình Nhân trả lời: Đánh rắm.

Mới sáng sớm còn đang trong mộng đẹp mà.

Tiền tay ném điện thoại qua một bên, cô lại tiếp tục ngủ, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, nhìn trong chăn một chút, người này ngủ mà tay cũng không thành thực.

Đình Nhân thấp giọng mắng một câu, điện thoại lại vang lên, con buồn ngủ cũng bay mất, cô lấy qua xem.

Sợ Gùng: Ấy yo, mới sáng sớm sao nóng giận dữ vậy, đang lẫn lộn với giáo sư Thòi hả?

Đình Nhân: Ai bảo cậu đánh thức tớ.

Quay trở lại, cô đưa mắt nhìn người đàn ông vẫn còn đang ngủ say bên cạnh, tắt âm điện thoại, một lát sau Giang Ti Kỳ gửi đến một chuỗi tin nhắn.

Sợ Gùng: Ngày hôm qua không ăn được gà, tối ngủ nằm mơ đều thấy đang đánh nhau, hôm nay sáng đã dậy sớm nên muốn đánh một ván, ai ngờ cậu còn đang ngủ.

Sợ Gùng: Cậu biết tớ mơ thấy gì không? Tớ mơ thấy mình bị ngã từ lầu năm xuống chết, ban ngày không ăn được gà cũng thôi đi, tối nằm mơ cũng không ăn được, tất cả đều rơi xuống đất chết, tớ trúng độc cậu không nhẹ đâu. [Hộc máu bỏ mạng.jdg]

Sợ Gùng: Đúng rồi, Đình Tiểu Nhân, cậu và giáo sư Thòi sao rồi? Thầy ấy còn không quan tâm đến cậu à?

Sợ Gùng: Người đẹp nước Nga thật sự có mị lực lớn như vậy ư, thật sự cậu dẫn được giáo sư Thòi à?

Sợi Gừng: Ngày hôm qua tớ đã nói gì hả, bảo cậu đi canh chừng thầy ấy, cậu mạnh miệng lắm mà, bây giờ thì hay rồi, người thật sự bị người ta mang đi rồi, cho cậu hối hận chết luôn.

Sợi Gừng: Đình Tiểu Nhân, nếu như thầy ấy mặc kệ cậu vậy cậu mau về đi, chỉ là một giáo sư thôi mà, có gì đặc biệt hơn người chứ, nói yêu đương với Nhân Nhân nhà chúng ta còn dám lên phen với người phụ nữ khác, đúng là một người đàn ông cần bà!!! Tớ mắng chết anh ta! Trên đời này nhiều đàn ông như vậy, cậu đừng có mãi treo cổ trên một cái cây, mau quên anh ta đi, tìm một người so với anh ta đẹp hơn ưu tú hơn gấp trăm ngàn lần cho anh ta tức chết!

Đình Nhân nhìn tin nhắn tới tập của Giang Ti Kỳ, cảm thấy có chút buồn cười, lại cảm thấy cảm động, cô trả lời lại: Không nghiêm trọng như cậu nói, chỉ là hiểu lầm thôi, người đẹp nước Nga có vị hôn phu rồi, bọn họ chỉ là bạn bè lâu ngày gặp lại nói chuyện chút thôi.

Hơn nữa bọn họ đều nói về cô, nghĩ như vậy, trong lòng Đình Nhân lập tức tràn ra vị ngọt như mật đường, nghĩ lại ngày hôm qua mình quá ngốc, nếu cô hỏi thì chắc chắn Thời Dịch sẽ nói với cô, nhưng cô cứ một mực tự nổi giận, người đàn ông cũng thật đáng ghét, còn cô ý làm cô tức giận, gây thơ như con nít.

Bên kia Giang Ti Kỳ nhìn thấy tin nhắn hơi sững sốt một chút, kịch bản sao lại thay đổi nhanh như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng mà, cô ấy vội vàng nhắn tin lại.

Sợi Gừng: Ôi ôi ôi, Đình Tiểu Nhân, tớ sai rồi tớ sai rồi, vừa rồi không cố ý mắng bạn trai cậu đâu, bạn trai cậu là người tốt nhất thế giới! Ai cũng không sánh bằng!!

Đình Nhân...

Sợi Gừng: Biết hai người vẫn tốt thì tớ yên tâm rồi. Không quấy rầy cậu và giáo sư Thời ân ái nữa, tớ phải chơi game với Dịch Nhiên đây, hôm nay nếu không ăn gà được tớ sợ lúc ngủ sẽ gặp lại ác mộng đó mất thôi, nghĩ thôi đã thấy khủng khiếp rồi, tạm biệt!!!

Người này đúng là chơi game đến tẩu hỏa nhập ma mà, Đình Nhân gửi đi một icon rồi giương mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, anh vẫn còn đang ngủ, lông mi dài tạo thành một bóng mờ dưới mi mắt giống như một cái quạt nhỏ, môi mỏng của anh hơi cong lên, lúc anh nhắm mắt trông dịu dàng hơn nhiều.

Người này dường như có rất nhiều mặt, tối hôm qua cô đã được biết thêm một mặt khác của anh, lúc động tình còn nói vài câu sắc tình, khéo miệng cười xấu xa, cố ý gây vò cô, hoàn toàn không hề giống với lúc mặc quần áo vào thì nghiêm túc đứng đắn, cấm dục chút nào.

Đình Nhân cứ nhìn chăm chú anh như vậy, đưa ngón tay lên nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, sợ đánh thức anh nên cô vội vàng rút tay về, lại nhìn một hồi mới cảm thấy nhàm chán, liền lấy di động ra lướt vòng bạn bè.

Đang trong kỳ nghỉ, trong vòng bạn bè là các loại khoe hình ảnh quê hương, ảnh gia đình còn có cả ảnh yêu đương ân ái, Đình Nhân nhìn nhìn đột nhiên lướt thấy một bạn học đăng video, dòng caption là: Yêu xa thật không dễ dàng mà, một năm chỉ gặp nhau được vài lần, thời gian còn lại đều dùng để nhung nhớ. [Khóc lớn] [Khóc lớn.]

Đình Nhân tắt toàn bộ âm thanh, mở video ra, trong đoạn video là cảnh bạn học nữ đi đến trạm xe đón bạn trai, nam sinh mới xuất hiện bạn nữ đó đã chạy ào qua, người nam sinh mỉm cười giang hai tay ra ôm cô ấy vào lòng, trong mắt hai người đều có hơi nước, cứ ôm nhau như vậy không để ý đến người xung quanh đang nhìn, không chịu buông tay.

Đình Nhân không khỏi nhớ đến lúc trước cô đến thành phố D gặp anh, tình huống lúc đó cũng giống thế này, cô bỏ vali qua một bên, không để ý cái gì chỉ muốn ôm chặt lấy người trước mắt khiến cô ngày nhớ đêm mong.

Sau này bọn họ liệu có chia xa không?

Chắc có.

Cuộc đời này dài như vậy, xem như sau này bọn họ kết hôn thì cũng không thể nào ở cạnh nhau mãi được, dù cho tình yêu có tốt đẹp đến đâu cũng phải sống thực tế, anh có công việc của anh, sau này cô cũng sẽ có công việc của mình.

Nghĩ đến đây, Đình Nhân mở máy ảnh ra giờ về phía hai người chụp một tấm.

Nếu có một ngày hai người họ cách xa, thì cũng có hình để ngắm, hơn nữa khoa học kỹ thuật phát triển thế này, ngoài việc gọi điện nhắn tin thì cũng có thể gọi video call mà.

Đình Nhân nhìn vào màn hình điện thoại, không nhịn được cười ra tiếng rồi vội vàng che miệng mình lại.

Thấy người đàn ông không bị đánh thức, cô mở phần mềm chụp ảnh ra, chọn hiệu ứng mình thích rồi chụp một tấm nữa.

Rồi thêm một tấm thân mật.

Môi Đình Nhân dán lên mặt người đàn ông, dùng lại mấy giây, tiếp đó dán môi mình lên môi anh, chụp liên tiếp mấy tấm.

Cô phóng to hình lên nhìn một chút, lại nảy ra ý tưởng mới.

Còn có thể làm kiểu nóng giận nữa.

Tay phải cô cầm điện thoại, tay trái nắm thành quả đấm hướng về phía mặt anh làm ra một biểu cảm hung tợn, mấy giây sau lại đổi thành bóp cổ anh, kết quả cô mới vừa quay đầu qua thì người đàn ông mở mắt ra, cô bị giật mình run lên một cái, điện thoại không cầm chắc nên trực tiếp rơi vào trong chăn.

Thời Dịch nhìn cô một cái, rồi cầm lên nhưng đã bị cô gái nhỏ nhanh tay cướp trước.

Anh đưa tay ra: "Đưa cho anh."

Đình Nhân lui về sau kéo ra khoảng cách với anh: "Anh cần điện thoại em làm gì?"

Thời Dịch kéo cô về, đè trong ngực mình, hỏi cô: "Mới vừa rồi làm chuyện xấu gì hả?"

Đình Nhân: "Không có."

Thời Dịch nhìn chằm chằm cô: "Nếu không tại sao mặt em lại chột dạ thế này?"

"Ai chột dạ?"

Đình Nhân thật sự chột dạ, anh cũng giống như nhiều người đàn ông khác không thể chấp nhận chụp kiểu có lỗi tai tho đáng yêu, lần trước trong xe anh cũng không cho chụp, cô sợ lần này Thời Dịch sẽ xóa hình mất thôi.

"Làm chuyện vừa nãy em làm một lần nữa."

"HẢ?" Đình Nhân có chút mơ màng khó hiểu.

Thời Dịch chỉ môi mình.

Thì ra anh nói đến cái này.

Đình Nhân cười một tiếng, hôn môi anh một cái: "Chào buổi sáng giáo sư Thời của em."

Thời Dịch nhẹ nhàng véo mũi cô, không nhịn được cười nói theo cô: "Chào buổi sáng cô gái nhỏ của anh."

Chờ người đàn ông xuống giường cô mới lấy điện thoại ra, cô nhìn từng tấm lại lén lút nhìn anh, tấm này so với tấm kia, vẻ đẹp trai của anh cũng không giảm tí nào, Đình Nhân không khỏi nghĩ đến tú tài thời cổ đại.

Thời Dịch mặc xong quần áo, nghi ngờ nhìn cô chằm chằm mấy giây, tầm mắt lại rơi vào điện thoại của cô.

Anh đeo thắt lưng, đi mấy bước đến người cô, cô gái nhỏ cúi đầu nghiêm túc, ánh mắt anh nhìn thấy trên điện thoại của cô toàn là hình liền đưa tay qua đoạt lấy, Đình Nhân vội vàng đứng lên cướp lại: "Trả lại cho em."

Thời Dịch giờ cao lên, không cho cô.

"Anh đừng xóa mà."

Đình Nhân đứng trên giường nhảy lên cướp lại, Thời Dịch sợ cô ngã nên một tay ôm cô, nói: "Không xóa, anh chỉ nhìn chút thôi."

Người đàn ông thật sự không xóa, nhìn từng tấm từng tấm, chân mày hơi nhíu lại, biểu cảm có chút không được tự nhiên, lộ ra dáng vẻ không biết làm sao với cô.

Cô gái nhỏ lấy điện thoại ra anh đã tỉnh rồi, chỉ là muốn ngủ thêm thôi nên không mở mắt, ai ngờ cô nhóc này hôn lên mặt anh, còn nhích tới nhích lui, thật vất vả mới yên tĩnh được một lúc, sau đó lại giống như một con lươn trườn tới trườn lui trong ngực anh, lát sau hôn mặt anh đủ kiểu, nhưng không ngờ cô chụp hình ra toàn hình ảnh khiến cho người ta dờ khóc dờ cười.

Nhưng mà cũng không khó tiếp nhận như vậy, nhìn còn rất vừa mắt.

Cô gái nhỏ kéo cánh tay anh muốn đoạt lại điện thoại, anh nhìn xong đang chuẩn bị trả lại cho cô kết quả bị cô kéo bất ngờ làm bàn tay đang cầm điện thoại của anh run lên, không cẩn thận chạm vào nút ký cuộc gọi của cô, trong lúc lơ đãng nhìn thấy một dãy số, anh sững sờ một chút rồi đưa điện thoại đến trước mắt cô, hơi híp mắt, giọng trầm trầm: "Giải thích một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Của Giáo Sư Thời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

